

PHÚ SINH

ĐẾ TRẠM MỘ

Tiểu thuyết
Nguyễn Đức Vịnh dịch

AMUN[®] vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Chương 1+1: Bối Cảnh

Chương 1+2: Lời Dẫn

Chương 1+3: Tôi Đang Ở Đâu?

Chương 2: Chuyến Đi Đáng Nhớ

Chương 3: Gặp Nguy Hiểm Trong Hang Động

Chương 4: Ác Đấu Cương Thi

Chương 5: Cù Suu Quái Dị

Chương 6: Gian Phòng Bí Ẩn

Chương 7: Tiên Bồi Xương Khô

Chương 8: Cơ May Sống Sót

Chương 9: Bên Trong Địa Đạo

Chương 10: Cứu Tử Nhất Sinh

Chương 11: Thoát Hiểm

Chương 12: Cuộc Tranh Luận Về Trộm Mộ

Chương 13: Ước Hẹn Ba Người

Chương 14: Quá Khứ Ly Kỳ

Chương 15: Chuẩn Bị Xuất Phát

Chương 16: Lành Ít Dữ Nhiều

Chương 17: Xén Tóc Khổng Lồ

Chương 18: Vô Tự Thiên Thu*

Chương 19: Mê Cung Trùng Trùng

Chương 20: Âm Dương Lục Hợp

Chương 21: Khám Phá Cơ Quan

Chương 22: Nền Vì Sao Vẫn Cháy

Chương 23: Con Người Kỳ Lạ
Chương 24: Bí Mật Ẩn Sau Những Xác Chết Biết Đi
Chương 25: Bò Ra Tìm Một Người
Chương 26: Đầu Đuôi Mọi Sự
Chương 27: Ngọc Báu Thị Độc
Chương 28: Trốn Thoát
Chương 29: Thân Xác Đánh Không Chết
Chương 30: Ác Mộng Thành Sự Thật (1)
Chương 31: Ác Mộng Thành Sự Thật (2)
Chương 32: Ác Mộng Thành Sự Thật (3)
Chương 33: Cao Thủ Thật Sự
Chương 34: Bóng Đen Đột Nhiên Xuất Hiện
Chương 35: Cửa Hưu
Chương 36: Huyền Quan(*)
Chương 37: Cương Thi Lông Đen
Chương 38: Cấm Địa
Chương 39: Đoạn Bảo
Chương 40: Núi Thây
Chương 41: Âm Thanh Quái Lạ
Chương 42: Trùng Phùng
Chương 43: Tiếng Gọi Của Hồn Ma
Chương 44: Như Hai Giọt Nước
Chương 45: Lời Tiên Đoán
Chương 46: Bốn Bức Tranh
Chương 47: Cơ Quan

Chương 48: Sự Lựa Chọn Giữa Tình Bạn Và Bảo Vật

Chương 49: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 50: Trận Chiến Cuối Cùng

Chương 51: Âm Mưu (1)

Chương 52: Âm Mưu (2)

Chương 53: Kết Cục

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 1+1: Bối Cảnh

Hơn sáu trăm năm trước, vị Lương Vương cuối cùng của triều Nguyên là Bả Táp Lạt Ngõa Nhĩ Mật bị Lam Ngọc và Mộc Anh - hai vị khai quốc công thần của triều Minh - đánh bại.

Sau khi bị thua trận ở núi La Tàng, hấn dẫn quân bỏ trốn, tình cờ tìm được cỏ Trường Sinh, bèn cùng các thê thiếp của mình hưởng dụng, sau đó quyết định ở lại trong núi. Hấn lại lợi dụng Cổ thuật(*) của vùng Vân Nam để không chế tất cả thợ thuyền, binh lính, người hầu, tù binh, bắt họ phải xây dựng cho mình một tòa cung điện dưới lòng đất theo hình thức giống như một ngôi mộ, đồng thời ngày đêm hầu hạ hấn và các thê thiếp.

(*). Theo truyền thuyết, ở một số nơi, người ta thường bỏ rất nhiều con sâu độc vào trong một chiếc cốc cho cắn giết lẫn nhau, đến cuối cùng chỉ còn sót lại một con duy nhất thì giữ lại để nuôi, và đó chính là Cỏ. Cổ thuật là một loại tà thuật mà kẻ thi triển dùng Cỏ để hãm hại người khác.

Ở bên ngoài, hấn cho xây ba mươi sáu ngôi mộ giả phân bố ở khắp nơi trên núi Lương Vương, lại bố trí đầy rẫy những cơ quan tại ngôi mộ mà mình cư trú, cũng chính là mộ Lương Vương sau này. Trong mộ Lương Vương có hai món thần khí trong truyền thuyết, đó là dạ minh châu và tráp pha lê. Bao nhiêu năm qua, đã có rất nhiều người trộm mộ đi vào đó hòng tìm kiếm hai món bảo vật này nhưng cuối cùng tất cả đều phải bỏ mạng ở bên trong, bao gồm cả sư huynh của Trịnh Duy Tín là Trương Duy Trí.

Trịnh Duy Tín không chết còn mang được dạ minh châu từ trong mộ Lương Vương ra ngoài nhưng lại phát hiện đó là đồ giả. Y không cam tâm, bèn cất công sắp đặt, dùng mười mấy năm trời để tìm ra ba người mà trên thân thể có những vết bớt đặc biệt, lại đưa bọn họ vào trong mộ Lương Vương. Vì y biết, muốn tìm được dạ minh châu thì phải lợi dụng vết bớt trên thân thể những người này.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 1+2: Lời Dẫn

Tiên nhân có lời rằng: “Mệnh lý hữu thời chung tu hữu, mệnh lý vô thời mạc cường cầu”(*). Đây không phải là những lời lẽ tuyên truyền mê tín dị đoan mà chỉ muốn nói với mọi người rằng, phạm việc gì cũng nên giữ đúng tâm thái, chớ có miễn cưỡng mà lại thành không hay. Có một số người năng lực kém cỏi, vô công rồi nghề, vậy mà lại được cả đời ăn ngon mặc đẹp, hưởng thụ vinh hoa phú quý; có một số người thì đi sớm về khuya, vất vả nửa đời, song đến cuối cùng lại hai bàn tay trắng, chẳng thu hoạch được gì; thậm chí còn có người cả đời dốc hết tâm tư bày mưu tính kế, song rốt cuộc lại còn chẳng được chết một cách tử tế, không có chỗ chôn thây, thực là quá ư không đáng.

(*) Đại ý của câu nói này có nghĩa là trong mệnh đã có rồi thì cuối cùng cũng sẽ có, trong mệnh không có thì chớ nên đòi hỏi kéo uổng công.

Tôi cũng từng có một phen trải nghiệm như vậy, thành ra mãi đến bây giờ, cứ mỗi lần nghĩ đến là trong lòng lại thầm buồn bực không thôi.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 1+3: Tôi Đang Ở Đâu?

Type: Quỳnh Bùi

Tôi chậm rãi mở mắt ra nhưng hai mắt lại nhạt nhòa chẳng thể nhìn rõ thứ gì, đã thế, những tia sáng trắng nhợt từ phía trên chiếu xuống làm tôi hết sức khó chịu. Sau gáy vẫn còn rất đau, trong đầu vang lên những tiếng ong ong không ngớt, tôi đưa tay sờ thử thì thấy máu đã đông lại, song vết thương có lẽ đã sâu tới tận xương.

Tôi gắng gượng ngồi dậy, phát hiện người mình bị đẩy đá đè lên, may mà chỉ là đá vụn chứ nếu không cái mạng này của tôi đã chẳng giữ được rồi. Tôi khẽ đưa tay lên dụi mắt, cảm giác có mắt mà không thể nhìn thấy gì đúng là chẳng dễ chịu chút nào, rồi trong đầu tôi bỗng thoáng qua một suy nghĩ chắc không phải tôi đã bị mù rồi đấy chứ? May mà sự việc còn chưa tới nỗi nghiêm trọng như tôi tưởng tượng, chỉ một lát sau, thế giới trước mắt tôi đã trở nên rõ ràng. Hóa ra luồng sáng vừa rồi tới từ một chiếc đèn pin, nó nằm lặng lẽ trên một tảng đá cách chỗ tôi không xa, ánh sáng vọt ra vừa hay chiếu vào mặt tôi. Có điều, ánh đèn bây giờ trở nên vàng vọt, không còn được sáng lóa như vừa rồi nữa, chắc hẳn là vì chiếc đèn bị bật suốt một thời gian dài, bây giờ pin đã yếu đi.

Tôi bám vào một tảng đá, cố gắng đứng dậy, sau đó loạng choạng đi tới cầm chiếc đèn pin lên, soi khắp bốn phía xem mình đang ở nơi nào. Hóa ra đây là một khe nứt ở giữa lòng núi, chẳng biết là dài bao nhiêu, cũng chẳng biết rộng tới cỡ nào, nhưng nhìn những dấu vết xung quanh thì có lẽ khe nứt này mới hình thành cách đây chưa lâu. Lẽ nào đã xảy ra động đất? Tôi nghĩ như vậy, trong đầu bất giác hiện lên những hình ảnh mà mình từng được xem trong trận động đất ở Ván Xuyên(*) năm ngoái. Khi đó, không biết bao nhiêu sinh mệnh vô tội đã bị cơn giận dữ của thiên nhiên nuốt chửng.

(*) Trận động đất ở Ván Xuyên xảy ra vào ngày 12 tháng 5 năm 2008,

tâm chân thuộc huyện Vân Xuyên, châu tự trị dân tộc Tạng, tỉnh Tứ Xuyên. Trận động đất này đã khiến hàng chục nghìn người thiệt mạng, hàng trăm nghìn người bị thương, hàng triệu người bị mất nhà cửa, là trận động đất gây thiệt hại nặng nề nhất ở Trung Quốc trong vòng mấy chục năm trở lại đây.

Ngoảnh đầu nhìn, tôi thấy phía sau lưng có một dòng sông ngầm đang lững lờ chảy. Nó thật tĩnh lặng, yên bình biết mấy, khiến tôi nảy sinh cảm giác chưa từng có chuyện gì xảy ra, mọi thứ xung quanh bấy lâu nay vẫn giữ nguyên một tư thái như vậy.

Nhưng tôi không thể cho rằng chưa từng có chuyện gì xảy ra được, vì cơn đau từ những vết thương trên người tôi đang tỏ rõ cho tôi thấy bản thân đã trải qua những việc gì. Có điều, dù đã cố gắng suy nghĩ nhưng tôi vẫn chẳng nghĩ ra được điều gì.

Tôi cầm đèn pin rọi lên cao, muốn xem xem khe nứt này rốt cuộc cao đến chừng nào, có cách nào để trèo lên trên hay không... Tiếc là ánh đèn pin bây giờ quá yếu, không soi được tới phía trên, thậm chí chỉ ngoài năm mét thôi là mọi thứ đã chìm trong một mảng tối đen mịt mờ.

Trong tâm trạng tuyệt vọng, tôi đi về phía dòng sông ngầm kia, thầm mong sẽ tìm thấy một con đường để thoát khỏi nơi này, nào ngờ mới đi được hai bước, tôi đã vấp phải một vật nặng gì đó, thế là vội vàng rọi đèn pin xuống, thì ra là chiếc ba lô leo núi của mình, bên trong đựng đầy đồ đạc. Nhìn thấy nó, tôi có cảm giác được an ủi phần nào, có lẽ dựa vào những món đồ trong ba lô, tôi có thể tìm được manh mối gì đó. Mở chiếc ba lô ra, tôi bất giác trầm nghi hoặc, trong ba lô có quần áo, dây thừng, lẽ nào trong khi leo núi hoặc đi du lịch, tôi đã gặp động đất, sau đó rơi xuống khe nứt này? Tất nhiên cũng có khả năng không phải động đất mà chỉ là tôi đã chui vào một hang núi nào đó, rồi sẩy chân rơi xuống đây. Không có ai trả lời tôi, tôi cũng không biết đáp án rốt cuộc là gì, chỉ biết phán đoán mà thôi. Sau đó, tôi tìm thấy trong chiếc ba lô leo núi có bếp lò không khói, bật lửa, còn có một ít đỉnh ốc và cuốc chim chuyên dùng để đục lỗ khi leo núi.

Trong ký ức, dường như có người nào đó từng nói với tôi rằng nếu bị lạc

đường ở nơi hoang dã thì ngàn vạn lần không được đi lại bừa bãi, chỉ cần đi dọc theo những con sông, cuối cùng nhất định sẽ tìm thấy nơi có người ở. Có điều, nơi này nằm giữa vùng núi non, thật sự khó có khả năng tìm thấy nơi có người ở, dù gặp được ai đó đi chằng nữa thì cũng chỉ có thể là yêu quái mà thôi. Nhưng sông suối gì thì cũng phải chảy ra ngoài, cứ đi dọc theo đó chắc hẳn có thể tìm được đường ra. Thế là tôi khoác ba lô lên vai, quyết định đi dọc theo dòng sông ngầm kia, trong lòng thầm nhủ dù phải đi mất mười ngày nửa tháng cũng được, chỉ cần có thể thấy lại ánh mặt trời là tốt lắm rồi.

Tất cả các sinh vật trên địa cầu đều có lòng cầu sinh rất mạnh, chẳng hạn như có lúc một con linh dương có thể chạy nhanh hơn một con báo săn đang đuổi theo mình, cả con người cũng thế, đôi khi để sống sót, họ có thể bùng phát tiềm lực đáng kinh ngạc. Tôi khoác chiếc ba lô nặng hơn chục cân trên vai, cố kìm nén cơn đau buốt nhói trên đầu, lê tấm thân mỏi mệt đi dọc theo dòng sông ngầm quanh co uốn lượn. Thời gian cứ thế chậm rãi trôi đi, tôi đã được khoảng năm, sáu tiếng đồng hồ, ngoài những lúc khát quá phải dừng lại uống nước thì ngay cả khi đôi chân mỏi nhừ, tôi vẫn không vẫn không hề dừng lại. Vậy nhưng trước mặt tôi vẫn chỉ có một khoảng ánh sáng nhỏ do chiếc đèn pin chiếu ra cùng với bóng tối mịt mờ vô tận, chẳng hề thấy dấu tích của lối ra.

Nghe nói trong chốn ngục tù, để trừng phạt các phạm nhân không nghe lời, người ta có một biện pháp là nhốt riêng họ vào một căn phòng vừa nhỏ hẹp vừa tối tăm, để cho họ cảm nhận một sự cô độc tột cùng, và rất nhiều người đã không chịu đựng nổi hình thức tra tấn đó. Hoàn cảnh của tôi bây giờ có thể nói là còn tệ hơn bị nhốt trong phòng tối nhiều, vì ngoài nỗi cô độc ra, nội tâm tôi còn bị nhấn chìm trong sự sợ hãi, đó là sự sợ hãi đối với những thứ chưa thấu tỏ, là sự sợ hãi đối với cái chết, tất cả những điều này đều đang lạng lẽ giầy vò thần kinh của tôi, khiến tâm trạng tôi càng lúc càng phiền muộn, lòng nhẫn nại theo đó mà từ từ biến mất.

Đột nhiên, một tiếng “tôm” chọt vang lên giữa lòng sông ngầm, dường như có một viên đá lớn được ném từ một nơi rất cao xuống đó, khiến cho những sợi dây thần kinh vốn đang rệu rã của tôi tức thì trở nên căng cứng.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, tôi thấy mặt nước bị con vật gì đó ở dưới nước khuấy động làm nổi lên từng gợn sóng, hơn nữa, nó còn đang bơi về phía tôi. Tôi vội tắt đèn pin đi, bò rạp xuống đất, nín thở, chỉ sợ có âm thanh phát ra sẽ bị nó nghe thấy. Con vật kia sau khi lên bờ thì thân nhiên bò qua ngay bên cạnh tôi, rồi lại tiếp tục bò về phía trước, không bao lâu sau thì dừng lại. Tôi bật đầu đèn pin lại, chỉ để hơn một khe nhỏ, sau đó mới bật đèn pin lên và cẩn thận tiến tới. Đến khi thấy trước mặt là một ngã rẽ, tôi mới dừng chân.

Tôi có chút do dự, tuy rất muốn đi theo con vật đó xem phía trước rốt cuộc có gì, nhưng lại sợ cứ thế này mà đi thì sẽ gặp nguy hiểm. Cuối cùng, lòng tò mò đã chiến thắng nỗi sợ hãi, tôi bèn cất bước đi qua ngã rẽ.

Trước mặt tôi xuất hiện một hang động đá vôi kiểu Karst(*) điển hình. Loại hang động thể này thường mất rất nhiều năm để hình thành, do dòng nước ngầm chảy dọc theo những khe nứt của các loại đá có thể hòa tan, lâu ngày sẽ ăn mòn chúng và tạo ra hang động. Vì đã có những thành phần không thể hòa tan hoàn toàn, vậy nên phong cảnh lưu lại rất đặc biệt, có chỗ thì giống như những gốc măng chắc khỏe mọc lên sau cơn mưa, có chỗ thì lại giống như những cây cột trong lễ đường, còn có chỗ giống một bức rèm châu, quả thực vô cùng đẹp đẽ, dưới ánh đèn pin lại càng trở nên lung linh rực rỡ.

(*) Karst là hiện tượng phong hóa đặc trưng của những miền núi đá vôi bị nước chảy xói mòn.

Tôi vừa đi vừa chú ý quan sát, muốn tìm kiếm xem con vật vừa rồi ẩn nấp ở đâu nhưng lại bị một tảng đá lớn nửa xanh nửa vàng chặn mất đường đi. Tảng đá này chắc hẳn đã bị nước xói vào suốt một thời gian dài, bề mặt trở nên bóng loáng như được tráng một lớp men, thậm chí còn có thể phản chiếu ánh sáng, thực là quá khó tin.

Khi tôi đang thăm cảm than về sự thần kỳ của tạo hóa, từ phía sau tảng đá lớn kia bỗng vọng lại những tiếng “ròm rộp”, thoạt nghe khá giống tiếng nhai đồ ăn. Tôi đi tới tựa người vào sát tảng đá, thò đầu ra nhìn, và rồi đã

nhìn thấy một cảnh tượng mà sau này tôi không cách nào xua tan đi được. Một con quái vật khổng lồ đang ăn một thi thể. Ngó vào phía trong, tôi thấy muôn vàn xác chết được chất thành tầng thành lớp giữa một khoảng không gian rộng lớn. Các thi thể đó có nam có nữ, tất cả đều trần trụi không một mảnh vải che thân, trên mặt còn có một tia cười mỉm. Nhìn tình trạng của các thi thể thì có lẽ một số đã chết từ rất lâu, một số thì chắc hẳn mới chết khoảng hai, ba ngày thôi. Vậy nhưng, những thi thể kia rốt cuộc từ đâu mà tới? Được đưa vào trong hang động ở sâu trong lòng núi thế này là nhằm mục đích gì?

Con quái vật kia trong khá giống cá sấu, nhưng vóc dáng thì to hơn những con cá sấu bình thường nhiều, trên người cũng không có các nốt sần sùi mà thay vào đó là những chiếc vảy, cái đuôi của nó thì rất ngắn, đầu rất to. Có lẽ vì đã quen sống trong một thế giới không có ánh sáng, cặp mắt của nó đã bị thoái hóa, chỉ còn là vật trang trí, bị ánh đèn pin rọi thẳng vào mà vẫn chẳng hề có phản ứng. Tôi càng nhìn lại càng kinh hãi, vội xoay người bỏ chạy, chẳng ngờ vì chạy vội quá nên vô tình đá bay một viên đá nhỏ dưới chân. Con quái vật đó tuy đã mất đi thị giác nhưng thính giác lại tốt đến lạ thường, vừa nghe thấy tiếng động liền gầm gừ mấy tiếng, sau đó quay đầu bò về phía tôi. Tôi không kịp được rùng mình kinh sợ, thế rồi chẳng còn quan tâm tới đường lối gì nữa, tôi ôm lấy một cây cột đá treo lên trên. Tôi vừa mới ngồi vững bên trên cây cột đã thì con quái vật kia đã bò tới phía dưới, sau đó nó ra sức húc mạnh vào cây cột đá. May mà cây cột đá này đủ vững chãi, dù nó có húc thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ như kiến càng lay đại thụ, chẳng thể làm ảnh hưởng tới tôi.

Con quái vật đó dường như đã ý thức được rằng mình đang làm một việc vô ích, bèn dừng lại, sau đó bò rạp xuống ngay bên cạnh cây cột đá không động đậy, bày trò nằm chờ sung rụng. Thế này thì thật khổ cho tôi quá, vì cây cột đá này đứng lơ lửng giữa hang động, trên chẳng tới trời, dưới chẳng tới đất, bên cạnh cũng chẳng có cây cột nào khác, tôi bây giờ tuy tạm thời được an toàn nhưng nếu con quái vật dưới kia một mực nằm chờ ở đó không chịu rời đi, vậy thì phần đời còn lại của tôi ắt là phải trôi qua trên này rồi.

Sau một thời gian hằm hè nhau trong sự nhạt nhẽo và buồn tẻ, tôi bất giác nảy sinh suy nghĩ hay là nhảy xuống dưới quyết một phen thắng bại với con quái vật kia, nhưng sau khi nhìn lại vóc dáng của nó thì đành ném ngay suy nghĩ ấy qua một bên, người khôn ngoan không lo phải chịu thiệt trước mắt, làm rùa rụt đầu một phen thì cũng đâu có sao. Song con quái vật đó cũng rất kiên nhẫn, cứ thế chờ một mạch mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng thì nằm luôn xuống ngủ ngon lành, tôi thấy thế thì cũng nhắm mắt lại gật gù ngủ theo.

Mới nghỉ ngơi được một lát, phía sau lưng chợt có người gọi tên tôi, âm thanh ở rất gần, như thể có ai đó đang ghé sát lưng tôi mà gọi vậy. Sau nháy mắt, nhịp tim đã đạt tới tốc độ một trăm tám mươi lần một phút, tôi vội xoay người lại, dùng đèn pin rọi tìm nhưng nào có thấy ai. Mà tôi bây giờ đang ngồi trên cây cột đá cao hơn hai mét, nếu có ai đó ở sau lưng tôi, vậy thì chẳng phải là đang bay lơ lửng giữa không trung ư? Nghĩ tới đây, tự dưng lòng tôi bất giác trào lên từng cơn buốt giá, lẽ nào... có ma? Nhưng tôi còn chưa kịp nghĩ nhiều, phía sau lưng đã lại có tiếng người vang lên: “Bạch Vân Sơn! Bạch Vân Sơn! Cậu có nghe thấy tôi nói gì không?”

Tôi vô thức lớn tiếng nói: “Cô là ai? Cô đang ở đâu?”

Giọng nói của ai đó lại vang lên lần nữa: “Rất cuộc cậu đã chịu lên tiếng rồi! Đừng sợ, bảo vệ chiếc ba lô ấy cho cẩn thận, bảo vệ dạ mình châu cho cẩn thận...” Sau đó là một tràng dài những tiếng tút tút, ngoài ra không còn bất cứ âm thanh nào khác nữa.

Mãi tới lúc này, tôi mới nghĩ hay là trong ba lô của mình có máy bộ đàm, âm thanh kia ắt hẳn là phát ra từ đó, như vậy có nghĩa là tôi còn có bạn đồng hành, tình hình xem ra không tệ như tôi tưởng, chắc hẳn không bao lâu nữa, bọn họ sẽ tìm thấy tôi thôi. Đúng rồi, vừa nãy, người kia nói cái gì mà dạ mình châu ấy nhỉ? Tôi vội tháo ba lô xuống, phát hiện còn một chiếc túi ở ngoài cùng mà mình chưa kiểm tra, bên trong đó có một chiếc hộp gỗ. Vừa mở hộp ra, hai mắt tôi đã lập tức sáng bừng lên, thì ra bên trong đó có một viên ngọc to cỡ quả bóng bàn được đựng trong một chiếc hộp trong suốt, còn tỏa ra vô vàn tia sáng rạng rỡ, lập tức làm hang động trở nên sáng rực như

ban ngày. Trong khoảnh khắc ánh mắt tiếp xúc với nó, tất cả ký ức lập tức ùa về trong đầu tôi: dạ minh châu, đây chính là viên dạ minh châu mà chúng tôi phải trải qua trăm nghìn cay đắng mới tìm được.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 2: Chuyến Đi Đáng Nhớ

Type: Quỳnh Bùi

Trong cuộc khủng hoảng tài chính năm 2009, công ty tôi mở ở Thượng Hải bị phá sản. Tinh thần không khỏi sa sút, tôi nhất thời chưa quyết định được nên làm gì, bèn quay về quê nhà ở Hoàn Nam cho khuây khỏa.

Buổi trưa hôm ấy, tôi một mình vào trong quán ăn uống rượu giải sầu. Mới ngồi được một lát, từ phía trước mặt đã có một người đàn ông trắng kiện đi tới. Người này cao chừng mét tám, cơ bắp sau chiếc sơ mi rất rõ ràng, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy áp lực.

Người đàn ông kia sau khi bước vào quán ăn liền đi thẳng về phía tôi, sau đó dừng lại ở chỗ đối diện tôi, cười tươi rạn rỡ, nói: “Bạch Vân Sơn, lâu rồi không gặp.”

Trong khoảnh khắc cậu ta đưa tay ra, tôi liếc thấy trên cổ tay cậu ta có một nốt ruồi đen hình vuông. Đây chính là Tôn Kim Nguyên, bạn thời đại học của tôi.

Tôi vội bắt tay cậu ta, lại mời cậu ta ngồi xuống, mở nắp chai bia rót ra hai cốc thật đầy. Sau khi chạm cốc, chúng tôi cùng uonsmootj hơi cạn sạch cốc bia coi như để kỷ niệm cuộc gặp gỡ tình cờ sau nhiều năm xa cách.

Tôi và Tôn Kim Nguyên cùng tốt nghiệp một trường đại học sư phạm ở thành phố Côn Minh, tỉnh Vân Nam vào năm 1994. Thoắt đó mười lăm năm đã trôi qua, chúng tôi gặp lại nhau không nhiều, đến hôm nay mới lại có thể cùng ngồi uống rượu, chuyện trò, mọi chuyện cứ như một giấc mơ.

Tôi buông lời cảm thán: “Thời gian trôi nhanh quá, nhìn thấy cậu ngồi đây, tớ cứ có cảm giác như được trở lại thời đại học vậy, chỉ là khi đó còn có Tiểu tiên tử Vương Tiên Dao của chúng ta nữa.” Sau khi nói ra ba chữ “Tiểu

tiên tử” đó, tôi cảm thấy có chút không ổn, vì dù sao bây giờ tôi cũng đã lớn tuổi rồi, không còn là thanh niên trai tráng nữa, dùng lối xung hô như thế quả thực không hợp chút nào.

“Tiểu tiên tử...” Tôn Kim Nguyên lẩm bẩm. “Kỳ thực, tớ đã quên gần hết cuộc sống thời đại học rồi, chỉ trừ quãng thời gian ba chúng ta ở bên nhau thôi, đặc biệt là chuyến đi tới Đại Hạp Cốc lần đó.”

Tôi vội vàng gật đầu tỏ ý tán đồng. Chuyến đi tới Đại Hạp Cốc đó thật sự là một trải nghiệm mà suốt đời này tôi không thể nào quên được. Khi các ký ức khác đã dần trở nên mơ hồ và vỡ vụn trong đầu tôi, nó vẫn giống như một viên pha lê lóng lánh, bởi vì có một đôi tay thường xuyên lấy nó ra lau chùi, khiến nó không bao giờ bám bụi.

Đó là chuyện xảy ra vào dịp nghỉ hè năm thứ hai đại học. Khi đó, tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao sau khi được nghỉ thì không về nhà mà chuẩn bị đi làm gia sư để rèn giũa bản thân, đồng thời kiếm thêm chút tiền. Hai người bọn họ là những người bạn tốt nhất thời đại học của tôi, cả ba có chung rất nhiều sở thích, do đó làm việc gì cũng thường đi cùng với nhau.

Tôi và Tôn Kim Nguyên có một đặc điểm chung, đó là trên cổ tay hai người đều có một nốt ruồi đen, hơn nữa còn hình vuông, duy có điểm khác biệt là nốt ruồi của cậu ta mọc trên tay phải, còn nốt ruồi của tôi thì lại mọc trên tay trái. Chúng tôi thường hay nói đùa với nhau rằng nếu trên cổ tay Vương Tiên Dao cũng có nốt ruồi thì ba chúng tôi thật sự là một bộ ba ăn ý trời sinh.

Sự việc xảy ra vào ngày nghỉ thứ ba của chúng tôi. Lúc này, chúng tôi đều đã tìm được công việc cho mình nhưng vẫn được nghỉ thêm mấy ngày nữa, Tôn Kim Nguyên liền nói là muốn ra ngoài chơi. Trong trường khi đó chẳng còn mấy ai ở lại, tôi và Vương Tiên Dao nhàn rỗi chẳng có việc gì làm, bèn đồng ý luôn. Cuối cùng, ba chúng tôi quyết định tới hẻm núi cách trường mấy chục dặm chơi. Nghe các bạn cùng lớp từng đi rồi kể lại, phong cảnh ở hẻm núi đó rất đẹp, lại chưa được khai thác để mở khu du lịch nên vẫn còn nguyên vẻ hoang sơ, rất đáng để tới chơi một chuyến.

Mọi người đều biết Vân Nam là một tỉnh nằm trên khu vực cao nguyên, thuộc bộ phận kéo dài về phía nam của cao nguyên Thanh Tạng, địa hình thường lấy sông Nguyên Giang và dải thung lũng phía nam dãy Vân Lĩnh làm ranh giới, chia ra hai khu vực địa hình đông tây. Khu vực phía đông là cao nguyên Điền Đông, Điền Trung, còn được gọi chung là cao nguyên Vân Nam, là bộ phận cấu thành nên cao nguyên Vân Quý, địa hình nhấp nhô trùng điệp, biểu hiện là những ngọn núi và đồi thấp không quá chênh vênh, các loại địa mạo Karst xuất hiện rất nhiều. Khu vực phía tây tính từ vùng thung lũng chạy dọc dãy Hoàng Đoạn, núi cao và vực sâu kề sát bên nhau, địa thế hiểm trở vô cùng.

Vị trí của chúng tôi khi đó thuộc khu vực phía bắc hơi chệch sang đông của tỉnh Vân Nam, là một thành phố nằm giữa núi, ở ngay trên một nhánh của núi Lương Vương, địa hình ở đây không quá nhấp nhô, không có những ngọn núi cao và thung lũng quy mô lớn. Đại Hạp Cốc là một khe núi khá sâu ở nơi này, từ bên trên nhìn xuống, một thảm thực vật lá rộng của vùng ôn đới gần như đã bao phủ kín cả khe núi, làm nó trông như thể sâu không thấy đáy. Đưa mắt nhìn đi, Đại Hạp Cốc trông như một con rồng ngả mình uốn lượn, chẳng biết là trải dài đến bao nhiêu dặm.

Tại một chỗ ngoặt có một dãy cầu thang lát đá chạy dài xuống phía dưới, đâm thẳng vào tận sâu trong khu rừng rậm rạp lớn ở dưới đáy khe núi. Những gốc cây rậm rạp gần như đã che kín con đường nhỏ này, tạo thành một dãy hành lang thiên nhiên. Tuy nói Côn Minh bốn mùa đều như mùa xuân nhưng tới nơi này rồi, cảm giác mát mẻ vẫn như thấm vào ruột gan người ta, mang lại cảm giác vô cùng thư thái.

Đi dọc theo dãy cầu thang đá chẳng biết được xây dựng từ thời đại nào ấy, chúng tôi rốt cuộc đã xuống đến đáy khe núi, nơi này thực chẳng khác nào một vùng tiên cảnh giữa nhân gian. Dưới chân chúng tôi bây giờ là một tấm thảm thiên nhiên do vô số những ngọn cỏ xanh biếc tạo nên, trên mặt đất điểm xuyết rất nhiều bông hoa chẳng rõ tên gọi, nhưng màu sắc thì sắc sỡ vô cùng. Một dòng sông trong veo có thể nhìn thấy đáy chia tằm thắm ra làm đôi, tiếng nước chảy róc rách cùng tiếng chim hót giữa rừng tạo thành một

bản nhạc tuyệt diệu của thiên nhiên, Ngẩng đầu nhìn lên, những tán cây xanh biếc đã che đi phần lớn bầu trời, chỉ để lại một khe nhỏ ở chính giữa trông như một dải lụa màu xanh da trời uốn lượn nhịp nhàng.

Vương Tiên Dao chẳng khác nào một con thỏ nhỏ, không ngừng nhảy nhót tung tăng, nói là nếu sớm biết nơi này đẹp như vậy thì đã tới đây chơi từ lâu rồi. Cô nàng lúc thì hái hoa, lúc lại vốc nước lên nghịch, sau đó còn dùng cành cây bện ra ba chiếc mũ, tặng cho chúng tôi mỗi người một chiếc, nói đây là phần thưởng dành cho hai chúng tôi.

Trong tâm trạng thanh thoi, thư thái, chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, chẳng biết đã đi qua mấy cái ngã rẽ. Đột nhiên Tôn Kim Nguyên không đi tiếp nữa, quay đầu hỏi: “Các cậu có ai còn nhớ đường về không?”

Nghe cậu ta hỏi vậy, chúng tôi bất giác ngây ra, một thoáng sau đó, tôi mới nói: “Chẳng phải ở đây có dấu chân sao? Đất dưới khe núi này mềm như vậy, nhất định sẽ có dấu chân lưu lại.” Vừa nói, tôi vừa ngoảnh đầu lại nhìn về hết sức tự tin, nhưng ngay sau đó lập tức sững sờ: Đất ở đây đúng là mềm thật, nhưng chẳng rõ vì sao tốc độ phục hồi nguyên trạng của nó lại nhanh như thế, giống như bọt biển vậy, sau khi bị giẫm lên liền nhanh chóng trở về như cũ, chỉ cách chúng tôi chừng mấy chục bước đã không thể nhìn ra dấu chân khi nãy nữa rồi, ngay cả trên các ngọn cỏ cũng không hề có dấu tích đặc biệt nào lưu lại.

Lần này thì cả ba chúng tôi đều vô cùng sợ hãi, vì Đại Hạp Cốc quanh co uốn lượn, nghe người ta nói tổng cộng có tới chín chín tám mươi một phân nhánh, mỗi phân nhánh lại không có quá nhiều điểm khác biệt, không để ý kỹ thì khó mà phân biệt cái nào với cái nào. Mà chúng tôi bây giờ đang gặp phải khó khăn như thế, không thể phân biệt được rốt cuộc mình đang ở trong phân nhánh nào, nhìn lên trên lại không thấy trời, không thể dựa vào mặt trời, mặt trăng hay các vì sao để phân biệt phương hướng, dưới đất cũng không có ký hiệu nào, cho dù có đi dọc theo dòng sông cũng chẳng biết phải đi đến tháng năm nào mới tìm được lối ra. Leo núi lại càng không thực tế, vì vách núi ở đây không chỉ cheo leo hiểm trở mà còn mọc đầy rêu xanh, nếu

leo được nửa đường mà ngã xuống thì dù không chết cũng trở thành tàn phế, huống hồ ở đó ngay đến một chỗ để bám vào cũng chẳng có.

Bầu không khí nhanh chóng trở nên trầm lắng, cả ba chúng tôi đều không biết nên làm thế nào. Khi tâm trạng tốt thì không cảm thấy mệt, nhưng bây giờ ngẫm lại, nửa ngày qua, chúng tôi đã đi bộ không biết bao nhiêu cây số, hai chân đều tê như nhúc nhủc mỗi, Vương Tiên Dao thậm chí còn ngồi sụp xuống không đứng dậy nổi nữa, nôn nóng bảo chúng tôi mau nghĩ cách.

“Tớ cho rằng Đại Hạp Cốc này không chỉ có một lối ra đâu.” Tôn Kim Nguyên quan sát địa hình gần xa một lát rồi mới nói. “Theo phán đoán của tớ, những nơi nào có độ dốc thấp thì người ta sẽ làm đường, giống như dây cầu thang đá mà chúng ta dùng để đi xuống dưới này vậy. Có điều, khoảng cách giữa hai dây cầu thang đá nhất định là không thể gần nhau, cho nên chúng ta phải đi thêm một quãng đường rất dài nữa. Hãy thử tìm xem sao đi!”

Tôi gật đầu đồng ý, vì thường thì mọi thứ trên đời đều là như vậy, có một thì sẽ có hai, hiện giờ chúng tôi cũng chỉ có thể tin vào điều này mà thôi.

Vương Tiên Dao bị tôi và Tôn Kim Nguyên kéo dậy, ba chúng tôi tiếp tục bước đi mà chẳng rõ sẽ đi về đâu. Không còn tâm trạng thanh thoi nữa, bước một bước trên thảm cỏ mềm mại còn tốn sức hơn bước ba bước trên đất bằng, thế là chỉ nửa tiếng đồng hồ sau, ba người chúng tôi đã không ngừng kêu khổ.

Tục ngữ có câu rằng “nhà dột còn gặp mưa rào”, đó cũng chính là tình trạng của chúng tôi lúc này. Ở Vân Nam, mùa hè chính là mùa mưa, có tới bảy mươi phần trăm lượng mưa của một năm rơi vào mùa hè, hơn nữa những cơn mưa nói tới là tới, chẳng hề có dấu hiệu báo trước. Khi chúng tôi đang nôn nóng tìm đường ra, ông trời đột nhiên gây khó dễ, những hạt mưa rơi xuống ào ào làm da đầu người ta đau nhói, không thể mở to mắt ra được, khung cảnh trước mắt chìm trong một mảng mịt mờ. Tệ hơn nữa là lần này chúng tôi chẳng hề nghĩ tới việc mang theo đồ đi mưa, thế là cả ba đành đội ba lô lên đầu rồi chạy tới dưới tán cây.

Nào ngờ cây cối ở đây tuy rậm rạp nhưng vẫn không ngăn nổi cơn mưa nặng hạt, những hạt mưa cứ thế len qua kẽ lá rơi xuống người chúng tôi. Khe núi tuy sâu nhưng cũng không ngăn nổi những cơn gió dữ, từng trận cuồng phong không ngớt thổi dọc theo khe núi hẹp dài, càng lúc càng lạnh.

Vương Tiên Dao ôm chặt hai bờ vai, run lẩy bẩy, nói: “Tớ lạnh đến chết mất thôi, quần áo thì ướt nhẹp cả. Đây là kiểu thời tiết quái quỷ gì vậy chứ, sau nháy mắt đã thay đổi, nhiệt độ thì xuống nhanh một cách quá đáng!”

Tôi cũng đang bị cái lạnh giày vò, chỉ biết không ngừng dậm chân và vắt bớt nước trên vạt áo. Tôn Kim Nguyên tỏ ra bình tĩnh hơn hai chúng tôi nhiều, cậu ta đứng im không động đậy, chỉ có đôi mắt là liên tục ngó quanh bốn phía, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Đột nhiên, cậu ta cứ như vừa phát hiện ra một đại lục mới vậy, xách theo ba lô nói to một tiếng: “Đi theo tớ!”, sau đó liền chạy tới phía sau khu rừng. Mãi tới lúc này tôi mới để ý thấy giữa làn mưa mịt mờ dường như có một cái hang động đen thui. Trong thời điểm này, hang động quả thực là một nơi trú mưa không tệ chút nào.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 3: Gặp Nguy Hiểm Trong Hang Động

Type: Quỳnh Bùi

Hang động này nằm ngay bên cạnh một vách núi dựng đứng, so với đã khe núi thì cao hơn khoảng một tầng nhà, trước hang mọc một hàng cỏ dại rất cao che khuất quá nửa cửa hang, nên nếu không nhìn kỹ thì khó có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó. Từ dưới đáy khe núi tới cửa hang động có một dãy cầu thang chùng mười mấy bậc, bên trên được lát đá qua loa, có thể thấy hang động này ắt hẳn là có người ở, hoặc không thì cũng từng có người ở. Ba chúng tôi đi theo cầu thang lên trên rồi dừng lại trước cửa hang, thấy trong hang cực kỳ tối tăm, không thể nhìn rõ được thứ gì. Tôn Kim Nguyên hỏi thử mấy tiếng theo phép lịch sự, chờ một hồi lâu vẫn không thấy có ai trả lời, chắc hẳn nơi này đã không còn người nữa, thế là chúng tôi yên tâm đi vào trong.

Cái hang này khá rộng, bên cạnh bức tường phía bên trái có một vòng tròn chất bằng đá, bên trong đặt một ít cành khô và lá mục, còn có một chiếc chăn bị hở bông tơi tả, hiển nhiên đây chính là giường ngủ của chủ nhân hang động này. Nơi đầu giường có đặt một chiếc rương gỗ không nắp đậy, trong rương đựng toàn các công cụ như đinh, búa, xẻng, dây thừng... Chỗ bên phải cửa hang có một cái bếp đơn giản được xây bằng đá, phía dưới có hai thanh sắt làm trụ chống, bên trên treo một chiếc hũ gốm màu đen, bên trong hũ còn nửa hũ nước, nhìn nước trong hũ và lớp tro tàn bên dưới bếp lò thì có thể đoán được là chủ nhân của hang động đã rời khỏi nơi này một thời gian khá dài rồi.

Tôn Kim Nguyên đi loanh quanh trong hang, tìm được một đồng củi khô, sau đó cười ha hả ôm tới bên bếp lò, vui vẻ nói: “Đây có lẽ là thứ tốt nhất mà ông chủ hang động để lại cho chúng ta!” Dứt lời liền lấy bật lửa từ trong ba lô ra và bắt đầu đánh lửa. Khi ngọn lửa bật bùng bốc lên, tôi lập tức cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều được tắm trong một thứ cảm giác ấm áp.

Tôi cười nói với Tôn Kim Nguyên: “Cậu đúng là sáng suốt đấy, sao lại nghĩ tới việc mang theo bật lửa vậy?”

“Đây là công cụ thiết yếu để sinh tồn nơi hoang dã mà.” Tôn Kim Nguyên không chút ngại ngần đón nhận lời khen ngợi của tôi. “Tớ còn có một thứ mà cậu không thể nào ngờ tới nữa cơ.”

Ánh sáng tỏa ra từ đồng lửa làm hang động trở nên sáng sủa hơn nhiều, nhưng đôi mắt nhìn vào phía trong vẫn chẳng thể thấy điểm tận cùng, có trời mới biết cái hang này sâu đến chừng nào. Có điều chúng tôi cũng không quá quan tâm tới điều này, trong lòng chỉ thầm mong sao mưa sớm tạnh để còn tiếp tục tìm đường rời khỏi nơi đây. Nhưng trời chẳng chịu chiều lòng người, mưa đến tận khi trời tối mà vẫn chẳng có dấu hiệu gì là sẽ tạnh, đêm nay chúng tôi đành nghỉ lại trong cái hang này vậy.

Lúc này, quần áo trên người chúng tôi đã được hong khô, sau khi ăn chút đồ, thể lực cũng đã khôi phục, trong khi rảnh rang không có việc gì làm liền đưa mắt quan sát mọi thứ trong hang. Đột nhiên, tôi phát hiện trên một tảng đá khá bằng phẳng có người dùng những đường nét đơn giản và vụng về để khắc ra thứ gì đó, bèn gọi Tôn Kim Nguyên và Vương Tiến Dao cùng qua xem. Sau một hồi nghiên cứu, chúng tôi đều cảm thấy đây có lẽ là bản đồ địa hình của Đại Hạp Cốc, nhưng các nét vẽ lại chẳng theo một tiêu chuẩn cụ thể nào. Trên bản đồ có rất nhiều nơi được khoanh tròn để đánh dấu một vị trí nào đó trong Đại Hạp Cốc, một số thì rỗng giữa, một số lại được đánh dấu “X”, chẳng rõ là có dụng ý gì. Tất nhiên, chúng tôi không mấy quan tâm tới những vòng tròn đó, chỉ muốn nhìn xem bên trên có ghi chép gì về lối ra hay không thôi. Rất tiếc, dù đã tìm kiếm cẩn thận trên từng nhánh rẽ của Đại Hạp Cốc trên bản đồ nhưng chúng tôi vẫn chẳng nhìn thấy ký hiệu nào có vẻ ám chỉ về lối ra. Điều này không khỏi làm chúng tôi có chút thất vọng, rồi chúng tôi lại tìm kiếm ở các góc ngách khác thêm một lát nữa nhưng vẫn không có phát hiện gì thêm. Thấy thời gian đã không còn sớm nữa bèn chuẩn bị đi ngủ.

Chúng tôi cải tạo lại chiếc “giường” một chút, làm cho nó rộng hơn, sau

đó, tôi và Tôn Kim Nguyên nằm phía ngoài, để Vương Tiên Dao ngủ ở bên trong. Sau khi đốt thêm một đồng lửa ở ngay bên cạnh, chúng tôi mới nhắm mắt đi ngủ.

Con người ta khi mệt mỏi thường ngủ rất nhanh, tôi vừa nhắm mắt lại đã cảm thấy thân thể nặng trĩu, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, tôi một mình chèo thuyền giữa biển rộng mênh mông, nhìn trời xanh biển biếc xung quanh, trong lòng ngợp đầy cảm giác thư thái. Đột nhiên, một cơn sóng đánh tới, chiếc thuyền con của tôi lập tức nhấp nhô theo từng đợt sóng, cuối cùng lật úp trên mặt biển, đè tôi xuống phía dưới. Tôi không thể thở được, bị uổng rất nhiều nước biển, nhưng dù có bơi thế nào đi chăng nữa cũng không thể thoát ra ngoài được, cuối cùng không thể chịu nổi nữa, liền bưng tỉnh dậy.

Không đúng, tôi đã mở mắt ra rồi cơ mà, tại sao vẫn không thể thò được thế này? Hơn nữa, rõ ràng có một đôi tay chắc khỏe đang bóp chặt cổ tôi.

Là ai? Tôi muốn kêu nhưng lại không thể kêu lên thành tiếng, bèn cố gắng gỡ đôi tay kia ra, nhưng đối phương thật sự quá khỏe, dù tôi đã cố hết sức nhưng vẫn không thể làm gì được. Lúc này, đồng lửa trong hang đã tắt, chỉ còn một vài viên than lập lòe chiếu ra những tia sáng đỏ lờ mờ, nhưng chỉ cần dựa vào đó, tôi vẫn có thể nhìn thấy một thứ gì đó tóc xõa đầy đầu đang đè trên người tôi, cặp mắt của nó rất to, cứ như sắp rơi ra khỏi tròng đến nơi, mái tóc dài xõa xuống chạm tới cả mặt tôi, còn liên tục cọ qua cọ lại làm tôi ngứa ngáy. Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là tôi đã gặp phải Mao Nhân(*) rồi.

(*) Mao Nhân nghĩa là người lông

Theo truyền thuyết ở quê tôi, người chết tuyệt đối không được để tiếp xúc với sinh khí, một khi thân thể dính phải nước mắt của người sống mà không được xử lý một cách ổn thỏa thì sẽ có khả năng biến thành Mao Nhân. Ban đầu, trên xác chết sẽ mọc ra một lớp lông tơ rất dày, răng nanh cùng với móng tay và lông tóc thì không ngừng dài ra, nhưng nếu muốn thật sự hoạt động được thì phải chờ thêm bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa, khi đó răng

nanh của nó sẽ dài đến cổ, móng tay dài hơn một tấc, lông lá mọc rậm rạp khắp cơ thể, hoàn toàn có thể gây nguy hiểm cho người và gia súc, muốn đối phó với nó quả là không dễ dàng. Xét kỹ ra, Mao Nhân cũng là một loại cương thi(*), rất mạnh, gặp phải nó thì khó mà tránh khỏi cái chết.

(*) Cương thi nghĩa đen là xác chết cứng, được biết đến như là xác chết biết đi trong văn hóa dân gian Trung Quốc, gần giống với zombie ở phương Tây nhưng mang nhiều yếu tố tâm linh hơn.

Thứ ở trước mắt tôi chắc chắn là Mao Nhân rồi, tôi bây giờ mười phần sợ hãi, vừa muốn gọi Tôn Kim Nguyên dậy nhưng đồng thời cũng sợ cậu ta đã bị hại mất rồi. Đối phương càng lúc càng siết chặt, thấy mình sắp cận hơi đến nơi, tôi bèn cố gắng dùng nốt chút sức mạnh cuối cùng, đưa chân đạp mạnh một cái về phía Tôn Kim Nguyên, sau đó thì liền ngất lịm.

Đến khi tôi tỉnh dậy thì trong hang đã lại sáng bừng ánh lửa, Tôn Kim Nguyên ngồi bên đống lửa, lẳng lặng nhìn Vương Tiên Dao đang nằm trên mặt đất. Tôi đưa tay khê day cái cổ vẫn còn âm ỉ đau, đồng thời cất tiếng hỏi: “Vừa rồi có phải là Mao Nhân không vậy? Sao Vương Tiên Dao cũng bị tấn công thế? Cô ấy không sao chứ?”

Tôn Kim Nguyên lắc đầu, trầm giọng đáp: “Làm gì có Mao Nhân đâu, vừa rồi là Tiên Dao bóp cổ cậu đấy!”

“Vậy vết thương trên đầu cô ấy là sao vậy?” Nhìn Vương Tiên Dao nằm ngất xỉu trên mặt đất, tôi không khỏi có chút xót xa.

“Là tở đánh đấy!” Tôn Kim Nguyên lộ vẻ đau khổ, nói.

Tôi nghe thấy vậy liền có chút nghi hoặc, vội hỏi: “Tại sao chứ?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tở đang ngủ thì đột nhiên bị cậu đánh thức, sau đó liền nhìn thấy có một thứ gì đó đang đè trên người cậu mà bóp cổ. Ban đầu tớ cứ nghĩ đó là một loài động vật hoặc con quái vật nào đó định làm hại cậu, trong cơn nôn nóng liền vớ một tảng đá rồi cứ thế nện tới, nó liền đổ

gục xuống luôn. Khi tó đánh bật lửa lên rồi soi tới mới phát hiện người nằm ngất trên mặt đất chính là Tiên Dao, còn cậu lúc đó cũng hôn mê bất tỉnh rồi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, tại sao Tiên Dao lại hại cậu?”

Tôi nói: “Tó cũng không rõ nữa, chỉ biết đang ngủ thì cảm thấy khó thở, khi tỉnh dậy thì thấy cô ấy đang bóp cổ tó. Có điều, theo tó thấy thì đây dường như không phải chủ ý của cô ấy. Cậu không nhìn thấy bộ dạng dữ dằn của cô ấy khi đó đâu, nhìn chẳng còn giống một con người nữa, tó nghĩ là cô ấy bị trúng tà mất rồi.”

Vương Tiên Dao lúc này vẫn nằm cứng đờ bên cạnh đống lửa, sắc mặt tái nhợt, nhưng hơi thở phả ra từ mũi chứng tỏ rằng cô nàng vẫn còn sống. Vết thương trên trán đã được Tôn Kim Nguyên dùng vải gạc cầm máu, cô nàng ắt hẳn không bị nguy hiểm tới tính mạng, song bất kể chúng tôi lay thế nào, cô nàng cũng không chịu tỉnh dậy. Tôi nhẹ nhàng đỡ đầu Vương Tiên Dao lên, muốn để cô nàng được thoải mái hơn một chút khi phần đầu không phải tiếp xúc với mặt đất lạnh giá nữa. Có điều, vừa chạm tay vào gáy Vương Tiên Dao, tôi lập tức cảm thấy có điều gì đó lạ thường, thế là vội kêu Tôn Kim Nguyên lật người cô nàng lại. Chỉ thấy có một con côn trùng nhỏ màu cà phê đang bám trên gáy Vương Tiên Dao, đầu của nó đã chui vào sâu trong thịt, bên ngoài vẫn còn lộ ra phần thân thể dài hơn một ngón tay, cái đuôi thì giống như đuôi chim én tách ra làm hai nửa, thỉnh thoảng còn kẹp lại một cái để đề phòng có kẻ tập kích từ phía sau.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tôi không khỏi ngáy ra, bởi xưa nay tôi chưa từng nhìn thấy loại côn trùng như thế này, đã thế nó còn đang chui vào trong người Vương Tiên Dao nữa chứ! Để Vương Tiên Dao không phải chịu khổ thêm, tôi vội đưa tay tới định kéo nó ra ngoài.

Tôn Kim Nguyên chột ngăn tôi lại: “Không thể trực tiếp rút ra được, như thế nó sẽ cảm thấy ở bên ngoài nguy hiểm, cho rằng càng vào trong càng an toàn, thế là sẽ dốc sức chui vào sâu hơn nữa, lỡ như để nó vào sâu trong thịt thì phiền phức to. Mà cho dù nó không chui vào được, chẳng may kéo đứt người nó ra thì cũng không hay.” Dứt lời, cậu ta bèn cầm một chiếc giày ở

bên cạnh lên, liên tiếp đập “bộp bộp” vào người con côn trùng đó, làm cho nó choáng váng đầu óc. Con côn trùng đó bị đau, bèn nhả miệng ra, từ từ trở ra bên ngoài, sau khi rơi xuống đất thì định bỏ trốn, nhưng lại bị Tôn Kim Nguyên dùng chiếc giày kia dí chặt không cho động đậy.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 4: Ác Đấu Cương Thi

Type: Quỳnh Bù

Trên gáy Vương Tiên Dao, máu tươi không ngừng tuôn ra từ chỗ bị con côn trùng lạ kia chui vào. Tôn Kim Nguyên vội vàng lấy vải gạc và thuốc cầm máu trong ba lô ra, băng bó lại cho cô nàng thật cẩn thận, sau đó đặt cô nàng nằm lên “giường”, hy vọng cô nàng sớm tỉnh lại.

Chúng tôi lại nhìn con côn trùng kia, thấy tính cả râu và đuôi thì nó dài chừng mười centimet, phía trước cái đầu hình tam giác là một cặp răng vô cùng sắc bén, toàn thân bóng loáng, cái bụng căng tròn nhô hẳn ra, có lẽ là vì đã uống no máu của Vương Tiên Dao. Đuôi của nó vênh hẳn lên, cùng với cái bụng vừa hay tạo thành một hình vòng cung, hai nửa đuôi tựa như chiếc kéo cắt loẹt xoẹt không ngừng, dường như vẫn muốn tìm cơ hội phản kích. Tôi càng nhìn lại càng cảm hận, bèn nhặt một viên đá rồi đập thẳng xuống người nó khiến nó nát bét cả ra, thế nhưng tôi vẫn chưa thể nào nguôi ngoai cơn giận.

Tôi hỏi Tôn Kim Nguyên: “Cậu có biết đây là loại côn trùng gì không? Tớ thấy nó hơi quen mắt.”

“Ở quê chúng ta cũng có loại côn trùng như thế này, chúng ta gọi nó là “nhĩ giáp tử trùng”.” Tôn Kim Nguyên trả lời. “Không lâu trước đây, tớ có đọc được một bài giới thiệu về loài côn trùng này trong cuốn Bách khoa khoa học. Theo bài viết đó, nó có tên là cù suu, tên khoa học là *forficula auricularia*(*), còn tên thông tục là sâu kéo. Ở các nước Tây Âu, nó được coi là kẻ chung đường với người sói và ma cà rồng. Theo truyền thuyết, những con cù suu sắp sinh nở sẽ dùng càng để bám chặt vào cơ thể người, chờ dịp đêm khuya, khi người ta đang ngủ thì sẽ chui vào lỗ tai họ, sau đó thì chui sâu vào trong não.

(*) *Forficula auricularia*: một loài côn trùng ăn tạp, thường sống ở các vùng nhiệt đới và cận nhiệt đới.

Có điều, chuyện đáng sợ hơn vẫn còn ở phía sau, vì cù suu sẽ cắt đứt các sợi dây thần kinh não của ký chủ(*), khiến ký chủ đáng thương không thể nào cảm nhận được sự phá hoại mà nó sắp tạo ra. Trong một thời gian ngắn sau đó, nó sẽ đẻ ra mấy nghìn quả trứng, chỉ mấy ngày sau, số trứng này sẽ nở thành con non và bắt đầu dùng các tổ chức trong não ký chủ làm thức ăn. Lúc này, ký chủ rơi vào trạng thái điên cuồng hoàn toàn, cuối cùng sẽ chết trong sự sợ hãi tột độ. Vì nguyên nhân này, tên tiếng Anh của nó có ý nghĩa là “loài động vật trong tai”. Ngoài ra, nó thích sống ở những nơi âm u, ẩm ướt, chỉ ra ngoài hoạt động vào ban đêm mà thôi.”

(*) Ký chủ (hay còn gọi là vật chủ) là những sinh vật bị ký sinh, tức là bị ký sinh trung chiếm sinh chất, trong quan hệ này, vật chủ là đối tượng bị thiệt hại.

Nghe Tôn Kim Nguyên nói xong, tôi bất giác cảm thấy trong đầu mình dường như có thứ gì đó đang nhúc nhích, đôi tai thì ngứa ngáy như thể có còn gì đang bò bên trong, toàn thân túa đầy mồ hôi lạnh.

Tôn Kim Nguyên lại nói tiếp: “Con cù suu này có thể dài và to đến như thế đúng là một chuyện lạ, nhưng cũng may là nó có kích thước quá lớn nên mới không thể chui vào tai Tiên Dao, đành chọn nơi gần với tủy xương nhất là gáy để ra tay, định chui vào não của cô ấy từ đó.”

“Vậy biểu hiện dị thường của Tiên Dao vừa rồi có phải là do bị cù suu xâm nhập vào tủy xương không? Phải chăng khi đó thần kinh của cô ấy đã bị rối loạn nên mới làm một việc nằm ngoài sự khống chế của não bộ như thế?”

“Tớ nghĩ đúng là như vậy đấy, chỉ là không biết có nghiêm trọng hay không mà thôi. Mong là cô ấy có thể nhanh chóng khỏe lại.” Tôn Kim Nguyên lo lắng nói.

Tôi nhìn đồng hồ, thấy bây giờ vẫn là nửa đêm, còn lâu trời mới sáng.

Nhưng để đảm bảo an toàn, chúng tôi không dám ngủ tiếp, đành ngồi bên đống lửa chờ trời sáng.

Sự chờ đợi dài đằng đẵng quả thực khiến người ta vô cùng đau khổ, đặc biệt là chúng tôi bây giờ còn vì căng thẳng mà không dám nói gì. Chưa tới một tiếng đồng hồ sau, tôi thật sự rất buồn ngủ, cứ gật gà gật gù, rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Bỗng nhiên, tôi loáng thoáng nghe thấy phía sâu bên trong hang động vang lên những tiếng “bộp, bộp, bộp” như thể có người đang bước đi, hơn nữa mỗi bước đều rất chậm rãi và nặng nề.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tôn Kim Nguyên, thấy cậu ta cũng đã phát giác ra sự lạ thường này, đang nghiêng đầu lắng nghe, bàn tay chẳng rõ đã cầm một thanh củi lên tự lúc nào. Thấy tôi đưa mắt nhìn tới, cậu ta vội đặt ngón tay trở lên môi, ý bảo tôi hãy im lặng.

Âm thanh ấy càng lúc càng tới gần, tim tôi đã dẫn nhảy lên tới tận cổ họng, thiếu chút nữa là nhảy vọt ra ngoài. Tôi học theo Tôn Kim Nguyên, cũng rút một thanh củi từ trong đống lửa, ngồi xồm dưới đất, nhìn về phía sâu bên trong hang động, chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến đấu có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Nó xuất hiện rồi! Phía trong hang động loáng thoáng có một bóng người cao lớn đang lờ mờ bước đi, vì khoảng cách còn khá xa nên tôi không thể thấy rõ tướng mạo và thần thái của người đó. Hắn lẳng lặng nhìn chúng tôi từ xa, đi tới chỗ giao nhau giữa vùng ánh sáng và bóng tối thì dừng lại, bộ dạng thực là vô cùng quý dị. Tôn Kim Nguyên đùn củi vào đống lửa thêm một chút, ngọn lửa tức thì bùng lên rực rỡ, ánh sáng cũng lan ra rộng hơn trong hang động. Nào ngờ người kia vừa thấy ánh lửa bùng lên thì lập tức lùi về phía sau mấy bước, rời khỏi phạm vi mà ánh lửa có thể chiếu tới. Trong quá trình này, tôi lập tức nhìn ra có sự lạ thường, vì khi lùi lại, hắn ta chẳng thể cong chân, chỉ phát lực vào chân rồi cứ thế nhảy giật lùi về phía sau, thực không giống người bình thường chút nào. Chẳng lẽ hắn ta không phải là người? Một suy nghĩ đột nhiên thoáng qua trong đầu tôi, còn nhớ trước đây tôi từng xem một bộ phim có tên là Cương thi tiên sinh(*), dám cương thi

trong phim chính vì thân thể đã trở nên cứng đờ nên không có cách nào cong chân lại được, lối di chuyển cũng giống hệt như thế này, không lẽ người này chính là một con cương thi.

(*) Cương thi tiên sinh tên gốc là Mr. Vampire, là bộ phim mở đầu cho dạng phim kungfu cương thi của Hồng Kông, được khởi quay và công chiếu vào năm 1965.

Tôi đưa mắt liếc qua phía Tôn Kim Nguyên. Lúc ở trong trường, cậu ta rất có hứng thú với những thứ như yêu ma quỷ quái và cương thi, thường mượn các cuốn sách loại này ở thư viện trường về đọc, vì việc này mà chúng tôi từng không ít lần trêu chọc cậu ta. Tôn Kim Nguyên khề gật đầu với tôi, chắc hẳn cậu ta đã đoán ra nội nghi hoặc của tôi, cái gật đầu này chính là một câu trả lời khẳng định.

Không biết thì còn đỡ, bây giờ đã xác định được quái nhân trước mắt mình là một cương thi có thể đi lại được, cảm giác sợ hãi tức thì làn ra khắp toàn thân tôi. Vừa nãy, tôi mới chỉ treo trái tim lên cổ họng, bây giờ thì đã sợ đến nỗi hồn phách bay lên chín tầng trời rồi, thanh củi vẫn lập lòe ánh lửa trong tay cũng vì thế mà rung lên không ngớt, trong lòng chỉ hận không thể lập tức bỏ chạy thật xa. Có điều, cơn mưa rào bên ngoài hang vẫn chưa có dấu hiệu sẽ tạnh, dù có tám lá gan tôi cũng chẳng dám chạy ra ngoài một mình, huống chi trong hang bây giờ còn có Vương Tiên Dao đang hôn mê bất tỉnh và Tôn Kim Nguyên đang sẵn sàng chiến đấu.

Tình trạng của chúng tôi bây giờ thực là phía trước có sói phía sau có hổ, tiến lên hay lui lại đều không phải là biện pháp hay. Trong khi tôi phập phồng lo sợ, con cương thi kia cứ đứng yên một chỗ như cây cột điện, cặp mắt nhìn chăm chăm vào tôi và Tôn Kim Nguyên, tỏ ra cực kỳ kiên nhẫn. Tôn Kim Nguyên hạ thấp giọng nói: “Không hay rồi, nó đang chờ lửa tắt. Tớ đã cho tắt cả củi vào trong đồng lửa, một khi lửa tắt là nơi này sẽ hoàn toàn chìm vào bóng tối, khi đó, chúng ta sẽ rơi vào thế yếu, muốn đối phó với nó sẽ càng khó khăn hơn.”

“Vậy phải làm sao đây? Hai chúng tôi liệu có địch lại nó không?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ không rõ nữa, nhưng bây giờ chẳng còn cách nào khác. Bên ngoài trời tối đen như mực, đường còn trơn trượt do mưa, sơ sẩy một chút để ngã xuống khe núi thì dù không chết cũng thành tàn phế, mà chúng ta còn phải cõng theo Tiên Dao nữa, vì thế càng không thể ra ngoài. Bây giờ chúng ta chỉ có cách là nhân lúc lửa chưa tắt mà tiêu diệt nó, hoặc phải đánh đuổi nó đi, như thế dù gì cũng tốt hơn là ở trong tình trạng bị động thế này.” Dứt lời, cậu ta liền rút từ trong đồng lửa ra một thanh củi đang cháy dở khác, đi thẳng về phía cương thi, tôi cũng lập tức theo sau. Thấy hai chúng tôi tiến tới, cương thi lùi về phía sau hai bước nhưng sau đó có lẽ nhận ra chúng tôi không có gì nguy hiểm nên không thêm lùi thêm nữa.

Đi tới gần rồi, tôi dần nhìn rõ bộ dạng của cương thi, thấy nó chỉ mặc duy nhất một chiếc quần cũ nát, thân trên để trần, dưới chân cũng không có giày dép gì cả, lớp da toàn thân đều có màu đỏ tía, giống như vừa bò ra từ trong một cái ang thuốc nhuộm, trên người thihr thoảng còn nhỏ xuống một thứ dịch thể chẳng rõ là gì, nhìn cực kỳ ghê tởm. Nhìn mặt mũi của con cương thi này, chắc trước đây nó là nam giới, mái tóc hơi cong cong dài quá cổ, quầng mắt đen thui tựa một con gấu trúc, sống mũi thì xẹp hẳn xuống, bốn chiếc răng nanh ở hai hàm đan vào nhau, mỗi chiếc đều dài hơn nửa ngón tay, nhô hẳn ra ngoài, cái miệng thì liên tục chóp chép... Nó như một con chó săn hung tợn, bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới xé xác chúng tôi. Hai tay nó được đưa ngang ra phía trước, móng tay dài hơn một tấc phát sáng lấp lánh dưới ánh lửa, thật chẳng khác gì những lưỡi kiếm phát sáng, tất cả đều chỉ thẳng về phía trái tim của chúng tôi.

Cương thi không cho chúng tôi cơ hội quan sát quá lâu, vừa thấy chúng tôi lại gần liền phát động đợt tấn công đầu tiên. Nó nhảy một mạch năm, sáu bước liền, khi tôi còn chưa kịp làm rõ tình hình thì đã thấy nó xuất hiện ở ngay trước mặt, cái miệng đỏ ngầu há rộng, từng đợt khí lạnh ngất bay ra. Tôn Kim Nguyên lập tức đưa thanh củi đang cháy dở trong tay trái lên chắn trước mặt mình, tay phải thì đâm thanh củi còn lại về phía mặt nó.

Cương thi thoạt nhìn thì vụng về nhưng phản ứng lại cực nhanh, lập tức nhảy qua bên phải, dễ dàng tránh được thanh củi trong tay Tôn Kim Nguyên,

sau đó lại lao thẳng về phía tôi vốn đang đứng ngay cạnh đó. Thấy mười ngón tay của cương thi đã tới gần, tôi vội lùi về phía sau nửa bước, vung thanh củi trong tay lên chống đỡ. Cương thi sợ lửa, liền xoay người qua phía Tôn Kim Nguyên, hai bàn tay đồng thời chụp thẳng tới với tốc độ cực nhanh.

Tôn Kim Nguyên thấy cương thi đã chụp tới nơi mà bản thân lại không kịp rút thanh củi về, đành ngã người xuống đất, thanh củi vừa nảy đâm ra vừa hay đánh về phía cương thi. Cương thi cả kinh, vội nhảy lùi về phía sau một bước. Tôn Kim Nguyên nhắm chuẩn thời cơ, lăn trên mặt đất một vòng, nhanh chóng bò dậy đứng ngay cạnh tôi. Nói thì chậm nhưng việc xảy ra thì rất nhanh, cương thi chẳng dừng lại chút nào, lập tức nhảy về phía trước, sau nháy mắt đã tới trước mặt hai chúng tôi, kể đó, hai cánh tay nó cùng đánh tới. Chúng tôi biết cương thi sợ lửa, liền đồng loạt đâm cả ba thanh củi về phía nó, thảm nghĩ lần này may mắn chắc chắn không tránh được nữa. Ai ngờ cương thi lại chẳng thèm né tránh, chỉ vung tay một cái đã đánh rơi được hai thanh củi, thanh củi còn lại đâm sượt qua mặt nó.

Mãi tới lúc này chúng tôi mới nhận ra, sau một hồi giao chiến, có hai thanh củi đã tắt lửa từ lâu, chỉ còn một thanh củi vẫn cháy, cương thi chỉ cần nghiêng người một chút là có thể tránh được, lại nhân tiện đánh rơi luôn thanh củi trong tay tôi và thanh củi trong tay phải của Tôn Kim Nguyên. Thanh củi vẫn còn chưa tắt lửa trong tay trái Tôn Kim Nguyên đánh ra bị trượt, theo quán tính, Tôn Kim Nguyên bước lên trước một bước lớn, vừa hay va vào người cương thi, lập tức bị cương thi dùng cánh tay kẹp lấy, không thể động đậy được nữa.

Thấy Tôn Kim Nguyên đã rơi vào tay đối thủ, tôi hoàn toàn mất lòng tin chiến đấu, cứ thế đứng đờ ra, buông tay chịu trôi. Cương thi dường như chẳng khách sáo với tôi, lập tức đưa một tay tới chụp lấy cổ tôi. Những móng tay dài và nhọn hoắt của nó cắm sâu vào da thịt tôi nhưng tôi chẳng hề cảm thấy đau đớn, bởi lúc này, cảm giác nghẹt thở đã hoàn toàn chiếm cứ đầu óc tôi. Cương thi càng lúc càng bóp chặt, tôi dường như có thể nhìn thấy linh hồn mình đang từ từ bay ra ngoài thân thể, đầu óc chẳng còn cảm nhận được sự tồn tại của thân thể nữa. Tôi biết lần này, Diêm Vương thực sự đã

gọi tên mình, chỉ biết mở to hai mắt nhìn thế giới mà mình sắp phải rời xa lần cuối, trong lòng ngợp đầy một nỗi tuyệt vọng khó có thể diễn tả bằng lời.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 5: Cù Suu Quái Dị

Type: Quỳnh Bù

Đột nhiên, cương thi buông lỏng tay ra, thả cho tôi ngồi bệt xuống đất, cảm giác được hít thở trở lại thực sự quá tuyệt vời. Rồi sau đó chỉ nghe “bộp” một tiếng, Tôn Kim Nguyên cũng được thả xuống đất. Tôi ngược mắt lên nhìn cương thi, thấy nó lúc này đứng im một chỗ, không ngừng run rẩy, tay và chân dần dần cong lại, cuối cùng đứng không vững, đổ gục xuống đất.

Cứu tinh tới rồi ư? Tôi hết nhìn trái rồi lại ngó phải, hết nhìn trước rồi lại ngó sau, nhưng ngoài chúng tôi ra, ở đây rõ ràng không có ai khác. Thấy Tôn Kim Nguyên đang gắng gượng bò dậy, tôi cố nhin con đau nơi cổ, cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Lẽ nào cương thi cũng cần phải thay pin ư?”

Tôn Kim Nguyên cười gượng, nói: “Gì mà thay pin chứ? Là cái này!” Dứt lời, cậu ta bèn đưa tay ra, ngón cái và ngón trỏ đang bóp chặt một con côn trùng màu cà phê giống hệt con đã chui vào trong gáy Vương Tiên Dao hồi nãy. Chính là cù suu – kẻ chung đường với người sói và ma cà rồng.

“Cậu phát hiện ra nó ở đâu vậy?” Tôi ngạc nhiên hỏi Tôn Kim Nguyên.

“Ở trên gáy cương thi, giống hệt như Vương Tiên Dao vừa nãy. Lúc bị cương thi kẹp chặt vào người, tớ cứ nghĩ là mình chết chắc rồi, bỗng vô tình phát hiện có một con cù suu đang bám trên gáy nó, trong lòng thầm nghĩ tất cả mọi chuyện có lẽ đều do nó mà ra, bèn dùng hết sức lực rút nó ra ngoài. Kết quả đúng như dự liệu của tớ, sau khi cù suu bị rút ra, cương thi liền không còn chút sức mạnh nào nữa.”

“Ông ta chắc không phải là chủ nhân của hang động này đây chứ? Bây giờ, con cù suu kia đã được lấy ra rồi, liệu ông ta có thể tỉnh lại được không

nhỉ?” Nhìn bộ dạng thê thảm của cương thi đang nằm dưới đất, tôi bất giác thấy có chút không đành lòng.

“Ông ta chết từ lâu rồi, máu trong người cũng đã bị uống cạn. Hơn nữa, cậu xem này, ông ta đã biến thành bộ dạng như cương thi, không thể tỉnh lại được nữa đâu.” Tôn Kim Nguyên vừa nói vừa chỉ tay vào khuôn mặt của cương thi.

Khi chúng tôi đang trò chuyện về cương thi, từ phía bên ngoài bỗng có một tiếng thét chói tai vọng vào. Tôi bất giác cả kinh, nhất định là Vương Tiên Dao đã xảy ra chuyện rồi. Chúng tôi liền bắt chấp tất cả, vội vàng bỏ dật chạy ra phía bên ngoài.

Đồng lửa lúc này chỉ còn sót lại một vài thanh củi đang cháy dở, ngọn lửa không ngừng bập bùng trong gió, nhiệt độ trong hang thấp hẳn đi so với lúc trước. Chỗ Vương Tiên Dao vừa nằm khi này chỉ còn sót lại chiếc chăn bông cũ nát, những viên đá rơi bừa bãi, tán loạn khắp mặt đất, trong khi đó, Vương Tiên Dao đã mất tích.

Tôi và Tôn Kim Nguyên đều cả kinh, vội vàng chạy ra ngoài cửa hang xem xét tình hình, thấy bên ngoài vẫn đang mưa to gió lớn, còn tối tăm đến mức thò bàn tay ra chẳng thể thấy rõ năm ngón. Tôn Kim Nguyên lấy bật lửa ra, song giữa lúc gió to thế này, muốn đánh lửa đúng là khó hơn lên trời. Tôi hướng ra phía ngoài hét to tên Vương Tiên Dao, nhưng những cơn gió dữ dội nhanh chóng nhấn chìm tiếng hét của tôi, khiến ngay bản thân tôi cũng chẳng thể nghe rõ. Tôi càng lúc càng nôn nóng, bèn nói với Tôn Kim Nguyên: “Chắc không phải Vương Tiên Dao sau khi tỉnh lại thần chí còn chưa tỉnh táo, đã một mình chạy ra ngoài rồi đấy chứ?”

Tôn Kim Nguyên cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng nghĩ giống tôi. Cuối cùng, chúng tôi quyết định phải ra ngoài tìm Vương Tiên Dao, vì dù thế nào cũng không thể để cô ấy ở bên ngoài một mình được, lỡ như xảy ra chuyện gì thì cả đời này chúng tôi không thể tha thứ cho mình.

Vừa khoác ba lô lên vai, chúng tôi lại chợt nhớ ra trong rương công cụ của chủ nhân hang động có ít đồ có lẽ có thể dùng đến, thế mà lúc đánh nhau với cương thi lại quên mất. Song vừa mới chạm tay vào thì sợi dây thừng ở đó đã đứt làm mấy đoạn, chuôi gỗ của chiếc búa cũng mục nát rơi ra, tất cả đều là những thứ đồ chẳng biết là của bao nhiêu năm trước rồi. Hết cách, chúng tôi đành cầm lấy hai chiếc xẻng chuẩn bị xuất phát, nào ngờ trong hang lại chợt vang lên một tiếng thét chói tai, thì ra Vương Tiên Dao đang ở phía bên trong.

Thế này thì lạ thật, vừa nãy, chúng tôi rõ ràng là đi từ bên trong ra ngoài nhưng đâu có thấy Vương Tiên Dao, thế mà bây giờ cô nàng lại kêu toáng lên ở phía bên trong, chuyện này rốt cuộc là sao chứ? Nhưng hai chúng tôi đều không nghĩ nhiều, tôi lập tức rút một thanh củi còn chưa cháy hết lên rồi cùng Tôn Kim Nguyên đi về phía phát ra âm thanh, phát hiện trên bức vách phía bên phải hang động có một khe nứt chỉ đủ cho một người đi lọt, vừa rồi, chúng tôi khi đi thì khá căng thẳng, khi về lại khá nôn nóng nên không để ý tới chỗ này, mà tiếng thét của Vương Tiên Dao thì vọng ra từ chính bên trong đó.

Tôn Kim Nguyên giơ cao bật lửa, hơi nghiêng người lách vào trong khe nứt đó, tôi cầm thanh củi cháy dở đi theo vào. Khe nứt này bên ngoài thì nhỏ hẹp nhưng bên trong lại khá rộng rãi. Nhờ ánh lửa lờ mờ, tôi nhìn thấy Vương Tiên Dao đang ngồi co ro một góc, hai tay chống xuống đất, chân thì không ngừng đá ra, dường như muốn xua đuổi thứ gì đó.

Lúc đầu tôi không quá để ý, nhưng sau khi định thần nhìn kỹ thì lập tức cảm thấy da đầu tê dại. Trong phạm vi hai, ba mét trước mặt Vương Tiên Dao có đầy những con cù sru dài chừng hơn một ngón tay, số lượng có lẽ phải lên đến hàng nghìn, hàng vạn con, tất cả đều đang tranh nhau bò về phía cô nàng. Vương Tiên Dao vừa kêu lên những tiếng chói tai vừa đưa chân đá không ngừng, nhưng đám cù sru này thực sự quá nhiều, đá được con này thì con khác lại bò tới, dù cô nàng đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể ngăn cản được đám cù sru tiến tới.

Thấy chúng tôi đi vào, một bộ phận cù suu liền quay đầu lại, tiến thẳng về phía chúng tôi nhưng một dòng nước lũ. Tôi chẳng biết lấy dũng khí từ đâu ra, sau khi giậm mạnh chân xuống đất một cái liền lao nhanh về phía Vương Tiên Dao, thanh củi trong tay liên tục đưa qua đưa lại ngay sát dưới chân, nhanh chóng mở ra được một con đường máu. Có điều, tôi vừa mới đi qua thì đám cù suu phía sau đã lập tức tràn tới bít kín đường về, khi tôi tới được bên cạnh Vương Tiên Dao thì đám cù suu đã vây chặt chúng tôi tới mức một giọt nước cũng không lọt qua được, mà thanh gỗ trong tay tôi đã cháy gần hết.

Tôi kéo Vương Tiên Dao đang ngồi khóc không thành tiếng dưới đất dậy, tiếp đó quay lại cầu cứu Tôn Kim Nguyên, nào ngờ cậu ta đã rời khỏi nơi này. Đám cù suu dường như nhận ra chúng tôi đã không còn sức phản kháng, liền hò nhau xông lên tấn công dữ dội. Tôi không ngờ bọn chúng lại tụ vào một chỗ, chừng trăm con một tốp, con này dùng đuôi của mình để kẹp lấy đầu của một con khác, hình thành nên một quả cầu lăn nhanh về phía chúng tôi, không tiếc hy sinh tính mạng của lớp cù suu ngoài cùng để khiến ngọn lửa trên thanh củi của tôi tắt hẳn. Cuối cùng, tất cả những quả cầu nhỏ tập hợp lại thành ba quả cầu lớn cao hơn một mét, sau đó chia làm ba đường lăn về phía chúng tôi. Cứ đà này, chẳng bao lâu nữa, đám cù suu sẽ bò khắp người chúng tôi, hậu quả thực khó lòng lường trước được.

Trong lúc tôi đang bối rối không biết phải làm sao, đột nhiên nghe thấy Tôn Kim Nguyên cất tiếng hô lớn từ phía bên ngoài: “Các cậu cố cầm cự một lát chờ tớ!” Sau đó liền ông theo chiếc chăn bông cũ nát kia xông vào, từ bên trong lăn ra một đống cành cây khô và lá mục, còn có mấy thanh củi chưa cháy hết. Mấy thanh củi gặp khí ô xy liền cháy bùng lên, sau nháy mắt đã thiêu cháy chiếc chăn bông và cành lá khô, ngọn lửa càng lúc càng lớn, rất nhanh đã soi sáng cả hang động. Đám cù suu nhìn thấy ánh lửa thì lập tức rơi xuống đầy đất, sau đó bỏ chạy tứ tán. Không đầy một phút sau, đám cù suu đã hoàn toàn biến mất tại nhưng nơi ánh lửa chiếu tới, không thể tìm thấy dù chỉ là một con.

Tôi vội vàng kéo Vương Tiên Dao chạy một mạch ra tới gần cửa hang,

lẳng lẳng đón những cơn gió mát từ bên ngoài thổi vào, cố gắng bình tĩnh lại. Tôn Kim Nguyên thì đang đốt nốt những cành lá cây còn sót lại trên chiếc “giường” kia.

Vừa rồi vì quá nôn nóng nên không có cảm giác gì, bây giờ bình tĩnh lại tôi mới cảm thấy cơn đau bỏng rát trên chân, cởi tất ra nhìn thì thấy trên chân mình có mấy vết thương vẫn đang chảy máu, cứ như là bị đinh đâm vào vậy. Tình trạng của Vương Tiên Dao còn tệ hơn nhiều, trên hai chân có tới hơn trăm vết thương. Tôn Kim Nguyên thì đỡ hơn một chút, chỉ có mấy vết thương nhẹ ở cổ chân, máu cũng đã đông lại. Có điều tất cả những vết thương của chúng tôi đều là vết thương ngoài da, nên ngoài một chút đau đón thì không gây ra ảnh hưởng gì cả, mọi người đều chẳng quá để tâm.

Bây giờ chúng tôi thật sự không dám ngủ nữa, phải cố gắng không chế ngọn lửa cho tốt, vừa phải làm sao cho ít tổn củi nhất lại vừa không được làm lửa tắt, như thế thì lũ cù sưu vốn sợ ánh sáng mới không dám ra ngoài, chỉ cần cầm cự được đến ngày mai thôi là mọi việc sẽ ổn thỏa. Vết thương ở gáy và đầu Vương Tiên Dao đều không còn đáng ngại, cô nàng còn có thể cười đùa trò chuyện với chúng tôi, vì thế, tôi cũng không quá lo lắng.

Rốt cuộc trời cũng đã sáng, cơn mưa suốt cả đêm lúc này cũng đã tạnh, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy vàng mặt trời ấm áp rọi ánh nắng xuống khắp núi rừng, trong không khí ngập đầy một vẻ thanh tân dễ chịu, vận may của chúng tôi có lẽ đã tới rồi.

Chúng tôi đều không muốn ở lại trong cái hang này thêm giây phút nào nữa, lập tức thu dọn hành trang rồi dắt nhau ra ngoài, tiếp tục tìm đường ra theo cách hôm qua.

Đi được chừng nửa tiếng đồng hồ, chúng tôi phát hiện tại chỗ rẽ trước mặt có một nơi thoai thoải, liền vô cùng mừng rỡ, đoán chừng ở đó nhất định sẽ có đường ra, tinh thần đều phấn chấn hơn hẳn, ngay cả Vương Tiên Dao vốn sắp cạn sức cũng bước đi nhanh hơn, giữa chúng tôi còn vang lên mấy tiếng cười đã lâu rồi chưa xuất hiện.

Khi sắp đến được nơi cần đến, đột nhiên cơ thể Vương Tiên Dao sụp xuống dưới, bàn tay tuột khỏi bàn tay của hai chúng tôi. Chúng tôi cứ ngỡ cô nàng đi vội quá nên bị ngã, nhưng khi cúi xuống nhìn thì lại phát hiện giữa hai chúng tôi xuất hiện một cái hang trông như cái giếng, Vương Tiên Dao thì lại một lần nữa biến mất chẳng còn tăm tích.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 6: Gian Phòng Bí Ẩn

Type: Quỳnh Bùi

Thật đúng như câu nói “họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai”(*), chúng tôi vừa mới thoát khỏi cương thi và cù suu, thì lại đến Vương Tiên Dao xảy ra chuyện. Tôi và Tôn Kim Nguyên đều vô cùng nôn nóng, vội bò rập xuống bên miệng hang mà hét to: “Vương Tiên Dao, Vương Tiên Dao!” Nhưng ngoài tiếng vọng ra thì chẳng có âm thanh nào khác từ dưới hang vọng lên.

(*). Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai: có nghĩa là tai họa không chỉ đến một lần, còn điều may mắn thì chẳng có lần hai.

Dưới hang đen thui như mực, chẳng thể nhìn ra sâu đến chừng nào. Có lẽ Vương Tiên Dao sau khi rơi xuống đã ngất đi nên không nghe thấy tiếng gọi của chúng tôi, hơn nữa ở cái nơi chết tiệt này, ai mà biết được dưới hàng có thứ gì kỳ quái khác không cơ chứ? Cho nên, cứ phải mau chóng tìm cách cứu cô ấy lên mới được.

Nghĩ tới Vương Tiên Dao lúc này vẫn đang bị thương tôi không thể nào đợi thêm được nữa, bèn nói với Tôn Kim Nguyên: “Tớ phải xuống dưới đó xem sao, cậu cứ ở đây đợi tớ là được rồi.”

Tôn Kim Nguyên không đáp mà hỏi ngược lại: “Cậu định xuống đó thế nào?”

Tôi bình than nói: “Chuyện không thể chậm trễ, Tiên Dao bây giờ rất có thể đang gặp nguy hiểm, tớ sẽ nhảy thẳng xuống dưới đó.” Dứt lời, tôi liền chuẩn bị nhảy.

Tôn Kim Nguyên vội bước lên ngăn tôi lại, sau đó trầm giọng nói: “Đừng có lỗ mãng! Cậu còn chưa biết cái hang này sâu tới mức nào, lỡ như nó rất sâu, cứ thế nhảy xuống chẳng phải là tự tìm đường chết ư? Hơn nữa, nếu cậu

nhảy vào người Tiên Dao, cô ấy sẽ càng bị thương nặng thêm mà thôi.”

Nghe thấy thế, tôi bèn tự tát mình hai cái, thậm mắng bản thân nhất thời bộp chộp, thiếu chút nữa đã làm hỏng chuyện. Sau một thoáng trầm ngâm, tôi cất tiếng hỏi Tôn Kim Nguyên: “Vậy theo cậu thì chúng ta nên làm thế nào đây?”

Tôn Kim Nguyên vừa mở chiếc ba lô của cậu ta ra vừa nói: “Bây giờ, chúng ta cần tìm một sợi dây thừng, sau đó tở bám vào sợi dây thừng đó leo xuống dưới, cậu thì chớ ở trên này. Sau khi tở tìm được Tiên Dao, cậu sẽ kéo cô ấy lên trước, tiếp đến thì kéo tở.”

“Dây thừng?” Tôi nhìn Tôn Kim Nguyên vẻ nghi hoặc.

Tôn Kim Nguyên không trả lời tôi, chỉ lẳng lẳng lấy từ trong ba lô ra một lưỡi dao quân đội Thụy Sĩ, sau đó đi vào rừng, không lâu sau thì lôi ra một cuộn dây mây khá dài. Tôi lập tức giật mình bưng tỉnh, không kìm được hỏi bằng giọng thán phục: “Sao cậu lại mang cả dao theo vậy?”

Tôn Kim Nguyên dùng dao cắt những chiếc lá trên cuộn dây mây đi, chẳng buồn ngẩng đầu lên, bình thản đáp: “Dao cũng là một vật phẩm thiết yếu để sinh tồn nơi hoang dã.” Trong khi cậu ta nói, lưỡi dao kia vẫn không ngừng đưa qua đưa lại nhoay nhoáy, chỉ một lát sau, những phần thừa thãi đã được cắt bỏ hết, rồi cậu ta nối hai đoạn dây mây thành một sợi dây hoàn chỉnh, kẻ đó khoác ba lô lên lưng, kêu tôi giữ chặt sợi dây, cậu ta thì bám vào đó rồi từ từ trượt xuống dưới hang.

Mãi năm phút sau tôi mới cảm thấy sợi dây mây trong tay mình lỏng ra, biết là Tôn Kim Nguyên đã chạm đất, bèn hét to hỏi: “Cậu xuống đến dưới đó rồi sao?”

Dưới hố truyền lên một âm thanh rất khẽ, tôi không thể nghe được rõ rang.

Tôi nắm chặt sợi dây mây, chuẩn bị sẵn sàng để kéo Tiên Dao lên nhưng

đợi suốt một hồi lâu mà vẫn chẳng thấy phía dưới có động tĩnh gì, thế là lại hét to lên mấy tiếng nữa. Có điều lần này không có ai trả lời tôi, ngay cả một tiếng đáp lại dù là nhỏ nhất cũng không thấy vang lên.

Tôi càng lúc càng nô nóng, thậm chí lẽ nào Tôn Kim Nguyên cũng gặp bất trắc gì rồi? Sau một hồi chờ đợi, tôi rút cuộc không thể chờ thêm được nữa, bèn buộc sợi dây mây vào một cái cây lớn ở gần nhất, rồi bám hai tay vào sợi dây, hai chân thì quán vào đó, từ từ trượt xuống dưới hang.

Cái hang này đâm thẳng xuống dưới lòng đất theo chiều thẳng đứng, kích thước chỉ lớn hơn cơ thể tôi một chút, thành hang vừa ẩm ướt lại vừa trơn trượt, tôi chỉ có thể dựa vào sức bám của đôi tay để từ từ trượt xuống dưới. Ngẩng đầu nhìn lên phía trên, cửa hang càng lúc càng nhỏ, lòng hang cũng càng lúc càng tối tăm, còn tôi thì dần có cảm giác nghẹt thở, hơn nữa còn cảm thấy có một đôi mắt vẫn luôn nhìn mình đăm đăm, nhưng quan sát kỹ thì lại chẳng phát hiện ra điều gì bất thường. Lúc này, tôi có một dự cảm không lành, đó là Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao đều đã xảy ra chuyện.

Thế là tôi tăng tốc, cố gắng trượt nhanh hơn, các đốt ngón tay bị dây mây cọ vào bỏng rát, thậm chí còn có thể cảm nhận được có máu chảy ra ngoài lớp da rách toạc. Đột nhiên, chân tôi bị hẫng đi, đoạn dây mây quán vào chân bỗng nhiên biến mất. Theo quán tính, tốc độ trượt xuống dưới của tôi càng nhanh hơn, chỉ cần trượt thêm một chút nữa thôi là tay tôi cũng sẽ bị tuột khỏi dây mây này mất, và tôi sẽ cứ thế rơi thẳng xuống dưới như Tiên Dao lúc trước, hậu quả thực khó mà lường trước được. Trong cơn bối rối, tôi dùng hết sức lực rướn mạnh tay phải lên, quán sợi dây mây vào quanh cổ tay phải một vòng. Sau đó, một cơn đau thấu tâm can đột ngột truyền đến, sợi dây mây siết chặt lấy cổ tay tôi, toàn bộ sức nặng của cơ thể đều dồn vào đó. Tôi không kìm được thậm chí kêu một tiếng không hay, hình như xương cổ tay phải của tôi bị gãy rồi.

Cố kìm nén cơn đau, tôi đưa tay trái sờ xuống dưới, thấy đầu phía dưới của sợi dây chỉ cách tay phải của mình một đoạn rất ngắn mà thôi. Nếu

không phải vừa rồi tôi tìm được biện pháp giữa cơn nguy cấp thì có lẽ lúc này đã rơi xuống đáy hang rồi. Nhưng khi chạm tay vào phần đầu mút của sợi dây, tôi chợt phát hiện chỗ đỡ không giống như bị dao cắt mà giống bị người ta giật đứt. Tôi từng tận mắt nhìn thấy Tôn Kim Nguyên dùng dao cắt đứt phần thân của sợi dây mây, vết cắt rất ngọt, hơn nữa, cậu ta cũng đâu có sức mà giật đứt sợi dây mây to như thế này cơ chứ.

Chuyện này rốt cuộc là sao đây? Vì sao sợi dây mây lại bị đứt? Lẽ nào trong hang này còn có thứ gì khác nữa. Tôi chợt nghĩ tới cặp mắt mà mình cảm nhận thấy khi nãy bất giác rung mình sợ hãi, lẽ nào hai người họ đã xảy ra chuyện gì rồi? Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, cũng không biết phải làm thế nào.

Bây giờ tôi bị mắc kẹt ở giữa hang động, cửa hang cũng là nguồn ánh sáng duy nhất có thể nhìn thấy ở phía trên chỉ còn to bằng chiếc bánh nướng mà thôi. Hơn nữa, tay phải của tôi bị thương, chỉ dựa vào một cánh tay trái để leo lên trên thì đúng là hoang tưởng. Tạm chưa xét tới việc ở dưới đáy hang có gì, chỉ riêng chuyện chưa biết nó nông sâu thế nào đã là một vấn đề lớn. Cứ thế này mà nhảy xuống dưới, chỉ e tôi sẽ khó mà giữ được tính mạng. Tình trạng của tôi lúc này đúng là tiến thoái lưỡng nan, nếu leo lên trên thì thứ nhất là lo cho hai người họ, thứ hai là chẳng đủ sức, còn nếu nhảy xuống dưới thì lại sợ bị ngã chết, mà tôi cũng lo lắng không biết dưới đó có gì. Đời người vốn là như vậy, trong cuộc sống, bạn sẽ gặp rất nhiều ngã ba đường mà không biết nên lựa chọn như thế nào, nhưng dù bạn không lựa chọn thì thời gian cũng sẽ ép bạn phải lựa chọn, hơn nữa rất có thể còn đưa bạn vào một con đường khác mà bạn không muốn đi nhất.

Khi tôi đang chịu đựng cơn đau đớn vừa do dự không biết phải làm sao, đột nhiên có một cơn gió từ trên đỉnh đầu ập tới, sau đó có một thứ gì đó vỗ cánh bay về phía tôi, khi chỉ còn cách tôi chừng một mét thì chợt kêu “quác” một tiếng, suýt thì làm hồn phách của tôi bay đi mất. Nhưng không đợi tôi kịp run rẩy, sợi dây mây trong tay chợt rung mạnh mấy cái, rồi tôi liền cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, hóa ra sợi dây mây đã đứt, cơ thể tôi cứ thế rơi thẳng xuống dưới.

Khi tỉnh dậy, trước mắt vẫn là một mảng đen thui, bốn phía tĩnh lặng như tờ, nếu tôi là một người tin vào thuyết hữu thần thì nhất định sẽ tin rằng bây giờ mình đã đi qua Quỷ Môn Quan. Nhưng tôi dám khẳng định là lúc này mình hãy còn chưa chết, vậy thì Tôn Kim Nguyên nhất định cũng sẽ còn sống như tôi. Tôi cắn chặt răng, cố nhịn đau bò dậy rồi bò đi khắp nơi tìm kiếm. Quả nhiên, tôi tìm thấy Vương Tiên Dao ở một chỗ không xa lắm, còn Tôn Kim Nguyên thì nằm sấp ở chỗ xa hơn một chút.

Tôi phải tốn rất nhiều công sức mới lay tỉnh được Tôn Kim Nguyên, còn Vương Tiên Dao thì dù có lay thế nào cũng không chịu tỉnh lại, nhưng khi tôi đưa tay tới kiểm tra thử thì thấy hơi thở của cô nàng vẫn đều đều, chắc không có vấn đề gì lớn. Tôn Kim Nguyên gắng gượng bò dậy, cất tiếng hỏi: “Vân Sơn, sao cậu cũng xuống đây? Chẳng phải tớ đã bảo cậu ở trên đó tiếp ứng cho bọn tớ hay sao? Bây giờ chúng ta phải trèo lên như thế nào đây? Còn Tiên Dao nữa, bây giờ cô ấy sao rồi?”

Tôi buồn bã lắc đầu, lại chợt ý thức được rằng nơi này quá tối, không thể nhìn thấy gì cả, bèn nói: “Tiên Dao đang ở ngay bên cạnh tớ đây, vẫn chưa tỉnh, nhưng tớ nghĩ cô ấy chắc không có vấn đề gì đâu, hơi thở rất bình thường. Tớ chờ ở trên đó suốt một hồi lâu mà không thấy các cậu có động tĩnh gì cả, nên mới xuống dưới xem thử thế nào, không ngờ cũng bị ngã xuống rồi ngất xỉu. Mau nói cho tớ biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôn Kim Nguyên thở phào, nói: “Vậy thì tớ yên tâm rồi. Khi xuống đây, tớ cứ nghĩ mình đã chạm chân xuống đất nên mới nói với cậu là đã tiếp đất an toàn, nhưng sau khi buông sợi dây mây ra, tớ mới phát hiện chỗ mình đang giẫm vào không phải mặt đất mà là lưng của một loài động vật nào đó, khi khom người xuống lần mò tìm kiếm Tiên Dao thì thấy khắp nơi đều là lông vũ. Lúc đó, tớ biết là không hay rồi, định đưa tay chụp lại dây mây nhưng không tìm thấy đâu, dưới chân lại chợt hẫng đi, sau đó, tớ không còn biết gì nữa, đến khi nghe thấy tiếng gọi của cậu.”

“Thì ra là vậy. Lúc xuống dưới này, tớ cũng cảm thấy dường như có một

đôi mắt luôn nhìn về phía mình. Về sau, sợi dây mây chẳng rõ bị thứ gì làm đứt, nên tới mới rơi xuống đây. Mà hồi nãy, tay phải của tớ quấn vào sợi dây nên bị gãy xương rồi, bây giờ vẫn còn đau quá!”

Tôn Kim Nguyên lộ ra vẻ trầm tư, nói: “Xem ra hang động này có chỗ cở quái, chúng ta không tiện ở lâu, phải nhanh chóng nghĩ ra cách rời khỏi đây thôi.”

Tôn Kim Nguyên lấy bật lửa trong ba lô, những tia sáng yếu ớt tỏa ra lập tức làm tôi cảm thấy vững dạ hơn nhiều. Chúng tôi đi tới bên cạnh Vương Tiên Dao, kiểm tra xem trên người cô nàng có thêm vết thương nào không. Tình hình của cô nàng tốt hơn tôi nghĩ rất nhiều, ngoài mấy vết thương cũ ra thì chỉ có tay trái bị rách da, các chỗ khác đều ổn cả. Tôn Kim Nguyên đưa bật lửa cho tôi, sau đó vạch mí mắt Vương Tiên Dao, lại day huyết nhân trung của cô nàng. Một lát sau, Vương Tiên Dao dần tỉnh lại, nhìn thấy chúng tôi liền khóc lóc rồi nhào tới.

Khi Vương Tiên Dao đã bình tĩnh trở lại, chúng tôi bèn hỏi: “Tiên Dao, sao cậu ngã từ chỗ cao như thế xuống mà lại không việc gì vậy? Nhìn hai đứa bọn tớ xem, chỉ rơi từ quãng giữa chừng xuống thôi mà cũng mình đầy thương tích đây này.”

Vương Tiên Dao chớp chớp mắt mấy cái, ngạc nhiên nói: “A, các cậu cũng bị ngã xuống đây ư? Tớ rơi được nửa đường thì được một thứ gì đó rất mềm mại đỡ lấy, sau đó mới lại từ từ rơi xuống tiếp, cứ như là được ngồi trên tấm thảm bay trong truyện cổ tích vậy. Lúc ấy, tớ cảm thấy vừa sợ hãi lại vừa thú vị, khi đang không biết là loài động vật nào chở mình trên lưng thì nó đột nhiên quay đầu kêu to một tiếng, tớ sợ quá nên ngất xỉu luôn, chẳng còn biết gì nữa. Các cậu thì sao?”

“Bọn tớ chặt dây mây thả xuống dưới hố, sau đó trèo xuống dưới tìm cậu, ai ngờ được nửa đường thì dây mây bị thứ gì đó làm đứt, thế là bọn tớ bị rơi xuống dưới này, hơn nữa còn rơi rất mạnh, chẳng được ngồi thảm bay như cậu đâu. Có điều, bây giờ chúng ta đều bị kẹt ở đây, trèo lên trên thì rõ ràng là không được rồi, chỉ có cách tìm đường khác thôi.” Tôn Kim Nguyên nói.

Dựa vào ánh sáng tỏa ra từ chiếc bật lửa, tôi đưa mắt ngó quanh bốn phía, thấy nơi này khá rộng rãi và vuông vắn, chiều dài và chiều rộng đều chừng ba, bốn trượng(*) cao bằng hai người đứng chồng lên nhau, các bức tường đều được mài nhẵn bóng, không giống do tự nhiên hình thành nên mà như là một gian phòng đã do con người tạo ra vậy. Căn phòng đá này hoàn toàn trống trải, trên mặt đất phủ một lớp bụi rất dày, chẳng rõ đã bao nhiêu năm tháng không có người qua lại rồi.

(*) Trượng là một đơn vị đo chiều dài cổ của Việt Nam và Trung Quốc. Nó nằm trong các đơn vị đo độ dài cổ theo hệ thập phân dựa trên một cây thước cơ bản. Một trượng bằng mười thước, tức là khoảng bốn mét.

Vương Tiên Dao chợt kêu lên kinh hãi: “Đó là cái gì vậy?”

Chúng tôi cùng nhìn về hướng cô nàng chỉ, thấy hình như có một người đang ngồi tựa lưng vào góc tường. Vừa rồi, vì chỉ tập trung nhìn vào chỗ khác nên chúng tôi mới không để ý tới một nơi mà ánh sáng bị che khuất như thế. Nhìn từ xa, chỉ thấy người đó ngồi khoanh tròn hai chân, lưng tựa vào tường, giống như một khối đá chẳng hề động đậy, toàn thân đều vận quần áo màu đen, ngay đến khuôn mặt cũng dùng một miếng vải đen che kín, chỉ để lộ hai con mắt, lúc này đang nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của mấy vị khách không mới là chúng tôi đây.

Vương Tiên Dao sợ giật nảy mình, vội trốn sau lưng tôi không dám lộ đầu ra. Tôi và Tôn Kim Nguyên ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm sao cho phải, cuối cùng vẫn là Tôn Kim Nguyên run giọng lên tiếng trước: “Xin... xin chào, anh hai? Chị hai? Xin chào! Ba đưa bọn em đang dạo chơi trong khe núi thì không may rơi xuống cái hang này, không biết phải đi tiếp thế nào nữa, mong anh hay chị có thể chỉ cho bọn em một con đường sống, ơn đức này bọn em ngày sau nhất định sẽ dốc sức báo đền, dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết chẳng từ nan.” Nói rồi liền buông thông tay, đứng im chờ người đó trả lời, nhưng chờ suốt hồi lâu mà vẫn chẳng thấy đối phương có động tĩnh gì, Tôn Kim Nguyên bước lên trước hai bước, lặp lại những lời vừa rồi một lượt, song kết quả vẫn không có gì thay đổi. Sau một

thoáng do dự, cậu ta dứt khoát bước hẳn tới trước mặt người kia, và rồi phát hiện đó đâu phải một con người, rõ ràng là một bộ xương khô, còn cặp mắt đang nhìn về phía chúng tôi chỉ là hai cái hốc đen ngòm.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 7: Tiền Bồi Xương Khô

Type: Diệu Linh

Thấy đó không phải là người, Vương tiên Dao lại càng sợ hãi. Tôn Kim Nguyên thì không còn căng thẳng như trước nữa, thản nhiên đi tới bên cạnh bộ xương khô kia, nhìn chăm chăm vào hai hốc mắt đen ngòm của nó một lát, lại lật bộ đồ màu đen kia lên xem xét một hồi, sau đó khom người nhặt một xấp giấy, gọi chúng tôi lại cùng xem xem trong đó viết những gì.

Tôi đưa bật lửa qua, thấy đó là một xấp giấy vừa nhàu nhĩ, vừa ó vàng, tổng cộng có mười mấy trang, có thể thấy trong những ngày tháng cuối cùng ở chốn tăm tối vô biên này, người này đã không ngừng nhớ lại và ghi chép về những việc xưa. Chữ trên giấy được viết liêu xiêu bằng bút chì, hơn nữa đều là chữ phồn thể và viết theo hàng dọc, chứng tỏ chủ nhân của bộ xương khô này không phải người đương đại.

Qua giọng đọc của Tôn Kim Nguyên, chúng tôi như thể được bước vào thế giới của vị tiền bồi ngồi nơi góc tường kia:

Ta là Trương Duy Trí, một tên trộm mộ trong mắt người đời. Mùa hè năm 1963, ta với sư đệ đồng môn là Trịnh Duy Tín cùng nhau tới vùng núi Lương Vương để trộm mộ, trên đường về không cẩn thận rơi xuống cái hang này, một hồi lâu sau mới tỉnh lại. Khi tỉnh lại, ta nghe thấy trong hang có tiếng người kêu và tiếng chim hót, mới hay sư đệ đang xuống dưới này để cứu ta. Nhưng y mới xuống được nửa đường thì con chim quái dị kia đã chặn đường đi của y, vừa cào vừa chụp. Sư đệ hoang mang bỏ trốn đồng thời đồng ý là sẽ đưa viện binh đến cứu ta nhưng về sau, y lại bật vô âm tín.

Ta chẳng rõ mình đã ở trong cái hang tối tăm này bao nhiêu ngày đêm rồi, ngoài những âm thanh do con chim quái dị thỉnh thoảng xuất hiện kia phát ra, ta chẳng nghe thấy bất kỳ tiếng động nào khác nữa. Ngoài một chút ánh

sáng phía trên đỉnh đầu, ta không nhìn thấy thứ gì khác cả. Cuối cùng ta ăn cạn lương khô, uống cạn hết nước, tự biết là mình không cầm cự thêm được bao lâu nữa, bèn viết ra bức thư dài này giữa bóng tối, hy vọng người có duyên có thể đọc được.

Trong quãng thời gian vừa qua, ta gần như đã lần mò từng góc ngách của nơi này nhưng lại chẳng tìm thấy bất cứ cơ quan hay cửa ngầm nào cả, ở đây chỉ duy nhất ô cửa sổ trời bên trên kia là đường ra mà thôi, rơi vào đây rồi mà không có ai tiếp ứng thì đừng hòng sống sót. Có điều, trên đời không có việc gì là tuyệt đối cả, nếu có người có thể rời khỏi nơi này, ta xin người hãy báo thù giúp ta, ta hoài nghi sự đệ vì muốn một mình nuốt trọn bảo vật nên mới bỏ ta lại đây, không chịu đến cứu”.

Nghe tới đây, Vương Tiên Dao không kìm được nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tớ ghét nhất là loại người bỉ ổi như thế, uống cho hấn tên là Trịnh Duy Tín, tớ thấy hấn rõ ràng là hạng không có tín nghĩa.”

Tôi tỏ vẻ không đồng tình: “Chỉ là một tên trộm mộ mà thôi, không đáng để cậu phải thương hại như thế đâu. Bọn họ vốn toàn làm những việc hại người lợi mình, chẳng phải hạng người tốt đẹp gì cả.” Dứt lời, tôi liền đưa mắt liếc nhìn hai hốc mắt đen ngòm trên bộ xương khô kia, trong lòng thâm kinh hãi, tự nhủ lẽ như ông ta đứng dậy tranh luận với mình thì chẳng phải là đáng sợ lắm ư?

“Chuyện không hề giống như cậu nói đâu.” Dường như Tôn Kim Nguyên rất bất mãn với những lời vừa rồi của tôi. “Kỳ thật những người trộm mộ rất khác so với cậu nghĩ, họ có rất nhiều điều mà cậu không thể nào biết được.”

Tôi buông lời giễu cợt: “Cậu cứ nói như thế cậu cũng là một kẻ trộm mộ vậy. Chắc không phải cậu giấu nghề đấy chứ?”

Tôn Kim Nguyên không để ý tới tôi nữa, lẳng lặng đọc tiếp:

“Lần này, bọn ta vâng theo mệnh lệnh của sư phụ đến núi Lương Vương tìm kiếm mộ Lương Vương và hai món bảo vật được giấu trong mộ là tráp

pha lê và dạ minh châu. Đây không phải là những món bảo vật bình thường, song công dụng cụ thể của chúng là gì thì chỉ có sư phụ mới biết. Núi Lương Vương đầy rẫy núi cao vực sâu, trong đó có tới bảy mươi hai ngọn núi cheo leo hiểm trở, ngoài ra còn có nhiều gò đồi cùng mộ đất, muốn tìm ra một ngôi mộ chỉ định quả thực là khó khăn vô cùng, huống chi mộ Lương Vương nhất định là được đặt ở một nơi vô cùng kín đáo, cẩn mật..

Hai người bọn ta đã sống trong Đại Hạp Cốc hai tháng trời, và quả như câu nói “có công mài sắt, có ngày nên kim”, dựa vào bí thuật phong thủy mà sư phụ truyền dạy cho, bọn ta thực sự đã tìm được một số thứ. Ban đầu, bọn ta cứ ngỡ ngọn chính của núi Lương Vương là nơi sở tại của đầu rồng, tiên nhân chọn mộ nhất định sẽ chọn một nơi có phong thủy tốt như thế. Có điều về sau, sự thật đã chứng minh quan điểm của bọn ta là sai lầm. Có một buổi tối, ta là người gác đêm, chợt để ý thấy có một ngôi sao khá lạ thường treo cao giữa trời bèn gọi sự đệ đệ. Quan điểm của y hoàn toàn giống với ta, cho rằng thứ mà bọn ta muốn tìm nhất định là ở vùng này, thế rồi bọn ta đi thâm đêm theo vì sao sáng đó đến nơi đây, sau khi xác định được vị trí cụ thể lại bỏ ra mười mấy ngày nữa để đào hầm rồi tiến vào trong mộ.

Vào đến bên trong, bọn ta phát hiện mộ thất(*) của ngôi mộ này rất nhỏ, chỉ ngang với nửa gian phòng bình thường mà thôi, nơi chính giữa đặt một cỗ quan tài nhỏ, song bên trong lại chẳng hề có thi thể hay xương cốt gì cả, mà nhìn quy cách của mộ thất thì đây không thể nào là mộ của Lương Vương được. Bọn ta lập tức cảm thấy ử rữ, nhưng vào chính lúc này, Trịnh Duy Tín lại phát hiện trên mặt đất có một cái ngăn ngầm và lấy từ bên trong ra được một chiếc rương gỗ. Mở chiếc rương gỗ đó ra, bọn ta ngạc nhiên đến nỗi suýt thì rớt cả tròng mắt ra ngoài. Trong rương gỗ có đựng một chiếc tráp hình lập phương dài rộng chừng nửa mét, hoàn toàn trong suốt, dưới ánh lửa chiếu tới còn không ngừng biến đổi màu sắc. Chiếc tráp này sáu mặt đều bóng loáng mịn màng, tuy không thể tìm được cơ quan để mở nhưng lại có thể nhìn ra bên trong hoàn toàn trống rỗng.

(*)Mộ thất là nơi đặt quan tài trong mộ.

Một món đồ nghệ thuật như thế đặt trước mặt bất kỳ ai thì người đó cũng sẽ cảm thấy nó tinh xảo tuyệt vời, đẹp đẽ vô song, và bọn ta đã nhận định rằng đây là tráp pha lê mà sư phụ muốn tìm kiếm bấy lâu nay. Ta vô cùng mừng rỡ, liền đưa tay tới định bung tráp pha lê lên nhưng lại bị sư đệ quát ngăn lại, nói là cẩn thận bên trong đó có ám khí. Nhưng sau đó chẳng có chuyện gì xảy ra cả, chiếc tráp đó được cất vào trong túi một cách dễ dàng, và bọn ta cũng không gặp khó khăn gì khi chui ra khỏi ngôi mộ. Bọn ta từng trộm mộ không biết bao nhiêu lần mà kể nhưng chưa lần nào lại dễ dàng như thế này, hơn nữa còn tìm được một thứ quý báu như tráp pha lê. Song tiếp đến lại xảy ra chuyện mà ta không tài nào ngờ tới. Khi sắp ra khỏi Đại Hạp Cốc đến nơi, ta không ngờ mình lại bị rơi xuống gian phòng đá bí ẩn này, còn Trịnh Duy tín thì vứt bỏ ta để thoát thân một mình, không bao giờ trở lại nữa.”

Nghe tới đây, Vương Tiên Dao không kìm được nói chen vào: “Không biết tráp pha lê và dạ minh châu có công dụng gì nhỉ? Nhưng chắc chắn là rất đáng tiền rồi, hơn nữa, nghe ông ta miêu tả nó đẹp như thế, ngay cả tớ cũng muốn có nó, ha ha!”

Tôi nói: “Đừng nôn nóng, chưa biết chừng dạ minh châu lại đang trong gian phòng này ấy chứ, chúng ta mà tìm được nó thì đúng là rất may mắn đấy!”

Tôn Kim Nguyên ngắt lời tôi: “Đừng có nghĩ mấy chuyện xa xôi như thế. Lần này, chúng ta mà có thể sống sót ra ngoài được thì mới là điều may mắn nhất. Theo như lời của Trương Duy Trí, nơi này là một căn phòng kín, chỉ có lối thoát duy nhất là ô cửa sổ trời ở trên cao kia mà thôi. Nhưng thoát ra bằng con đường đó thực là một điều không thực tế chút nào, chỉ e chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ biến thành một đống xương trắng như ông ta mất thôi. Vừa hay nơi này còn ba góc tường, chúng ta mỗi người một góc. Hai cậu chọn trước đi, góc còn lại để cho tớ là được rồi.”

Vương Tiên Dao nghe thấy thế thì bất giác run lẩy bẩy bật khóc, nói: “Tớ không muốn chết ở đây đâu, hai cậu mau nghĩ cách gì đi! Chưa biết chừng ở

đây lại có cánh cửa nào đó mà ông ta chưa tìm ra!”

Tôi không đành lòng khi thấy Vương Tiên Dao thương tâm, bèn phụ họa: “Đúng thế, có lẽ vì ở đây tối quá nên ông ta mới không tìm thấy cánh cửa ra thôi. Kim Nguyên, chúng ta cứ thử dùng bật lửa soi kỹ lại xem sao, có khi lại phát hiện ra gì mới!”

Tôn Kim Nguyên nói: “Vội cái gì nào, vẫn còn mấy tờ giấy nữa chưa đọc hết cơ mà, có lẽ bên trong đó lại có thông tin gì giúp ích được cho chúng ta đây!”

Vậy nhưng nội dung tiếp theo lại khiến chúng tôi không khỏi thất vọng, vì ông ta toàn viết về những lần trộm mộ trong đời mình, chẳng có tác dụng gì đối với việc giúp chúng tôi rời khỏi nơi này cả. Hai tờ giấy cuối cùng thì viết về một khe núi tên gọi là Lương Vương Cổ Cốc, nói rằng người có duyên rơi xuống nơi này nếu may mắn thoát ra ngoài được thì nhất định phải cẩn thận, vì ở đó có nuôi hàng ngàn hàng vạn con Cổ. Một khi bị loài Cổ đó cắn thì sau một thời gian nhất định, Cổ độc sẽ phát tác biến người thành cương thi. Người nào bị nặng thì thời gian phát tác là vài ngày, còn bị nhẹ thì là vài tháng hoặc vài năm, cũng có thể là vài chục năm cũng chưa biết chừng.

Tôi vừa nghe vừa không kìm được thâm nghĩ, đám cù suu mà chúng tôi gặp phải trong hang động hôm qua chắc không phải là con Cổ mà vị tiên bói xương khô này nói tới đây chứ? Vương Tiên Dao và chủ nhân của hang động đó sau khi bị cắn thì hoàn toàn mất ý thức, hoàn toàn giống với lời miêu tả trên mấy tờ giấy kia. Lẽ nào ba người chúng tôi đều bị trúng độc cả rồi? Thế là tôi có chút căng thẳng cắt ngang lời Tôn Kim Nguyên: “Chúng ta chắc không phải là đã trúng độc rồi rồi đây chứ? Lỡ như mấy năm sau chất độc phát tác thì làm sao đây? Trên đó có nói gì về cách giải độc không vậy?”

Tôn Kim Nguyên nghe tôi hỏi vậy thì bất giác ngậy ra, sau khi xem thoáng qua hai trang giấy cuối cùng lần nữa bèn trả lời: “Không hề! Ông ta chỉ nói là sư phụ ông ta biết thôi, còn ông ta vì mới nhập môn chưa được bao lâu nên chưa nhận được sự chân truyền của sư phụ. Có điều chỉ cần có người biết cách giải độc là được. Chuyện đó chúng ta sau này hãy tính, bây giờ

điều quan trọng nhất là tìm cách rời khỏi đây đã!”

Tôn Kim Nguyên vút xấp giấy xuống đất, cầm lấy bật lửa từ trong tay tôi, định tìm xem có lối nào để thoát khỏi nơi này không. Đột nhiên ánh lửa lóe lên, tôi thấy bên cạnh bộ xương khô còn có thứ gì đó, bèn vội vàng kêu lên: “Từ từ đã!” Sau đó liền bước tới, phát hiện ở đó cũng có một tờ giấy, trên tờ giấy có ba vật được xuyên vào với nhau bằng một sợi dây nhỏ, trong đó có hai vật hình như là móng vuốt của một loài động vật nào đó, một đầu được bọc kim loại, vật còn lại thì trông như ngọc, còn tỏa ra những làn hương thơm thoang thoảng. Trên tờ giấy có viết: “Người có duyên, ba thứ này ta tặng người làm kỷ niệm. Nếu người có thể giúp ta báo thù, vậy thì hãy coi như đó là thù lao dành cho người đi!”

Tôi hỏi Tôn Kim Nguyên xem mấy thứ này là gì, nhưng cậu ta cũng không biết, thế là tôi cất chúng vào trong ba lô, không để ý tới nữa, sau đó bắt đầu lần mò tìm kiếm lối ra.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 8: Cơ May Sống Sốt

Type: Diêu Linh

Tôi và Tôn Kim Nguyên cùng đi tới cạnh bức tường, mới vừa chạm tay vào thì đã nghe thấy tiếng bụi đất rơi xuống loạt xoạt. Hóa ra sau bao nhiêu năm tháng không người lui tới, nơi này bám đầy bụi bặm, một lớp bụi dày bám trên tường, có lẽ chưa biết chừng đằng sau lớp bụi có ẩn giấu cánh cửa nào đó. Nghĩ tới đây, chúng tôi đều mừng rỡ, vội vàng gạt bụi bặm đi, sau đó bất ngờ phát hiện tường ở nơi này không được xây bằng loại đá bình thường. Vừa mới nhìn vào đó, tôi đã nghĩ ngay tới những hàng lan can cẩm thạch trắng ở Cố Cung. Sau khi dọn dẹp xong bức tường, chúng tôi phát hiện ngoài các đường nối giữa những khối cẩm thạch trắng với nhau ra, trên tường không có bất kỳ khe nứt nào, cũng không có hình vẽ hay chữ viết nào, tất cả đều được mài bóng loáng như gương. Sau đó chúng tôi còn phát hiện mặt đất ở đây cũng được lát bằng những khối cẩm thạch trắng, bất giác thảm kinh ngạc. Tạm chưa xét tới việc những khối cẩm thạch trắng này từ đâu tới, chỉ nhìn màu sắc thôi đã có thể biết được chúng là loại cẩm thạch trắng cao cấp rồi.

Nhưng sau một hồi tìm kiếm kỹ càng, chúng tôi phát hiện sự thật đúng như lời vị tiên bối xương khô kia nói, ngoài ô cửa sổ trời trên đỉnh đầu kia, nơi này chẳng có đường ra nào khác.

Tôn Kim Nguyên tắt bật lửa đi, giữ lại một ít năng lượng để đề phòng khi cần dùng đến. Ba người chung tôi lần lượt nằm xuống, đôi mắt nhìn lên cửa hang lúc này chỉ to cỡ một đồng tiền xu, không ai nói năng gì cả. Có lẽ mọi người đều ý thức được rằng cả đời này sẽ không thể rời khỏi nơi đây nên trong lòng không khỏi có chút bi thương.

Chừng mười mấy phút sau, Tôn Kim Nguyên đột nhiên cất tiếng hỏi: “Tại sao khi mọi người rơi xuống đây, con chim quái dị kia chỉ đỡ lấy một mình Tiên Dao mà không đỡ chúng ta nhỉ?”

Tôi cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, bèn nói luôn: “Có lẽ vì chúng ta quá nặng chặng? Nhưng lạ thật, tại sao nó lại mổ đứt sợi dây mây của chúng ta nhỉ?”

“Chắc là nó bắt các cậu xuống đây chơi với tớ đây! Tớ cảm thấy nó tốt với tớ lắm!” Vương Tiên Dao lộ vẻ kiêu ngạo nói. “Phải rồi, nếu nó thực sự tốt như thế, liệu có thể nhờ nó chở chúng ta bay lên trên kia được không nhỉ?”

Chúng tôi đều bị suy nghĩ này của Vương Tiên Dao làm cho bật cười. Tôn Kim Nguyên nói: “Cho dù nó đồng ý thì bây giờ chúng ta cũng đâu biết phải tìm nó ở đâu. Vừa nãy, chúng ta đã tìm kỹ từng góc ngách của gian phòng đá này rồi nhưng ngay đến một cọng lông chim cũng không nhìn thấy. Chắc nó không sống ở nơi này mà chỉ đi ngang qua rồi nghỉ lại một đêm mà thôi, cậu đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa.”

Vương Tiên Dao ủ rũ nói: “Tớ cũng biết như vậy là không thực tế chút nào, có điều, tớ thực sự muốn rời khỏi nơi này lắm rồi. Các cậu gạt tớ một chút cũng tốt mà!”

Tôi cất lời an ủi: “Tiên Dao, cậu đừng nôn nóng, ông trời không bao giờ tuyệt đường của con người đâu, chắc con chim đó sẽ tới tìm cậu ngay thôi.”

Vương Tiên Dao nói: “Mong là như vậy...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe ở phía trên có những tiếng “lạch phạch, lạch phạch”, chúng tôi liền đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, thấy chút ánh sáng ít ỏi từ ô cửa sổ trên trời cao chiếu xuống đã bị một cái gì đó đen thui che khuất. Âm thanh càng lúc càng to, ánh chùng đã sắp tới gian phòng này đến nơi, Tôn Kim Nguyên vội vàng đánh lửa lên. Nhưng khi ánh lửa vừa mới lóe hiện, thứ kia liền kêu lên “quác” một tiếng, sau đó thì biến mất.

“Các cậu đều nhìn thấy cả rồi đúng không?” Tôn Kim Nguyên hỏi.

Vương Tiên Dao hưng phấn nói: “Là con chim kia cứu tớ, nhất định là nó muốn xuống đây cứu tớ đấy! Cậu mau tắt lửa đi, chắc là vì sợ lửa nên nó mới không dám xuống đây!”

“Cái gì mà tới cứu cậu chứ! Theo tớ thấy, con chim đó chưa to đến mức có thể cõng cậu bay lên mặt đất đâu. Hơn nữa, cửa vào của hang động này nhỏ như thế, đôi cánh của nó đâu thể dang ra hết được, phải dựa vào móng vuốt bám vào vách đất xung quanh mới có thể xuống được dưới này ấy chứ.” Tôn Kim Nguyên không ngừng đả kích suy nghĩ ấu trĩ của Vương Tiên Dao.

“Vậy tức là con chim đỡ Vương Tiên Dao xuống đây, con chim mà cậu dẫm chân vào cùng với con chim mổ đứt dây làm tớ bị ngã đều là con chim này đúng không? Nhưng rõ ràng chúng ta đều thấy nó đang xuống đây, tại sao tự nhiên lại biến mất thế nhỉ?” Tôi nói bằng giọng nghi hoặc.

Tôn Kim Nguyên đứng dậy, đưa bật lửa cho Vương Tiên Dao, trầm giọng nói: “Có lẽ đáp án sắp được làm sáng tỏ rồi. Vân Sơn, cậu cõng tớ nào, để tớ lên trên đó xem thử xem sao.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Tớ đâu phải là chim, làm sao mà cõng cậu bay lên trên kia được.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Cậu nghĩ đi đâu vậy chứ? Tớ chỉ định đứng lên vai cậu leo lên trên đó xem tình hình thế nào thôi mà.”

Tôi cười, nói: “Đây là ý tưởng mà con chim kia mang tới cho cậu đấy à? Chắc không phải cậu định học theo nó, dùng tay bá, vào vách đất để trèo lên đấy chứ?”

“Bảo cậu cõng thì cậu cứ cõng đi, đừng có nhiều lời như thế! Tớ định làm gì thì lát nữa cậu khắc sẽ biết thôi.” Tôn Kim Nguyên bực tức nói.

Tôi ngồi xuống đất, chuẩn bị sẵn sàng, nói: “Được rồi, hôm này tớ sẽ làm trâu làm ngựa cho cậu cưỡi một lần. Cậu trèo lên đi, lát nữa nhớ có ngã

xuống, thì đừng ngã vào người tớ là được.”

Tôn Kim Nguyên bám lấy đầu tôi, ngòai xồm trên vai tôi, sau đó bảo tôi từ từ mà đứng dậy. Tôi phải dùng hết sức bình sinh mới có thể đứng lên được liền cảm thấy Tôn Kim Nguyên đang run rẩy đứng trên vai mình. Tôi cố gắng ngược mắt nhìn lên, thấy cậu ta đã đưa cả hai tay lên phía trên, dường như đang lần mò tìm kiếm thứ gì đó. Đột nhiên hai chân cậu ta dẫm mạnh xuống vai tôi làm tôi loạng choạng suýt ngã, sau đó cậu ta bám vào vách hang mà trèo lên phía trên. Tôi quay sang nhìn Vương Tiên Dao ở bên cạnh, thấy cô nàng cũng giống như tôi, đang mở to cặp mắt ra hết cỡ, mặt lộ vẻ kinh ngạc tột cùng.

Vì ánh lửa quá yếu ớt, đường thông lên phía trên lại nhỏ hẹp, chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy Tôn Kim Nguyên đang dần dần leo lên cao, còn cụ thể cậu ta đang làm gì thì không thể biết được. Sau khi cả hai chân đã co được lên phía trên, Tôn Kim Nguyên hoàn toàn biến mất chẳng còn bóng dáng, ánh sáng lại một lần nữa rơi xuống từ nơi cửa hang.

Khi chúng tôi đang cảm thấy kinh ngạc vì Tôn Kim Nguyên biến mất, trong hang động bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt. Dựa vào ánh sáng lập lòe tỏa ra từ chiếc bật lửa, tôi thấy khuôn mặt đó đen thui, thịt ở hai bên má nở toác ra, từ bên trên đó còn có thứ gì nhớp nháp nhỏ xuống, có mấy giọt rơi vào vai tôi. Tôi đưa tay quệt nhẹ một cái rồi đưa lên mũi ngửi, một thứ mùi hôi thối nồng nặc lập tức truyền tới. Tôi bất giác thầm nghĩ, chắc chắn Tôn Kim Nguyên đã bị con quái vật này hại chết rồi, thế là lập tức kêu lớn một tiếng không hay, sau đó dùng hết sức gọi tên cậu ta mấy lần, còn Vương Tiên Dao thì đã sợ hãi khóc lên thành tiếng.

Đúng lúc này, khuôn mặt kia chợt há miệng, thứ nhớp nháp vừa rồi lập tức rơi xuống càng nhiều hơn. Tôi nghi ngờ con “quái vật” này định tấn công chúng tôi, bèn chuẩn bị sẵn sàng phòng ngự, nhưng không ngờ âm thanh phát ra từ miệng nó là giọng của Tôn Kim Nguyên: “Hai đứa các cậu kêu linh tinh cái gì thế hả, làm tớ sợ giật mình! Chờ tớ chết thật rồi hẵng khóc! Bây giờ thì mau trèo lên trên này đi, có lẽ đây chính là con đường có thể đưa

chúng ta ra ngoài đây! Nào, đón lấy!”

Một sợi dây thừng đơn giản làm từ ba lô và quần áo được Tôn Kim Nguyên ném xuống. Tôi bế Vương Tiên Dao lên, để cô nàng nắm chặt lấy sợi dây, sau đó từ từ trèo lên trên từng chút một. Cuối cùng, Tôn Kim Nguyên cũng chụp được cánh tay cô nàng rồi gắng sức kéo lên. Mãi tới lúc này, tôi mới phát hiện tay phải của mình không hề bị gãy xương, vừa rồi chỉ vì đau quá nên mới tưởng nhầm, liền vội nắm chặt lấy “sợi dây” để hai người bọn họ kéo lên.

Thì ra tại khoảng giữa cửa hang có một địa đạo bí mật, đứng bên dưới không thể nào nhìn thấy được. Vừa rồi, khi con chim lớn kia xuất hiện rồi biến mất, tôi và Vương Tiên Dao đều không chú ý, trong khi đó, Tôn Kim Nguyên nhìn thấy khi sắp xuống tới gian phòng đá, con chim đột nhiên nghiêng người chui vào nơi này, nên mới muốn trèo lên xem rốt cuộc ở đây có bí mật gì, và bất ngờ phát hiện ra một địa đạo ở nơi ít ai ngờ tới.

Tôi cất tiếng trêu đùa: “Tôn Kim Nguyên, mặt cậu làm sao vậy? Lẽ nào bị con chim kia mổ trúng nên mới biến thành máu thịt bây chầy? Vừa nãy tớ còn tưởng cậu là cương thi cơ!”

Tôn Kim Nguyên đưa tay lau mặt một cái, hậm hực nói: “Hừm, tớ lên đây trước hóa ra phải làm bia đỡ đạn cho các cậu. Vừa mới chui vào đã bị ngã cắm mặt xuống đất, nếu chỉ là đất thôi thì còn đỡ, nhưng tớ nghĩ đây là phân chim, dính đầy đầu đầy mặt tớ, thực là ghê tởm quá đi mất!”

Tôi cười, nói: “Con chim đó tệ quá, giúp chúng ta xong còn đòi trả thù lao, chính là bắt cậu dọn dẹp đồng phân của nó đấy.”

Tôn Kim Nguyên giả bộ tức giận nói: “Tớ đã giúp cậu mà sao cậu không trả thù lao cho tớ, còn ở đó chằm chọc tớ nữa? Có điều cậu cũng đừng vui mừng quá sớm, nó có giúp chúng t hay không thì còn phải xét sau. Nếu không thể thoát ra ngoài qua đường hầm này, chúng ta chỉ còn cách ngồi ở đây chờ chết thôi. Lương khô đâu rồi, suốt nửa ngày trời chưa ăn gì, tớ đói đến nỗi đầu óc choáng voáng rồi đây này! Mau đưa đồ ăn cho tớ nào, dù có

chết tớ cũng phải làm một con mà nó.”

“Ồ đây ư? Bân quá!” Vương Tiên Dao lắc đầu nguầy nguậy nói.

Tôn Kim Nguyên giành lấy chiếc ba lô của tôi, nói: “Bây giờ, dù cậu cho tớ một bát thịt rồi bắt tớ vào trong nhà xí ăn thì tớ cũng có thể ăn nó một cách ngon lành, vì phải ăn no rồi mới có sức làm việc được. Tớ có cảm giác quãng đường mà chúng ta cần đi hãy còn rất dài.”

Tôi cũng cầm một miếng bánh mì lên, bẻ ra chia cho Vương Tiên Dao một nửa, sau đó trệu trạo nhai, đồng thời bắt đầu quan sát tình hình trong địa đạo này.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 9: Bên Trong Địa Đạo

Địa đạo này rõ ràng do con người đào ra, tuy đã qua nhiều năm tháng nên đất ở bề mặt đã trở nên khá mềm và bở, nhưng đưa mắt nhìn vẫn thấy vô cùng bằng phẳng, mặt bên dưới hơi chạy xéo lên phía trên, ba mặt còn lại tạo thành hình vòng cung, trên mặt đất rõ ràng có dấu vết bị vật nặng đè lên. Lúc mới đi vào, địa đạo còn khá rộng rãi, chiều cao đủ để đứng thẳng người mà đi, nhưng khi đi được chừng năm, sáu bước thì đột ngột trở nên nhỏ hẹp hơn rất nhiều, phải khom lưng xuống mới có thể đi qua được. Hơn nữa, địa đạo này rất âm u và ẩm ướt, mới đi được một lát mà bùn đất đã dính đầy chân, cực kỳ bất tiện.

Sau khi đi vào trong địa đạo này, tôi bắt đầu tìm kiếm con chia kia, nhưng lạ một điều là chúng tôi chỉ tìm thấy một cái ổ được làm từ cành và lá cây, ngoài ra không có bất cứ thứ gì khác. Lẽ nào con chim đó thấy động nên đã chui sâu vào bên trong địa đạo rồi? Nói thực lòng, tôi cũng rất muốn biết nó là giống chim gì, hơn nữa, rốt cuộc nó đã cứu chúng tôi hay đã hại chúng tôi đây?

Nhìn Tôn Kim Nguyên dùng bàn tay dính đầy phân chim để ăn bánh mì một cách ngon lành, tôi cảm thấy vô cùng khâm phục. Hôm nay, nếu không nhờ có cậu ta, chắc chắn chúng tôi sẽ chết trong gian phòng đá đó. Bình thường, cậu ta vốn không có hứng thú với hững thứ kỳ quặc, quái dị, tư duy thì nhạy bén, phản ứng lại nhanh nhạy nên thường xuyên khiến tôi phục sát đất. So với cậu ta, tôi cảm thấy bản thân mình quá vô dụng, chỉ biết mỗi ngâm thơ, viết văn, chẳng có chút tác dụng thực tế nào.

Chờ tôn Kim Nguyên ăn xong miếng bánh mì cuối cùng, chúng tôi thu dọn qua loa rồi xuất phát. Tôn Kim Nguyên đi đầu tiên, Vương Tiên Dao đi ở giữa, tôi đi sau cùng, cứ thế chông mông bò đi. Kể từ hồi biết đi, tôi chưa bao giờ phải bò một quãng đường xa như thế này. Chẳng bao lâu sau thì đã lưng đau hông mỏi, tay dính đầy bùn, thậm chí bắp chân tôi còn bị chuột rút,

mồ hôi bắt giác tuôn ra đầy mặt, thực sự là vô cùng khổ sở. Xem ra đi bằng bốn chân chẳng dễ chịu chút nào. Tôi phát hiện đứng thẳng lên đi lại bằng hai chân là một quyết định vô cùng sáng sủa suốt của tổ tiên loài người, nếu không bây giờ, chúng ta chắc vẫn còn chịu khổ.

So với tôi thì Tôn Kim Nguyên còn vất vả hơn, vừa phải cầm bập lửa dò đường vừa phải đề phòng phía trước có thứ gì đó đột ngột tấn công. Di chuyển trong địa đạo, ngoài những sự giầy vò về thể xác, chúng tôi còn phải chịu đựng sự hành hạ về mặt tinh thần. Con người khi ở trong bóng tối thường phải chịu một thứ áp lực khó có thể diễn tả bằng lời. Đã thế ở nơi này, không khí còn loãng nên chúng tôi đều cảm thấy hết sức ngột ngạt, kèm theo đó trong lòng còn dâng lên một nỗi sợ hãi đối với tương lai vô định. Tôi vừa bò vừa nghĩ về vàng dương rạn vỡ và chiếc giường mềm mại ở bên ngoài, trong lòng thầm hỏi hận vì mình đang sống sung sướng biết bao, tự dung lại chạy đến nơi này chịu khổ, lỡ như cái mạng nhỏ này không giữ được, vậy thì đúng là oan ức quá rồi còn gì.

Khi tôi đang suy nghĩ vu vơ thì đột nhiên va vào Vương Tiên Dao ở phía trước, mới phát hiện bọn họ đều đã dừng lại. Tôi hỏi: “Sao vậy? Các cậu đều đã mệt nên dừng lại nghỉ ngơi ư? Đừng nghĩ nữa, cố gắng đi một mạch đến cuối con đường có phải là tốt hơn không! Tớ nhìn thấy chiếc giường êm ái ở nhà đang vẫy tay với mình rồi đấy!”

Tôn Kim Nguyên buồn bực nói: “Bạch Vân Sơn, cậu đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa đi! Bây giờ, trước mặt chúng ta có hai con đường, tớ đang không biết phải chọn con đường nào đây! Các cậu hãy cho ý kiến đi!”

Cái gì? Lại phải lựa chọn ư? Có điều, dù thế nào thì chúng tôi cũng cần nhanh chóng đưa ra lựa chọn của mình. Tôi suy nghĩ một lát rồi nói: “Nốt ruồi của cậu nằm ở tay phải, bây giờ cậu lại đang dẫn đường, vậy chúng ta hãy chọn con đường bên phải đi! Trước giờ tớ vẫn luôn cho rằng hai nốt ruồi của chúng ta nhất định là có ý nghĩa đặc biệt nào đó. Hôm nay hãy cứ thử xem sao?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Được rồi, vậy thì hãy thử xem thế nào.” Nói rồi

liền tiếp tục di chuyển. Sau khi đi qua chỗ rẽ, tôi cảm thấy bên trái dường như lạnh hơn bên phải một chút, nhưng suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu, tôi không quá để tâm, vẫn bám theo Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao tiến về phía trước.

Địa đạo bên phải lớn hơn hẳn so với lúc trước. Bây giờ, chúng tôi chỉ cần hơi cúi đầu, là có thể đi được bằng hai chân, tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều. Mấy phút sau, Vương Tiên Dao đang đi ở giữa đột nhiên lên tiếng: “Hai cậu có cảm thấy nơi này có chút khác thường không? Chẳng hiểu sao tớ cứ có cảm giác là lạ, dường như có cái gì đó không đúng lắm!”

Tôn Kim Nguyên cũng nói: “Cậu nói rất đúng! Tớ có cảm giác bây giờ chúng ta đang đi xuống phía dưới. Tuy độ dốc khá nhỏ nhưng nếu để ý thì vẫn có thể phát hiện ra. Mau lùi về phía sau thôi, Vân Sơn, cậu quay đầu lại đi!”

Tôi nói: “Xem ra không thể tin vào nốt ruồi của cậu được rồi. Sớm biết thế này thì vừa nãy nên tin vào nốt ruồi của tớ.” Sau đó liền xoay người lại, bắt đầu đi ngược về phía sau.

Mới đi được mười mấy bước, chân tôi bị thứ gì đó chặn mất đường đi. Tôi ngỡ rằng mình đã đi chệch hướng, bèn điều chỉnh góc độ một chút, nhưng vẫn có thứ gì đó cản đường. Tôi vung chân đá thử hai cái, thấy thứ đó rất cứng, hình như là một bức tường.

Tôi cảm thấy sợ hãi, vội lớn tiếng nói: “Không lùi lại được nữa rồi, phía sau hình như ...có một bức tường.”

Tôn Kim Nguyên mắng: “Cậu đừng ăn nói linh tinh nữa đi Bạch Vân Sơn! Chúng ta vừa mới đi qua đó xong, rõ ràng là không có gì cả, sao bây giờ lại xuất hiện một bức tường được? Bật lửa đây, cậu cầm lấy rồi nhìn cho kỹ đi, đừng có háp ta háp tấp làm bọn tớ sợ!”

Tôi đón lấy bật lửa, đánh lửa lên rồi giơ ra trước mặt xem rốt cuộc có gì? Đúng vậy, là một khối đá lớn đã chặn mất đường đi của chúng tôi, thoát

nhìn thì hình như là một khối cẩm thạch trắng. Tôi dùng sức đá thử mấy cái nữa, thấy nó chẳng hề động đậy, không biết là phải nặng tới mấy trăm, mấy ngàn cân nữa.

Tôi buồn bực nói với hai người bọn họ: “Hết cách rồi, đường lùi về phía sau đã bị một tảng đá lớn bít kín mít, chúng ta chỉ có thể đi tiếp về phía trước mà thôi. Được bước nào hay bước đó vậy.”

“Lạ thật, sao tự dưng lại xuất hiện một tảng đá lớn ở đây nhỉ? Lẽ nào trên đời này thực sự có tồn tại cái gọi là “Quý đá tường(*)?” Tôn Kim Nguyên lẩm bẩm nói.

(*)Quý đá tường có nghĩa đen là “quỷ xây tường”. Theo quan điểm khoa học hiện đại, khi đi lại ở một vùng trống trải lúc trời tối, người ta thường khó phân biệt được phương hướng, cứ thế đi thành vòng tròn, sau một thời gian thì quay trở về chỗ cũ. Người xưa mê tin, cho rằng hiện tượng này là do yêu quái tạo ra một bức tường vô hình vây bọc xung quanh, khiến người ta không thể đi ra ngoài được, do đó gọi là “quỷ đá tường”.

Tôn Kim Nguyên nói: “Đừng căng thẳng, tớ cũng không dám chắc lắm, chỉ tiện miệng nói thế thôi. Còn nhớ trước đây, tớ từng đọc một cuốn sách nói về quỷ đá tường, có rất nhiều chủng loại, thường gặp nhất là khi đi lại giữa lúc trời tối không trăng không sao ở nơi hoang dã. Khi đó, yêu quái sẽ mê hoặc tâm trí của con người, khiến đó không ngừng đi lòng vòng tại chỗ. Còn có một loại khác thì hay xuất hiện trong địa đạo hoặc hang núi, tình hình rất giống với chúng ta bây giờ. Khi đó, yêu quái sẽ dùng những bức tường thật sự để chặn đường đi của người ta, vậy nên tớ mới nghi ngờ là bây giờ chúng ta đang gặp phải quỷ đá tường.”

Tôi rùng mình, run rẩy nói: “Kim Nguyên, cậu đừng có tuyên truyền những lời lẽ mê tín dị đoan như thế chứ, nghe mà rợn hết cả người! Bức tường đó bây giờ đang ở ngay sau lưng tớ đây này, lỡ có thứ gì đó chui ra kéo tớ đi mất, các cậu đừng có vút tớ lại đây một mình không quan tâm đến nhé!”

Vương Tiên Dao nói: “Yên tâm, chúng ta bây giờ đều đang ở trong địa đạo, cậu bị bắt đi rồi hai đứa bọn tớ còn có thể thoát được sao? Kim Nguyên, thực sự có quý đá tường ư?”

“Theo quan điểm của khoa học hiện đại thì quý đá tường quả thực không tồn tại.” Tôn Kim Nguyên chậm rãi nói. “Nhưng trên thực tế, đã có rất nhiều người gặp quý đá tường rồi, cho nên có nhiều chuyện khoa học cũng không thể giải thích được, cứ phải tự mình trải qua thì mới biết sự thực là thế nào.”

Tôi dọa dẫm cậu ta: “Còn nói nữa! Nếu bây giờ là thời kỳ Cách mạng văn hóa thì cậu đã bị chụp mũ là mê tín dị đoan và bị bắt mang đi cải tạo rồi.” Trong khi nói chuyện, tôi đột nhiên cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi vào gáy mình, từ phía sau vọng tới những tiếng “loạt xoạt”, âm thanh càng lúc càng lớn. Tôi vội bảo hai người bọn họ dừng lại, hỏi xem có nghe thấy gì không. Tôn Kim Nguyên dừng chân lắng nghe một lát, rồi không kìm được lớn tiếng hô: “Chạy mau, có rắn!”

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 10: Cửa Tử Nhất Sinh

Type: Trà My

Tiếng hô ấy làm tôi sợ mất mật, chẳng còn quan tâm đến điều gì khác được nữa, vội vàng giậm mạnh hai chân xuống đất một cái, cơ thể cứ thế lao vọt về phía trước, sau đó lại chạy tiếp đi bằng toàn bộ sức lực bình sinh. Khi cảm thấy thứ phía sau chỉ còn cách mình không đầy nửa mét, thân thể tôi đột nhiên rơi xuống phía dưới, sau một cú lộn nhào liền ngả ngửa mặt lên trời, may mà mặt đất ở đây ẩm ướt, mềm mại nên cú ngã không làm tôi đau lắm. Ngay sau đó, một cơn gió tanh nồng thổi tới, có thứ gì đó lạnh băng đè lên người tôi, vừa nặng trĩu vừa nung núc thịt, còn không ngừng ngọ nguậy, hóa ra là một con rắn cực lớn.

Cú ngã này làm tôi tỉnh táo hơn rất nhiều, trong lòng thầm biết bây giờ sống chết chỉ cách nhau một lần ranh, tuyệt đối không thể chần chừ, do dự được. Trong khoảnh khắc cảm thấy đầu rắn đang lao về phía mình, tôi vội vàng lăn người trên mặt đất. Chỉ nghe “bộp” một tiếng, miệng rắn tọt thẳng vào chỗ tôi đang nằm, đương nhiên không trúng đích. Không cho tôi có thời gian nghỉ ngơi, đuôi rắn đã “vù vù” đánh về phía đầu tôi. May mà tôi có cái mũi rất thính, trước khi đuôi rắn đánh tới thì đã ngửi thấy một thứ mùi tanh tươi tốt cùng, nhờ thế biết được nó định đánh về phía đầu mình, bèn rụt đầu lại né tránh. Song đuôi rắn vẫn đánh sượt qua mái tóc của tôi, khiến da đầu tôi râm rứt đau.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra lại rất nhanh. Trong khoảnh khắc tôi ngòai xồm dậy, đầu rắn đã lại bổ nhào về phía tôi một lần nữa. Con rắn há to miệng, lưỡi thò ra thụt vào liên tục làm phát ra những tiếng “khè khè”, từ trong miệng phả ra một thứ mùi còn tanh hôi hơn cái đuôi của nó, thực là vô cùng ghê tởm. Đương nhiên, lúc này tôi chẳng có tâm tư đâu mà nghĩ tới những việc khác, phát hiện thấy đầu rắn đã sắp tới trước mặt mình bèn hơi nhún chân nghiêng người qua bên phải, lại lăn đi trên mặt đất một

vòng, vừa hay khiến con rắn vô trượt thêm lần nữa. Nhưng con rắn vẫn tiếp tục tấn công tôi, tôi không còn cơ hội né tránh, đành nằm yên chờ chết.

Đúng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, trong bóng tối chợt có ánh sáng lóe lên. Tôi mơ hồ nhìn thấy một con rắn rất to đang lao thẳng về phía mình, cái miệng đỏ lòm há rộng, chiếc lưỡi xẻ đôi không ngớt thụt thò, từ trong miệng còn có nước dãi rắn tanh tươi chảy ra. Tôi thâm kêu lên: “Chết tôi rồi!”, nhưng khi đầu rắn tới bên cạnh mặt tôi thì đột nhiên dừng lại, sau đó ngà hẳn qua bên trái, thân thể lặn một vòng dưới mặt đất. Cùng với đó, một hòn đá lớn bay qua ngay trước mặt tôi, và rồi “rầm” một tiếng, rơi xuống cách chỗ con rắn không xa.

Hóa ra Tôn Kim Nguyên thấy tôi gặp nguy hiểm thì chợt nghĩ ra kế hay, bẻ một tảng đá lên đánh bay con rắn đang tấn công tôi. Con rắn đã hoàn toàn bị chọc giận, liên tục phát ra những tiếng “khè khè”, cái lưỡi thò ra dài hơn trước, cái đầu ngẩng hẳn lên cao, thân thể cũng vươn thẳng lên bằng cơ bụng rắn chắc, so ra thì còn cao hơn hai người chúng tôi nữa. Cái đuôi của con rắn lắc lư không ngừng, có lẽ đang tìm cơ hội đánh lén chúng tôi. Đột nhiên, con rắn sáng bừng hai mắt, quay qua nhìn chăm chăm vào Vương Tiên Dao đang ngồi run rẩy trong một góc. Tôn Kim Nguyên kêu to một tiếng “không hay rồi”, sau đó vội vàng cầm lấy một viên đá chạy về phía Vương Tiên Dao, tôi cũng làm theo cậu ta rồi chạy tới. Hai chúng tôi cùng giơ cao viên đá trong tay lên, nhìn con rắn chăm chú, trong lòng thầm căng thẳng.

Hai phe chúng tôi một mực giằng co, không ai dám động đậy, nhưng tôi biết rõ, con rắn nhất định là đang tìm kiếm cơ hội tấn công. Giống như các loài động vật săn mồi khác, nó rất nhẫn nại, khi kẻ địch chưa để lộ ra sơ hở thì sẽ không vội vã ra đòn, nhưng chỉ cần đối thủ không cẩn thận dù chỉ một giây thôi, nó sẽ dùng tốc độ nhanh nhất có thể tung ra một chiêu trí mạng. Tôi và Tôn Kim Nguyên đều biết rằng nếu cứ thế này mãi cũng không phải là cách, vì sức bền của chúng tôi không thể so sánh với con rắn này được, do đó, chúng tôi nhất định phải tìm được nhược điểm của nó rồi ra tay tấn công trước.

Tôn Kim Nguyên nháy mắt ra hiệu cho tôi, tôi có thể cảm nhận được rằng cậu ta đã nghĩ ra cách rồi, bèn gạt đầu tỏ vẻ hiểu ý. Kế đó, Tôn Kim Nguyên vút viên đá trong tay xuống đất, chấp tay sau lưng, chậm rãi đi về phía con rắn. Tôi vói con rắn đều hơi ngậy ra một chút, thế rồi con rắn hơi lùi về phía sau, dường như nhìn ra có sự lạ thường, thế là do dự không biết có nên lập tức tấn công hay không.

Cuối cùng, con rắn không nhẫn nại nổi nữa, quyết định tấn công Tôn Kim Nguyên. Nó hơi ngả đầu về phía sau, đột ngột lao về phía trước theo góc bốn mươi lăm độ, dường như sắp va vào người Tôn Kim Nguyên đến nơi. Cậu ta nghiêng người tránh khỏi, sau đó lại nhẹ nhàng nhún chân một cái nhảy ra phía sau lưng con rắn. Con rắn không buồn quay đầu, chỉ dùng đuôi quét tới, định quấn chặt lấy Tôn Kim Nguyên.

Tôn Kim Nguyên tung người nhảy lên lưng rắn, lại dang tay ôm chặt lấy thân thể to lớn của nó. Con rắn đương nhiên không chịu để yên, lập tức lăn lộn trên mặt đất không ngừng, làm cơ thể cậu ta hết lần này tới lần khác bị va vào đá. Tôi thấy thời cơ đã chín muồi, bèn vác một tảng đá lớn chạy tới. Con rắn nhìn thấy tôi thì lại càng lăn lộn dữ dội hơn, may mà Tôn Kim Nguyên ôm chặt, bằng không đã bị nó hất bay đi xa rồi. Tôi giơ cao tảng đá nện về phía con rắn, nó chỉ để ý tới việc né tránh tảng đá mà không hề biết rằng Tôn Kim Nguyên lúc này đột ngột giơ cao tay phải. Mãi tới lúc này tôi mới nhìn rõ thứ cậu ta nắm chặt trong tay là con dao quân đội Thụy Sĩ kia. Dưới ánh lửa chiếu tới từ chỗ Vương Tiên Dao, lưỡi dao lấp lánh tỏa ra những tia lạnh ngắt. Sau một cú đâm gọn ghẽ, lưỡi dao quân đội Thụy Sĩ cắm thẳng vào đầu con rắn, có điều, vì dùng sức quá mạnh nên Tôn Kim Nguyên tạm thời không thể rút ra đâm thêm nhát nữa. Con rắn bị đau, bèn dùng sức bình sinh quấy mạnh đuôi một cái.

Lần này thì Tôn Kim Nguyên không gắng gượng thêm được nữa, bị con rắn hất bay ra xa hơn năm mét, một hồi lâu sau vẫn không thể bò dậy được. Lúc này, con rắn nằm đó quằn quại không ngừng, lúc thì cong vồng thân lên, lúc lại húc đầu vào tường, cuối cùng điên cuồng lao thẳng về phía tôi. May mà tôi đã cầm sẵn một tảng đá, con rắn tức thì lao đầu vào đá, sau đó không

động dậy thêm nữa. Dù là như vậy, tôi cũng bị húc bay đi rất xa, cứ thế nằm trên mặt đất ôm đầu kêu oai oái.

Tôn Kim Nguyên sợ con rắn còn chưa chết, liền bảo người duy nhất còn có thể đi lại được là Vương Tiên Dao cầm đá tới đập thử vào thân con rắn mấy nhát để kiểm tra, sau đó mới yên tâm nằm im chờ con đau dần tan bớt.

Tôi vừa mới mệt vừa buồn ngủ, nhờ có sự chăm sóc của Vương Tiên Dao, tôi bất giác ngủ thiếp đi. Trong cơn mơ màng, tôi nghe thấy tiếng ai đó gọi mình, bèn mở mắt ra, nhìn thấy Vương Tiên Dao đang lay người mình, đồng thời lớn tiếng nói: “Bạch Vân Sơn, cậu mau dậy đi, xem bọn tớ đã phát hiện ra cái gì rồi này!”

Tôi ngồi dậy, cảm thấy cơ thể không còn quá đau đớn nữa. Vừa rồi, do mãi đánh nhau với con rắn kia nên tôi không chú ý tới xung quanh, bây giờ mới biết mình đã tới một gian phòng đá khác. Có điều không giống với gian phòng cẩm thạch trắng khi nãy, gian phòng đá này lớn hơn, nhưng lại thua kém khá nhiều về độ xa hoa, chỉ được xây bằng loại cẩm thạch bình thường, nơi chính giữa có đặt một cỗ quan tài đá nhưng đã vỡ nát vụn cả rồi, những tảng đá chúng tôi dùng để giết chết con rắn vừa rồi chính là từ cái quan tài này mà ra. Rất hiển nhiên, những thứ trong quan tài đã bị cướp đi sạch sẽ, song lẽ nào còn thứ gì đó sót lại vừa được bọn họ phát hiện ra, cho nên bọn họ mới nôn nóng nói với tôi như thế? Chắc không phải là... Tôi có chút hung phấn hỏi: “Các cậu đã tìm thấy dạ minh châu rồi ư?”

Tôn Kim Nguyên cất lời chế giễu tôi: “Cái gì mà dạ minh châu chứ! Bọn tớ chỉ tìm thấy một con heo là cậu mà thôi. Cậu nghĩ ở đây có dạ minh châu mà lại tôi tắm như thế này sao?”

Vương Tiên Dao đứng một bên cười khúc khích, nói: “Mau đi xem thử thôi nào, bọn tớ phát hiện ra mấy bức họa trên tường.”

Tôi vừa day khuỷu tay vừa đi về phía bức tường nơi Tôn Kim Nguyên đang đứng. Dựa vào ánh sáng tỏa ra từ chiếc bật lửa trong tay cậu ta, tôi thấy trên tường có bốn bức bích họa (*) rất lớn. Cả bốn bức bích họa đều được

điều khắc thẳng vào đá trên tường, không hề bôi màu gì cả. Vì đã trải qua nhiều năm tháng, lại thêm không khí ở đây khá ẩm ướt, nên rất nhiều nét khắc đã bị ăn mòn, trở nên mờ nhạt không thể nhìn rõ. Đặc biệt là ba bức đầu tiên, bây giờ chỉ có thể đại khái nhìn ra các đường nét chính, bên trong đó dường như có rất nhiều người đang mở núi đục đá để xây dựng đường hầm, còn có một người ăn vận hoa lệ đang đứng trên một ngọn núi cao, cúi đầu nhìn xuống, trông có vẻ đang giám sát công nhân bên dưới kia. Điều kì lạ là trong tay phải người đó có một viên ngọc tỏa ra ánh sáng rực rỡ, làm người đó thoát nhìn giống như một vị thần tiên đang nghỉ chân tại chốn núi non dưới trần gian.

(*) Bích họa tức là tranh vẽ được thực hiện trên một bề mặt diện tích lớn, thường là tường vách hoặc trần nhà, dùng kỹ thuật vẽ trên vữa vôi. Nước pha phẩm màu được dùng tô lên mặt vữa khi vừa còn ướt.

Tại góc dưới bên phải của một bức họa có một khe núi, trong khe núi dựng rất nhiều chiếc lều, dưới mỗi chiếc lều đều có một ang nước, trong đó một ang nước có nắp đậy được lật lên, bên trong có rất nhiều thứ gì đó cong queo ngoằn ngoèo, dường như là một loài sâu bọ. Nhìn tới bức họa thứ tư, hai mắt tôi bất giác sáng bừng lên, vì nó không phải là bích họa mà rõ ràng là một tấm bản đồ, hơn nữa còn khắc vào trong đá sâu hơn ba bức trước rất nhiều, vậy nên đến bây giờ, các đường nét vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tôi đưa mắt nhìn qua phía Tôn Kim Nguyên về cực kì kích động, thấy cậu ta khẽ gật đầu nói: “Đúng vậy, đây chính là bức họa mà tớ muốn cho cậu xem.”

Tôi vội vàng hỏi: “Cửa ra rớt cuộc nằm ở đâu vậy?”

Tôn Kim Nguyên đưa tay chỉ vào một chỗ trên bản đồ: “Chúng ta bây giờ đang ở nơi này, một gian mộ thất, nhưng dấu ‘X’ này dường như tỏ ý rằng nó đã bị từ bỏ. Đây là gian phòng cấm thạch trắng khi nãy, đường thông thẳng lên phía trên này chính là nơi chúng ta đã rơi xuống. Còn đây là địa đạo mà chúng ta đã dùng để rời khỏi gian phòng đó, khi tới nơi này thì chia ra làm hai nhánh trái phải. Chúng ta đã chọn con đường bên phải, sau đó đi

về phía trước. Nơi này có một cánh cửa được đóng mở bằng một tảng đá lớn có thể kéo qua kéo lại theo chiều ngang, chắc hẳn vừa rồi con rắn kia đã dùng tảng đá đó để chặn đường quay lại của chúng ta, sau đó đuổi theo chúng ta tới ngôi mộ thất bị từ bỏ này. Còn nơi này nữa, chính là nhánh địa đạo ở bên trái kia, cậu nhìn xem nếu đi thẳng theo lối đó thì sẽ tới nơi nào? Đúng vậy, nếu chọn bên đó thì chúng ta đã có thể ra ngoài rồi.”

Nhìn vào bản đồ, tôi bất giác thảm buồn bực. Vừa rồi nếu lựa chọn đúng, chúng tôi đã có thể thoát nạn, không đến nỗi phải gặp thêm một hồi tai kiếp, suýt phải vùi thân trong bụng rắn thể này.

Tôi nói với Tôn Kim Nguyên: “Vậy thì còn đợi gì nữa? Để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta mau xuất phát luôn bây giờ đi!”

Tôn Kim Nguyên bụm môi, nói: “Cậu nhìn thử xem, cửa ra của địa đạo nằm ở đâu?”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy một cửa hang vừa nhỏ vừa đen thui ở ngay phía trên bức tường được xây bằng đá, cách chỗ chúng tôi ít nhất cũng phải một tầng lầu rưỡi, dùng cách như lúc trước thì không thể nào với tới được. Tường ở đây tuy không nhẵn bóng như tường cẩm thạch trắng trong gian phòng đá trước nhưng cũng chẳng có chỗ nào để bám vào, trừ phi là người tinh thông khinh công, có thể vượt nóc băng tường, băng không dùng hông mà leo lên đó được.

Tôi đưa mắt nhìn quanh bốn phía, muốn tìm xem có thứ gì có thể dùng tạm được không, rồi hai mắt đột nhiên lóe sáng, ánh mắt dừng lại trên cỗ quan tài đá ở giữa mộ thất, hưng phấn nói: “Đứng trên chỗ quan tài kia thì chắc là có thể với tới chỗ đó đúng không?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Cậu thử xem có thể đẩy nó qua bên này được không đi!”

Tôi nghênh ngang bước tới, dùng hết sức bình sinh mà đẩy, vậy mà nó vẫn chẳng hề suy chuyển. Cỗ quan tài đá này tuy không dày nhưng lại chẳng

nhẹ chút nào. Tôi vẫy tay gọi Tôn Kim Nguyên tới, hai người chúng tôi hợp sức mới chỉ có thể nâng một đầu quan tài lên được chừng một thước(*), không thể nào kéo nó tới bên cạnh bức tường kia.

(*) Thước là một đơn vị đo chiều dài thông dụng ở Trung Quốc. 1 thước = 1/3 mét

Sau khi nâng thử mấy lần, hai chúng tôi đều mệt đến nỗi mồ hôi tuôn ra đầy đầu, phải ngồi xuống nghỉ ngơi. Tôi đưa mắt nhìn con rắn lớn vừa bị chúng tôi giết chết, thấy nó vẫn còn mở trừng trừng hai mắt, nhìn về phía chúng tôi. Tôi bị nó nhìn như thế thì không khỏi có chút sợ hãi, bèn chỉ tay vào nó mắng lớn: “Con súc sinh khốn kiếp, còn dám nhìn nữa thì tao sẽ xẻ mả ra làm mười tám khúc mang đi cho chó ăn đấy!”

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 11: Thoát Hiểm

Tôi vừa mắng xong thì chợt nhìn thấy Tôn Kim Nguyên đứng bật dậy, đi tới bên cạnh con rắn, rút con dao quân đội Thụy Sĩ đang cắm trên đầu nó ra, cứ thế chém thẳng xuống dưới. Tôi vội vàng chạy tới ngăn cậu ta lại, đồng thời nói: “Tớ chỉ tiện miệng nói vậy thôi mà, cậu đâu cần phải coi là thật. Hơn nữa làm thế này hơi tàn nhẫn thì phải”.

Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Chờ sau khi tớ đưa được các cậu ra ngoài thì cậu sẽ không nói tớ tàn nhẫn nữa đâu. Mau qua đây giúp tớ một tay đi nào.”

Tôi đi tới đê đầu con rắn, Tôn Kim Nguyên bắt đầu dùng con dao của cậu ta để cưa bỏ phần đầu rắn đi. Mãi tới lúc này tôi mới để ý quan sát con rắn này, thấy cơ thể nó có đường kính khoảng ba mươi, bốn mươi centimét, dài khoảng sáu đến bảy mét, lưng xanh bụng trắng, cứ cách một đoạn lại có một đường hoa văn màu đỏ tươi, giống như các dải tơ hồng được buộc vào đó vậy. Ngoài ra, trên người nó có đầy vảy, mỗi chiếc vảy đều to cỡ móng tay cái của con người, toàn thân tiết ra một thứ dịch nhờn trơn tuột, thật khó mà tưởng tượng được vừa rồi Tôn Kim Nguyên làm thế nào mà có thể ôm chặt nó như thế. Con rắn này da dày thịt chắc, phải cưa một lúc lâu mới xong một khúc. Tôn Kim Nguyên mỗi rồi thì đổi sang tôi, tôi mỗi thì lại đổi sang cậu ta. Sau mấy lần đổi qua đổi lại, chúng tôi rốt cục đã cắt bỏ được đầu đuôi của con rắn và chia nó ra làm bốn khúc, mỗi khúc dài hơn bốn mét.

Tôn Kim Nguyên bảo tôi mang bốn khúc rắn tới bên cạnh quan tài đặt hai khúc, tới lúc này tôi mới hiểu ra rốt cuộc cậu ta muốn làm gì. Chúng tôi cùng nhau khiêng một đầu quan tài lên, kêu Vương Tiên Dao đẩy hai khúc rắn xuống dưới đó, sau đó lại làm tương tự với đầu bên kia, thế là cỗ quan tài này coi như đã có bốn chiếc bánh. Ban đầu tôi còn lo thân thể con rắn không chịu nổi sức nặng của quan tài, nhưng không ngờ lại bị đè như vậy mà chúng chỉ hơi biến dạng một chút mà thôi, chỉ cần tôi đứng sau khế đẩy là “bánh xe” đã bắt đầu chuyển động. Sau khi chiếc quan tài lăn đi được một đoạn

Tôn Kim Nguyên liền chuyển mấy khúc rắn đã bị lăn về phía sau lên phía trước, tôi thì tiếp tục đẩy quan tài, cứ liên tục như vậy, cuối cùng chúng tôi cũng đưa được cỗ quan tài tới bên cạnh bức tường.

Sau đó, tôi đứng lên quan tài, lại làm như lúc ở trong gian phòng cẩm thạch trắng hồi nãy, ba người chúng tôi lần lượt bò vào địa đạo. Bò được một lúc chúng tôi đã bình an tới được chỗ ngã ba lúc nãy, đột nhiên một cơn gió chợt thổi tới, ngọn lửa trên chiếc bật lửa trong tay Tôn Kim Nguyên nảy lên mấy cái, sau đó tắt lịm. Tôi nghe thấy cậu ta đánh lửa “loẹt xoẹt” mấy lần liên tiếp nhưng chỉ có mấy tia lửa từ đá lửa bắn ra chứ chẳng hề có ảnh lửa bùng lên.

Đang ở trong địa đạo tối tăm, lại mất đi nguồn sáng duy nhất, Vương Tiên Dao không khỏi có chút căng thẳng, bèn hỏi: “Kim Nguyên, bật lửa của cậu bị hỏng hay sao vậy? Có còn cái nào nữa không?”

“Cậu nên biết thế nào là đủ đi, bật lửa có thể dùng tới bây giờ đã nằm ngoài dự đoán của tớ rồi. May mà chúng ta đã xem được bản đồ, nếu không xảy ra vấn đề gì thì chắc sẽ ra ngoài được thôi.” Tôn Kim Nguyên vừa nói vừa bò vào trong nhánh địa đạo mà vừa rồi chúng tôi vừa bỏ qua.

Tôi và Vương Tiên Dao vội vàng bám theo cậu ta, Vương Tiên Dao đề nghị chúng tôi nói chuyện cho bớt sợ, thế là tôi bèn nói: “Để tớ kể cho các cậu nghe một câu chuyện nhé! Ngày xưa ngày xưa, có hai anh em, người anh rất tinh ranh, người em thì lại thật thà. Sau khi cha mẹ qua đời, người anh liền đuổi người em đến ở trong gian nhà gỗ ở đầu thôn. Kể từ đó, người em mưu sinh bằng nghề chặt củi. Bởi vì cậu ta rất chăm chỉ nên chỉ mấy năm sau, khu rừng trên núi đã bị cậu ta chặt mất gần một nửa. Một hôm, từ sáng sớm, người em đã vào trong núi sâu chặt củi, trên đường về thì ngồi nghỉ ngơi dưới một cái cây lớn, chợt nghe từ trên ngọn cây vọng xuống một tiếng...” Còn chưa nói xong, tôi đã nghe thấy một tiếng “quác” vang lên sau lưng mình, liền vội vàng ngậm miệng.

Vương Tiên Dao cười, nói: “Hi hi, cậu giả giọng giống thật đấy, đó là tiếng kêu của con chim trên ngọn cây ư? Cậu hãy kêu tiếng nữa cho tớ nghe

xem nào!”

Tôi còn chưa kịp phủ nhận thì từ phía sau đã lại vọng tới một tiếng “quác” nữa. Vương Tiên Dao lập tức bật cười khúc khích mãi không thôi.

Tôi vội vàng thanh minh: “Đừng cười nữa, đó không phải tiếng kêu của tó đâu, con chim kia đuổi tới nơi rồi đấy!”

Nhưng sau khi chúng tôi tập trung lắng nghe thì lại chẳng có âm thanh nào vang lên nữa, lẽ nào vừa rồi chỉ là ảo giác của tôi?

Vương Tiên Dao nói bằng giọng xem thường: “Cậu tệ quá đấy, chỉ biết gạt người thôi!”

Tôn Kim Nguyên biện bạch giúp tôi: “Vân Sơn nói không sai đâu, tó cũng nghe thấy rồi, tiếng kêu đó dương như vọng tới từ một hang động khá sâu nào đó chứ không phải ở quanh đây. Chúng ta mau đi tiếp thôi, chẳng rõ đối phương là thứ gì nữa, cứ lên được mặt đất sớm chút nào thì chúng ta sẽ được an toàn sớm chút đó”.

Chúng tôi liền đẩy nhanh tốc độ, sau khi bò thêm một khoảng thời gian chẳng rõ là bao lâu, trên tay chúng tôi đều mọc rất nhiều mụn nước nhưng vẫn không dám dừng lại. Bò đi giữa một nơi tối tăm và u ám thế này thực sự là một chuyện vô cùng khô khan và tẻ nhạt, tôi lại nghĩ tới câu chuyện vừa rồi bèn nói: “Tớ kể tiếp câu chuyện vừa nãy nhé! Lại nói người em thật thà kia sau khi chặt củi trở về thì ngồi nghỉ ngơi dưới một cái cây lớn, chợt nghe từ trên ngọn cây vọng xuống một tiếng...” Thật quá dị, tôi vừa mới kể đến đây thì tiếng kêu của con chim chết tiệt kia lại một lần nữa vang lên, nhưng lần này, âm thanh không vọng tới từ sau lưng chúng tôi mà là tới từ trước mặt.

Ba chúng tôi không hẹn mà cùng dừng lại, sau đó đóng tai mà lắng nghe động tĩnh ở phía trước. Chỉ thấy tiếng cào chân xuống đất “loạt xoạt”, tiếng vỗ cánh “phành phạch” cùng tiếng kêu “quác quác” trộn lẫn vào nhau không ngừng vọng lại từ một nơi cách chỗ chúng tôi không xa, may mà âm thanh

càng lúc càng xa dần nên chúng tôi cũng không quá lo lắng nữa. Đột nhiên phía trước có ánh sáng xuất hiện, tuy rất yếu nhưng đối với những người ở trong bóng tối quá lâu như chúng tôi thì đã là sáng lắm rồi, cho nên chúng tôi nhìn thấy ngay. Tôi vô cùng mừng rỡ, không để tâm tới cơn đau truyền tới từ những chiếc mụn nước trên bàn tay, nhanh chóng bò về phía có ánh sáng.

Cuối cùng, chúng tôi cũng tới được cửa ra của địa đạo, bèn dừng cả lại. Tôn Kim Nguyên đang đi đầu chợt ngoảnh lại hỏi chúng tôi: “Đây là điểm cuối của địa đạo rồi, bây giờ tớ có một tin tốt và một tin xấu, các cậu muốn nghe tin nào trước đây?”

“Từ xấu đến tốt đi, chỉ cần có thể ra ngoài là tớ đã thấy thỏa mãn lắm rồi.” Vương Tiên Dao tỏ vẻ thản nhiên nói.

Tôn Kim Nguyên nói: “Tin xấu là chúng ta đã lại trở về cái hang động thẳng đứng lúc ban đầu rồi, nó ở ngay bên ngoài địa đạo này thôi.”

Cái gì, lẽ nào sau một quãng đường dài, chúng tôi lại trở về điểm xuất phát, bao nhiêu hi vọng của chúng tôi chẳng lẽ cứ thế mà tan vỡ ư? Tôi không kìm được buồn bực nói: “Ôi, sao lại như vậy chứ? Cậu đừng có up up mở mở nữa, mau nói cho bọn tớ biết tin tốt là gì đi!”

Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Tin tốt là vị trí bây giờ của chúng ta khác với lúc trước, chúng ta đã lên tới chỗ cao hơn rồi, mà sợi dây mây kia thì vẫn còn, ha ha, chỗ đứt nằm ở bên dưới. Các cậu chờ đó, tớ trèo lên trên trước rồi sẽ kéo các cậu lên.”

“Ha ha ha, hay quá!” Vương Tiên Dao hưng phấn như một đứa trẻ, cứ thế không ngừng vung chân đá về phía sau, khiến rất nhiều đất bị đá bay vào mặt tôi.

Tôn Kim Nguyên giống hệt như một con khỉ, bắt đầu leo lên trên, không đầy ba phút sau, giọng nói của cậu ta đã vọng xuống: “Tiên Dao, mau buộc dây vào người đi, tớ chuẩn bị kéo lên đây!”

Nhìn Vương Tiên Dao từ từ được kéo lên, tôi nói đùa: “Các cậu nhất định không được học theo gã Trịnh Duy Tín đó đâu nhé!”

Chúng tôi cùng nằm trong một dòng suối nông, nước trong veo có thể nhìn thấy đáy, ánh chiều tà dịu nhẹ từ trên cao rọi xuống cơ thể uể oải, mỗi một của chúng tôi, khiến chúng tôi đều cảm thấy vô cùng thư thái. Nếu không vì bên cạnh có Vương Tiên Dao liên tục ríu ra ríu rít một cách hung phấn, chắc lúc này tôi đã chìm vào giấc ngủ say rồi.

Vương Tiên Dao nói: “Lạ thật, sao vừa rồi con chim đó lúc thì kêu ở phía sau chúng ta, lúc thì kêu ở phía trước chúng ta thế nhỉ? Rốt cuộc nó đã dùng cách gì vậy chứ?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Chuyện này thì dễ giải thích thôi. Chúng ta nhìn thấy con chim đó chui vào địa đạo nên mới nghĩ ra biện pháp thoát ra ngoài. Khi chúng ta chui vào trong đó thì nó sợ hãi, nên ra sức bỏ chạy, tới chỗ ngã rẽ kia thì nó chạy vào nhánh bên trái, còn chúng ta thì lại lựa chọn nhánh bên phải. Nó ở trong nhánh địa đạo bên trái đợi suốt hồi lâu mà không thấy chúng ta đuổi theo, bèn quay trở về theo hướng cũ, ai ngờ sau đó chúng ta lại từ nhánh địa đạo bên phải chui qua bên trái, nó nghĩ rằng chúng ta lại đuổi theo, nên mới sợ hãi kêu lên mấy tiếng rồi bỏ chạy. Sau đó nó bám vào vách hang động thẳng đứng kia mà leo lên phía trên, nhưng mới được nửa đường thì lại nghe thấy tiếng Vân Sơn kể chuyện, liền nghĩ ngay rằng chúng ta lại tiếp tục đuổi theo, do đó mới kêu mấy tiếng nữa, sau khi ra khỏi cửa hang thì bay đi luôn, chính vào lúc ấy chúng ta đã nhìn thấy ánh sáng vốn bị nó chặn mất.”

Vương Tiên Dao nói: “Thì ra là vậy, cậu đúng là giỏi quá đi mất! Phải rồi Vân Sơn, câu chuyện vừa nãy cậu còn chưa kể hết, tớ muốn nghe tiếp!”

Tôi vươn vai một cái, nói: “Được thôi! Khi đó, từ trên ngọn cây vọng xuống một tiếng chim kêu, người em ngẩng đầu nhìn lên nhưng chẳng thấy gì cả. Khi cậu ta đang buồn bực, đột nhiên có một tia sáng rực rỡ lóe lên, trên cây xuất hiện một con chim lớn có bộ lông cực kì lộng lẫy. Con chim đó nói với cậu ta: “Ngươi đừng chột củi nữa, hãy về nhà may một chiếc túi vải

nhỏ, ngày mai khi trời chưa sáng thì lại đây, ta sẽ mang người đi kiếm đồ tốt về.”. Người em làm theo lời chim dặn. Hôm sau khi đến nơi, chim liền bảo người em ngồi lên lưng mình, nhắm mắt lại. Người em nghe thấy bên tai vang lên tiếng gió vù vù, khi mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trên một ngọn núi vàng. Chim nói với người em: “Người hãy nhặt vàng bỏ vào trong túi, nhưng trước khi mặt trời mọc, chúng ta nhất định phải rời đi đây.” Người em lại một lần nữa vâng lời làm theo, sau khi nhặt đầy một túi vàng thì trèo lên lưng chim rời đi. Về đến nhà, cậu ta không cần chặt củi nữa, chỉ dựa vào túi vàng ấy là đã đủ để sống một cuộc sống sung túc.

Người anh thấy thế thì rất ghen tị, bèn tới nhà người em hỏi cách làm giàu. Người em vốn thành thực, không biết nói dối, liền kể hết mọi chuyện cho người anh nghe. Ngay trong đêm ấy, người anh đã sai người lên núi chặt củi, chỉ trong vòng một đêm đã chặt trụi gần hết cây cối trên núi. Lúc này, con chim kia lại xuất hiện và nói với người anh những lời giống hệt như hôm trước đã nói với người em, nhưng người anh lại nói: “Túi ta đã chuẩn bị sẵn đây rồi, chúng ta hãy xuất phát luôn bây giờ đi.” Con chim liền bay xuống, bảo người anh ngồi lên lưng mình, rồi cũng mang anh ta bay tới núi vàng. Người anh vừa xuống khỏi lưng chim đã vội vã mở túi ra. Cái túi đó thực sự rất lớn, ngay cả con chim kia nhìn thấy cũng không kìm được phải mở to hai mắt. Người anh không ngừng nhặt vàng bỏ vào trong túi, cái túi đó dần dần căng lên, con chim đứng bên cạnh thúc giục, nói là đừng nhặt vàng thêm nữa, nó không chở nổi đâu. Sau đó lại nói, mau đi thôi, mặt trời sắp mọc rồi, không đi sẽ bị chết cháy đây. Song người anh vẫn làm thỉnh xem ra không nhặt vàng đầy túi thì quyết không chịu thôi. Lúc này bầu trời phía đông đã dần dần chuyển thành màu trắng, chim liền thúc giục thêm mấy lần nhưng người anh vẫn không có phản ứng gì cả. Chim vô cùng giận dữ, bèn vỗ cánh bay đi luôn. Mặt trời đã mọc, bầu không khí sau nháy mắt trở nên nóng rực, thân thể người anh lập tức cháy lên, cuối cùng, đến một khúc xương cũng chẳng còn sót lại. Về sau người em cưới được một cô vợ xinh đẹp như hoa. Cô vợ ấy mỗi ngày đều mặc những món đồ xa hoa lộng lẫy, giọng nói thì uyển chuyển vui tai, nghe nói chính là do con chim kia biến thành. Con chim đó kì thực là một tiên tử, đương nhiên rất xinh đẹp, cũng giống như Tiên Dao vậy.”

Những tướng Tiên Dao được tôi khen như thế thì sẽ mặt mày rạng rỡ, vui vẻ vô cùng, nhưng cô nàng lúc này ngẩn ngơ nhìn trời, đột nhiên chỉ tay lên cao, hỏi: “Vân Sơn, kia có phải là con chim cậu muốn nói tới không vậy?”

Tôi nhìn theo hướng Vương Tiên Dao chỉ, thấy một con chim to cỡ chim ưng đang bay lượn giữa bầu trời, màu sắc vô cùng sặc sỡ khiến tôi vừa nhìn đã nghĩ ngay tới phượng hoàng. Theo như tôi được biết, phượng hoàng cũng giống như rồng, là một loài động vật chỉ có trong truyền thuyết, con chim kia có lẽ là một loài chim mà tôi chưa từng gặp mà thôi. Vân Nam vốn là một tỉnh có nhiều chim chóc, các loài như vẹt, họa mi, công đều không chỉ có bộ lông đẹp như gấm mà còn có giọng ca du dương động lòng người, trong đó điệu múa Khổng tước vũ nổi danh còn là do nhân dân Vân Nam học được từ chim công. Do đó, nhìn thấy một con chim màu sắc sặc sỡ như thế này ở đây cũng không phải là điều quá khó hiểu.

Con chim kia chợt hót vang một tiếng, sau đó liền giống như một mũi tên vừa rời khỏi dây cung, cứ thế lao thẳng xuống phía dưới, chui vào trong hang động mà chúng tôi vừa mới chui ra, nhanh chóng biến mất không còn bóng dáng.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 12: Cuộc Tranh Luận Về Trộm Mộ

Sau khi tỉnh táo trở lại từ dòng hồi ức, tôi phát hiện két bia mà mình gọi đã trống trơn tự bao giờ, trên bàn dưới đất có đầy những chai bia nằm ngang dọc, còn tôi thì đã có chút chệnh choáng. Tôn Kim Nguyên cũng mặt mũi đỏ bừng, nói với tôi: “Chờ tớ thanh toán xong, cậu hãy cùng tớ tới chỗ ở tạm thời của tớ bây giờ, tớ sẽ nói cho cậu biết một bí mật vô cùng lớn.” Dứt lời, cậu ta bèn gọi nhân viên phục vụ tới thanh toán.

Sau đó, hai chúng tôi loạng choạng dìu nhau bước ra ngoài, cùng đi tới khách sạn mà Tôn Kim Nguyên đang tạm thời nghỉ chân. Sau khi vào phòng, cậu ta lén lút đóng cửa lại, hạ thấp giọng, nói: “Phải nói thế nào đây nhỉ, chúng ta là anh em tốt của nhau, mà tớ vừa hay biết được cậu bây giờ đang gặp chút khó khăn, nên mới mang tới cho cậu một cơ hội phát tài. Có điều, trước tiên cậu phải đảm bảo với tớ rằng sẽ không nói việc này cho bất kỳ ai khác biết, bao gồm cả vợ cậu, cũng chính là chị dâu của tớ. Tốt nhất là cậu hãy thề đi, như thế tớ mới yên tâm được “

Tôi không biết rốt cuộc cậu ta có ý đồ gì, nhưng bất kể việc này là tốt hay xấu, quyền quyết định có làm hay không vẫn nằm trong tay tôi, cứ thề một câu cũng chẳng mất gì, tôi bèn đáp ứng, “Bạch Vân Sơn tôi xin thề, những điều mà Tôn Kim Nguyên nói với tôi ngày hôm nay, tôi quyết sẽ không tiết lộ ra ngoài nửa chữ, nếu không sẽ bị trời tru đất diệt.”

Nghe tôi thề xong, Tôn Kim Nguyên thở phào một hơi, nói: “Người anh em, cậu đừng để bụng, không phải là tớ không tin cậu, có điều việc này cực kỳ quan trọng, hờ một chút là gặp nguy hiểm đến tính mạng ngay, do đó tớ cũng không dám sơ suất. Mong cậu lượng thứ cho!”

Tôi nói: “Quan hệ giữa chúng ta là như thế nào chứ? Cậu đừng dây dưa thêm nữa, có gì thì cứ nói thẳng ra đi!”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ muốn cậu cùng tớ tới gian phòng đá cẩm thạch trắng trong Đại Hạp Cốc ở núi Lương Vương thêm lần nữa.”

Tôi tỏ vẻ khó hiểu, hỏi: “Đi tới đó làm gì? Lần trước, chúng ta có thể sống sót rời khỏi đó đã là một điều may mắn lắm rồi, lẽ nào cậu muốn đi tìm cái chết ư? Nói thật, tớ bây giờ, tuy tớ vẫn nhớ kỹ chuyện lần đó nhưng nếu buộc phải đi một lần nữa thì tớ thực sự không có gan đâu. Chắc không phải là cậu định trở lại chôn xưa để tìm kiếm ký ức về tuổi thanh xuân đấy chứ?”

Tôn Kim Nguyên nghe thấy thế thì liên tục lắc đầu, nói: “Cậu nghĩ tớ là loại người ấu trĩ như thế sao? Tớ muốn đi tìm mộ Lương Vương, cũng chính là nơi bộ xương khô Trương Duy Trí kia đã nhắc tớ.”

Tôi tỏ vẻ không sao tin nổi, hỏi: “Lẽ nào cậu định đi trộm mộ?”

Tôn Kim Nguyên nói: Đúng là trộm mộ, có điều bọn tớ gọi việc này là “lật đầu(1)“. Có điều, kẻ trộm cũng có nguyên tắc và đạo nghĩa của kẻ trộm. Việc trộm mộ không hề xấu xa như cậu vẫn tưởng tượng đâu. Sau khi tốt nghiệp, tớ đã đi theo một vị sư phụ phong thủy vài năm, có được một chút hiểu biết, lại nhớ tới Đại Hạp Cốc năm xưa, mới hay đó quả thực là một vùng phong thủy bảo địa. Cái gọi là phong thủy, nói một cách đơn giản là các chôn “tàng phong(2)”, “đắc thủy(3)”, mà tàng phong cốt là ở trời, đắc thủy cốt là tại đất, trên trời thì có “thiên tượng(4)”, dưới đất lại có “địa mạch““. Địa mạch nhấp nhô tức là “long”, long chỉ “hình “của núi non.

(1) Vì các ngôi mộ ngày xưa đều có hình dạng như cái đầu, do đó “lật đầu” được dùng để nói về việc trộm mộ.

(2) “Tàng phong” có nghĩa là “giấu gió“.

(3) “Đắc thủy” có nghĩa là “được nước“.

(4) “Thiên tượng” có nghĩa là hiện tượng thiên văn, chỉ việc bầu trời phát sinh các hiện tượng tự nhiên.

Trong bí quyết tìm long mạch(1), Tâm Long Quyết có câu rằng: Đại đạo

long hành tự hữu chân, phiêu hốt ẩn hiện thị long thân(2). Núi Côn Luân có thể coi là căn nguyên của long mạch trong thiên hạ, mọi dãy núi đều có thể xem như là nhánh của Côn Luân. Các phân mạch tách ra từ đây đều có thể coi là một long mạch độc lập. Thiên hạ bao la, địa mạch hình rồng nhiều vô số, song dựa vào sự khác biệt giữa “hình” và “thể”, long mạch có thể phân chia làm nhiều loại, có loại hung loại cát, có loại dữ loại lành, mỗi loại mỗi khác, long mạch có thể chôn người không nhiều. Dựa theo “hình” thì các loại ấy đều là long mạch, song nếu phân tích theo “thể” thì có thể chia làm các thể trầm long, tiềm long, phi long, đằng long, tường long, quần long, hồi long, xuất dương long, quy long, ngoại long, tử long, ẩn long(3)...

(1) “Long mạch” có nghĩa là địa mạch mạnh mẽ, mềm mại, thoát ẩn thoát hiện như rồng.

(2) Đại đạo long hành tự hữu chân, phiêu hốt ẩn hiện thị long thân: đại ý có nghĩa là trên đời thực sự có tồn tại rồng, nhưng thân rồng thì luôn thoát ẩn thoát hiện.

(3) Trầm long, tiềm long, phi long, đằng long, tường long, quần long, hồi long, xuất dương long, quy long, ngoại long, tử long, ẩn long: có nghĩa là rồng chìm, rồng lặn, rồng bay, rồng ngẩng đầu, rồng lượn, rồng tụ, rồng quay đầu, rồng ra biển, rồng trở về, rồng nằm, rồng chết, rồng ẩn mình.

(2) Cung long: có nghĩa là “rồng cong lưng”.

Chỉ có mạch đầu rồng đại cát, hình tựa cái đỉnh úp xuống, thể như sóng lớn cuộn tới mới có thể táng được bậc vương giả, thứ mạch thấp hơn một bậc có thể an táng tôn thất chư hầu, còn lại tuy vẫn thuộc về long mạch song lại không thích hợp để an táng hoàng thân quý tộc, còn có vài mạch thuộc loại hung long thì ngay đến chôn cất dân thường cũng không hợp. Núi Lương Vương trải dài từ nam lên bắc, liên miên hơn trăm dặm, thể núi hùng vĩ, tráng lệ, khí thế phi phàm, mặt phía tây vách cao dựng đứng hiểm trở vô song, mặt phía đông núi xen giữa núi, cổ thụ ngợp trời, trong đó đỉnh cao nhất cũng chính là nơi cao nhất của vùng Điền Trung. Những người kiến thức nông cạn ắt sẽ cho rằng dãy Lương Vương có thể đằng long, tựa như

một con rồng ngẩng đầu chuẩn bị nhảy vọt lên không bay đi. Kỳ thực không phải như vậy, nó mang thể củng long ít được đề cập đến, trong đó đỉnh cao nhất chỉ là sống lưng của nó mà thôi, còn đầu rồng thì lại chính là nơi đã khiến chúng ta hút chết.

Nếu tớ đoán không nhầm, viên dạ minh châu lớn kia được đặt tại vị trí mắt rồng, hơn nữa mộ Lương Vương cũng nhất định nằm ở đó. Dựa vào các tư liệu mà tớ đang nắm giữ, chuyến đi này mười phần thì có tám đến chín là sẽ thành công, dạ minh châu tạm thời chưa xét tới, chỉ riêng vàng bạc châu báu bên trong đó thôi cũng đủ cho chúng ta dùng mấy đời không hết. Không biết cậu đã từng nghe kể câu chuyện về chín mươi chín thùng vàng, chín trăm chín mươi chín thùng bạc của Lương Vương chưa?”

Nghe Tôn Kim Nguyên nói tràn giang đại hải một hồi như thế, tôi không khỏi có chút choáng váng đầu óc, cái gì mà phong thủy, cái gì mà long mạch, cái gì mà vàng bạc châu báu chứ? Vì muốn xua đi suy nghĩ này trong đầu cậu ta, tôi nói: “Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, vàng bạc dù nhiều đến mấy thì cũng đã bị người khác trộm hết, chúng ta tới đó e là chẳng thu hoạch được gì đâu. Hơn nữa, chuyến đi này còn nguy hiểm đến tính mạng, sao phải khổ thế chứ, cứ sống yên ổn qua ngày không tốt hơn sao? Hay là cậu cùng đi làm ăn với tớ nhé?”

Tôn Kim Nguyên tỏ ra rất không đồng tình, nói: “Đi trộm mộ vốn cũng có thể tính là đi làm ăn mà. Thời cổ từng có rất nhiều người được phong vương ở Vân Nam, song số mộ huyết được phát hiện ở Vân Nam so với các nơi khác lại vô cùng ít ỏi, tỉ lệ quả thực không hợp lý chút nào. Xuất hiện tình trạng này chủ yếu là bởi mấy nguyên nhân như sau: thứ nhất, Vân Nam địa hình phức tạp, đa phần là núi cao vực sâu, muốn xác định được vị trí của huyết mộ không dễ chút nào; thứ hai, Vân Nam có nhiều độc trùng đặc biệt là ở các nơi rừng rậm hiểm có dấu chân người, còn dày đặc chướng khí, người bình thường khó mà đi vào được; thứ ba, người ở nơi đó đều rất giỏi dùng Cổ thuật, mà các loại Cổ trong huyết mộ có thể sống tới mấy ngàn năm, thậm chí là cả vạn năm, một khi tiếp xúc với hơi thở của người sống, bọn chúng sẽ lập tức sống lại, hậu quả thực khó mà lường trước được. Do

đó, khi còn chưa thể xác định là chắc chắn có mộ, rất ít người có gan đi vào trong chốn núi rừng ở Vân Nam để tìm kiếm. Hơn nữa, Đại Hạp Cốc chỉ là một nhánh rất nhỏ của núi Lương Vương, không ai cho rằng mộ Lương Vương lại nằm ở đó cả. Nếu không vì năm xưa có những phát hiện vô tình đó, tớ cũng chẳng dám nghĩ tới việc trở lại nơi ấy đâu, nhưng đây là một cơ hội ông trời ban cho chúng ta, không thể bỏ lỡ được.”

Tôi lập tức phản bác: “Trộm mộ là một việc làm đi ngược lại với nhân tính. Tiên nhân có lời rằng “người chết là lớn nhất”, người ta đã chết rồi mà cậu còn không để cho người ta được yên thân, như thế không phải là táng tận lương tâm ư?”

Tôn Kim Nguyên căm phẫn nói: “Người trộm mộ cũng có đạo đức nghề nghiệp của người trộm mộ. Mộ của những người dân bình thường, tớ chẳng thèm ghé đến đâu, cũng không muốn quấy rầy họ. Thường thì mộ của các tay trọc phú hay quan tặc tại tặc riu tớ cũng chẳng thèm để vào mắt, vì không đáng để đi đào trộm.”

Tôi vẫn tỏ ý phản đối: “Cậu đi trộm mộ của ai thì cũng thế cả thôi, tính chất kỳ thực không có gì khác biệt, đều là một việc làm thất đức.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Không thể nói như cậu được. Những ngôi mộ đáng để cho dân trộm mộ mạo hiểm đi đào trộm đa phần đều là của vương hầu khanh tướng, hoàng thân quốc thích.. tặc nhất thì cũng phải là của một tay sĩ đại phu(*). Chẳng phải sách giáo khoa đã nói rồi sao, những người này đều thuộc giai cấp thống trị thời phong kiến chuyên lấy việc áp bức dân chúng làm trò vui. Đi trộm mộ của bọn họ cũng có thể coi như là quét dọn chiến trường cho các vị anh hùng đã lật đổ chế độ phong kiến. Nếu có ai bảo tớ đi trộm mộ của một người bình thường, tớ nhất định sẽ từ chối ngay, một phần là vì không có gì để trộm, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là vấn đề đạo đức như cậu vừa mới nói.”

(*) Sĩ đại phu: có nghĩa là giai cấp quan lại hoặc những người có học thức, địa vị thời phong kiến.

Tôi hỏi bằng giọng ngập ngừng: “Cậu làm thế không sợ bị báo ứng ư? Lỡ bị trời phạt thì phải làm thế nào?”

Tôn Kim Nguyên lắc đầu, nói: “Đừng nói với tớ chuyện báo ứng, tớ không tin vào điều đó đâu. Hơn nữa, chủ nhân của những ngôi mộ bị trộm kia lúc sinh tiền có làm việc ác gì hay không thì chúng ta không thể nào biết được, nhưng cậu có từng xem những ghi chép về mặt này chưa. Sau khi chết, trong mộ của bọn họ có rất nhiều đồng nam đồng nữ bị đổ thủy ngân vào người, trông ai cũng sống động như thật. Có kẻ còn cho đào hố tuấn táng bên ngoài mộ, trong hố chôn đầy bò dê heo ngựa, a hoàn, phu xe. Cho dù có báo ứng đi chăng nữa thì người phải chịu báo ứng chính là bọn họ, chính việc ác họ từng làm đã khiến mộ của bọn họ bị đào trộm như thế. Cho nên có thể nói người trộm mộ cũng giống như Robin Hood(*) hay là các hảo hán Lương Sơn Bạc, duy có một điểm khác biệt là bọn tớ chỉ cướp của người giàu chứ không chia cho người nghèo.”

(*) Robin Hood là một nhân vật anh hùng trong văn học dân gian của Anh. Một cung thủ và kiến thức cừ khôi, ông được biết đến với việc “cướp của giết người giàu đưa cho người nghèo”.

Tôi thở dài, nói: “Nhưng làm như vậy là phạm pháp đấy!”

Tôn Kim Nguyên lặng im một lát rồi mới nói: “Điều này thì tớ biết, hơn nữa tớ còn biết rằng trộm mộ sẽ bị xử theo tội trộm cắp tài sản quốc gia. Một di vật văn hóa bị chôn vùi dưới đất sâu, quốc gia vốn không hề hay biết về sự tồn tại của nó, ấy thế mà khi những người trộm mộ bỏ không biết bao nhiêu công sức mang được nó ra ngoài, trả lại cho nó sự rục rờ, huy hoàng vốn có, nó lại trở thành chứng cứ để định tội bọn họ. Vì việc này, tớ cảm thấy rất bất bình. Công quỹ của quốc gia bị người ta tham ô chiếm đoạt, đó là một hành vi trộm cắp hết sức rõ ràng, vì khi đó, tài sản quốc gia là hiện hữu, ấy vậy nhưng đa phần số tiền tham ô đều chẳng thể thu về. Trong khi đó, di vật văn hóa lại là một thứ mà người ta không biết có thật sự tồn tại hay không rất có thể nó sẽ bị hủy đi trong một trận động đất nhẹ nhàng mà không mấy ai cảm nhận được. Do đó, cùng là tội trộm cắp nhưng tính chất và ý

nghĩa của những việc làm phạm pháp này lại không hề giống nhau, và khi bị đưa vào nhà lao, điều kiện sinh hoạt của những người trộm mộ, nên tốt hơn của những gã tham quan ô lại mới đúng.

Hơn nữa, những người trộm mộ cũng không phải là không có công hiến gì. Đôi lúc, bọn họ có thể khiến những món bảo vật chuyên dụng của hoàng thân quý tộc được lưu truyền ra dân gian, khiến vô số món trân bảo tuyệt thế vốn bọ chôn vùi dưới đất sâu được thấy lại ánh mặt trời, từ đó giúp mọi người nhìn thấy sự rực rỡ của nền văn minh cổ đại. Xưa nay, đồ cổ đa phần đều có nguồn gốc từ người trộm mộ mà ra. Hành động của bọn họ có đóng góp rất lớn cho sự tiến bộ của ngành khảo cổ, ảnh hưởng về mặt học thuật có thể nói là vô cùng to lớn. Ngoài ra, tư liệu thẻ tre, thẻ gỗ rất nhiều lần làm phong phú thêm kho tàng văn hóa của dân tộc, mà có lúc những thứ ấy lại được chính những người đào mộ phát hiện ra. Chẳng hạn như sự xuất hiện của ""Cấp trùng di thư(*)"" vậy, đó thực sự là một điều may mắn lớn cho những người nghiên cứu về lịch sử văn hóa Trung Quốc."

(*) "Cấp trùng di thư" tức những cuốn sách được lưu lại trong ngôi mộ ở quận Cấp. Theo sử sách ghi lại, vào thời Tây Tấn, một người trộm mộ tên là Bất Chuẩn ở quận Cấp đã đào trộm một ngôi mộ cổ ở dương địa, lấy từ bên trong ra được mấy chục xe sách thẻ tre, chữ bên trên đều là kiểu chữ "nòng nọc" thời Chiến Quốc, cực kỳ khó đọc. Về sau, qua sự chỉnh lý của các học giả đương thời, chỗ sách thẻ tre đó được biên soạn lại cẩn thận, chi tiết, nội dung có khá nhiều chỗ khác với các ghi chép truyền thống, được dùng để hiệu đính hoặc chú thích cho các bộ sách đang lưu truyền rộng rãi đương thời.

Thấy tôi cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, Tôn Kim Nguyên lại nói tiếp: "Cậu cứ liên tục nói về đạo đức và pháp luật, tiếc rằng lại chẳng biết thế nào là đạo đức và pháp luật. Khi con người ta cần phải dùng đến đạo đức để ước thúc bản thân, vậy tức là bọn họ đã không tuân thủ đạo đức nữa rồi. Khi con người ta cần dùng pháp luật để bảo vệ bản thân, vậy thì bọn họ phải kiểm điểm để rồi tìm ra biện pháp tự giải thoát cho mình mới được. Kỳ thực, một người không tuân thủ đạo đức chưa chắc đã tệ hơn một người phải dùng đạo

đức để ước thúc bản thân đâu.”

Nghe cậu ta nói thế, tôi bất giác ghen lời. Đúng thế, ba, bốn chục năm nay, tôi vẫn luôn tuân thủ pháp luật nhưng đến cuối cùng lại rơi vào cảnh thất nghiệp, cuộc sống chẳng biết sẽ đi đâu về đâu, chi bằng lần này hãy buông tay mà liêu một phen. Hơn nữa, tôi thứ nhất là không phóng hoả, thứ hai là không giết người, thứ ba là không cướp bóc gì của ai, có lẽ còn có thể khiến một số món bảo vật được xuất hiện lại trên đời nữa, tội gì mà không làm chứ? Tôi liền hồ hởi nói: “Được rồi, nể cái tài ăn nói của cậu, tớ đồng ý đi cùng cậu chuyến này! Có điều, tớ phải nói trước, cậu chớ nên làm việc gì quá đáng quá, bằng không, tớ không thể chấp nhận được đâu.”

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 13: Ước Hẹn Ba Người

Tôn Kim Nguyên hưng phấn nói: “Yên tâm đi, tớ tin Phật mà, không sát sinh đâu, ha ha! Nói thật với cậu, vàng bạc châu báu, vinh hoa phú quý gì đó kỳ thực chỉ là thứ yếu mà thôi, cậu còn nhớ lúc ở trong Đại Hạp Cốc, chúng ta từng bị cù suu cắn không? Tớ đã kể chuyện này với sư phụ, ông cho rằng cù suu rất có thể chính là sâu độc mà Lương Vương nuôi dưỡng năm xưa. Tuy đã nhiều năm trôi qua, chúng ta vẫn bình an, không xảy ra chuyện gì nhưng tớ rất sợ sau này sẽ có biến cố xuất hiện, do đó, trong lòng vẫn luôn thấp thỏm bất an. Sư phụ nói chúng ta muốn thanh trừ hoàn toàn chất độc trong cơ thể thì nhất định phải tìm được mộ Lương Vương thật sự, hòa vào nước uống, như thế mới có thể đảm bảo an toàn cho bản thân được. Do đó, lần này tớ tới đây chủ yếu là để bàn bạc chuyện này với các cậu, vì sợ cậu khó chịu với việc trộm mộ nên mới phải nói lê thê một hồi như thế để thuyết phục cậu trước, chứ không đến lúc đó, lập trường của cậu không kiên định thì gay to. Tình hình dưới mộ không ai có thể lường trước được, một khi không tập trung, hậu quả sẽ vô cùng thâm trọng.”

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: “Tại sao cứ phải dùng xương của Lương Vương mới có thể giải được độc vậy?”

Tôn Kim Nguyên đáp: “Việc này nói kỹ ra thì dài lắm, để tớ giải thích sơ qua cho cậu hiểu vậy. Nghe sư phụ tớ nói, nếu ai đó trúng phải Cổ độc thì chỉ có ba cách để giải độc mà thôi. Cách thứ nhất là tự tay giết chết người nuôi Cổ. Cách thứ hai là nhờ người nuôi Cổ đích thân giải độc cho mình. Con cách thứ ba thì chính là như tớ vừa mới nói. Mà cậu cũng biết rồi đấy, Lương Vương đã chết được sáu trăm năm rồi, hai cách đầu hiển nhiên không thể nào dùng được nữa, cho nên chúng ta chỉ có thể dùng cách thứ ba mà thôi.”

Tôi rất cuộc đã hiểu được đại khái nguồn cơn, có điều về mặt này, tôi quả thực là người ngoại đạo, bèn nói: “Mấy chuyện này tớ không hiểu lắm, đành

trông cậy vào cậu thôi. Chúng ta rốt cuộc cần chuẩn bị những gì vậy?”

Cậu ta xua tay, nói: “Tớ chỉ cần duy nhất một món đồ ở chỗ cậu thôi, chính là thứ mà chúng ta nhặt được bên cạnh vị tiên bồi xương khô trong gian phòng đá kia ấy.”

Lúc xưa, tiên bồi xương khô Trương Duy Trí viết trên giấy rằng có ba món đồ tặng cho người có duyên để làm thù lao cho việc giúp ông ta báo thù, trong đó có hai cái móng vuốt một đầu bọc kim loại, một đầu sắc bén, thứ còn lại là một miếng ngọc rất thơm. Sau khi về trường, tôi và Tôn Kim Nguyên mỗi người giữ lấy một cái móng, miếng ngọc kia thì đưa cho Vương Tiên Dao. Nhà Vương Tiên Dao vốn mở tiệm bán đồ cổ, cô nàng vừa nhìn đã nhận ra ngay miếng ngọc là một món đồ cổ tốt, nên tỏ ra vô cùng kích động.

Thực ra thời đại học của tôi trôi qua một cách hết sức nhạt nhẽo, thoát cái đã hết cả bốn năm, chẳng có việc gì đáng để hoài niệm. Duy có lần du ngoạn cửu tử nhất sinh đó là làm tôi nhớ mãi, mỗi lần hồi tưởng lại là đều có cảm giác việc như mới vừa xảy ra, cho nên vật duy nhất mang về được trong lần đó, tôi đương nhiên vẫn luôn giữ kỹ để làm kỷ niệm, lúc này nghe Tôn Kim Nguyên nhắc tới thì nói ngay: “Cái móng ấy tớ vẫn luôn cất kỹ, còn thường xuyên lấy ra xem, mỗi lần nhìn thấy nó là lại nhớ về chuyện ừo nào. Nói thật, chuyến đi đó của chúng ta tuy nguy hiểm thật nhưng đúng là rất kích thích, mong là cuộc tìm kiếm dạ minh châu lần này cũng được như vậy.”

Nghe tôi nói vậy, Tôn Kim Nguyên hô liền mấy tiếng “hay”, sau đó nói: “Ngày mai, cậu mang cái móng ấy tới đây rồi chúng ta cùng đi tìm Tiên Dao, chỉ cần mượn được miếng ngọc của cô ấy nữa là chúng ta có thể xuất phát được rồi. Theo ý tớ, chuyện nay tạm thời không cần phải nói với Tiên Dao vội, chờ sau này giải độc cho cô ấy luôn thể là được rồi, kéo cô ấy lại lo lắng.”

Tôi nghe mà chẳng hiểu ra sao, bèn hỏi: “Cái móng và miếng ngọc rốt cuộc có tác dụng gì vậy?”

Tôn Kim Nguyên cười tủm tỉm, nói: “Việc này xin cho phép tớ tạm thời bảo mật, không bao lâu sau, cậu khác sẽ tự biết thôi.”

Hết cách, tôi đành về nhà tìm lấy cái móng kia, lại nói với người nhà là mình phải đi xa một chuyến bàn chuyện làm ăn, rồi thu dọn qua loa đồ đạc, chờ đến chiều tối thì tới khách sạn kia hội họp với Tôn Kim Nguyên vốn đã chuẩn bị xong xuôi từ sớm.

Nhà của Vương Tiên Dao nằm ở thành phố Cát An tỉnh Giang Tây. Hồi học đại học, tôi và Tôn Kim Nguyên đã từng tới đó mấy lần. Nhưng sau khi lập gia đình, cô nàng đã chuyển đến sống ở đâu thì chúng tôi không hề hay biết.

Chúng tôi lên xe khởi hành vào lúc mười giờ tối, đến năm, sáu giờ sáng hôm sau thì đến nơi. Sau khi xuống xe, chúng tôi kiếm một chỗ ăn sáng qua rồi đi tìm cửa hàng đồ cổ trong ký ức, trong lòng thầm mong nó chưa bị chôn vùi giữa dòng thời gian.

Chúng tôi cùng bước đi trên Thiên Nhai - một con đường dành riêng cho người đi bộ. Sau khi đi qua một ngã rẽ thì thấy trước mặt xuất hiện một cửa hàng cổ kính, ba chữ lớn mạ vàng “Thư Cổ Trai” trên tấm biển trước cửa hàng vẫn y như thuở nào.

Lúc này, cửa hàng rất vắng vẻ, chẳng có dù chỉ một vị khách. Phía sau quầy hàng, một người phụ nữ đang ngồi nghịch máy tính, dáng vẻ thoạt nhìn tuy không xinh xắn dễ thương như các cô gái trẻ tuổi nhưng lại toát ra một nét gì đó hết sức quyến rũ động lòng người. Đưa mắt nhìn quanh, chúng tôi thấy cách bố trí trong cửa hàng tuy đơn giản nhưng không kém phần trang nhã, bước đi trên mặt sàn lát gỗ sạch sẽ không dính một hạt bụi, lại ở giữa những món đồ cổ đủ mọi chủng loại, kiểu dáng, chúng tôi như có thể ngửi thấy một thứ mùi xa xưa thăm thẳm, cảm giác vô cùng đặc biệt.

Thấy chúng tôi đi vào, người phụ nữ đó vội càng đứng lên, để lộ một nụ cười mà lâu lắm rồi tôi mới được thấy lại. Từ lúm đồng tiền trên đôi gò má kia, tôi nhận ra ngay người này chính là Vương Tiên Dao.

Không đợi cô nàng mở miệng, tôi và Tôn Kim Nguyên đã đồng thành hô to ba chữ “Vương Tiên Dao”. Vương Tiên Dao nhìn hai chúng tôi suốt một hồi lâu vẻ nghi hoặc, rồi mới kinh ngạc kêu lên: “Bạch Vân Sơn, Tôn Kim Nguyên, hóa ra là các cậu!”

Vương Tiên Dao vẫn nhiệt tình giống hệt như xưa, lập tức chạy tới ôm chầm lấy hai đứa chúng tôi, sau đó nhất quyết kéo chúng tôi đi uống cà phê.

Trong một gian phòng riêng của nhà hàng kiểu Tây Babela, chúng tôi ngồi ôn lại chuyện xưa, kể về cuộc sống của mỗi người bây giờ, sau đó mới bắt đầu nói tới chuyện chính. Kết quả là Vương Tiên Dao cũng giống như chúng tôi, vẫn nhớ như in chuyện đi tới Đại Hạp Cốc năm nào, còn miếng ngọc kia thì bấy lâu nay vẫn chưa từng rời khỏi thân thể, lập tức lấy ra cho chúng tôi xem, còn nói là đã làm rõ được lai lịch của nó.

Vương Tiên Dao nói: “Loại ngọc này có tên gọi là Văn Hương, quanh năm tỏa ra một thứ mùi thơm nồng đậm, đeo trên người thì không cần dùng nước hoa mà vẫn luôn tỏa hương thơm. Hơn nữa, có thứ này rồi thì uống cà phê hoàn toàn trở thành một việc làm thừa thãi, bởi mùi thơm của nó có công dụng làm tinh thần hưng phấn, thành ra những khi mất ngủ tới thậm chí chẳng dám để nó trong phòng. Mà nó còn có một tác dụng khác nữa, nhưng nói ra các cậu đừng bảo là tớ mê tín đấy nhé! Nghe đồn thứ này còn có thể dùng để tránh tà, ai đeo nó trên người thì lũ tiểu yêu tiểu quỷ đừng hòng làm gì được. Thực ra, miếng ngọc Văn Hương này có lai lịch lớn lắm, nói ra có lẽ các cậu không tin đâu. Nó là bảo vật trấn phái của phái trộm mộ miền Nam, cho nên bộ xương khô Trương Duy Trí kia đeo nó trên người không chỉ là để làm đồ trang sức như suy nghĩ của chúng ta trước kia đâu, có lẽ bên trong đó còn ẩn chứa bí mật gì nữa đấy!”

Tôn Kim Nguyên một mực im lặng lắng nghe, cho Vương Tiên Dao nói xong thì mới cười ha ha, nói: “Hóa ra những việc này cậu đều đã biết cả rồi. Vậy thì tớ cũng không cần phải giấu giếm thêm nữa. Lần này, bọn tớ tới đây là muốn mượn miếng ngọc Văn Hương nay của cậu về dùng tạm.”

Vương Tiên Dao nhìn hai chúng tôi bằng ánh mắt hoài nghi, sau đó liền

tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Khai mau, có phải các cậu lại chuẩn bị đi làm việc gì đó xấu xa không thể để cho người khác biết không? Không được đâu nhé!”

Tôn Kim Nguyên thân nhiên nói: “Chỉ là trộm mộ mà thôi. Cậu không cần tỏ ra kinh ngạc như vậy làm gì.”

Tôi không kìm được buồn bực làu bàu: “Cái gì mà “lại” chứ, nghe cứ như là bọn tớ đã làm việc này nhiều lần rồi vậy. Hơn nữa, đây cũng không phải việc gì xấu xa tội tệ cả, có bao nhiêu vàng bạc châu báu bị chôn vùi dưới đất như thế mà cậu không thấy xót xa sao? Bọn tớ làm thế này cũng là mong chúng có thể thấy lại ánh mặt trời, xét ra có thể coi là hành thiện tích đức đấy!”

Vương Tiên Dao nói: “Cậu chuẩn bị đi trộm mộ mà còn làm ra vẻ như là mình có lý lắm ấy! Mau nói đi, định lật đầu ở đâu vậy?”

Tôn Kim Nguyên nghe thế thì cười, nói: “Xem ra cậu cũng là người trong nghề rồi, ngay cả tiếng lóng mà cũng biết. Tớ thấy người cao thâm khó lường nhất trong chúng ta có khi lại chính là cậu ấy chứ!”

Vương Tiên Dao nói: “Điều này thì tớ không dám nhận đâu, bởi khác nghề vốn như cách núi mà. Có điều cậu nhớ lại mà xem, những món đồ trong cửa hàng của tớ có món nào không phải là đồ chôn theo người chết đâu? Cho nên tớ đã tiếp xúc khá nhiều với dân lật đầu, từ lâu đã muốn tự mình đi thử một phen.”

Nghe cô nàng nói vậy, tôi bất giác sợ giật nảy mình, vì tôi và Tôn Kim Nguyên vốn định đi hai người với nhau, tìm Vương Tiên Dao chỉ là để mượn ngọc, không ngờ cô nàng cũng có hứng thú với việc trộm mộ như thế, xem ra lần này không đưa theo cô nàng thì không xong rồi.

Tôn Kim Nguyên chắc cũng có suy nghĩ giống tôi, bèn nói: “Được rồi, vậy bọn tớ sẽ đưa cậu đi cùng, mà nơi đó cậu cũng từng đi rồi đấy, chính là nơi cậu đã có được miếng ngọc Văn Hương này.” Sau đó lại giảng giải tỉ mỉ cho Vương Tiên Dao nghe chuyện tìm kiếm dạ minh châu và giải Cổ độc.

Vương Tiên Dao nói: “Lần đó tớ bị cắn nhiều như thế, mà đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện triệu chứng gì lạ thường, nếu lời của vị tiên bối xương khô đó là sự thật thì thời gian chất độc ẩn mình chờ phát tác hình như dài quá thì phải? Hi hi! Có điều, việc này thà rằng tin là có chứ không thể không tin, chúng ta nên có sự chuẩn bị chu đáo là tốt nhất. Phải rồi, tớ nhớ là khi đó, mỗi người các cậu cũng lấy được một món đồ, theo tớ đoán thì đều là đồ tốt cả, các cậu đã tra ra được lai lịch của chúng chưa?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Đó là bùa Mô Kim(*), làm từ móng của con tê tê, một đầu được bọc đồng thau, do Tào Tháo năm xưa phát cho các Mô Kim hiệu úy. Nghe đồn về sau, phần lớn bùa Mô Kim đều đã thất truyền, hai chiếc này của chúng ta có thể coi là cặp duy nhất còn sót lại trên thế gian.”

(*) “Mô kim” tức là “tìm vàng”, “hiệu úy” là tên gọi của một chức vị trong quân đội ở Trung Quốc thời cổ. “Mô Kim hiệu úy” theo nghĩa đen tức là hiệu úy chuyên đi quật mộ tìm vàng.

Tôi vô cùng kinh ngạc, không ngờ chiếc móng nhỏ nhoi đó lại có lai lịch lớn như vậy, bèn vội vàng lấy ra xem. Chỉ thấy bùa Mô Kim này đen bóng, trong suốt, lấp lánh tỏa ra những tia sáng diu diu dưới ánh đèn, phần đầu sắc nhọn, phần dưới hình chóp cụt, được khảm mấy sợi kim tuyến tạo thành hoa văn “thấu địa”, trên thân bùa có khắc hai chữ “Mô Kim” theo lối chữ Triện(*) cổ, nét khắc cứng cáp, hùng hồn, mang đầy cổ ý, tuy đã trải qua nhiều năm tháng nhưng vẫn chẳng hề bị mài mòn.

(*) Chữ Triện hay còn gọi là Triện thư là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc cổ.

Vương Tiên Dao đón lấy bùa Mô Kim rồi đưa lên mũi ngửi thử, lại cẩn thận vuốt ve, sau đó mới nói: “Không sai, dựa theo niên đại của kim loại thì thứ này quả thực đã có một hai ngàn năm lịch sử rồi. Nhưng trải bao sương gió mà vẫn giữ gìn được tốt đến như thế này, nguyên liệu làm nên nó quả đúng là hiếm có vô song, e rằng ngay đến kim cương cũng chỉ đến vậy mà thôi.”

Tôn Kim Nguyên khẽ gật đầu tỏ ý tán đồng, rồi Vương Tiên Dao lại nói tiếp: “Nghe nói từ cổ chí kim, những người trộm mộ được chia ra làm bốn môn phái, lần lượt là Phạt Khâu, Mô Kim, Ban Sơn, Tá Lĩnh. Người của các môn phái này thì được gọi là Phạt Khâu tướng quân, Mô Kim hiệu úy, Ban Sơn đạo nhân và Tá Lĩnh lực sĩ. Có câu rằng “Phạt Khâu có ấn, Mô Kim có bùa, Ban Sơn có thuật, Tá Lĩnh có giáp”, cậu có thể nhận ra bùa Mô Kim như thế, lẽ nào đã nhận được sự chân truyền của Mô Kim môn rồi? Như thế thì quả là một cơ duyên rất lớn.”

Tôn Kim Nguyên khẽ gật đầu, nói: “Ông thầy phong thủy mà tớ đi theo trước đây từng là một vị Mô Kim hiệu úy, khi về già đã thoái ẩn giang hồ, chuyên đi xem phong thủy cho người ta. Về sau, không cự lại được sự năn nỉ của tớ, ông ấy có dẫn tớ đi lật đất mấy lần. Từ chỗ ông ấy, tớ đã học được bí thuật phong thủy, tuy chỉ là một ít kiến thức sơ sài nhưng cũng có thể ban ngày xem xét sông núi, ban đêm quan sát trăng sao, từ đó tìm long mạch, xác định vị trí của những ngôi mộ. Dựa vào sở học của bản thân, tớ hoàn toàn có thể khẳng định Đại Hạp Cốc chính là nơi đầu rồng ẩn náu, ở đó tàng phong tụ khí(*), thực là một chốn bảo địa hiếm có để xây dựng lăng mộ.”

(*) “Tàng phong tụ khí” là một khái niệm trong lĩnh vực phong thủy, có nghĩa là nên tránh những nơi gió lùa để tụ được những luồng khí tốt.

Nghe thấy những lời này của Tôn Kim Nguyên, chúng tôi đều vô cùng kích động. Vương Tiên Dao vốn bộp chộp, vội vàng hỏi: “Vậy khi nào thì chúng ta ra tay? Bây giờ đang dịp thời tiết dịu mát, không khí khô hanh, rất thích hợp để làm việc dưới lòng đất đấy!”

Tôn Kim Nguyên nói: “Chỉ chừng mấy ngày tới thôi, hiện giờ vẫn còn mấy món công cụ chưa tới, chờ khi lấy được rồi thì chúng ta có thể xuất phát ngay. Các cậu cũng phải chuẩn bị sẵn sàng đấy, đặc biệt là Vân Sơn, tố chất tâm lý của cậu cần nâng cao hơn nữa mới được.”

”Tớ đâu có tệ như vậy chứ! Cậu cứ chống mắt lên mà xem, đến lúc đó, tớ nhất định sẽ khiến cậu hài lòng.” Tôi lập tức tỏ ra không phục.

Tôn Kim Nguyên nói: “Được rồi, nếu các cậu đã hạ quyết tâm sẽ đi chuyên này thì đều có thể tính là thành viên của Mô Kim môn rồi, đương nhiên cần phải có một chút hiểu biết về trộm mộ và về Mô Kim môn. Trộm mộ - tiếng lóng gọi là lật đầu. Việc trộm mộ ở nước ta kỳ thực đã tồn tại từ lâu, căn cứ theo những ghi chép trong sử sách, ngôi mộ bị trộm sớm nhất là mộ của Thương Thang - vị vua đầu tiên của nhà Thương, cách chúng ta bây giờ khoảng ba nghìn sáu trăm năm. Hình thái ban đầu của Mô Kim môn chúng ta xuất hiện từ thời Chiến Quốc, tinh thông “Tâm Long quyết” và “Phân Kim Định Huyệt”, cực kỳ chú trọng đến khâu kỹ thuật. Đến cuối thời Đông Hán, Tào Tháo lập ra chức Mô Kim hiệu úy cho những người chuyên đi đào mồ quật mả tìm vàng, do đó đệ tử của Mô Kim môn còn được gọi là Mô Kim hiệu úy. Đến thời Tống, Nguyên, đệ tử của Phát Khâu môn, Ban Sơn môn, Tá Lĩnh môn đều hiếm khi xuất hiện, do đó người đời cho rằng truyền thừa của các môn phái này đã đoạn tuyệt cả rồi, chỉ còn sót lại Mô Kim môn mà thôi.

Trong Mô Kim môn không nhất định là phải có sư phụ truyền thụ cho bản lĩnh thì mới có thể tính là người của môn phái. Chúng ta có một bộ quy tắc, tiếng lóng, kỹ thuật riêng, chỉ cần biết được quy tắc và thuật ngữ thì đều là đồng môn, cái này thì về sau tớ sẽ từ từ dạy cho các cậu. Có điều trong Mô Kim môn, chỉ những người nào có bùa Mô Kim chính thống thì mới được gọi là Mô Kim hiệu úy. Tiếc là theo dòng chảy thời gian, phần lớn bùa Mô Kim đã thất lạc, do đó các quy tắc cũ cũng thay đổi ít nhiều, có bùa Mô Kim hay không trở nên không còn quá quan trọng nữa. Thế nhưng như vậy không có nghĩa là có thể hoàn toàn không tuân thủ theo các quy tắc cũ, có một số quy tắc vẫn còn lưu truyền đến tận bây giờ. Chẳng hạn như khi quật được một ngôi mộ lớn, trước tiên phải thắp một cây nến rồi đặt ở góc đông nam của mộ thất, sau đó mới có thể mở quan tài tìm bảo vật; khi động thủ, không được gây tổn hại đến di thể của người chết, cần nhẹ nhàng tìm kiếm từ đỉnh đầu cho tới gan bàn chân, cuối cùng nhất định phải để lại cho người chết một, hai món bảo vật.

Trong quá trình này, nếu ngọn nến ở góc đông nam bị tắt thì nhất định phải trả những món bảo vật đã đến tay về chỗ cũ, sau đó cung kính dập đầu

ba cái, trở về theo đường cũ. Ngoài ra, đi trộm mộ thông thường đều là một nhóm ba người, một người đào đất, vì cạnh hố không thể chát đầy đất lên được nên lại phải có một người chuyên chuyên đất, người còn lại thì đứng phía xa canh chừng, xem ra ba chúng ta đi với nhau vừa hay thích hợp. Còn về những chuyện khác, tớ tạm thời chẳng biết phải bắt đầu nói từ đâu nữa, đành đợi tới lúc thực chiến rồi nghĩ ra cái gì thì nói về cái đó vậy.”

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 14: Quá Khứ Ly Kỳ

Type: Quỳnh Bùi

Tôi vốn tìm một khách sạn ở gần đó để vào nghỉ tạm, nhưng Tôn Kim Nguyên lại nói bây giờ chúng tôi cần hành sự kín đáo, không nên xuất hiện ở những chốn đông người, thế là đành nhờ Vương Tiên Dao tìm chỗ ở giúp. Chúng tôi được đưa tới một ngôi nhà nhỏ trông cực kỳ cổ kính với tường xanh ngói vàng, cửa gỗ rêu phong, áng chừng ít nhất cũng phải có một trăm năm lịch sử.

Tôi ngạc nhiên nói: “Ngôi nhà này mà nhỏ hơn chút nữa chắc là có thể mang đến Thư Cổ Trai của cậu để bày như một món đồ cổ rồi đấy. Bây giờ đang lúc thị trường chứng khoán không ngừng lao dốc, giá nhà thì cao chót vót không chịu hạ, sao đội phá dỡ nhà lại để nguyên cho nó ở đây nhỉ? Xem ra cậu quả là không đơn giản chút nào!”

Vương Tiên Dao cười, nói: “Căn nhà này có từ thời ông nội của ông nội tớ rồi. Hồi nhỏ tớ cũng từng sống ở đây một thời gian, nhưng về sau có một ông thầy phong thủy nói là không thể để tớ ở đây tiếp được, thế là gia đình tớ liền dọn ra ngoài, căn nhà này được giao lại cho chú tớ. Năm năm trước, gia đình chú tớ chuyển tới vùng duyên hải làm việc, thế là căn nhà này bị bỏ hoang. Hai năm nay, chính quyền đã có kế hoạch xây dựng một khu dân cư mới ở nơi này, nhưng mãi đến tận bây giờ vẫn chưa quy hoạch xong.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Miếng đất này diện tích không nhỏ, nếu rơi vào diện quy hoạch thì cậu sẽ giàu to đấy! Có điều tớ nghe nói những ngôi nhà cũ thường có ma, e rằng nơi này cũng chẳng được yên ổn lắm đúng không? Nhìn thoáng qua khung cảnh ở đây, sân rộng mà cửa hẹp, phòng lớn mà cửa sổ nhỏ, ánh sáng không đủ, u ám ẩm ướt, thực là một nơi quá tuyệt vời cho ma quỷ ẩn náu. Còn hai cây hòe trong sân kia nữa, không biết là ai đã trồng thế nhỉ? Hòe tức mộc quý(*), là vật dễ dẫn yêu ma quỷ quái tới nhất, người

ta tránh đi còn không kịp, tớ chưa từng nghe nói có ai lại đi trồng nó trong nhà cả, thật là lạ lùng!”

(*) Chữ “hòe - 槐” do chữ “mộc - 木” và chữ “quỷ - 鬼” ghép thành.

Vương Tiên Dao ngạc nhiên nói: “Khá lắm Tôn Kim Nguyên, không ngờ cậu cũng có bản lĩnh ghê đày, ngay đến việc này mà cũng có thể nhìn ra được. Hồi tám, chín tuổi, tớ từng bị bệnh nặng. Trong thời gian đó, mỗi lần đi ngủ đều nằm mơ thấy một giấc mơ giống hệt nhau. Trong mơ, tớ bị bắt vào trong một hang động sâu thăm thẳm, trong hang có vô số loại yêu ma quỷ quái, bọn chúng bắt rất nhiều người về, nhốt tớ và những người ấy vào một chiếc lồng sắt. Sau đó, tớ nhìn thấy mấy kẻ ăn mặc như là binh sĩ thời cổ đại, bọn họ giết chết hai người ngay trước mặt tớ, thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng, trong đó có một người bị lột da, người còn lại thì từng xẻo đến chết. Người bị từng xẻo kia chết thảm lắm, thịt trên người bị cắt đi từng chút từng chút một, những miếng thịt mỏng bị cắt ra còn được để vào trong một cái đĩa lớn. Khi đó, tớ có thể nghe thấy hết sức rõ ràng tiếng kêu đau khổ của người chết, trong lòng vô cùng sợ hãi nhưng không biết vì sao mà bất kể quay đầu về hướng nào, tớ cũng vẫn có thể nhìn thấy tất cả, dù có nhắm mắt lại cũng chẳng ích gì.

Cuối cùng thì đến lượt tớ, tớ trị trôi trên một chiếc bàn gỗ, nhưng điều kỳ lạ là linh hồn tớ lại như đã rời khỏi thân thể, cứ thế bay lững lờ giữa không trung, tận mắt nhìn bản thân ở phía dưới không ngừng giãy giụa. Sau đó, tớ nhìn thấy mình bị móc tim ra, máu tươi chảy lênh láng khắp mặt đất, quả thực vô cùng đáng sợ, thế là không kìm được hét to mấy tiếng. Sau khi tỉnh lại thì phát hiện toàn thân mình đã đầm đìa mồ hôi. Mỗi lần đi ngủ đều gặp phải chuyện như vậy làm thần kinh bị giày vò thê thảm. Tớ dần dần chẳng thiết ăn uống gì nữa, thân thể tiêu tụy đi nhiều, thậm chí đến cuối cùng còn chẳng có sức mà xuống giường nữa.

Một hôm, có một ông thầy phong thủy đi ngang qua nhà tớ, khi đó, ông nội tớ vẫn chưa qua đời, mà ông lại khá mê tín, cho rằng có lẽ thầy phong thủy có thể cứu được tớ, liền mời ông ta vào nhà, nhiệt tình tiếp đãi. Sau khi

com nước xong xuôi, ông thầy phong thủy đo chẳng chờ ai nói gì đã lẳng lẳng cất bước đi về phía phòng tứ, miệng thì lầm rầm niệm chú không ngừng, sau đó lấy từ trong túi ra một tấm bùa hộ thân treo lên người tứ. Trước khi đi, ông ta còn dặn dò cha tứ là mau mau chuyển nhà, tốt nhất là hãy chặt luôn hai cây hòe ở ngoài sân đi. Cha tứ chỉ thoáng do dự, thế rồi nhanh chóng chuyển nhà đến chỗ ở bây giờ, không lâu sau thì bệnh của tứ khỏi hẳn, chuyện chặt cây cũng vì thế mà bị gác qua một bên.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Thì ra cậu còn từng trải qua một chuyện như vậy nữa, thế mà trước đây tứ chưa từng nghe cậu kể. Đúng là ly kỳ quá! Ngôi nhà này đã bị bỏ hoang mấy năm, chỉ e âm khí lại càng nặng hơn, may mà bọn tứ chỉ ở đây mấy ngày, chắc là không có vấn đề gì lớn đâu.” Nói rồi liền đưa tay đẩy cửa phòng. Cửa phòng vì lâu ngày phải chịu gió xối nắng thiêu, lại không được sửa chữa, thế là “bộp” một tiếng, một mảnh gỗ rơi ra, từ bên trong còn bay ra một thứ mùi ẩm mốc cực kỳ khó ngửi.

Tôi ngẩng đầu nhìn vào trong nhà, thấy bầu không khí đã lâu rồi không lưu động, do đó tụ cả vào một chỗ, có thể nói là chướng khí mịt mù, mạng nhện giăng khắp nơi. Tôn Kim Nguyên chạy đi kiếm lấy một cây sào trúc về, sau đó đi trước mở đường cho chúng tôi. Vào bên trong, chỉ thấy trên mặt đất vương vãi đầy những đồ vật cũ kỹ mà chủ nhân của ngôi nhà khi dọn đi không mang theo, hai chiếc sofa nằm lạng lẽ bên dưới bức tường phía bên phải, chiếc bàn bát tiên bị mối mọt đục khoét chỉ còn lại ba chân giống như một vị quý nhân địa vị cao với, ngạo nghễ tọa lạc ngay chính giữa phòng khách.

Cuối cùng hai chúng tôi lựa chọn gian phòng ở mé bên để nghỉ lại. Nơi này so với phòng khách thì sạch sẽ hơn nhiều, bên trong có một chiếc giường đôi đóng bằng gỗ lim, phía đối diện đặt một chiếc tủ đứng sơn màu đen, hai mé bên dán hai bức tranh nguệch ngoạc do trẻ con vẽ, chắc là do em họ hoặc cháu của Vương Tiên Dao để lại. Trên tủ vẫn còn nguyên khóa, chẳng biết là bên trong có chứa thứ gì.

“Cũng không đến nỗi quá tệ.” Tôn Kim Nguyên tỏ ra khá hài lòng, đi lên

phía trước đây cửa sổ ra, gió mát lập tức thốc vào phòng không ngớt. “Cứ để cho gió thổi hết mùi ẩm mốc đi, chiều nay chúng ta có thể dọn vào đây ở được rồi.”

Trưa hôm đó, chúng tôi dùng bữa trong một nhà hàng cao cấp trên phố đi bộ, Vương Tiên Dao nói bữa cơm này là để tẩy trần cho chúng tôi, đồng thời cũng là tiếng kèn báo hiệu cho cuộc chiến sắp tới. Dùng bữa xong thì đã hơn bốn giờ chiều, đến khi chúng tôi ôm chăn chiếu từ nhà Vương Tiên Dao đến căn nhà nhỏ kia thì trăng đã mọc từ lâu. Vương Tiên Dao chỉ ở lại đó một lát rồi quay về nhà.

Căn nhà này vốn cũng có điện nhưng do nhiều nưm không dùng nên đã bị cắt từ lâu, bây giờ đêm đến thực là tối tăm mù mịt. May mà Vương Tiên Dao còn để lại cho chúng tôi một chiếc đèn pin, thêm vào đó, vừa rồi tôi đã mua được mấy cây nến trong một cửa hàng ven đường, chắc cũng đủ cầm cự trong vòng một đêm.

Sau khi nằm lên giường, Tôn Kim Nguyên kể lại cho tôi nghe quá trình cậu ta gặp được thầy phong thủy kia và bái ông ta làm sư phụ: “Sau khi tốt nghiệp, tớ vào làm trong công ty của bố tớ. Về sau, có một quãng thời gian, tâm trạng tớ rất tệ, thế là chẳng tha thiết đi làm gì nữa, suốt ngày rượu chè lú lẫn. Có một hôm, tớ uống say, chẳng biết thế nào lại lái xe ra ngoài thành phố, thế rồi xe đột nhiên chết máy, tớ đã dùng đủ mọi biện pháp mà vẫn chẳng thể khởi động lại được. Lúc ấy tớ nghĩ tới việc gọi điện thoại nhờ người đến giúp nhưng lô điện thoại ra thì mới phát hiện không có tín hiệu, thậm chí ngay đến số 112(*) cũng không gọi được. Rơi vào tình cảnh đó, tớ chỉ có hai sự lựa chọn, thứ nhất là ngồi yên trong xe chờ người đi qua hoặc là chờ đến khi trời sáng rồi tính tiếp, thứ hai là tự mình đi tìm người giúp đỡ. Sau một hồi do dự, cuối cùng tớ lựa chọn biện pháp thứ hai.

(*) “112” là số điện thoại khẩn cấp dành cho các điện thoại GSM, hoàn toàn miễn phí, thường thì có thể gọi được ngay trong tình huống khẩn cấp lắp thẻ sim.

Đó là một buổi đêm mùa đông, tớ co ro cúm rúm đi trên đường, vậy mà

suốt nửa tiếng sau vẫn chẳng gặp được một ai, cũng không nhìn thấy bất kỳ thôn xóm nào. Cuối cùng, tớ mệt đến nỗi bắt đầu cảm thấy đầu choáng mắt hoa, dần dần phát hiện con đường phía trước càng lúc càng rộng rãi, càng lúc càng sáng tỏ. Tớ có cảm giác mình đang ở trên một quảng trường lớn, mặt đất là một tấm gương bóng loáng khổng lồ. Nơi đó không có trời cũng không có đất, chỉ có tớ và tấm gương chẳng biết là rộng đến chừng nào kia thôi, thế giới thì được chia ra làm hai nửa, tớ có thể nhìn thấy rõ ràng cái bóng của mình đang lững lờ đi lại ngay bên dưới tấm gương. Lâu dần, trong đầu tớ tự dung sinh ra ảo giác, chẳng biết đâu mới thực sự là mình. Tớ vô cùng lúng túng, nỗi sợ hãi không ngừng trào lên.

Chính vào lúc này, tớ nhìn thấy một vật thể khác đang di chuyển về phía mình, đến gần rồi mới nhìn ra đó là một ông già, nhưng điều kỳ lạ là ông già đó rõ ràng cũng đi trên tấm gương như tớ, nhưng tớ lại không nhìn thấy cái bóng của ông ta, điều này làm tớ lập tức tỉnh táo trở lại từ trong cơn mê ảo. Ông già đó đi tới bên cạnh tớ, đưa tay vỗ vào vai tớ, hỏi tớ là có phải đã bị lạc đường rồi không. Mãi tới lúc này, tớ mới giật mình phát hiện mình đã đi vào một khu rừng, dựa vào ánh trăng dịu dịu còn có thể nhìn thấy không xa phía trước là một nghĩa địa âm u. Tuy tớ không thể xác định được thân phận của ông già đó nhưng dù gì ông ta cũng đã cứu tớ, cho nên tự nơi đáy lòng tớ vô cùng cảm kích ông ta. Đêm đó, tớ và ông già quay về trong xe của tớ, trò chuyện suốt đêm, thế rồi tớ mới hay ông ta là một thầy phong thủy. Về sau quan hệ giữa tớ và ông ta tốt dần lên, mà tớ vốn có hứng thù với những thứ như phong thủy, tướng số, thế là liền bái ông ta làm sư phụ, đến nay đã được tám, chín năm rồi.”

Nghe Tôn Kim Nguyên kể lại quá trình bái sư ly kỳ ấy, tôi bất giác thâm cảm khái, còn quãng thời gian cậu ta rượu chè bê tha kia thì tôi cũng biết. Khi đó, vì chuyện Vương Tiên Dao đi lấy người khác mà cậu ta vô cùng phiền muộn, nên mới mượn rượu giải sầu. Tiếp đến, chúng tôi lại tán gẫu với nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, rồi bất giác chìm vào giấc ngủ say từ lúc nào chẳng hay.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 15: Chuẩn Bị Xuất Phát

Type: Quỳnh Bùi

Đang ngủ ngon, tôi bỗng nghe thấy những tiếng gõ cửa “cộc cộc cộc”, liền giật mình ngồi phắt dậy, thấy trước mắt thoáng qua một bóng đen. Tôi bắt giắc cả kinh, vội há miệng ra định kêu nhưng lại bị một bàn tay bịt chặt miệng lại, bên tai thì vang lên giọng nói đã được hạ xuống rất thấp của Tôn Kim Nguyên: “Suyt, đừng kêu!”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Tôi ghé sát bên tai cậu ta, khẽ hỏi.

“Trong tủ hình như có thứ gì đó.” Tôn Kim Nguyên lạnh lung nói.

Tôi khẽ mỉm cười, hóa ra những âm thanh vừa rồi vọng ra từ trong tủ. Hồi chiều, tôi đã nhìn kỹ chiếc tủ đó. Bên trên có khóa, hơn nữa cái khóa còn đã rỉ sét, giữa đêm khuya thế này, chắc chắn là lũ chuột chạy ra gây chuyện. Tôi bèn nói với Tôn Kim Nguyên: “Không sao đâu, là chuột ấy mà. Nơi này lâu rồi không có người ở, chắc lũ chuột đã làm tổ trong ấy rồi. Nhìn cậu hoảng hốt kìa, thế mà còn nói là tứ nhát gan nữa chứ!”

Tôn Kim Nguyên không cho là thế, vẫn cứ ngồi xồm cạnh giường không động đậy, nhưng một hồi lâu sau vẫn không thấy có động tĩnh gì nữa, lại không cự được sự khuyên nhủ của tôi, liền tiếp tục lên giường đi ngủ.

Chúng tôi vừa kê đầu xuống gối được một lát, còn chưa kịp ngủ thì đã nghe ba tiếng “cộc cộc cộc” nữa vang lên, âm thanh lớn hơn hẳn vừa rồi. Lần này, tôi nghe thấy rất rõ ràng, trong lòng thầm nhủ đây tuyệt đối không phải là chuột, vì chuột không thể tạo ra âm thanh lớn như thế được.

Tôn Kim Nguyên bật đèn pin lên, nói: “Chúng ta qua đó xem thử xem sao!”

Tôi mò lấy một viên gạch từ dưới gầm giường, rảo bước tới trước cái tủ kia, nhanh chóng đập bung khóa ra. Trong tủ hoàn toàn trống trải, mọi đồ đạc đều đã bị mang đi sạch sẽ, hơn nữa xung quanh còn được dán giấy báo cực kỳ cẩn thận, không hề có chỗ nào bị rách hay thủng, cho nên không thể có chuột hay thứ gì khác chui vào trong tủ được. Nhưng tiếng gõ “cộc cộc cộc” vừa rồi rốt cuộc từ đâu mà ra chứ?

“Lẽ nào.... có ma?” Tôi đưa mắt nhìn qua phía Tôn Kim Nguyên vẻ nghi hoặc, muốn xem xem vị Mô Kim hiệu úy được cao nhân chân truyền này có kiến giải gì cao minh không.

Nhưng Tôn Kim Nguyên lại tỏ ra rất thất vọng, khẽ lắc đầu, nói: “Tớ cũng không biết nữa. Tớ vốn ngỡ rằng trong tủ có tà vật gì đó, nhưng bây giờ mở tủ ra rồi lại chẳng thấy có chỗ nào lạ thường, thật khó hiểu.”

Tôi rút đầu ra khỏi tủ, lau bàu nói: “Nhật định là chúng ta tự dọa mình rồi, cứ nên quay về ngủ tiếp thôi.” Dứt lời liền chuẩn bị đóng cửa tủ lại.

Tôn Kim Nguyên chợt kêu lên: “Từ từ đã, cậu nhìn những tờ báo kia mà xem, có phát hiện ra vấn đề gì không?”

Tôi chăm chú nhìn kỹ, thấy những tờ báo đó quả đúng là có vấn đề. Phần rìa của chúng rõ ràng ẩm ướt hơn những chỗ khác, hơn nữa còn có thể nhìn ra vệt nước. Như vậy thì chỉ có hai khả năng, thứ nhất là không khí ẩm ướt, trên các tấm ván gỗ có hơi nước ngưng đọng, mà phần rìa của những tờ báo thì lại dính chặt vào đó, vậy nên mới ẩm ướt hơn những chỗ khác. Có điều tôi lập tức loại bỏ khả năng này ngay, vì hai bức tranh dán bên ngoài không hề có hiện tượng này, như vậy thì chỉ còn một khả năng nữa thôi. Tôi trầm giọng nói: “Theo tớ thấy, những tờ báo này rất có thể là vừa mới được dán lên không lâu.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Cậu nói đúng lắm, ban đầu tớ cứ ngỡ rằng chiếc tủ này đã bị khóa từ bên ngoài, những tờ báo kia không thể nào mới bị dán lên được, nhưng đáp án có lẽ nằm ngay sau đó thôi.”

Dứt lời, Tôn Kim Nguyên liền đưa tay giật phăng mấy tờ báo xuống, quả nhiên nhìn thấy tại nơi đối diện với cửa tử có một cái hang tròn được đào sâu hẳn qua tường. Hai chúng tôi đều kinh ngạc mãi không thôi.

“Tớ phải xem xem bên trong đó có điều cở quái gì mới được.” Tôn Kim Nguyên nói xong liền nhảy vào trong tử chui luôn vào trong cái hang ấy. Tôi sợ cậu ta có điều gì sơ sẩy, thế là vội vàng theo sát phía sau.

Sau khi chui qua bức tường, chúng tôi phát hiện phía đối diện cũng là một cái tử, cửa tử không đóng, bò ra ngoài thì thấy đây là một ngôi nhà bỏ hoang chẳng khác ngôi nhà bên kia là mấy, mọi sự bài trí cũng tương tự, chỉ là chính giữa phòng khách bên này có đặt một cái vại nước lớn, đúng là vô cùng kỳ lạ. Tôi và Tôn Kim Nguyên tò mò đi tới bên vại nước, vầng trăng tròn vành vạnh len qua mái nhà bị sập mất một nửa vừa hay rơi thẳng xuống giữa vại nước, giống hệt như một ngọn đèn sáng. Đột nhiên, là nước nổi lên gợn sóng làm bóng trăng bị đánh tan ra thành từng mảnh nhỏ như vảy cá, sau khi mặt nước bình lặng trở lại thì bóng trăng in giữa vại nước đã biến thành một bài thơ với các con chữ đều mang màu trắng bạc:

Lương Vương cố sự lịch thiên niên

Đa thiêu si nhân thi cốt hàn

Hữu duyên trì tảo lai tương ngộ

Vô duyên đồ lao chung uổng nhiên

“Sao lại như vậy chứ?” Tôi không thể giải thích được tại sao giữa vại nước lại đột nhiên xuất hiện bài thơ như thế này. “Lẽ nào bài thơ này có ý khuyên chúng ta đừng đi tìm mộ Lương Vương? Theo như lời trong bài thơ thì hình như có rất nhiều người đã vì việc này mà chết không có chỗ chôn rồi, chúng ta có nên suy nghĩ lại không nhỉ?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Theo tớ thấy thì không phải, cậu đừng quên còn câu thứ ba, có thể hiểu câu đó là chúng ta đều là người có duyên, và bây giờ

chính là thời khắc gặp gỡ. Có câu rằng thiên cơ không thể tiết lộ, cũng tức là thiên cơ thì không thể xác định trước, chỉ có đi làm rồi thì mới biết được thiên cơ rốt cuộc là gì. Tớ bây giờ càng lúc càng có hứng thú rồi đây, lẽ nào trong chôn mông lung mọi việc đều đã được ông trời định trước?”

Sau chừng một phút ngẩn ngui, nước trong vại lay động thêm lần nữa, rồi dần dần bóng trắng trở lại như trước, mọi việc dường như chưa từng xảy ra. Sau đó, thấy không còn xuất hiện chuyện gì kỳ lạ nữa, tôi và Thái Khải Long liền quay trở về theo lối cũ, mang theo nỗi nghi hoặc từ từ chìm vào giấc ngủ, không trò chuyện gì thêm.

Ngày hôm sau, chúng tôi kể lại chuyện này với Vương Tiên Dao, cô nàng liền nói ngôi nhà đó vốn là của một cặp vợ chồng già, nhưng họ đã qua đời từ mấy năm trước, ngôi nhà bị bỏ hoang từ đó đến giờ. Thế rồi cô nàng cùng chúng tôi chui qua bên đó xem thử, nhưng làm gì có vại nước nào. Chỗ đặt vại nước hôm qua xuất hiện một chiếc chậu gỗ, bên trong chẳng có một giọt nước nào.

Vương Tiên Dao cười vang, nói: “Đây chính là vại nước mà các cậu đã kể ư? Các cậu đều đến từ vương quốc người tí hon hay sao vậy? Hay là hôm qua các cậu đã cùng nhau mộng du?”

Tôi cũng chẳng hiểu chuyện này rốt cuộc là sao, chỉ biết áp úng nói: “Dù sao bọn tớ cũng đã nhìn thấy, tin hay không thì tùy cậu.”

Chiều hôm đó, Tôn Kim Nguyên nói là những món đồ thiết yếu đã tới, cậu ta cần phải ra ngoài một chuyến. Tôi vốn muốn đi cùng nhưng cậu ta lại nói là không cần, vì đôi Phương không muốn gặp người lạ. Tôi không làm sao khác được, đành ở lại chờ trong cửa hàng đồ cổ của Vương Tiên Dao.

Chiều tối hôm đó, Tôn Kim Nguyên trở về, xách theo một chiếc túi vải bạt, vừa đi vào phòng đã mở túi ra khoe: “Các cậu xem tớ mang về được những thứ gì này! Đây là xẻng gấp, thang leo núi, bếp lò không khói, bật lửa chống gió, toàn là đồ tốt cả đấy nhé! Còn đây là đèn mỏ, gây huỳnh quang, dùng để chiếu sáng. Gạo nếp với móng lừa đen này thì chuyên dùng để đối

phó với “bánh chưng”. Cái này gọi là phi hồ thảo. Lần trước khi bị rơi xuống gian phòng đá kia, nếu có thứ này thì chúng ta đã không cần phải hao tốn nhiều công sức như vậy rồi. Thứ này thì là dao Tây Tạng chuẩn, sắc bén vô song, là thứ hiếm có lắm đấy, nhưng mà chỉ có mỗi một con thôi, nên nó thuộc về tớ, còn hai con dao găm quân dụng này là dành cho các cậu. Còn đây nữa, dây thừng vài sợi, bật lửa Zippo một chiếc, mấy cái này thì không có gì đặc biệt. Nhưng chưa hết đâu, còn thứ này nữa, máy bộ đàm mỗi người một cái, đề phòng chúng ta bị lạc nhau. Ấy, không ổn, ở dưới lòng đất thì thứ này hình như không dùng được, không nên mang theo thì hơn. Phải rồi, còn có một thứ nữa cực kỳ quan trọng.”

Nói rồi, cậu ta liền mở một chiếc túi dài màu đen bên trong túi vải ra, tôi không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy bên trong đó là một khẩu súng. Tôn Kim Nguyên đặc ý nói: “Đây là một khẩu súng hoa cải, loại nguyên thủy nhất thôi, dùng còn tệ hơn súng trường loại nhỏ của quân Bát Lộ ngày xưa nữa, nhưng ở Trung Quốc muốn kiếm được một khẩu súng chẳng phải việc dễ dàng gì, đành dùng tạm cái này vậy, chủ yếu là để đối phó với mấy con thú dữ chúng ta có khả năng gặp phải trên đường đi. Ai mà biết được dưới lòng đất có những gì.”

Tôi chưa từng tận mắt nhìn thấy súng, liền tò mò đưa tay tới định cầm thử, đột nhiên bị Tôn Kim Nguyên quát to làm giật nảy mình: “Cẩn thận súng cướp cò đấy!” Thế là tôi vội vàng rút tay về và lùi lại phía sau mấy bước, khiến hai người bọn họ không kìm được cười ha hả.

Chúng tôi lại bỏ ra thêm một ngày để chuẩn bị những thứ nhu yếu phẩm khác, sau đó lái chiếc xe việt dã hiệu Thiên Lý Mã của Vương Tiên Dao đi thẳng một mạch từ Giang Tây tới Vân Nam. Chúng tôi dừng lại tại trường cũ một ngày, cho xe đậu trong trường, đến ngày thứ hai thì khoác ba lô leo núi, mang theo các thứ công cụ và lương khô, nước uống khởi hành đi tới Đại Hạp Cốc.

(2) “Bánh chưng” là tiếng lóng của giới trộm mộ, chỉ các thi thể vẫn còn nguyên vẹn nhưng đã phát dinh biến dị, trở thành quái vật.

(3) “Phi hồ thảo” có nghĩa là “vuốt hồ bay”

(4) Quân Bát Lộ là tiền thân của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 16: Lành Ít Dữ Nhiều

Type: Quỳnh Bùi

Mười mấy năm trôi qua, Đại Hạp Cốc đã hoàn toàn thay đổi, có rất nhiều nơi đang được mở mang khai phá. Tại đây, những chiếc máy đào đất khổng lồ đang làm việc không kể ngày đêm, chỗ thì xây cầu, chỗ thì làm đường, Đại Hạp Cốc theo đó đã bị chia ra thành rất nhiều đoạn. Chúng tôi chỉ biết thầm mong cái hang kia không bị ảnh hưởng gì. Nhưng đời người chính là như thế đấy, không phải lúc nào mọi việc cũng được như ý nguyện. Con đường lát đã đưa chúng tôi lên khỏi Đại Hạp Cốc năm xưa đã chẳng còn tăm tích, thay vào đó là rất nhiều đống đá chất chồng, mà Đại Hạp Cốc bây giờ cũng đã bị lấp mất phân nửa, chiếc máy đào đất bên cạnh thì vẫn đang không ngừng rít gào.

Tôn Kim Nguyên buồn bực nói: “Sao chúng ta lại xui xẻo như thế nhỉ? Không ngờ Đại Hạp Cốc lại được khai phá vào đúng lúc này. Cái hang kia giờ chắc đã bị chôn sâu dưới lòng đất mấy chục mét rồi, e là không dễ gì tìm được.”

Tôi nói: “Cậu biết tìm long mạch cơ mà, hãy trở tài cho bọn tớ xem đi! Đầu rồng với đuôi rồng rốt cuộc đang ở chỗ nào vậy?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Cậu đừng có mà châm chọc tớ nữa, muốn tìm long mạch cũng phải có một số điều kiện nhất định mới được. Dân gian có một câu ngạn ngữ thế này: ‘Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây’(*), ‘Phong thủy quay không nghỉ, năm sau đến nhà ta’, qua đó có thể thấy thứ phong thủy này cũng không phải là vĩnh viễn bất biến. Nó có thể liên tục thay đổi theo những sự biến hóa của trời, đất, người, quỷ, thần. Có lẽ trong một thời gian dài, vị trí và diện mạo của núi non sông suối đều không khác khi xưa lắm, nhưng các cậu cũng biết đấy, biến hóa chính là thứ duy nhất bất biến trên đời, mà một khi chúng có những biến động lớn, phong thủy nhất

định cũng sẽ thay đổi theo.

(*) ‘Phong thủy quay không nghỉ, năm sau đến nhà ta’: Phong thủy ở đây là chỉ vận may, câu này có ý rằng bất kể vận may hay vận rủi đều không ở mãi bên ai, đời người không thể vĩnh viễn thuận buồm xuôi gió.

Trong phong thủy huyền học, mỗi một sự vật sự việc đều có tọa hướng lành dữ tương ứng. Chẳng hạn như ngôi nhà nào đó vào thời điểm nào đó rất vượng, nhưng một khi phong thủy biến đổi, vậy thì ngôi nhà đó rất có thể sẽ biến thành nơi xui xẻo, bởi vì vượng khí đã qua, lúc này, nếu không thay đổi phong thủy thì ắt sẽ bị ảnh hưởng lớn. Huyệt mộ cũng là như thế. Ban đầu khi mai táng thì có thể là một nơi phong thủy bảo địa, nhưng theo thời gian, nó rất có thể sẽ dần dần chuyển hóa thành đất dữ, từ đó mang lại vận rủi cho con cháu đời sau, đây cũng chính là nguyên nhân các triều đại ngày xưa không thể nào vĩnh viễn lâu bền. Còn bây giờ, dưới sự trợ giúp của các công cụ hiện đại, người ta đang phá núi lấp khe, đã hủy hoại bố cục ban đầu của núi Lương Vương, có thể nói là phong thủy ban đầu đã bị thay đổi, nếu vẫn dựa theo thuật phong thủy để phán đoán nơi nào là bảo địa ban đầu. Nói cách khác, tại nơi phong thủy bảo địa bây giờ có lẽ không có ngôi mộ nào cả, còn nơi tọa lạc của mộ Lương Vương rất có thể đã từ bảo địa biến thành hung địa rồi. Tứ giải thích như vậy các cậu đã hiểu chưa?”

Tôi đưa tay gỡ đầu, nói: “Tuy mấy cái bảo địa, hung địa gì đó tớ không hiểu lắm, nhưng cũng đại khái biết được cậu muốn nói đến điều gì. Theo như ý cậu, bây giờ chúng ta không thể tìm được mộ Lương Vương nữa đúng không? Nếu thực sự là như thế thì đành quay về thôi vậy.”

“Tớ đâu có nói là không thể tìm được.” Tôn Kim Nguyên nói. “Chỉ là khó hơn so với dự liệu rất nhiều mà thôi. Tuy bây giờ không thể xác định vị trí cụ thể nhưng phương hướng đại khái thì chúng ta vẫn còn nhớ được. Nếu tớ không nhầm, hang động đó có lẽ là nằm dưới ngọn núi sắp bị san phẳng kia. Tiên Dao, cậu có chút ấn tượng nào không?”

“Tớ cũng cảm thấy như vậy, nhưng bây giờ qua đó hiển nhiên là không thích hợp, vì bên đó đang có nhiều công nhân quá, chúng ta mà có hành

động gì thì sẽ bị phát hiện ngay.” Vương Tiên Dao nói.

Ngọn núi mà Tôn Kim Nguyên chỉ cách chỗ chúng tôi chừng một trăm mét, đỉnh núi đã bị xẻ mất một nửa, nhìn từ xa trong giống hệ như một chiếc ghế tựa kiểu cũ.

Tôn Kim Nguyên nói: “Chúng ta có thể đi vòng tới phía sau ngọn núi đó. Bọn họ vốn bắt đầu thi công từ phía bên này, chưa biết chừng chúng ta lại có thu hoạch bất ngờ ở bên đó cũng nên.”

Nhờ có sự che chắn của mấy tảng đá lớn, chúng tôi tránh khỏi tầm mắt của các công nhân đang thi công, lén lút đi xuống dưới đáy khe núi. Quả thực, nhân loại mỗi lần tiếp xúc với thiên nhiên đều gây ra những cuộc tàn sát dã man tột độ, làm cho thiên nhiên thương tích đầy mình, có điều đến cuối cùng, mũi tên chết choc kỳ thực lại vẫn hướng về phía bọn họ. Đại Hạp Cốc trước mắt đã hoàn toàn mất đi vẻ đẹp như mộng như ảo của ngày xưa, cây cối bị chặt hết, dòng sông bị chặn ngang, ngay đến những thảm hoa thảm cỏ đẹp đẽ cũng đã bị chôn vùi dưới lòng đất.

Trên đường không gặp trở ngại gì, chúng tôi thuận lợi tới được phía sau ngọn núi. Nơi này vẫn còn khá hoàn chỉnh, tuy dòng sông đã bị chặn lại khiến nước sông biến thành nước chết nhưng vẫn sạch sẽ, thuần khiết vô cùng.

Vương Tiên Dao dường như tìm lại được cảm giác của ngày xưa, sau nháy mắt đã như trẻ ra mười mấy tuổi, bò đến bên dòng sông định uống nước. Hai chúng tôi đang cười trêu cô nàng, chợt nghe cô nàng cất tiếng hô lớn: “Các cậu nhìn kia, đó là cái gì vậy?”

Tôi và Tôn Kim Nguyên nghe thấy thế thì đều có chút bất ngờ, lập tức rảo bước chạy lại, thấy chỗ cách mặt nước chừng nửa thước có một cái hang, miệng hang nhỏ hẹp, từ bên trong thò ra hai “cái gậy” to ngang cỡ hai quả pin tiểu. Hai “cây gậy” này đều được chia thành nhiều đốt ngắn nếu không nhìn kỹ thì rất có thể sẽ nghĩ đó là hai cành trúc vè chính thể chúng có màu xám đen, bên trên lác đác những đốm trắng to cỡ hạt đậu tương, hình trạng

tựa như hai đường parabol vậy, còn không ngừng đung đưa. Nếu kích thước của hai “cây gậy” này thu nhỏ lại chừng một trăm lần, tôi chắc chắn sẽ nghĩ chúng là râu của một con xén tóc nào đó.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy loài thực vật nào kỳ lạ như thế này, cảm thấy rất ngạc nhiên, bèn đưa tay kéo thử. Hai “cây gậy” đó dường như có cảm giác, liền rụt vào phía trong, lập tức ngắn bớt đi mấy phần. Tôi nhìn thấy cảnh này thì vô cùng sợ hãi, vội kêu toáng lên mấy tiếng rồi lăn người xuống đất, chờ lăn đến sau lưng Tôn Kim Nguyên rồi mới hỏi cậu ta xem đó là cái thứ quỷ quái gì.

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ cũng không rõ nữa, nhưng đoán chừng không phải thực vật đâu mà là một loài động vật nào đó chúng ta chưa từng gặp. Nơi này có thể chính là hang của nó, chúng ta chỉ cần lôi được nó ra ngoài thì tự khắc sẽ biết chân tướng ngay thôi.”

Hai “cây gậy” kia chưa rụt hẳn vào trong, vẫn lưu lại một đoạn khá dài ở bên ngoài. Tôn Kim Nguyên lẳng lẳng lấy dây thừng, buộc thành thòng lọng, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lồng thòng lọng qua một “cây gậy”, lại thít chặt vào cái khắc trên “cây gậy” đó, sau đó gọi tôi và Vương Tiên Dao cùng tới kéo. Ban đầu, chúng tôi còn có thể kéo “cây gậy” ra ngoài được một chút, nhưng về sau, con vật trong kia có phản ứng, đột ngột kéo phăng chúng tôi về phía trước mấy bước. Chúng tôi phải cố hết sức mới có thể ghìm lại được, thế là hai bên liền rơi vào tình cảnh giằng co bất phân thắng bại.

Đột nhiên, con vật trong hang dùng sức hết một cái cục mạnh, ba chúng tôi liền giống như ba con diều bị ném bay lên không trung, sau khi vẽ ra ba đường cong hoàn hảo liền rơi thẳng xuống sông. Tôn Kim Nguyên vẫn buộc dây thừng trên cổ tay chưa kịp cởi ra, cứ thế bị kéo vào trong hang. Tôi thấy vậy thì vô cùng nôn nóng, vội đưa tay tới định giữ cậu ta lại, nhưng chỉ kéo về được một chiếc giày thể thao mà thôi.

Tôi lập tức bò lên bờ lấy đèn pin ra, đi tới bên cửa hang soi vào bên trong. Đùng thấy cái cửa hang này nhỏ mà lẫm, không gian trong hang cực kỳ rộng rãi. Tôi thò đầu vào trong nhìn ngó một hồi nhưng chẳng thấy Tôn Kim

Nguyên đầu, cũng chẳng nghe thấy có âm thanh gì đặc biệt, đoán chừng cậu ta đã bị kéo đi xa mất rồi. Tôi ngoảnh đầu lại nói với Vương Tiên Dao: “Cái hang này sâu lắm, tớ không thấy Tôn Kim Nguyên đầu, xem ra chúng ta phải vào trong đó một chuyến rồi.”

Vương Tiên Dao gật đầu, nói: “Vậy thì mau đi thôi, để chậm thì hỏng việc mất.” Nói rồi liền thò tay vào trong ba lô lấy ra con dao găm quân dụng của mình, lại rút dao ra khỏi vỏ cầm chắc trong tay. Tôi muốn dùng khẩu súng hoa cải đó nhưng lật tung ba lô lên mà vẫn chẳng tìm thấy, rồi mới chợt nhớ ra Tôn Kim Nguyên sợ chúng tôi không biết dùng súng nên đã cất nó trong ba lô của cậu ta. Hết cách, tôi đành lấy ra con dao găm quân dụng của mình, sau đó chui vào trong hang trước.

Cái hang này rất ẩm ướt, lầy lội, cứ như đáy của một dòng sông vừa mới bị rút cạn nước, trên nền hang phủ một lớp bùn khá dày. Trên lớp bùn có một vết kéo rất dài và sâu, nhất định là do Tôn Kim Nguyên lưu lại khi bị con vật kia kéo lê đi, bây giờ chúng tôi chỉ cần bám theo đó mà tìm kiếm là được. Cái hang này vừa rộng vừa cao, chúng tôi dù đứng thẳng người vẫn có thể đi lại dễ dàng, chắc hẳn nó được đào từ triều đại phong kiến nào đó để vận chuyển đồ đạc, thậm chí còn có khả năng đây là đường hầm chuyên dành cho các công nhân xây mộ di chuyển. Nếu thực sự là như thế thì chúng tôi chỉ cần đi dọc theo nó là có thể tìm thấy mộ của Lương Vương, chẳng cần hao tổn bao nhiêu công sức. Nghĩ tới đây, tôi không khỏi có chút hưng phấn.

Chúng tôi bước thấp bước cao di chuyển trên lớp bùn lầy, trong lòng đều có chút thấp thỏm, phần vì lo Tôn Kim Nguyên đã xảy ra bất trắc, phần vì sợ con quái vật vừa kéo cậu ta đi đột ngột xuất hiện rồi tấn công mình. Nghĩ tới con quái vật đó, tôi bất giác có chút sợ hãi, nhủ thầm liệu nó là loài động vật gì đây? Nhìn vẻ ngoài của hai “cây gậy” kia thì hình như là một con xén tóc, còn hai “cây gậy” là cặp râu của nó, nhưng một con xén tóc có cặp râu to ngang cỡ quả pin tiểu là khái niệm gì đây chứ? Tôi càng nghĩ lại càng kinh sợ.

KẼ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 17: Xén Tóc Khổng Lồ

Type: Quỳnh Bù

Đi vào sâu trong hang được chừng mười mấy mét, tôi bắt đầu gọi to tên của Tôn Kim Nguyên, hy vọng cậu ta sẽ đáp lại, nhưng đã gọi liền mấy tiếng mà phía bên trong vẫn chẳng có chút động tĩnh. Tôi không khỏi cảm thấy hoang mang, liền quay qua nói với Vương Tiên Dao: “Nhanh lên, tớ sợ là Kim Nguyên đã xảy ra chuyện rồi.”

Vương Tiên Dao nghe thế thì vô cùng căng thẳng, đột nhiên bật khóc thành tiếng. Tôi không có tâm trạng đâu mà để ý tới cô nàng, chỉ biết vội vàng đi nhanh về phía trước. Chừng nửa phút sau, tầm mắt bỗng trở nên thoáng đặng hẳn, phía trước mặt tôi xuất hiện một khoảnh đất trống hình vuông trông cứ như một gian phòng, nơi chính giữa có một cây cột chống rất lớn. Tại góc bên phải, tôi rút cuộc đã nhìn thấy con quái vật kia. Đó rõ ràng là một con xén tóc phiên bản khổng lồ, bất kể là răng, chân hay là râu đều không khác gì xén tóc bình thường, chỉ có kích thước là to hơn rất nhiều mà thôi. Con xén tóc đó dài chừng hai mét, hai sợi râu cũng có chiều dài tương đương, sáu cái chân gai góc cùng bám chặt xuống đất, cái miệng đang cắn xé chiếc ba lô leo núi của Tôn Kim Nguyên, còn Tôn Kim Nguyên thì đã mất tích. Trong khi đó, sợi dây thừng vốn buộc vào cổ tay cậu ta lại đang nằm lặng lẽ trên mặt đất.

Vương Tiên Dao ghen ngào nói: “Liệu có phải Kim Nguyên đã bị con xén tóc yêu quái này ăn thịt rồi không? Tớ phải báo thù cho cậu ấy!” Nói rồi, cô nàng liền vung dao lên chạy thẳng về phía con xén tóc khổng lồ. Con xén tóc thấy Vương Tiên Dao chạy lại thì lắc đầu một cái, vứt chiếc ba lô leo núi của Tôn Kim Nguyên ra xa, chuẩn bị tấn công.

Chính vào lúc này, từ phía sau cây cột chột vang lên giọng nói của Tôn Kim Nguyên: “Mau bò xuống rồi nằm im, nó sẽ không nhìn thấy cậu nữa.”

Thấy Tôn Kim Nguyên còn chưa chết, Vương Tiên Dao đổi khóc thành cười, lập tức y lời bò xuống đất nằm im không động đậy. Thật bất ngờ, thấy Vương Tiên Dao không động đậy nữa, con xén tóc khổng lồ kia liền dừng chân, ngó nhìn bốn phía vẻ nghi hoặc, cuối cùng khôi phục lại tư thế ban đầu.

Tôi quay qua phía cây cột hô to: “Kim Nguyên, cậu vẫn ổn chứ?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ không sao, chỉ có cánh tay là bị con súc sinh đó cắn cho một nhát, chảy rất nhiều máu. Có điều tớ đây mình đồng da sắt, vết thương nhỏ này chẳng có gì đáng kể, các cậu cứ yên tâm đi.”

Tôi nôn nóng hỏi: “Sao cậu lại bị thương như thế chứ, đã băng bó chưa vậy? Cẩn thận con xén tóc chết tiệt đó có độc đấy, cậu mau xem xem cánh tay có chỗ nào khác lạ không đi! Mà bây giờ chúng ta nên làm sao đây? Cứ thế này mãi cũng đâu phải là cách!”

Tôn Kim Nguyên đau đớn khẽ rên lên một tiếng, cắn chặt răng, nói: “Vết thương không có vấn đề gì cả, máu chảy ra vẫn đỏ tươi. Bây giờ tớ còn chưa nghỉ ngơi xong, chờ lát nữa mới có thể đại chiến với nó ba trăm hiệp được. Đáng tiếc là chiếc ba lô của tớ bị nó ném đi mất, mà khẩu súng hoa cải kia thì lại ở trong đó, bằng không tớ đã cho nó đi chầu trời từ lâu rồi. Tớ thấy con xén tóc này không phải hạng dễ đối phó đâu, ba chúng ta mà không có súng thì chưa chắc đã địch lại nó. Hai cậu tạm thời đừng làm gì vội, con xén tóc này có lẽ mắt đơn đã thoái hóa rồi, bây giờ chỉ còn lại mắt kép nên mới không thể nhìn thấy những vật đứng im, chờ lát nữa tớ xem thử xem có biện pháp gì không rồi chúng ta hãy cùng hành động.”

Tôi nhủ thầm có lẽ con xén tóc này ít nhất cũng đã sống được mấy trăm năm rồi, chẳng biết là nhờ ăn được thứ linh đan diệu dược gì mà lại có thể trường sinh bất tử, sống đến tận ngày nay nữa? Có điều, dựa theo chu kỳ sinh mệnh của xén tóc bình thường thì nó đã phải chết không biết bao nhiêu lần rồi, bây giờ già nua, mắt mờ tai điếc là điều dễ hiểu, thậm chí mấy cái chân chưa biết chùng cũng đã yếu ớt lắm rồi. Vừa rồi tỏ ra dũng mãnh như vậy đã là tất cả bản lĩnh, lúc này có lẽ chẳng thể làm gì được nữa. Nghĩ thế,

tôi bèn nói với Tôn Kim Nguyên: “Cậu hãy nghỉ ngơi cho tốt đi, nhìn tớ đây này, tớ sẽ cho con súc sinh kia biết thế nào là lễ độ.”

Tôi giờ cao con dao găm quân dụng trong tay phải lên, tay trái thì cầm chắc chiếc xẻng gấp, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Con xén tóc khổng lồ thấy có mục tiêu di động, bèn ngẩng đầu lên, chuẩn bị xuất kích. Tôi thầm nghĩ lúc này cứ nên đánh nhanh thắng nhanh là tốt nhất, mà điều cần làm trước tiên là chiếm vị trí có lợi cho mình, bèn nhắm thẳng hướng con xén tóc rồi lao nhanh tới. Con xén tóc thấy tôi có vẻ hung hăng thì hơi chột dạ, liền lùi về sau mấy bước, sau đó chột giậm mạnh chân sau, cứ thế lao vọt tới trước mặt tôi, bộ dạng giống hệt như một con bò tót trên đấu trường ở Tây Ban Nha. Tôi vung dao chém xuống, chẳng ngờ nó không hề né tránh. Thấy mình dễ dàng đạt được ý đồ, tôi bất giác có chút đắc ý, nhưng ngay sau đó lại chột cảm thấy gan bàn tay tê rần, con dao găm quân dụng tức thì tuột tay rơi xuống đất.

Mãi tới lúc này, tôi mới phát hiện mình đã đánh giá thấp thực lực của đối phương. Hóa ra sau bao nhiêu năm sống trên đời, cái đầu của con xén tóc này đã trở nên cứng như sắt, đáng tiếc con dao găm quân dụng của tôi lại chẳng thể gọt sắt như bùn, chém lên đầu nó thậm chí còn chẳng thể lưu lại một vết xước nào. Bị tôi chém trúng, con xén tóc khổng lồ thoáng dừng lại nửa giây, sau đó chẳng cho tôi có thời gian phản ứng, lập tức há to miệng lao tới, hơi thở hôi thối phả ra từ trong miệng nó làm tôi muốn ngạt thở. Thấy cặp răng kia đã sắp cắn vào người mình, tôi biết là không thể tránh kịp nữa rồi, bèn đưa chiếc xẻng gấp trong tay trái lên chống đỡ.

Con xén tóc khổng lồ phản ứng rất nhanh, lập tức cắn chặt lấy chiếc xẻng, lại khẽ lắc đầu một cái, dễ dàng rút được nó ra khỏi tay tôi, cứ thế ném ra xa tít. Tiếp đó, nó tiến lên một bước lớn, ép tôi vào tận góc tường, hai chiếc răng mở rộng ra hết cỡ, giống hệt như hai thanh kiếm sắc bén cùng chém thẳng về phía cổ tôi. Lúc này tôi đã chẳng còn đường để trốn chạy nữa, chỉ biết đứng im chờ chết, tim đập thành thịch, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Đúng vào khoảnh khắc cặp răng của con xén tóc khổng lồ đó chỉ còn cách

tôi chưa đầy một ngón tay, nó đột nhiên dừng lại, thân thể còn hơi nghiêng ngả. Tôi vô cùng ngạc nhiên, tự nhủ lẽ nào nó đột nhiên có lòng tốt, quyết định tha cho tôi một mạng? Vừa thở hồng hộc, tôi vừa tránh khỏi cặp răng cẩu con xén tóc, sau đó định rời đi, nhưng chẳng biết chân tôi bị vướng phải thứ gì mà không cách nào di chuyển được. Cúi đầu xuống nhìn, tôi phát hiện thì ra hai chân trước của con xén tóc đã giữ chặt lấy chân tôi, dù tôi đã thế nào đi chăng nữa, nó cũng nhất quyết không chịu buông ra. Tôi bất giác cảm buồn bực, nó đã không muốn làm tôi bị thương rồi, tại sao lại không chịu cho tôi đi như thế chứ? Lẽ nào còn định kết bái huynh đệ với tôi? Tôi nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ hoang đường này qua một bên, lại ngẩng đầu tìm kiếm Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao, hy vọng họ có thể giúp mình một tay. Vương Tiên Dao lúc này đã không còn ở chỗ cũ nữa, Tôn Kim Nguyên thì đang cầm một sợi dây thừng, chạy lòng vòng quanh cây cột. Kế đó, từ sau cây cột, một bóng người chạy ra, chính là Vương Tiên Dao.

Thì ra vừa rồi, Tôn Kim Nguyên thấy tình hình khẩn cấp, biết rằng chạy đến góc tường cứu tôi thì không còn kịp nữa, vả lại dù có thể đến nơi trước khi con xén tóc cắn tôi thì dựa vào tám thân đang bị thương của cậu ta cũng chẳng thể làm gì nó được. Trong cơn nguy cấp, Tôn Kim Nguyên chợt nhìn thấy có một thứ đang chuyển động trên mặt đất, chính là sợi dây thừng mà cậu ta đã tròng vào râu con xén tóc lúc ở ngoài hang động. Cậu ta nhanh tay nhanh mắt chụp ngay lấy sợi dây, lại cố nhìn đầu quần nó vòng quanh cây cột. Vương Tiên Dao sợ một mình cậu ta không giữ nổi sợi dây trước sức kéo của con xén tóc khổng lồ, bèn chạy tới giúp đỡ. May mà chiều dài của sợi dây vừa đủ khiến con xén tóc không thể cắn vào cổ tôi, bằng không lúc này, tôi chắc đã phải đi chầu trời rồi.

Tôn Kim Nguyên bảo Vương Tiên Dao buộc sợi dây lại thật cẩn thận, sau đó loạng choạng đi về phía chiếc ba lô leo núi đã bị con xén tóc cắn cho tan nát của cậu ta, rút từ bên trong ra khẩu súng hoa cải, rồi mặt mũi dữ dằn đi tới chỗ treo trước mặt con xén tóc, giơ súng lên nhắm thẳng vào người nó, quát to: “Mẹ kiếp, mau chết đi cho tao!” Dứt lời liền lạnh lùng bóp cò. Sau một tiếng nổ lớn, con xén tóc khổng lồ run lẩy bẩy một hồi rồi đổ gục xuống đất. Tôi vội vàng tranh thủ cơ hội này chạy ra ngoài, tránh đến bên cạnh cây

cột kia.

Tôn Kim Nguyên vác khẩu súng hoa cải trên vai, dường như đã quên cả đau đớn, cười vui vẻ, nói với chúng tôi: “Tớ đã nói thế nào ấy nhỉ, chỉ cần có súng trong tay, mặc kệ đối thủ là yêu ma quỷ quái hay gì đi chăng nữa thì cũng đều phải chết hết, ha ha!”

Không cho Tôn Kim Nguyên được vui mừng quá lâu, Vương Tiên Dao đột nhiên mở to hai mắt, chỉ tay về phía sau cậu ta, cất tiếng hô lớn: “Kim Nguyên, cẩn thận đấy, con quái vật kia lại đứng lên rồi!” Vừa nói, cô nàng vừa ra sức kéo dây thừng. Tôn Kim Nguyên sợ đến mặt mày tái nhợt, lập tức lao vọt về phía trước theo phản xạ, nhờ thế tránh được đòn tấn công đột ngột của con xén tóc.

Con xén tóc dường như khá tức giận, không ngừng thổi phì phò ra những làn khí trắng, sau đó chậm rãi bò về phía cây cột. Mãi tới lúc này, tôi mới phát hiện mình đã đứng nhầm chỗ, vì sợi dây thừng vốn trói con xén tóc kia vào cây cột này, lẽ ra tôi phải chạy ra xa khỏi đây mới đúng, tại sao còn đứng ngay cạnh cây cột chứ, thế này chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp ư? Tiếc rằng trên đời không có thuốc hồi hận, đã rơi vào cảnh này rồi, tôi chỉ còn cách bám bụng liều với nó một phen.

Con xén tóc không hề há to cái miệng hình kéo của mình ra, lao hùng hục về phía chúng tôi. Tôi nói với Vương Tiên Dao: “Chơi trò chạy lòng vòng với nó thôi!” Cô nàng hiểu ý, lập tức kéo tay tôi chạy vòng quanh cây cột. Con xén tóc thân thể nặng nề, không dễ quay đầu, chỉ có thể bám theo sau chúng tôi, chỉ sau mấy vòng thì toàn bộ sợi dây thừng đã quấn vào cây cột, dù nó có giãy giụa thế nào đi chăng nữa cũng không thể chạy thêm được.

Tôn Kim Nguyên bước tới, nói: “Được lắm Vân Sơn, mấy năm không gặp, cậu giỏi hơn nhiều rồi đấy! Con súc sinh này chỉ có sức khỏe mà thôi chứ không có chút trí tuệ nào cả, xem tớ đối phó với nó đây này!” Nói rồi cậu ta liền lấy từ trong ba lô ra mấy cuộn dây thừng nữa, kèm theo đó là con dao Tây Tạng sắc bén vô song kia. Trước tiên cậu ta dùng con dao Tây Tạng cạy miệng con xén tóc ra, con xén tóc bị đau, liền cào chân xuống đất, ra sức

giấy giụa, nhưng nó đau hay rằng mình càng giũa giụa thì miệng lại càng há to hơn, miệng càng há to thì lại càng bị con dao Tây Tạng đâm sâu vào da thịt. Kế đó, Tôn Kim Nguyên dùng dây thừng trói chặt cả sáu cái chân của con xén tóc lại khiến nó không thể động đậy được nữa, chỉ biết mở to cặp mắt đen láy nhìn chăm chăm vào cậu ta.

Tôn Kim Nguyên nhặt một viên đá to lên, nện mạnh vào đầu con xén tóc khổng lồ, miệng nói: “Đồ súc sinh, dám cắn tao nỳ, cho mày chết! Tiên Dao, Vân Sơn, mau qua đây giúp tớ xẻ con súc sinh hại người này ra làm trăm mảnh nào!” Tôi cũng sợ nó lại dùng âm mưu quỷ kế gì nữa để thoát thân, liền vội vàng nhặt con dao găm quân dụng cùng chiếc xẻng gấp của mình lên, cùng với Vương Tiên Dao cũng đang lăm lăm con dao trong tay cất bước đi tới. Hai chúng tôi đồng loạt giơ cao vũ khí, ra sức chém xuống người con xén tóc không ngừng, những tiếng “bình bang” vang lên không ngớt bên tai.

Xén tóc vốn là loài côn trùng giáp xác thuộc bộ cánh cứng, sau lưng có một lớp vỏ dày vô cùng cứng rắn. Do đã sống nhiều năm, lớp vỏ của con xén tóc khổng lồ này thậm chí còn bền chắc hơn cả sắt thép, cũng giống như mai của những con rùa biển đã sống cả ngàn năm vậy, lối tấn công như của chúng tôi bây giờ đối với nó thực chẳng khác nào gãi ngứa.

Ba chúng tôi đánh đang hăng, không để ý thấy con xén tóc khổng lồ đang từ từ dang cánh. Thế rồi nó chỉ khẽ vẫy cánh một cái, Vương Tiên Dao đang đứng phía trước lập tức bị đánh bay ra xa mấy mét, cứ thế nằm gục xuống đất suốt hồi lâu không bò dậy nổi. Lại nhìn về phía bên này, những mảng bùn nhớt nháp bị đôi cánh của nó hất bay ra tứ phía, xen lẫn trong đó còn có rất nhiều viên đá nhỏ, nhất thời làm cho tôi và Tôn Kim Nguyên tôi tăm mắt mũi. Con xén tóc này vô cùng khỏe mạnh, những viên đá bị hất bay đi giống như những mũi tên vừa rời khỏi cung, bay về phía chúng tôi chiu chiu. Tôi không né tránh kịp, bị một viên đá đập vào trán, đưa ra lên sờ thử thì thấy đã sưng vù lên thành một cái bọng to, cực kỳ đau đớn, nhưng con xén tóc không có vẻ gì là sẽ dừng lại, càng lúc càng vỗ cánh mạnh hơn. Tôn Kim Nguyên kéo tay tôi, nói: “Mau chạy qua bên kia ngồi xổm xuống úp mặt vào tường

thôi, nó làm thế này chẳng qua là vùng vẫy giãy chết, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.”

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 18: Vô Tự Thiên Thu*

Type: Nhược Vy

*Vô tự thiên thu: có nghĩa là sách trời không chữ.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Tôn Kim Nguyên, chỉ sau thời gian ăn chưa hết một bữa cơm, sức gió đã suy giảm rõ rệt, đoán chừng nó lúc này cũng đã mệt rồi, và đây chính là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt nó. Tôi lập tức nói: “Con xén tóc kia bây giờ đã như ba ba trong rọ, muốn chém muốn giết thế nào đều tùy chúng ta. Có điều lớp vỏ của nó dày quá, chẳng có chỗ nào sơ hở cho chúng ta ra tay”.

Tôn Kim Nguyên nói: “Chưa chắc đâu, tục ngữ có câu rằng: “Trăm kín khó tránh một hở”, chắc chắn nó cũng có nhược điểm. Cậu hãy nhìn lại mà xem, con dao Tây Tạng kia của tớ làm thế nào mà đâm được vào trong thịt của nó?”

Tôi giật mình bừng tỉnh, nói: “Phải rồi, trước tiên chúng ta hãy lên vào nội bộ của kẻ địch, sau đó đánh tan phòng tuyến của chúng từ bên trong, hoặc không thì đồng thời tấn công từ cả trong lẫn ngoài cũng tốt. Theo tớ thấy, phần phía sau chắc cũng là điểm yếu của nó, chúng ta hãy giáp công từ hai phía trước sau đi, đảm bảo sẽ có thể khiến nó mất mạng.”

Nói là làm ngay, Tôn Kim Nguyên đón lấy chiếc xẻng gấp từ trong tay tôi, chạy vòng đến phía sau con xén tóc tìm chỗ sơ hở. Tôi thì thọc lưỡi dao găm quân dụng vào trong miệng con xén tóc khổng lồ này, sau đó khuấy động thật mạnh, những mảnh thịt vụn cùng với một dòng dịch thể nhớt nháp màu xanh sẫm nhanh chóng chảy ra từ miệng nó, kèm theo đó là một thứ mùi tanh hôi gắt mũi.

Tôi cố gắng nín thở, lưỡi dao trong tay không ngừng đưa lên đưa xuống.

Con xén tóc đau đớn tột cùng, muốn chạy trốn khỏi sự hành hạ của tôi, nhưng vì cấu tạo trời sinh của cơ thể nên không thể nào xoay đầu một góc quá lớn, cũng không lùi về phía sau được, chỉ biết trơ mắt ra chịu đựng. Mà lúc này, ở phía sau, Tôn Kim Nguyên cũng càng khuấy càng hăng, mũi xéng đã thọc qua hậu môn, đâm vào trong bụng con xén tóc. Nhìn tình hình này, chắc lục phủ ngũ tạng của nó đều đã tan nát cả rồi, đừng hòng có chỗ nào còn nguyên vẹn.

Sau chừng hai mươi phút, con xén tóc không lồ giãy giụa càng lúc càng yếu, dòng dịch thể nhớp nháp chảy ra từ miệng nó cũng ít hẳn đi. Cuối cùng, nó cứ thế đổ “rầm” xuống đất, cặp râu dài và to không thể nào vươn thẳng ra được nữa, sinh mệnh đã kéo dài không biết bao nhiêu năm của nó rốt cuộc đã đi đến hồi kết.

Thấy đối thủ rốt cuộc đã phải đi chầu trời, chúng tôi đều thở phào một hơi. Trận chiến này đúng là vất vả, đặc biệt là Tôn Kim Nguyên, vết thương vừa được băng bó của cậu ta đã lại nứt miệng, máu tươi chảy ra làm ướt đẫm nửa bên trái của chiếc áo sơ mi. Vương Tiên Dao thấy vậy thì vô cùng hoang mang, vội vàng mang hộp cứu thương tới băng bó lại cho cậu ta.

Tôi ngồi trên lưng con xén tóc không lồ, vừa vỗ vào lớp vỏ cứng của nó vừa cười, nói: “Con súc sinh này rốt cuộc đã ăn thứ gì mà lại có thể to lớn đến thế nhỉ? Chẳng lẽ trong cái hang này có thứ thuốc gì đó có thể khiến con người ta trường sinh bất tử? Nếu chúng ta mà tìm được thì đúng là một món hời to đấy! Ha ha, xem ra ông trời đối xử với chúng ta cũng không tệ chút nào, ai mà ngờ được Bạch Vân Sơn này cũng có một ngày thành tiên thành thần chứ!”

Tôn Kim Nguyên hậm hực làu bàu: “Sao cậu vẫn chưa chịu bỏ cái tật hay nằm mơ giữa ban ngày đó đi nhỉ? Đám văn nhân mặc khách các cậu toàn như thế thôi, trong đầu chẳng có chút tư tưởng bình thường nào cả, lại còn cái gì mà thuốc trường sinh bất tử chứ! Rõ là suy nghĩ viển vông! Tớ nghe nói trong các hang động quanh năm không có ánh sáng chiếu đến dưới lòng đất, các loài sinh vật mà tiến vào thì thường là không thể thích ứng được,

nhưng một khi đã thích ứng được rồi thì sẽ sống rất lâu. Chẳng hạn như quãng thời gian trước, một đoàn khảo cổ khi khai quật ngôi mộ cổ trong địa giới tỉnh Thiểm Tây đã phát hiện ra một con rùa khổng lồ bên dưới bia mộ.

Ở thời cổ đại, việc rùa cống bia đá là điều rất thường thấy, vì người ta cho rằng rùa thì trường thọ, đại biểu cho điềm may, nhưng lạ ở chỗ con rùa đó vẫn còn sống, mà còn lạ hơn nữa là về sau, qua nghiên cứu, người ta đã xác định được ngôi mộ cổ đó thuộc về một vị vương gia sống vào thời Lưỡng Hán chuyển giao*, cũng tức là con rùa dưới bia mộ đó đã sống được ít nhất hai nghìn năm rồi, điều này đối với chúng ta quả là khó có thể tưởng tượng nổi. Tớ cho rằng trong một số điều kiện nhất định, gien của động thực vật có thể đã có biến hóa, sau đó xuất hiện một số hiện tượng kì lạ, bởi vì những hiện tượng này khác xa với những điều mà chúng ta nhìn thấy, nghe thấy trong cuộc sống thường nhật, vậy nên chúng ta mới cảm thấy khó tin.

*Thời Lưỡng Hán chuyển giao tức là giai đoạn chuyển giao từ nhà Tây Hán (202 trước công nguyên – 9 sau Công nguyên) sang nhà Đông Hán (23 – 220 sau Công nguyên).

Lấy con xén tóc khổng lồ này làm ví dụ, rất có thể vì đã sống trong hang động tối tăm này một thời gian dài nên gien gây ra sự gù nua của nó đã bị biến dị. Nếu không vì hôm nay gặp phải chúng ta, có lẽ nó sẽ sống mãi trên đời, chưa biết chừng cuối cùng còn có thể xưng bá địa cầu ấy chứ. Nếu cậu muốn trường sinh bất lão thì hãy dọn nhà đến cái hang này, có lẽ sau này, gien của cậu cũng sẽ phát sinh biến hóa để rồi thành thần thành tiên ấy!”

Tôi ngượng ngùng nói: “Thôi bỏ đi, tớ không mong được trường sinh bất lão đâu, bây giờ cứ cho tớ một hòm vàng bạc châu báu thì thực tế hơn nhiều, như thế sau khi quay về, tớ sẽ có thể thông dong nhân nhả sống nốt phần đời còn lại.”

Tôn Kim Nguyên khẽ cuốt ve cánh tay vừa được Vương Tiên Dao giúp băng bó lại cẩn thận nói: “Đúng là không có tiền đồ! Có điều vừa rồi, khi thọc cái xẻng vào trong hậu môn của con xén tóc khổng lồ đó, tớ thấy trong bụng nó hình như có thứ gì đó cứng cứng, chưa biết chừng lại là vàng bạc

châu báu mà cậu muốn có đấy, cậu hãy tìm cách mổ bụng nó ra xem thử đi!”

Tôi nói: “Cậu cứ tha hồ nói giễu tở nữa đi, chắc đó chỉ là trứng trong bụng nó thôi chứ có gì đâu. Nhưng chẳng lẽ con xén tóc này là giống cái? Vậy thì chúng ta mau chạy đi thôi, nếu không lát nữa chồng nó tìm đến báo thù thì chúng ta hối hận cũng chẳng kịp!”

Tôn Kim Nguyên lập tức lắc đầu, bác bỏ ý kiến này của tôi: “Không thể nào, làm gì có chuyện một cặp vợ chồng xén tóc cùng phát sinh biến dị như thế. Hơn nữa, theo cảm giác của tở, thứ trong bụng nó tuyệt đối không nhỏ, nhưng lại không hoàn toàn kết hợp với thân thể của nó, nói cách khác, đó là một thứ vốn không thuộc về nó. Còn về việc có phải nó đã ăn một tảng đá vào bụng hay không thì tở không thể nào biết được, phải chờ khi mổ được bụng nó ra rồi mới rõ chân tướng. Bây giờ, cánh tay tở vẫn còn đau lắm, nhiệm vụ vừa vinh quang vừa gian khó này chỉ có thể giao cho cậu mà thôi.”

Tôi thấy cậu ta nói năng nghiêm túc như vậy thì bất giác nhủ thầm, vào lúc mấu chốt thế này, chắc cậu ta không đùa cợt mình đâu, bèn bán tín bán nghi nhảy xuống khỏi lưng con xén tóc khổng lồ, lại gọi Vương Tiên Dao tới cùng nhau kéo những sợi dây thừng buộc trên người nó ra, rút cuộc cũng lật ngửa được nó lên. Lúc này, mấy cái chân của nó vẫn còn động đậy, cứ như là muốn đánh nhau tiếp với chúng tôi. Tôi biết đây chỉ là phản xạ tự nhiên thường thấy ở một số loài côn trùng mà thôi, không hề có tính uy hiếp với mình, bèn đánh bạo cầm con dao Tây Tạng đi tới, rạch thẳng một đường từ hậu môn của nó lên phía trước.

Kỳ thực, con xén tóc này chỉ có lớp vỏ bên ngoài là cứng rắn mà thôi, sau khi rạch được lớp vỏ ấy ra là sẽ phát hiện phần thịt bên trong của nó rất mềm, chỉ cần dùng dao đâm nhẹ một cái là lập tức có dịch nhầy nhờn nhớp chảy ra. Lúc này, tôi không tốn bao nhiêu công sức đã khoét được một cái lỗ to ngang cái bát trên người nó, những miếng thịt vụn màu xám cùng với thứ dịch nhầy màu xanh sẫm kia bắn tung tóe ra ngoài, còn có một thứ mùi tanh hôi cực kỳ khó ngửi tỏa ra, thực là vô cùng ghê tởm.

Vương Tiên Dao vì sợ vẫn nên sớm đã chạy ra xa không dám tới gần, tôi

đành bóp mũi lần mò tìm kiếm xung quanh vị trí Tôn Kim Nguyên nói, và rồi cuối cùng, một chiếc hộp sắt màu đen đã xuất hiện ngay trước mắt tôi. Chiếc hộp sắt này nằm hơi chệch về phía sau trong bụng con xén tóc, dính chặt vào thành bụng của nó. Vì lúc này con xén tóc đang nằm ngửa nên chiếc hộp sắt đó mang theo một ít thịt trong bụng nó buông thõng xuống, còn lác lư qua lại như quả lác của một chiếc đồng hồ, cứ như là được người ta dùng dây thừng buộc vào thành bụng nó vậy. Nhìn thấy chiếc hộp sắt đó, hai mắt tôi sáng hẳn lên, chẳng ngại gì bản thiêu, hôi thối nữa, vừa hét to “phát tài rồi, phát tài rồi” vừa đưa tay giật chiếc hộp ra khỏi bụng con xén tóc.

Chiếc hộp sắt này vuông vắn góc cạnh, chiều dài chiều rộng chiều cao đều khoảng sáu đến bảy tấc*, chẳng rõ con xén tóc không lẽ này làm thế nào mà lại có thể nuốt nó vào trong bụng? Bao nhiêu năm trôi qua, chiếc hộp sắt vẫn luôn ở trong bụng nó, có thể tưởng tượng được nó đã phải sống trong sự đau đớn đến thế nào. Nghĩ lại hành vi tàn nhẫn của mình vừa rồi, tôi không khỏi có chút hổ thẹn, vì dù sao cũng là chúng tôi xâm phạm lãnh địa của nó trước.

*Tấc là đơn vị đo độ dài thông dụng ở Trung Quốc. 1 tấc = 1/10 thước = 1/30 mét.

Nhờ có dịch nhầy bảo vệ, chiếc hộp sắt ở trong bụng con xén tóc không lẽ không phải tiếp xúc với không khí, do đó gần như không bị han gỉ, thậm chí còn bóng loáng như mới nữa.

Tôi cố kìm nén cơn kích động, gạt bỏ lớp dịch nhầy trên chiếc hộp sắt đi, lại lấy từ trong ba lô ra một chiếc kìm và một chiếc búa. Sau một hồi vừa gõ vừa đập, tôi mới mở được chiếc hộp sắt đó ra nhưng lại vô cùng thất vọng khi không nhìn thấy viên dạ minh châu mà chúng tôi đang tìm kiếm, bên trong chỉ có một chiếc hộp sắt khác, mà chiếc hộp sắt này thì nhỏ hơn nhiều, chỉ to cỡ nắm tay của một người trưởng thành mà thôi. Sau khi cậy được chiếc hộp sắt nhỏ ra, tôi giống như một quả bóng da bị xì hết hơi, vút ngay chiếc hộp cho Tôn Kim Nguyên, nói: “Bên trong chỉ có mỗi hai tờ giấy rách thôi, làm tớ mừng hụt, tức quá đi mất!”

Tôn Kim Nguyên lấy hai tờ giấy ra, cau mày xem qua một lượt rồi đưa một tờ cho tôi. “Đại văn hào, cậu mau phiên dịch thử coi, trên đó viết những gì vậy?”

Tôi đón lấy tờ giấy đó, thấy bên trên viết dày đặc những chữ phồn thể theo lối cổ, sau khi xem qua một lượt bèn nói: “Trên này viết toàn là cổ văn thôi, tớ chịu thua, không đọc được.”

Vương Tiên Dao nói chắc mình có thể đọc được cổ văn, liền cầm lấy tờ giấy từ trong tay tôi. Cũng khó trách, cô nàng vốn là thương nhân buôn đồ cổ, tinh thông cổ văn cũng là lẽ thường tình. Sau khi xem qua, Vương Tiên Dao nói: “Nội dung trên tờ giấy này đại khái như sau:

Năm Chí Chính thứ hai mươi sáu thời Nguyên Huệ Tông, thế lực của phản tặc Chu Nguyên Chương ở miền Nam càng lúc càng lớn, đã có thể uy hiếp đến Vân Nam. Nguyên Lương Vương Bả Táp Lạt Ngõa Nhĩ Mật nhìn trúng địa thế hiểm yếu của núi La Tàng, thấy nó tầm mắt thoáng đãng, cỏ cây rậm rạp, dễ thủ khó công, thế là một mặt cho xây dựng các căn cứ quân sự lớn nhỏ tại mặt bắc vốn có địa thế khá bằng phẳng của ngọn núi chính, sau đó đưa quân đến đóng, một mặt khác thì phái người đi xây mộ bên dưới khe núi. Một hôm, những người xây mộ đào được một con thần thú thời tiền sử, thế là đều bò rạp xuống đất khẩn cầu vái lạy, không ai dám tiếp tục thi công nữa. Lương Vương biết việc này bèn đích thân tới tra xét. Khi đó, ông ta cầm viên dạ minh châu trong tay, đứng trên đài cao, trừng mắt giận dữ nhìn thần thú. Con thần thú đó khiếp sợ trước sự uy nghiêm của Lương Vương, thế là mất hết nhuệ khí, ngoan ngoãn cúi đầu. Lương Vương sai người dùng xích sắt trói nó vào bên cạnh cửa vào của ngôi mộ, để nó vĩnh viễn thủ mộ cho Lương Vương, ngoài ra còn cho đúc một chiếc hộp sắt để nó nuốt vào trong bụng, trong hộp sắt có những sự ghi chép về quá trình Lương Vương thu phục thần thú, như thế, nó sẽ có thể mãi mãi ghi nhớ công tích của Lương Vương trong lòng.

Tất cả chỉ có vậy thôi, còn một tờ giấy nữa đúng không vậy?”

Tôn Kim Nguyên đưa tờ giấy còn lại cho tôi, nói: “Này, cho cậu đấy, tờ

này thì trắng xóa chẳng có nội dung gì cả.”

Tôi lật qua lật lại xem xét kĩ càng một hồi, thấy đó quả thực là một tờ giấy trắng, ngay đến một dấu vân tay cũng chẳng có, bèn cất giọng nghi hoặc: “Chẳng lẽ người xưa đã làm giống như đồng chí Phương Chí Mẫn* kính yêu của chúng ta, dùng bánh mì chấm sữa bò viết chữ lên trên này?” Nói rồi, tôi lại giơ tờ giấy lên trước ánh đèn xem thêm một lúc nữa, nhưng vẫn chẳng có phát hiện gì thêm.

*Phương Chí Mẫn là một lãnh tụ của Đảng Cộng sản Trung Quốc thời kỳ đầu. Năm 2009, nhân dịp sáu mươi năm thành lập nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, ông đã được bình chọn vào nhóm một trăm nhân vật anh hùng kiểu mẫu đã có công hiến nổi trội trong công cuộc thành lập nhà nước Trung Quốc mới.

Vương Tiên Dao cũng không tìm được tờ mò đi tới, thò đầu qua chăm chú nhìn tờ giấy trắng trong tay tôi một hồi, sau đó nói: “Chắc đây không phải là vô tự thiên thư trong truyền thuyết đấy chứ?”

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 19: Mê Cung Trùng Trùng

Type: Nhược Vy

Tôn Kim Nguyên hơi cau mày lại, đưa tay lên vân vê chiếc cảm không râu, sau một hồi trầm tư bèn nói với chúng tôi: “Dựa vào hai tờ giấy này, ít nhất chúng ta cũng có thể đưa ra được mấy kết luận như sau:

Đầu tiên, vào thời nhà Nguyễn, con xén tóc khổng lồ này đã xuất hiện rồi, hơn nữa, ngay từ khi đó, nó đã có kích thước cực lớn. Tất nhiên, suy luận này về cơ bản chỉ là thừa thãi, hơn nữa cũng không có quá nhiều ý nghĩa.

Thứ hai, các cậu xem này, trên cổ con xén tóc khổng lồ này quả thực có một đoạn xích sắt, chắc hẳn nó đã cắn đứt xích sắt rồi chạy trốn ra ngoài. Mà dựa theo ghi chép trên tờ giấy kia thì nó vốn bị trói trước mộ Lương Vương. Như thế, mộ Lương Vương thực sự là có tồn tại, hơn nữa còn cách chỗ chúng ta hiện giờ không quá xa.

Thứ ba, vị Lương Vương này là Lương Vương của triều đình nhà Nguyễn. Tớ nhớ là trong Đại Minh khai quốc anh hùng truyện có nói rằng vào năm Hồng Vũ thứ mười lăm, Lam Ngọc và Mộc Anh đã vâng lệnh Hoàng đế Chu Nguyên Chương đi tấn công thành Côn Minh ở Vân Nam. Nhưng khi đó, Lương Vương đã vơ vét toàn bộ vàng bạc kho báu trong thành rồi dẫn quân bỏ đi. Nghe người trong thành nói thì lão đã trốn đến núi La Tàng, song Mộc Anh đã phái người vào trong núi lùng sục suốt mấy tháng trời mà vẫn chẳng thấy tung tích lão đâu.

Cuối cùng, tờ giấy trắng này được cất giấu ở một nơi kín đáo như thế, vậy thì nó tuyệt đối không thể là một tờ giấy trắng bình thường được, chúng ta bây giờ chỉ là chưa phát hiện ra điều cơ mật ẩn bên trong đó mà thôi. Có lẽ đúng như lời Tiên Dao nói, nó là vô tự thiên thư cũng chưa biết chừng, Bây giờ, cậu tạm thời hãy cất nó đi, đến lúc cần dùng tới, chúng ta tự khắc sẽ biết

tác dụng của nó là gì thôi.”

Tôi gấp cả hai tờ giấy có chữ và không có chữ kia thật cẩn thận rồi nhét vào trong túi áo, sau đó nói với Tôn Kim Nguyên: “Nghe cậu nói thế, tớ có cảm giác như thắng lợi đang ở ngay trước mắt vậy. Cậu đã nắm chắc được như thế rồi, vậy tớ cũng không buồn nản nữa. Chờ sau khi vết thương của cậu đỡ hơn, chúng ta có thể tiếp tục xuất phát được rồi.”

Tôn Kim Nguyên xua tay đứng dậy, nói: “Khỏi cần, tớ đâu có đi lại bằng tay, chúng ta cứ đi luôn bây giờ cũng được.”

Đời người chính là như vậy, cứ luôn phải từ hành trình này bước sang một hành trình khác, không cần biết bạn đang vui vẻ hay buồn thương, không cần biết bạn đang phấn chấn hay ủ dột, dù gì cũng phải tiến về phía trước, bởi vì phía trước có mục tiêu mà bạn chưa đạt tới.

Địa đạo trước mặt chúng tôi không có quá nhiều thay đổi, vẫn rộng rãi, lầy lội và sâu không thấy đáy. Chúng tôi cứ như đang bước đi giữa màn đêm tối mịt, giờ bàn tay ra không thể nhìn thấy năm ngón, ánh đèn chỉ có thể rọi sáng được một khoảng rất gần. Sau khi đi một hồi lâu, chúng tôi phát hiện cảnh vật xung quanh chẳng có gì thay đổi, thế là không khỏi trầm nôn nóng.

Vương Tiên Dao là người không chịu đựng nổi trước tiên, cô nàng lâu lâu nói: “Chúng ta còn phải đi bao xa nữa đây? Sao tớ cứ có cảm giác chúng ta đang giậm chân tại chỗ thế nhỉ? Liệu có khi nào nơi này có thứ gì đó cổ quái đang cản bước chúng ta không?”

Tôi tỏ ý tán đồng: “Tớ cũng có cảm giác như vậy. Còn nhớ lần trước khi đi trong địa đạo, chúng ta đã gặp phải quỷ đả tường một lần. Kim Nguyên, cậu nghĩ sao?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ cũng từng có cảm giác như thế này, nhưng đó là chuyện trong lần đi lật đầu tiên của tớ, về sau đi nhiều rồi thì cảm giác này phai nhạt dần. Căn nguyên của việc này kỳ thực rất đơn giản, chỉ bởi vì sự tương tự của vật tham chiếu nên con người ta mới nhầm lẫn về thị giác,

thêm vào đó lại phải đi một thời gian dài trong địa đạo không thông gió, nên trong lòng mỗi người đều cảm thấy bức bối. Hai yếu tố này đan xen vào nhau, lại cùng thúc đẩy nhau khiến cho cảm giác kia càng lúc càng rõ ràng, đến cuối cùng thì làm người ta suy sụp ý chí, mất hết tinh thần. Thậm chí có người còn vì vậy mà lùi bước không đi tiếp nữa.

Kỳ thực, các cậu chỉ cần tỉ mỉ quan sát thì sẽ có thể phát hiện ra một số khác biệt nhỏ. Ví như địa đạo này, nó không phải là thẳng tắp đâu, vì được đào trong lòng núi nên khó tránh khỏi gặp phải những tảng đá lớn ngăn đường, lúc này, người đào địa đạo sẽ phải đào vòng qua đó, vậy nên địa đạo sẽ thoát thì rẽ trái, thoát lại rẽ phải, chỉ cần có thể nhìn ra sự khác biệt này là ác cậu sẽ dần cảm thấy dễ chịu hơn, không còn sợ hãi như trước nữa.”

Được Tôn Kim Nguyên nhắc nhở như vậy, tôi quả thực đã phát hiện ra không ít chỗ khác nhau trên đường đi, chẳng hạn như kích thước, hình dạng của các viên đá rơi trên mặt đất, mức độ thô ráp, vị trí lồi lõm của vách địa đạo. Tiền nhân có câu “thực tiễn xuất chân tri*” quả nhiên không sai chút nào, tôi đang định khen ngợi Tôn Kim Nguyên vài câu, lại chợt thấy cậu ta dừng chân, sau đó ngoảnh đầu nói với chúng tôi: “Đúng là sợ cái gì thì gặp cái đó.” Dứt lời bèn tránh qua một bên, phía trước lập tức lộ ra hai ngã rẽ ở hai bên trái phải, cùng với đoạn đường mà chúng tôi đang đi tạo ra ba góc một trăm hai mươi độ y hệt nhau, nếu lại thêm một vòng tròn bao quanh nữa thì rõ là thành biểu tượng của Mercedes-Benz rồi.

*”Thực tiễn xuất chân tri” có nghĩa là có thực tiễn thì mới thật sự hiểu biết.

Những người trộm mộ rất sợ gặp phải tình huống thế này, cũng giống như tôi đã nói trước đó, con người ta sợ nhất là phải lựa chọn, vì chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là sẽ có tgeer đẩy bản thân vào tuyệt cảnh, vĩnh viễn không góc đầu lên được. Còn nhớ trong chuyến đi tới Đại Hạp Cốc hội học đại học, chính vì một lựa chọn sai lầm mà ba người chúng tôi suýt đã mất mạng dưới lòng đất.

Tôn Kim Nguyên trầm ngâm hỏi: “Lần này thì là ai lựa chọn đây? Vẫn cứ

để Vân Sơn đi nhí, lần trước cậu đã chọn sai rồi, lần này chắc không sai được nữa đâu, dù sao xác suất cũng là năm mươi năm mươi mà.”

Tôi lập tức xua tay. “Đừng bắt tớ chọn, tớ bây giờ đang xui xẻo lắm! Khó khăn lắm mới thi đỗ đại học thì lại chẳng học được cái gì. Khó khăn lắm mới tốt nghiệp được thì nhà nước lại không sắp xếp công việc cho nữa. Khó khăn lắm mới tìm được việc thì lại vì đi làm muộn mà bị đuổi việc. Khó khăn lắm mới gom góp đủ tiền mở công ty riêng thì lại gặp lúc khủng hoảng tài chính. Lần này mà bắt tớ chọn nữa thì tớ chẳng biết sẽ đưa các cậu đến nơi nào đâu. Tiên Dao, cậu chọn đi, tớ tin vào giác quan thứ sáu của phụ nữ”. Nói rồi liền cùng Tôn Kim Nguyên đưa mắt nhìn qua phía Vương Tiên Dao.

Vương Tiên Dao nói: “Được rồi, vậy thì để tớ chọn. Lần trước con đường bên trái là con đường chính xác, vậy thì lần này chắc là đến lượt con đường bên phải rồi, chúng ta hãy rẽ phải đi.” Dứt lời liền giục Tôn Kim Nguyên xuất phát.

Lịch sử cứ luôn giống nhau đến kinh người như thế, đang khi chúng tôi tràn trề hy vọng thì mới đi được chưa đầy năm phút đã lại gặp phải một ngã ba đường khác, vẫn là hai nhánh rẽ ở hai bên trái phải, vẫn là những góc một trăm hai mươi độ giống hệt nhau như thế, hình như chúng tôi chưa từng lựa chọn, hình như tất cả chỉ là ảo giác của chúng tôi mà thôi.

Tôn Kim Nguyên nói: “Thế này thì là thật, tớ chưa gặp phải tình huống này bao giờ. Đằng nào thì cũng không biết đâu là con đường chính xác, chúng ta lại rẽ phải tiếp đi, để xem xem cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.”

Sự việc không hề đơn giản như trong tưởng tượng. Sau khi chúng tôi rẽ về bên phải mười mấy lần liền, “biểu tượng Mercedes-Benz” lại một lần nữa xuất hiện trước mắt chúng tôi. Những ngã ba đường này giống như là một đám anh em sinh năm sinh bảy vậy, hoàn toàn giống nhau, ngay cả một người tinh mắt như Tôn Kim Nguyên cũng chẳng phát hiện ra điểm nào khác biệt. Toàn bộ địa đạo dường như có vô số ngã rẽ, chẳng khác nào một mê cung khổng lồ.

Tôn Kim Nguyên nói: “Đây có tám, chín phần mười là mê trận mà chủ nhân ngôi mộ tạo ra để phòng những người trộm mộ, hơn nữa, người thiết kế trận này cũng không đơn giản chút nào. Tớ chỉ mới được nghe kể về Bát trận đồ của Gia Cát Lượng và Bát quái trận trong Kinh Dịch mà thôi, biết rằng hai trận này đều có tổng cộng tám tám sáu mươi tư mê cung, ít nhiều cũng có thể thử bắt tay phá giải, chứ còn loại trận này thì chưa gặp phải bao giờ. Theo tớ được biết, loại mê trận thế này thường đều rất nguy hiểm, bên trong có bố trí cơ quan, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là sẽ sa thân vào cạm bẫy. Có điều chubgs ta tạm thời đều an toàn, chỉ là đã đi lòng vòng trở về chỗ cũ rất nhiều lần mà thôi. Bây giờ, tớ sẽ dùng dao khắc ký hiệu vào mỗi cửa hang mà chúng ta đi qua, các cậu nhớ phải cẩn thận đấy.”

Lời của Tôn Kim Nguyên làm trái tim tôi như nhảy lên tới tận cổ họng, chúng tôi vừa chiến đấu với một con xén tóc thành tinh xong, bây giờ lại chui vào một mê cung chẳng rõ nông sâu thế nào, quả đúng là vừa mới ra khỏi hang hổ thì đã gặp ngay miệng sói. Nói thực lòng, phải đi lại trong mê cung thế này còn chẳng bằng đương đương chính chính chiến đấu với một con quái vật hữu hình, bởi vì như thế, bạn ít nhất còn có thể nhìn thấy nó, sờ thấy nó, còn ở trong mê cung thì bạn chẳng biết kẻ địch của mình là ai, cũng chẳng biết có những cơ quan cạm bẫy nào đang chờ đợi mình, mà điều đáng sợ nhất là rất có thể bạn sẽ bị nhốt ở đây mãi mãi, không thể đi ra ngoài được.

Lần này chúng tôi hết rẽ trái rồi lại chuyển sang rẽ phải nhưng sau khi đi bừa qua mười mấy ngã rẽ vẫn không nhìn thấy ký hiệu nào mà Tôn Kim Nguyên để lại, điều này khiến chúng tôi không tìm được phát rồ lên, nhủ thầm: Địa đạo này rốt cuộc lớn đến chừng nào? Ở đây rốt cuộc có bao nhiêu ngã rẽ chứ?

Đứng trước một ngã ba đường, Vương Tiên Dao vừa thở hồng hộc vừa nói: “Không ổn rồi, tớ sắp phát điên lên mất rồi. Còn nhớ hồi nhỏ, bố tớ từng dẫn tớ đi chơi trò mê cung trong công viên, tớ không tìm được đường ra, đã nôn nóng đến phát khóc. Từ đó về sau, tớ không bao giờ dám chơi trò này nữa, không ngờ hôm nay lại gặp phải một mê cung thực sự thế này, sao số tớ

xui xẻo thế nhỉ?”

Thấy Vương Tiên Dao bi quan như vậy, tôi bất giác không đành lòng, liền an ủi: “Tục ngữ có câu trời không tuyệt đường người, lần trước dù gặp phải biết bao nguy hiểm nhưng đến cuối cùng, chúng ta vẫn hóa nguy thành an đấy thôi. Hơn nữa, chúng ta còn có Kim Nguyên nữa cơ mà, cậu ấy nhiều tài vật lắm, chưa biết chừng lại có thể đưa chúng ta ra ngoài luôn bây giờ ấy chứ!” Dứt lời, tôi liền đưa mắt qua nhìn Tôn Kim Nguyên. Kỳ thực tôi cũng muốn nhận được câu trả lời khẳng định từ miệng cậu ta, vì tôi bây giờ nào phải là không nôn nóng.

Tôn Kim Nguyên nói: “Cứ đi tiếp xem thế nào thôi, lần này chỉ e tớ cũng chẳng làm gì được.”

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 20: Âm Dương Lục Hợp

Type: Lê Trang

Giữ làn nước bùn ngập quá bàn chân, ba người chúng tôi ngẩn ngơ đứng đó. Tôi đưa tay gõ đầu, Vương Tiên Dao vạch ngón tay ra đếm, còn Tôn Kim Nguyên thì đưa tay sờ cằm, tất cả đều chìm vào dòng trầm tư.

Vương Tiên Dao chợt nói: “Không phải chúng ta có la bàn sao? Chỉ cần dựa vào đó mà phân biệt phương hướng, khả năng tìm được đường ra không phải sẽ lớn hơn rất nhiều ư?”

Tôn Kim Nguyên đưa tay vỗ đầu đánh bốp một cái, nói: “Phải rồi, chỉ cần chọn lấy một phương hướng, sau đó chỉ cần có nhánh địa đạo nào đi về hướng đó thì chúng ta sẽ chọn lối lấy mà mà đi, như thế nhất định sẽ không bị lạc đường nữa. Chúng ta đã tiến vào nơi này từ phía sau ngọn núi, tức là từ hướng bắc, nếu muốn tìm được ngôi mộ trong lòng núi thì cần đi về hướng nam, nhất định là như vậy rồi!”

Tôn Kim Nguyên bảo tôi lấy la bàn trong ba lô ra. Tôi y lời làm theo, lại để chiếc la bàn vào giữa lòng bàn tay, thấy đầu kim chỉ hướng nam trên la bàn sau khi xoay qua xoay lại một hồi liền dừng lại và chỉ thẳng vào cửa hang nơi Tôn Kim Nguyên đang đứng. Tôn Kim Nguyên vui vẻ nói: “Tớ biết ngay là bên này mà, nên mới đứng ở đây trước, ha ha!”

Chúng tôi không nói gì nữa, lập tức tiến về phía sâu trong địa đạo theo hướng chỉ của la bàn. Mọi chuyện lần này có thể nói là thuận lợi ngoài sức tưởng tượng, mỗi lần chúng tôi gặp phải ngã ba đường là la bàn đều có thể chỉ ra cửa hang nằm ở phía nam. Tôn Kim Nguyên tỏ ra hết sức đặc chí về việc lần nào mình cũng có thể đứng đúng chỗ. “Hãy cứ tin tưởng và đi theo tớ đi, tớ sẽ không để các cậu phải chịu thiệt thòi đâu, ha ha”.

Tôi chợt nghĩ tới một việc, bèn nói lại với hai người bọn họ: “Chúng ta vốn đi về hướng nam, tại sao đã rẽ bao nhiêu lần rồi mà bây giờ vẫn đi về hướng nam thế nhỉ?”

Nụ cười trên khuôn mặt Tôn Kim Nguyên sau nháy mắt đã trở nên cứng đờ, cậu ta cau mày, nói: “Đúng thế, hình như là có vấn đề gì đó rồi, tớ chỉ mải hưng phấn mà quên bém mắt không chú ý tới chuyện này!” Trước mắt lại xuất hiện một ngã ba đường nữa, Tôn Kim Nguyên đi tới ngay trước một ngã rẽ, đầu mang màu đỏ trên kim la bàn chỉ thẳng vào ngã rẽ trước mặt cậu ta, sau đó cậu ta lại đi tới phía ngã rẽ còn lại, và thật bất ngờ, đầu kim la bàn màu đỏ tức thì chuyển hướng chỉ sang phía đó. Nếu chỉ dựa theo kết quả kiểm tra phương hướng của chiếc la bàn này thì tôi có thể đưa ra một kết luận, đó là: phía bên trái là hướng nam, phái bên phải cũng là hướng nam, ở nơi này có hai hướng nam chĩa qua hai phía.

Vương Tiên Dao nói: “Chắc không phải là chiếc la bàn này bị hỏng rồi đấy chứ? Đừng nói với tớ là cậu ham của rẻ nên mua hàng nhái bên đường đấy nhé!”

Tôn Kim Nguyên vội vàng thanh minh: “Không thể nào, đây là hàng ngoại quốc chính hãng tớ nhờ người quen mua đấy, chất lượng tuyệt đối không có vấn đề gì. Hơn nữa, cho dù chiếc la bàn này bị hỏng thì hướng chỉ của nó cũng phải rất bừa bãi mới đúng, không thể lần nào cũng chỉ vào hướng mà chúng ta muốn đi được. Theo tớ thấy, vấn đề nhất định là nằm tại mê trận cổ quái này, còn la bàn thì vốn không bị hỏng hóc gì cả.”

Tôi nhớ tới nguyên lý của la bàn từng được học trong giờ vật lý hồi còn học trung học cơ sở, bèn nói: “Lẽ nào tại nơi trong cùng của địa đạo có một khối nam châm lớn, chính từ tính của khối nam châm đó đã làm ảnh hưởng tới công năng của la bàn? Vì trong địa đạo này không có thứ gì ngăn cản, từ trường đi qua nơi này mạnh hơn từ trường ở những nơi khác không có địa đạo, do đó mũi kim chỉ hướng mới luôn chỉ vào sâu trong địa đạo.”

Tôn Kim Nguyên nghe mà lắc đầu không ngớt, nói: “Nghe thế là đủ biết cậu chẳng hiểu mấy về khoa học tự nhiên rồi, nói năng bừa bãi quá! Ý cậu là

nơi nào từ trường mạnh thì sẽ có thể kéo kim la bàn chỉ về hướng đó đúng không? Nhưng cho dù từ trường có chỗ mạnh chỗ yếu thì cực từ cũng không bao giờ thay đổi, do đó bất kể chúng ta đang ở đâu, chỉ cần từ trường của nơi này mạnh hơn từ trường của trái đất, kim chỉ nam của la bàn nhất định sẽ chỉ về phái cực âm của từ trường ở nơi này, còn khi nào chúng ta đi tới nơi mà từ trường của trái đất mạnh hơn từ trường của nơi này, kim chỉ nam sẽ khôi phục trạng thái bình thường chỉ về hướng nam như cũ. Trong khi đó, chúng ta sau mỗi lần rẽ, kim chỉ nam đều chỉ vào sâu trong địa đạo, đó đó tớ cho rằng không phải là nguyên nhân này”.

Tôi nói: “Cậu nói nghe mơ hồ khó hiểu quá! Có điều nếu la bàn đã không hỏng, vậy thì chắc chắn là phải tuân theo nguyên lý cùng cực thì đẩy nhau, trái cực thì hút nhau, nếu không phải là có một khối nam châm lớn gây tác động, lẽ nào hai đầu của địa đạo đã được thông điện với nhau, thế là dòng điện mới làm sinh ra từ trường? Nhưng khả năng này thì lại càng nhỏ.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Cùng cực thì đẩy nhau, trái cực thì hút nhau, kim la bàn chia hai cực nam bắc, nam là cực dương, bắc là cực âm, cực âm chỉ hướng nam, cực dương chỉ hướng bắc. Tớ còn nhớ sư phụ tớ trước đây từng nói tới một loại trận pháp có tên là Âm Dương Lục Hợp thường được dùng trong việc bài binh bố trận thời cổ, nhưng còn dùng trong việc đào địa đạo làm mê cung thì tớ chưa nghe tới bao giờ. Để bày được trận Âm Dương Lục Hợp cần phải có tổng cộng bảy ngàn hai trăm tướng sĩ, cứ hai tướng sĩ thì hợp làm một nhóm âm dương đứng tựa lưng nhau, âm ở trong dương ở ngoài, xếp thành sáu hình lục giác đều có kích thước bằng nhau, sau đó sáu hình lục giác ấy sẽ tiến sát lại gần nhau theo kiểu cạnh ghép cạnh, chỉ giữ lại khoảng cách rộng bằng hai thân người giữa hai cạnh với nhau để làm đường cho quân địch tiến vào. Lúc ấy, nơi chính giữa sáu hình lục giác đều chính là một khoảng trống hình lục giác đều có diện tích xấp xỉ với các hình ở ngoài, và đó cũng là chỗ dành cho kẻ địch. Một khi kẻ địch đã lọt vào giữa trận rồi, sáu đội nhân mã sẽ cho thế đồng thời ra tay, từng nhóm âm dương luân phiên thay thế cho nhau không ngừng, một khi có người hy sinh thì người bên cạnh sẽ nhanh chóng lấp vào chỗ trống, hình lục gaics đều cũng theo đó mà nhỏ dần đi từng chút một, đến tận khi tiêu diệt hết kẻ địch mới thôi.”

Tôi thấy những lời nói này của Tôn Kim Nguyên tuy rằng thú vị nhưng lại chẳng giúp ích gì được cho tình hình của chúng tôi lúc này, bèn nói với cậu ta: “Câu chuyện cậu kể cũng hay đấy, nhưng nó có liên quan gì tới địa đạo này ư? Đừng lạc đề xa quá, hãy nghĩ cách giải quyết vấn đề trước mắt của chúng ta đi đã!”

Tôn Kim Nguyên nói: “Cậu đừng nôn nóng như thế, nghe tớ nói hết đã nào. Hơi khác với trận Bát quái, trận Âm Dương Lục Hợp này tổng cộng chỉ có sáu cửa, cũng chính là khoảng rộng bằng hai thân người giữa các cạnh lục giác mà tớ đã nói ở trên. Sáu cửa này lần lượt là Hưu, Sinh, Khai, Đổ, Thương, Tử, trong đó cửa Đổ là nơi để cho kẻ địch đi vào, cửa Khai là nơi dùng để mở một góc lưới tha cho đối phương một mạng, cửa Tử là đường chết cho những kẻ muốn quyết chiến tới cùng, cửa Thương là nơi cho đại tướng hai bên giao phong với nhau, cửa Sinh thì là nơi để bắt giữ tù binh, phân công giữa các cửa hết sức rõ ràng, không hề làm ảnh hưởng đến nhau.

Chúng ta bây giờ đang ở trong địa đạo nên không thể thấy hết toàn cục, nhưng dựa vào địa hình cục bộ thì có thể nhận ra khoảng cách giữa các ngã ba ở nơi này xấp xỉ nhau, ba nhánh địa đạo ở các ngã ba thì đều tạo ra ba góc một trăm hai mươi độ, các cậu thử nghĩ mà xem, như thế này còn chẳng phải vừa hay là bảy hình lục giác đều hay sao? Cứ theo suy luận này thì chỗ chúng ta đang đứng bây giờ nhất định là điểm giao nhau của ba hình lục giác đều trong số đó.”

Vương Tiên Dao nhất thời chưa thể mừng tưng ra những điều mà Tôn Kim Nguyên nói, bèn lấy giấy bút ra, sau đó từ một điểm ban đầu vạch ra ba đường thẳng có độ dài xấp xỉ nhau tạo thành ba góc một trăm hai mươi độ, sau khi vẽ xong thì quả nhiên phát hiện trên tờ giấy xuất hiện bảy hình lục giác đều, trong đó có một hình ở chính giữa, sáu hình còn lại thì bao bọc xung quanh.

Tôn Kim Nguyên lại nói tiếp: “Tu tưởng Đạo gia quả là bác đại tinh thâm, không ngờ lại có thể tạo ra hai cực âm dương ở trong địa đạo, có câu rằng “thấp là âm mà cao là dương, gần là âm mà xa là dương”, cho nên việc kim

chỉ nam của la bàn chỉ về hướng sâu trong địa đạo cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Vương Tiên Dao nhìn hình vẽ trên tờ giấy mà hưng phấn mãi không thôi, vội hỏi Tôn Kim Nguyên: “Cậu đã biết được nguyên lý rồi, vậy chắc hẳn có thể phá được trận này đúng không?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tuy tớ có chút hiểu biết về trận Âm Dương Lục Hợp, nhưng đó toàn là nhờ vào mấy lời vụn vặt nghe được từ miệng sư phụ, còn chưa học hỏi một cách có hệ thống bao giờ, hơn nữa cũng chưa từng được xem đồ hình của trận pháp, không biết các cửa Hưu, Sinh, Khai, Đổ, Thương, Tử có thứ tự sắp xếp thế nào và nằm ở đâu. Có điều, trong trận Âm Dương Lục Hợp này đáng sợ nhất vẫn là đi vào cửa Tử, các cửa khác đi vào rồi có lẽ còn sống được, nhưng một khi đã đi vào cửa Tử thì chỉ có đường chết mà thôi. May mà bây giờ chúng ta vẫn chỉ đang đi lòng vòng trong trận, còn chưa bước vào cửa nào cả, nếu không kết quả thế nào thực khó nói lắm!”

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 21: Khám Phá Cơ Quan

Type: Lê Trang

Nghe Tôn Kim Nguyên nói cậu ta cũng chẳng có cách nào khác, tôi không tìm được lộ rõ về nôn nóng. “Nói suốt từ nãy tới giờ, hóa ra chúng ta vẫn phải chịu chết ở trong này ư?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Ít nhất thì cho đến bây giờ, tình hình là như vậy, trừ phi các cậu bằng lòng theo tứ liệu một phen. Nếu may mắn tránh khỏi cửa Tử, chúng ta nhất định sẽ tìm ra cách thoát khỏi nơi này’.

Tôi nói: “Ý cậu là nếu không liệu chết thì chết chắc không sai, còn nếu liệu thì chỉ có một phần sáu khả năng là tất chết đúng không? Vậy thì ngay cả kẻ ngốc cũng biết là phải lựa chọn thế nào rồi.”

Tôn Kim Nguyên gật đầu, nói: “Thường có lời rằng vận mệnh nằm ngay dưới bàn chân chúng ta, nếu đã lựa chọn con đường này thì chúng ta cần phải có sẵn sự chuẩn bị về mặt tâm lý, tính toán trước các khả năng mới được. Nhìn tình hình bây giờ, đây quả thực là con đường duy nhất của chúng ta rồi.”

Vương Tiên Dao nói: “Nếu vận mệnh đã an bài là chúng ta sẽ phải chết ở nơi này, vậy thì cũng đành chịu thôi, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Tớ cũng quen mấy người trộm mộ, bọn họ kỳ thực đều phải lăn lộn trên lằn ranh sống chết mới có được chút thu hoạch. Đám giặc cướp vốn sống cuộc sống trên đầu đao lưỡi kiếm, còn những người trộm mộ thì phải sống những ngày tháng giữa vô số xác người, chúng ta chỉ cần hiểu rõ điều này là được. Tuy tớ cũng vô cùng lo lắng nhưng ngay từ khoảnh khắc quyết định đi cùng bọn cậu, tớ đã biết rằng mình ắt sẽ phải trải qua những chuyện như thế này rồi, do đó, các cậu không phải lo cho tớ, cứ việc phóng tay mà làm.”

Bài giảng về tư tưởng của Vương Tiên Dao quả thực không tệ chút nào, chỉ bằng mấy câu nói đã làm người ta sục sôi đấu chí. Lúc này tôi cũng đã bắt đầu có chút lòng tin, vì xác suất nằm trên sáu thực sự là không hề nhỏ. Tôn Kim Nguyên đưa tay cầm lấy bức hình Âm Dương Lục Hợp mà Vương Tiên Dao vừa vẽ, nói: “Giả sử chúng ta đang ở một điểm bất kỳ, ví dụ như điểm A này chẳng hạn, vậy thì chỉ cần rẽ qua phải một lần, hoặc không thì đang ở điểm B, như thế chỉ cần rẽ qua phải hai lần, vậy là sẽ tới một cái cửa, không có khả năng thứ ba nào khác. Đương nhiên, những cái cửa này đều đang đóng, chúng ta cần phải nghĩ cách để mở nó ra, sau đó thì sẽ có thể tiến vào một trong số sáu cái cửa. Bên trong đó rốt cuộc có thứ gì đang chờ đợi chúng ta, điều này tớ không biết được, chỉ biết là một sống một chết mà thôi. Bây giờ chúng ta sẽ thử khả năng đầu tiên.”

Đi theo Tôn Kim Nguyên, chúng tôi từ ngã ba này đi tới một ngã ba khác, sau đó liền chọn lấy vị trí ở chính giữa ngã ba, bắt đầu dùng xẻng Lạc Dương để đào. Địa đạo này vốn nằm dưới lòng đất đã nhiều năm, đất rất mềm, tuy bên trong có lẫn không ít sỏi đá nhưng khó mà làm giảm tiến độ của chúng tôi được. Chẳng mất bao nhiêu công sức, chúng tôi đã đào sâu xuống dưới được hai, ba mét, nhưng lại chẳng phát hiện ra cái cửa ngầm nào cả. Tôi dùng tay, nói: “Nơi này có lẽ không có cái cửa mà chúng ta muốn tìm rồi, hãy tiến hành kế hoạch B đi!”

Chúng tôi lại đi tới chỗ giữa một ngã ba khác, sau đó gắng sức mà đào. Lần này thì không mất nhiều thời gian như trước nữa, đào chưa được một mét, xẻng Lạc Dương đã va phải một thứ gì đó rất cứng, những tiếng “lắc cắc rắc rắc” vang ra từ lưỡi xẻng khiến tôi nghe mà không khỏi rùng mình. Tôn Kim Nguyên nói: “Đào phải đá rồi, ầy, sao khối đá này lại trơn thế nhỉ? Chẳng giống đá tự nhiên gì cả. Chắc nó đã được ai đó chôn ở đây rồi, như vậy, nơi này rất có thể chính là một cái cửa mà chúng ta đang tìm kiếm.”

Sau khi gạt đi hết chỗ đất xung quanh, chúng tôi nhìn thấy một cánh cửa đá cao hơn thân người, rộng chừng nửa mét xuất hiện ngay trước mặt. Cánh cửa đá này trắng ngần, bóng loáng, dưới ánh đèn pin rọi vào còn phản chiếu ra những tia sáng chói mắt. Tôi đưa tay tới sờ vào nó, lập tức cảm thấy lạnh

thấu xương, đẩy thử mấy cái thì thấy nó không hề chuyển động, xem ra là rất nặng. Tôn Kim Nguyên nói: “Dựa theo lẽ thường thì nơi này chắc phải có bố trí cơ quan, chỉ cần tìm thấy cơ quan là sẽ có thể mở được cánh cửa đá này. Cậu tránh ra một chút, để tớ tìm thử xem.”

Tôn Kim Nguyên lần mò khắp trên dưới cánh cửa đá một lượt nhưng dùng nói là cơ quan, ngay đến một chỗ lồi lõm cũng chẳng thấy. Cậu ta tức tối vung chân đá mạnh mấy cái, rồi lại lui lại phía sau nghĩ cách. Vương Tiên Dao nói: “Liệu có khi nào chúng ta cần sử dụng những câu thần chú giống như trong phim không nhỉ?” Nói rồi liền đứng trước cửa đọc một loạt những câu thần chú quen thuộc: “Vùng ơi mở ra! Úm ma ni bát mê hồng! Thiên linh địa linh linh, cửa đá linh linh!” Vậy nhưng sau một hồi cố gắng của cô nàng, ngay cả một tiếng vọng lại cũng chẳng có.

Tôi đi tới bên cạnh cánh cửa đá, thăm nghĩ cánh cửa này rộng như vậy, chi bằng hãy xem thử hai bên xem có chỗ nào sơ hở không. Vừa mới dùng xẻng xúc thử hai cái, tôi lập tức phát hiện hai bên cạnh cánh cửa đá đều có chỗ nhô ra, nơi chính giữa phần nhô ra ra được đục một cái lỗ. Tôi dùng sức ấn mạnh phần nhô ra vào phía trong, chợt thấy cánh cửa đá hơi nhúc nhích, hóa ra đây chính là cơ quan mà mọi người vẫn nói tới. Tôi bảo Tôn Kim Nguyên đưa dây thừng lại, sau đó buộc vào phần nhô ra, rồi ba chúng tôi chỉ mới kéo khẽ một cái, cánh cửa đá đã đổ rầm xuống đất làm lộ ra cửa hang được ẩn giấu phía sau, và đây lại là một cái hang thẳng đứng khác.

Cái hang này làm tôi nhớ đến lần trải nghiệm trong Đại Hạp Cốc năm nào, bèn buột miệng nói: “Đây chắc không phải là cái hang mà chúng ta rơi vào năm xưa đấy chứ? Lẽ nào đi vòng một vòng lớn chúng ta lại quay về chỗ cũ?”

Tôn Kim Nguyên thả dây thừng vào trong cái hang thẳng đứng đó, rồi ngoảnh đầu lại nói với chúng tôi: “Bây giờ, canh bạc chính thức bắt đầu, tớ sẽ đi phía trước, các cậu cứ theo sau là được.” Nói rồi liền trượt dần xuống dưới theo sợi dây thừng. Chờ đến khi xuống dưới đáy hang, chúng tôi mới ngạc nhiên phát hiện hóa ra phán đoán của tôi không sai chút nào, nơi này rõ

rành giống hệt với nơi mà chúng tôi từng đến khi trước, bốn phía đều là những bức tường được lát đá cẩm thạch trắng sáng bóng như gương, chính giwuax trần hang có một ô cửa sổ trời hình tròn, chỉ là ô cửa sổ ấy lúc này tối đen, không thông thẳng ra bên ngoài như trước đây, chắc hẳn cửa ra đã bị những khối đá chặn lại rồi. Không đúng, nếu đây là cái hang khi xưa và bây giờ đã bị bít lại, vậy thì phía dưới nhất định phải có đất đá rơi xuống chứ, trong khi đó, dưới này lại chẳng có viên đá vụn nào cả. Ngoài ra còn một điều quan trọng nhất mà vừa rồi tôi không để ý tới, đó là trong góc tường không hề có bóng dáng của vị tiên bối xương khô kia.

Vương Tiên Dao hỏi: “Nơi này là gian phòng đá mà chúng ta từng tới ư? Sao tớ lại thấy không giống lắm nhỉ?”

Tôn Kim Nguyên cũng đã phát giác ra sự khác thường, bèn nói: “Trừ phi từng có người tới nơi này mang hài cốt của vị tiên bối kia đi, bằng không đây tuyệt đối không thể nào là gian phòng đá ngày trước được.”

Vương Tiên Dao nói: “Liệu có phải là sự đệ của ông ta đột nhiên thức tỉnh lương tâm, đến đây đưa ông ta về an táng rồi không?”

Tôi nói: “Khó có khả năng này lắm! Vì đã hơn ba mươi năm trôi qua mà kẻ đó không chịu tới, lúc này chắc cũng già rồi. Hơn nữa tới đây chắc chắn sẽ có những rủi ro nhất định, với nhân phẩm của lão thì ắt chẳng bao giờ chịu làm cái chuyện như vậy đâu.

Tôn Kim Nguyên nói: “Vừa rồi khi xuống đây, tớ hình như không thấy cái hang mà ngày trước chúng ta dùng để ra ngoài, xung quanh cũng không có dấu vết bị con chim lớn kia cào vào, nơi này rất có thể là một gian phòng đá khác. Theo suy đoán của tớ, còn có bốn gian phòng đá nữa y hệt như thế này, tổng cộng có sáu gian, như vậy mới phù hợp với sáu phương hướng của trận pháp Âm Dương Lục Hợp. Có điều, nếu đây là một cửa thì tại sao lại không khác gì lần trước, vừa không thấy dấu hiệu của sự sống lại vừa không có điềm báo về cái chết? Tớ cho rằng nguyên nhân trong chuyện này rất có thể là lần trước chúng ta đi vội quá, hơn nữa chỉ có một chiết bật lửa nên chưa kiểm tra kỹ càng, lần này chúng t phải cẩn thận hơn mới được”.

Gian phòng này sạch sẽ lạ thường, trên tường không có lấy một hạt bụi, và đây cũng là một trong những điểm khác biệt với gian phòng đá lần trước. Tôi thầm đoán chắc là vì gian phòng đá này bị bít kín cửa ra nên bụi bặm mới không thể theo gió bay vào đây được. Ba người chúng tôi mỗi người cầm một chiếc đèn pin, chia nhau ra cùng tìm kiếm khắp nơi xem có manh mối gì không nhưng vẫn như lần trước, chẳng có thu hoạch gì cả.

Cuối cùng, ba người chúng tôi cùng đi tới giữa gian phòng đá, đèn pin trong tay vô ý chiếu về ba hướng khác nhau. Trong khoảnh khắc ấy, tôi bỗng phát hiện trên một bức tường xuất hiện một hình chữ nhật do mấy luồng ánh sáng màu vàng tạo thành, có điều chỉ sau nháy mắt, hình chữ nhật ấy đã lại trở nên rối loạn ngay. Tôi vội gọi bảo hai người kia chiếu lại đèn pin về hướng vừa rồi, sau một lúc điều chỉnh, hình chữ nhật kia lại một lần nữa xuất hiện. Bởi vì các bức tường đá cẩm thạch trắng ở đây có thể phản chiếu ánh sáng, do đó những ánh đèn chiếu xéo lên đó đã phản chiếu lên một bức tường khác, rồi lại phải phản chiếu lần nữa. Cuối cùng, khi tắt thấy ánh sáng cùng dừng lại trên một bức tường thì đã hình thành nên một hình chữ nhật, mà ô cửa sổ trời tại nơi không lát đá cẩm thạch trắng trên đỉnh đầu chúng tôi thì vừa hay biến thành một điểm đen nằm ở trung tâm của hình chữ nhật ấy. Kích thước của hình chữ nhật vừa hay xấp xỉ với kích thước của cánh cửa đá vừa rồi, khiến người ta không kiềm được thầm nghĩ liệu chẳng nó cũng là một loại cửa đá?

Tôn Kim Nguyên nói: “Lẽ nào nơi này mới là cơ quan thực sự?”

Cậu ta đưa chiếc đèn pin trong tay cho tôi, bảo tôi giữ nguyên vị trí của chiếc đèn, còn mình thì chạy tới bên cạnh hình chữ nhật kia bắt đầu nghiên cứu. Cậu ta gõ thử vào hình chữ nhật, thấy không có những tiếng “cộc cộc” vọng ra, chứng tỏ bên trong không rỗng, không ẩn chứa bất kỳ con đường ngầm nào cả. Sau đó cậu ta lại lần mò tìm kiếm theo đường phản chiếu của bốn luồng ánh sáng, nhưng vẫn chẳng phát hiện ra khe hở nào, dùng sức đẩy cũng không có tác dụng gì cả.

Nhìn cậu ta không ngừng lộ mọ, tôi bất giác nôn nóng, thêm vào đó lại

phải giữ mãi một tư thế nên đã mỏi nhừ cả hai tay, bèn hét to lên với cậu ta: “Đã tìm thấy gì chưa thế? Cậu thử nghiệm cứu điểm đen ở chính giữa đi, tớ thấy nó giống với cái nút tắt mở trên ti vi nhà tớ lắm!”

Nghe tôi hét lên như vậy, Tôn Kim Nguyên bèn đưa tay ấn thử vào cái điểm đen kia. Chỉ nghe tiếng “rắc” một tiếng, gian phòng đá bắt đầu lung lay dữ dội. Tôn Kim Nguyên vội hô lên: “Động đất rồi, mau tránh vào trong góc đi!”

Tôi và Vương Tiên Dao vội vàng vút chiếc đèn pin trong tay đi, ôm đầu chạy tới ngồi xỏm ở góc tường, Tôn Kim Nguyên thì nằm rạp xuống ở một góc tường khác. Một lúc sau, cơn rung lắc rồi cuộc đã qua đi, gian phòng đá không hề sụp xuống như trong tưởng tượng của chúng tôi. Sau khi xác định là không có việc gì, chúng tôi bèn nhấc đèn pin lên, chiếu về phía bức tường có hình chữ nhật vừa rồi, thấy những phiến đá cẩm thạch trắng ở vị trí của hình chữ nhật đó đã biến mất, thay vào đó là một cửa hang tối om, từ bên trong không ngừng thổi ra những cơn gió lạnh ngắt.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 22: Nén Vì Sao Vẫn Cháy

Type: Diệu Linh

Đây là một đường hầm, trong đường hầm tối đen như mực. Chỉ dựa vào chiếc đèn pin trong tay, chúng tôi không thể soi tới điểm tận cùng, chỉ có thể cảm nhận được cái lạnh liên tục phả ra từ bên trong đó. Ba người chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt của tôi và Vương Tiên Dao đều đổ dồn lên người Tôn Kim Nguyên, ý muốn hỏi cậu ta rằng có nên đi vào hay không, vì dù sao cậu ta cũng từng học được một chút về phong thủy, kiến thức hơn hẳn so với hai người chúng tôi.

Tôn Kim Nguyên thấy hai người chúng tôi đều nhìn chăm chú vào cậu ta thì không khỏi có chút do dự, sau khi nhíu chặt đôi mày một lát bèn nói với chúng tôi: “Khỏi cần nhìn nữa, chúng ta không có con đường nào khác để đi cả, đành chọn lối này thôi, dù đây có là cửa tử thì chúng ta cũng phải xông pha một phen mới được! Đi thôi nào!”

Suy nghĩ của tôi cũng gần giống như Tôn Kim Nguyên, tới nước này rồi thì chúng tôi cũng chẳng còn quyền lựa chọn nữa. Nhưng Vương Tiên Dao sau khi nhìn đường hầm đen thui kia thì tỏ ra rất sợ hãi, sắc mặt trở nên tái nhợt. Tính cách của cô nàng này tôi biết rất rõ, nói đến lòng can đảm thì cô nàng chẳng hề thua kém Tôn Kim Nguyên là bao, chính tôi mới là người nhát gan nhất trong ba người. Vậy rốt cuộc điều gì khiến cho cô nàng sợ hãi đến mức này cơ chứ?

Không đúng! Tôi phát hiện hai mắt Vương Tiên Dao đờ đẫn vô thần, bộ dáng đó không giống như là vừa nhìn thấy một thứ gì đó đáng sợ mà có vẻ như đang suy nghĩ tới một chuyện gì đó đáng sợ thì đúng hơn. Tôn Kim Nguyên dường như cũng đã phát hiện ra sự lạ thường, bèn tò mò bước tới.

Tôi vội vàng vỗ nhẽ vai Vương Tiên Dao một cái, hỏi: “Vương Tiên Dao,

cậu làm sao vậy?”

Bị tôi vỗ vai, Vương Tiên Dao sợ giật nảy mình kêu toáng lên một tiếng rồi mới dần tỉnh táo trở lại. Cô nàng hết nhìn tôi rồi lại nhìn Tôn Kim Nguyên vẻ vô cùng căng thẳng, rung giọng nói: “Chúng ta không thể đi vào đó được, tớ có một dự cảm rằng bên trong đó tồn tại một thứ vô cùng nguy hiểm. Không rõ vì sao trong đầu tớ lúc này lại xuất hiện cơn ác mộng hồi còn nhỏ, có điều khác với trước đây là cảm giác của tớ lần này vô cùng chân thực.”

Giấc mơ lột da rút gân cùng với lãng trì từng xẻo kia chúng tôi đã được nghe Vương Tiên Dao kể lại, có điều đó dù sao cũng chỉ là giấc mơ mà thôi, mà Vương Tiên Dao bây giờ đâu có nằm mơ, đang yên đang lành sao lại nghĩ tới chuyện đó cơ chứ? Chẳng lẽ đây thực sự là dự cảm của cô nàng? Tôi biết giác quan thứ sáu của phụ nữ thường rất chuẩn xác, nên lúc này không khỏi có chút rợn người, chẳng biết nên làm thế nào.

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: “Tiên Dao, liệu có phải là cậu cả nghĩ quá không? Cơn ác mộng đó của cậu xét cho cùng cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi, cậu bây giờ đang tỉnh táo cơ mà! Tớ nghĩ cậu lo lắng quá nên suy nghĩ vẩn vơ đấy!”

Vương Tiên Dao lắc đầu mấy cái thật mạnh, nói giọng chắc nịch: “Tuyệt đối không phải như vậy đâu. Các cậu có điều chưa biết, ngay khi mới nhìn thấy con đường hầm này, giấc mơ đó đã đột ngột hiện lên trong đầu tớ, nói một cách chính xác hơn, chính giấc mơ kia đã tự động tìm đến tớ.”

“Là nó tìm đến cậu ư?” Tôi và Tôn Kim Nguyên đều cảm thấy chuyện này quá lạ thường. Nếu cơn ác mộng của Vương Tiên Dao là một điềm báo, vậy thì khó trách cô nàng lại sợ hãi như vậy, vì trong giấc mơ, cô nàng bị người ta giải phẫu cơ mà.

Tôn Kim Nguyên đưa tay vỗ ngực bồm bộp, tỏ ra hết sức tự tin nói với chúng tôi: “Sợ cái gì chứ, cổ nhân đã nói rồi: “Sống chết có số, phú quý do trời”, một chuyện nếu nhất định phải đến thì cuối cùng kiểu gì cũng sẽ đến,

chúng ta dù có tránh cũng không tránh nổi. Dựa theo kinh nghiệm trộm mộ nhiều năm của tớ, lần này chúng ta còn chưa gặp phải tình cảnh chết chắc cả mười phần đâu.”

Ba người chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng gật đầu thật mạnh tỏ vẻ kiên quyết, đó là sẽ đi vào trong đường hầm kia. Tôn Kim Nguyên xốc lại chiếc ba lô sau lưng, vung mạnh cánh tay, cất bước đi đầu vào trong hang, tiếp đến là Vương Tiên Dao, còn tôi thì đi sau cùng.

Vừa mới đi vào đường hầm, tôi đã cảm thấy toàn thân lạnh giá, cứ như bước vào hầm băng vậy, chỉ một lát sau, toàn thân đã nổi da gà. Lúc này cả ba chúng tôi phải vừa đi vừa không ngừng xoa vai để giảm bớt phần nào cái lạnh.

Tôn Kim Nguyên đang đi phía trước đột nhiên dừng bước, chẳng biết là đã gặp phải chuyện gì, dù sao thì lúc này, tầm mắt của tôi cũng bị hai người bọn họ chặn mất nên không nhìn thấy gì cả. Chợt Tôn Kim Nguyên quay đầu lại, hung phấn nói: “Các đồng chí, tôi nhìn thấy ánh dương âm áp rồi, cửa ra nhất định nằm ở phía trước.”

Tôi cảm thấy hơi khó tin, vì sau một hồi đi lòng vòng, chúng tôi ít nhất cũng đã xuống dưới lòng đất hai mươi mấy mét, tại nơi này làm sao mà xuất hiện ánh mặt trời được? Tôi bèn kéo Vương Tiên Dao và Tôn Kim Nguyên qua một bên để len lên phía trước nhất. Đúng thế, nơi cửa ra ở phía trước quả thực rất sáng, cũng có thể là vì đã ở trong thế giới tối tăm quá lâu nên luồng sáng mà yvàng đó chiếu tới làm cho hai mắt tôi đau nhói, thực chẳng rõ cửa ra này rốt cuộc thông tới nơi nào?

Đúng lúc tôi và Tôn Kim Nguyên đều đang kích động không thôi, Vương Tiên Dao lại chợt khẽ “ồ” lên một tiếng, giống như vừa phát hiện ra điều gì đó mới mẻ vậy. Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Tiên Dao, tớ đã nói là cậu suy nghĩ lung tung rồi mà, lần này thì cậu tin rồi chứ? Đừng có “ồ à” gì nữa, chúng ta sắp ra ngoài được rồi.”

Vương Tiên Dao đặt ngón tay trở lên môi ra dấu im lặng, ý bảo chúng tôi

đừng nên nói gì.

“Sao thế Tiên Dao?” Tôn Kim Nguyên không kìm được nhỏ giọng hỏi.

Vương Tiên Dao bước lên phía trước một bước, tỏ vẻ thần bí nói với chúng tôi: “Vừa rồi, tớ nghe thấy có tiếng bước chân người, nhưng đó tuyệt đối không phải là tiếng bước chân của chúng ta.”

Tôi cảm thấy đây không phải chuyện lạ, vì phía trước chính là cửa ra rồi, có tiếng bước chân thì sao chứ? Cho dù có tiếng còi ô tô cũng chẳng phải là điều đáng ngạc nhiên. Tôi bèn cười, nói với cô nàng: “Tiên Dao, cậu bị sao vậy? Tớ thấy từ lúc đi vào đường hầm này, lá gan của cậu nhỏ đi nhiều quá! Nghe thấy tiếng bước chân chúng tớ điều gì nào? Chúng tớ rằng phía trước có người chứ sao.”

Vương Tiên Dao ngẫm lại một chút thấy cũng có lý, bèn khẽ lắc đầu, cười gượng nói với chúng tôi: “Có lẽ đúng là tớ cả nghĩ rồi. Dù sao cũng đã tới cửa ra, vậy chúng ta hãy mau ra ngoài thôi, ở nơi này tớ cứ cảm thấy không thoải mái.”

Vì sắp tới cửa ra nên chúng tôi cũng không cần giữ đội hình làm gì nữa. Tôi đi đầu tiên, tất nhiên là người chạy đi trước nhất. Nhìn cửa ra tràn ngập ánh mặt trời trước mặt, thấy nó càng lúc càng ở gần mình hơn, cảm giác giá lạnh trên người tôi lập tức tan biến, bước chân cũng càng ngày càng nhanh hơn.

Khi đã đi đến cửa ra, tôi còn chưa kịp vui mừng thì đã bất giác khựng người lại, mặt nghệt ra không thể nào đi tiếp được nữa. Ôi mẹ ơi! Đây là... Bởi vì tôi dừng lại quá đột ngột, Tôn Kim Nguyên ở phía sau không kịp phản ứng, cứ thế lao rầm vào lưng tôi. Sau khi hơi loạng choạng, tôi ngã nhào xuống đất, đang định bò dậy thì lại chợt nghe Tôn Kim Nguyên hét to một tiếng “a”, thế rồi lưng tôi nặng trĩu, hóa ra đã bị tấm thân to lớn, tráng kiện của cậu ta đè lên người, sống lưng chùng như sắp gãy rời ra đến nơi.

Tôi không kìm được lau bàu nói: “Tớ nói này, sao cậu lại như vậy chứ?”

Va vào người tớ thì thôi cũng đành, nhưng cứ phải cười lên người tớ thì cậu mới cam tâm hả?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Làm gì có chuyện đó, cậu nghĩ tớ muốn cười lên người cậu lắm à? Đều là tại Tiên Dao ở phía sau va vào tớ đấy!”

Tôi vừa định đáp lại mấy cậu thì Vương Tiên Dao ở phía sau đã cắt ngang lời tôi, hậm hực oán trách: “Bạch Vân Sơn, tớ đang muốn hỏi tại sao cậu lại như vậy đây, đang yên đang lành cậu dừng lại làm gì thế?”

Tôi không để ý tới câu hỏi của cô nàng, vội vàng bảo Tôn Kim Nguyên đứng dậy vì lúc này, tôi đã sắp không thở nổi nữa rồi. Nào ngờ Tôn Kim Nguyên giống như không nghe thấy lời của tôi, cặp mắt nhìn chăm chăm về phía trước, nhất định không chịu đứng dậy. Tôi phải giục giã mấy lần cậu ta mới tỉnh táo trở lại, sau đó lồm cồm bò dậy với vẻ rất thiếu tự nhiên.

Lúc này, trên khuôn mặt Tôn Kim Nguyên ngợp đầy vẻ kinh ngạc, thân thể cứ như cứng đờ ra đó. Mãi một lúc lâu sau, cậu ta mới quay sang hờ hững nói với Vương Tiên Dao: “Tớ biết tại sao Bạch Vân Sơn lại không đi tiếp rồi. Vì phía trước vốn không phải là cửa ra.”

“Cái gì?” Nghe thấy lời này, Vương Tiên Dao tỏ ra hết sức ngạc nhiên, nôn nóng hỏi: “Phía trước không phải là cửa ra? Vậy ánh sáng từ đâu mà tới?”

Tôi đứng dậy phủi bụi đất trên người, chậm rãi đáp: “Thứ chúng ta nhìn thấy căn bản không phải ánh mặt trời, mà là ánh nên được phản chiếu ra ngoài.”

Kỳ thực tôi dừng chân lại là vì phát hiện phía trước căn bản không phải cửa ra mà chỉ là một gian phòng đá vô cùng rộng lớn mà thôi. Bốn vách của căn phòng đá này treo đầy những chiếc gương đồng lớn nhỏ, bên cạnh còn đốt đầy nến, mà toàn là những cây nến to hơn loại nến chúng ta thường dùng ở nhà rất nhiều. Ánh nến sau khi chiếu vào những chiếc gương đồng liền phản chiếu trở ra làm cho căn phòng đá này trở nên hết sức sáng sủa, chúng

tôi vì không hiểu rõ nguồn cơn cho nên mới nghĩ rằng đó là ánh sáng mặt trời.

Lúc này, phía trước chúng tôi có một con đường lớn nằm ngang được lát bằng những khối đá xanh phẳng lì, đoán chừng dù có mười người sắp thành hàng ngang đi trên đó cũng không thành vấn đề gì. Phía bên trái, con đường thông thẳng một mạch tới một cái đài cao trông cực kỳ kỳ thế, trên đài cao còn có một chiếc ghế trông như là long ỷ của hoàng đế thời xưa. Chiếc ghế đó được dát vàng, chẳng biết là được làm từ nguyên liệu gì, nhưng chỉ cần nhìn bề ngoài thôi đã thấy toát ra vẻ uy nghiêm rồi. Còn phía bên phải, con đường thông tới một cánh cửa đá lớn, nhưng cánh cửa đá ấy lại đóng chặt, chẳng biết phía sau đó có phải là cửa ra hay không. Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy trên cánh cửa đá có viết hai chữ lớn, có điều đó là chữ từ thời xưa, tôi không đọc được.

“Trời ơi, những thứ ở nơi này khoa trương quá, xem ra vị Lương Vương kia quả đúng là bạo tay thật.” Chẳng biết từ lúc nào, Vương Tiên Dao đã chen tới bên cạnh tôi, mắt nhìn chăm chăm vào gian phòng đá trước mặt, không kìm được cất lời tán thán.

Vương Tiên Dao nói không sai, không ngờ mộ của một vị Lương Vương thua trận mà lại xa hoa tới mức này, hơn nữa đây vẫn chưa phải mộ thất chính, vậy mộ thất chính sẽ còn xa hoa tới mức nào nữa đây? Liệu có khoa trương hơn cả nơi này nữa không? Lúc này, trong đầu tôi bỗng nổi lên một ý niệm, chỉ là mộ Lương Vương mà đã lộng lẫy thế này vậy lăng mộ của Thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng thì sẽ ra sao?

Nhìn địa cung(*) xa hoa trước mặt, tôi và Vương Tiên Dao đều ngợp trong một cơn kinh ngạc tột cùng, miệng há to, thiếu chút nữa thì rớt cả cằm xuống đất. Tôn Kim Nguyên thì hiển nhiên là vừa rồi còn chưa xem đủ, lúc này ra sức đẩy tôi và Vương Tiên Dao qua hai bên để chen vào giữa, rồi tiến lên phía trước. Tôi và Vương Tiên Dao lập tức tỉnh táo trở lại, vội vàng bám theo sau cậu ta đi vào trong địa cung.

(*)Địa cung tức là cung điện dưới lòng đất, ở đây là nói tới gian phòng đá

vừa rồi.

Nhìn thấy một cảnh tượng chấn động lòng người như thế này, với tính cách của Tôn Kim Nguyên xưa nay thì việc đầu tiên mà cậu ta muốn làm ắt hẳn là xuýt xoa một phen, sau đó thì tự khen ngợi bản thân, rằng ngay đến một nơi như thế này mà mình cũng có thể tìm được. Nào ngờ lúc này khi đã nhìn được một lát, sắc mặt của cậu ta lại trở nên tái nhợt, bộ dạng đó chẳng hề giống như đang kích động chút nào, thậm chí còn có vẻ như là gặp ma giữa ban ngày vậy, trên trán nổi rõ gân xanh, mồ hôi lạnh tuôn ra không ngớt.

Vương Tiên Dao nhìn thấy bộ dạng đó của Tôn Kim Nguyên thì không kìm được bật cười, sau đó cất lời trêu chọc: “Kim Nguyên, dù cậu có kích động thì cũng đâu cần phải làm đến như vậy! Cậu uông nhằm thuốc hay sao thế?”

Tôn Kim Nguyên ngoảnh đầu qua cười gượng với hai chúng tôi, “Bộ dạng của tớ bây giờ giống như đang rất kích động sao? Các cậu đúng là đầu đất, bây giờ mà còn có tâm trạng để ngắm cảnh với cả giễu cợt tớ nữa, lẽ nào vẫn chưa biết chúng ta đã gặp phải phiền phức lớn rồi ư?”

“Cậu nói thế là có ý gì? Lẽ nào đây không phải chỉ là địa cung xa hoa thôi sao?” Vương Tiên Dao vừa nói vừa tỏ ra rất khó hiểu.

Tôn Kim Nguyên không trả lời, chỉ nhìn chúng tôi mà nở một nụ cười hờ hững, bộ dạng đó của cậu ta khiến tôi không kìm được phải rùng mình. Tôi biết, mỗi khi Tôn Kim Nguyên cười như vậy thì sẽ có chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ hoặc cực kỳ nghiêm trọng xảy ra, đây là thói quen từ nhỏ của cậu ta. Tôi vội bảo cậu ta đừng có úp úp mở mở nữa, mau nói rõ xem rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì lạ thường.

Tôn Kim Nguyên khẽ gật đầu, nói: “Vân Sơn, vẫn là cậu hiểu tớ nhất.” Nói rồi liền chỉ tay về phía một chiếc gương đồng ở cách chỗ chúng tôi không xa, hỏi: “Có nhìn thấy ngọn nến đỏ ở bên cạnh chiếc gương đồng kia không?”

Tôi nói: “Cậu hỏi thế không phải là thừa thãi ư? Bọn tớ đều không mù, nên thì có bao nhiêu như vậy, tất nhiên là phải nhìn thấy chứ!”

Tôn Kim Nguyên ra hiệu bảo tôi đừng cắt ngang, sau đó nói tiếp: “Vấn đề không phải là những ngọn nến, điều mấu chốt tớ muốn nói tới ở đây là những ngọn nến đó vẫn còn đang cháy.”

Nghe cậu ta nói như vậy, trái tim tôi tức thì nguội lạnh quá nửa, gần như chỉ sau nháy mắt đã hiểu được ý tứ của cậu ta. Khi thật, lẽ nào chúng tôi đã gặp ma? Những ngọn nến này tại sao vẫn cháy được? Gã Lương Vương đó đã chết cả sáu trăm năm rồi, cho dù là một ngọn nến to như cây cột đình thì chắc cũng đã cháy hết từ lâu rồi mới phải, trong khi đó, những ngọn nến đang cháy trước mắt chúng tôi lại như vừa mới được đốt lên, ngọn lửa lập lòe chẳng khác nào một cô gái xinh đẹp đang thướt tha nhảy múa. Có điều lúc này, chúng tôi chẳng có tâm trạng đâu để mà ngắm nhìn hay tán thưởng.

Sau cơn kinh hãi, tôi nhìn quanh hai bên trái phải để tìm kiếm manh mối, không ngờ lại thực sự phát hiện ra điều lạ thường. Quan sát thật kỹ, thấy nơi này từ trên xuống dưới, bất kể là những tấm gương đồng hay mặt đất đều vô cùng sạch sẽ, không dính một hạt bụi, hoàn toàn không giống như đã bị chôn vùi dưới đất sâu mấy trăm năm. Tôi vội vàng nói phát hiện này cho Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao biết.

Vương Tiên Dao dường như nghĩ tới điều gì đó, bèn nói: “Phần phía trước ngọn núi không phải đã bắt đầu được khai phá rồi ư? Liệu có phải địa cung này đã được nhà nước phát hiện và nằm trong diện được bảo vệ rồi không nhỉ? Bằng không tại sao lại sạch sẽ như thế?”

“Bây giờ là thời buổi nào rồi chứ, nếu ngôi mộ cổ này đã được nhà nước phát hiện, vậy thì thiết bị chiếu sáng bên trong phải là đèn điện mới đúng, sao lại còn dùng nến?” Tôn Kim Nguyên lập tức bác bỏ phán đoán này của Vương Tiên Dao.

Lời của Tôn Kim Nguyên nghe rất có lý, nhưng nếu không phải như Vương Tiên Dao phán đoán, vậy nguyên nhân thực sự rốt cuộc là gì đây?

Tôi trầm ngâm nói: “Liệu có phải cả ba người chúng ta cùng bị ảo giác không nhỉ? Như thế tất cả những thứ trước mắt đều là do chúng ta tưởng tượng ra, kỳ thực không hề tồn tại. Theo tớ được biết, có một số người vì làm việc dưới lòng đất quanh năm nên thường xuyên thiếu dưỡng khí, từ đó gây ra tình trạng ảo giác đứt quãng, phải chăng ba người chúng ta cũng bị như vậy?”

Lời này của tôi vừa mới ra khỏi miệng, Tôn Kim Nguyên đã đột ngột vung tay đánh tới, tôi nhất thời không kịp phản ứng, ăn ngay một cái tát của cậu ta. Tôi đưa tay lên, sờ má trái đau rát, không kìm được cất tiếng mắng lớn: “Này, Đại Tôn Tử, cậu bị điên đấy hả? Có phải là đã trúng Cỏ rồi không?” Tuy trong lòng rất muốn lao lên rửa sạch nỗi nhục này, nhưng nghĩ tới khả năng Tôn Kim Nguyên có thể đã trúng Cỏ, suýt đã giết chết tôi, mà Tôn Kim Nguyên lại là người khỏe mạnh nhất trong số ba người, nếu cậu ta nổi điên lên, chỉ e tôi và Vương Tiên Dao khó lòng địch lại được.

Tôn Kim Nguyên thấy tôi và Vương Tiên Dao đều tỏ ra căng thẳng như vậy thì lập tức cười, nói: “Vừa rồi cậu chẳng nói chúng ta có thể bị ảo giác đấy ư? Cho nên tớ mới thử một chút, kết quả đã chứng minh phán đoán vừa rồi sai, bởi vì cậu vẫn còn biết đau.” Nói rồi còn nhún vai xòe tay ra vẻ hết cách, bộ dạng thực là rất đáng ăn đòn.

Tôi nghe mà lòng thầm bốc hỏa, không ngờ gã khốn này lại dám bỡn cợt tôi: “Vậy tại sao cậu không tự tát mình đi? Tớ đang điên tiết lắm đây, không tát lại cậu thì khó mà nguôi ngoai cơn giận được!” Dứt lời, tôi liền xắn tay áo lên chuẩn bị liều mạng với Tôn Kim Nguyên, nhưng lại vị Vương Tiên Dao đứng sau lưng đưa tay kéo lại, rồi chỉ nghe cô nàng khẽ nói: “Hình như có động tĩnh.”

Tôi và Tôn Kim Nguyên cùng ngẩn ra, vội vàng lần theo hướng phát ra âm thanh, nhìn về phía cánh cửa đá, chỉ nghe thấy mấy tiếng “rác rắc” rất lớn, ngay sau đó, cánh cửa đá động đậy, nhanh chóng mở rộng ra. Tôi bất giác nhủ thầm, chẳng lẽ phán đoán của Vương Tiên Dao mới là sự thật? Đoàn khảo cổ đang tiến vào đây ư?

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 23: Con Người Kỳ Lạ

Type: Diêu Linh

Một tiếng “uỳnh” vang lên, cánh cửa đã bị mở ra hoàn toàn. Vốn cứ nghĩ sẽ có một số người của nhà nước đi vào, chẳng hạn như các nhân viên khảo cổ, nên ba người chúng tôi nhanh chóng lùi trở vào trong đường hầm kia, vì trong thời buổi này, trộm mộ là một tội khá nghiêm trọng, bị bỏ tù như chơi. Nhưng cả ba chúng tôi đều đã đoán nhầm, hơn nữa còn nhầm rất nghiêm trọng.

Ba người chúng tôi cùng nín thở, nhìn chằm chằm về phía cánh cửa đã vừa được mở ra kia, ngay sau đó liền nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân hỗn loạn, xem ra có không ít người tới đây, trong đó còn xen lẫn những tiếng kim loại ma sát vào vào nhau. Khi còn ở trong đường hầm, Vương Tiên Dao đã nghe thấy tiếng bước chân không thuộc về ba người chúng tôi, phải chăng chính là âm thanh này?

Nhưng Vương Tiên Dao lại khẽ lắc đầu, tỏ ra nghi hoặc, rồi nhỏ giọng nói với chúng tôi: “Đây hình như không phải là tiếng bước chân tớ vừa nghe thấy, âm thanh lần này rối loạn lắm, còn tiếng bước chân tớ nghe thấy khi nãy nhỏ nhẹ hơn nhiều, giống như đang rón ra rón rén vậy.”

Tôn Kim Nguyên vội bảo chúng tôi tạm thời đừng thảo luận về chuyện này nữa, vì đoàn khảo cổ sắp vào đến nơi rồi, liệu có nên quay trở lại không, nếu bị phát hiện thì đúng là hỏng bét.

Tôi nói không cần vội, cứ xem xét tình hình trước đã, vì chẳng dễ dàng gì mới đến được nơi này, dù thế nào cũng phải mang được vài thứ ra ngoài chứ, nếu không thì đúng là có lỗi với bản thân. Vương Tiên Dao khẽ gật đầu, tỏ ý tán thành quan điểm của tôi, còn nói tục ngữ có câu “trộm không bao giờ ra về tay không”, chúng ta bây giờ đi trộm mộ với nhau lần đầu, nếu ra về tay

không thì lần sau há chẳng phải sẽ xui xẻo lắm sao?

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một lát, thấy lời của tôi và Vương Tiên Dao cũng có lý, bèn quay sang nhìn hai chúng tôi, cất tiếng cười gian, nói: “Thật không nhìn ra đấy! Mười mấy năm không gặp, hóa ra tư tưởng của các cậu còn tiến bộ hơn cả tớ rồi. Vậy thì tốt thôi, tớ nghe theo các cậu, chờ một lát nữa xem thế nào.”

Đúng là kỳ lạ, cánh cửa đã mở ra một lúc rồi, tiếng bước chân cũng đã nghe thấy rồi, vậy tại sao vẫn không thấy có ai xuất hiện nhỉ? Ba người chúng tôi phải chen chúc nhau trong đường hầm này thực sự chẳng dễ chịu chút nào.

Khi chúng tôi sắp không nhẫn nại thêm được nữa thì từ phía bên trong cánh cửa đá chợt có hai người đàn ông cơ bắp cuộn cuộn, để trần đôi tay, trong tay cầm một sợi dây roi da rất to bước ra. Nhìn tạo hình của hai người này, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng rốt cuộc kỳ lạ ở chỗ nào thì nhất thời lại không thể nói ra được.

Lúc này, hai người đàn ông cơ bắp đó quay mặt về phía bên trong cánh cửa đá, liên tục cất tiếng nạt nộ rất to: “Nhanh lên, nhanh lên một chút!” Vừa nói còn vừa vung roi quất, ngay sau đó, mấy tiếng “ui chao” thê thảm không ngớt vang lên, hai con người quần áo rách rưới, gầy trơ xương từ phía sau cánh cửa đá bước thấp bước cao đi ra ngoài. Hai người này phải vác theo một phiến đá rất lớn, chân còn bị còng lại bởi một sợi xích sắt to ngang cổ tay người, bộ dạng rất giống tù phạm, một trong hai người đó còn có một vết thương màu đỏ tía dài chừng một tấc trên mặt, khỏi cần nghĩ cũng biết là do sợi roi da kia quất phải.

Sự thực chứng minh điều mà chúng tôi nhìn thấy chẳng qua chỉ là một góc của núi băng mà thôi, bởi vì ngay sau đó, từ phía sau cánh cửa đá to lớn kia có hơn hai trăm tù phạm nhân mang xiềng xích chậm chạp bước ra, còn lũ đốc công tay cầm roi da thì có khoảng hơn năm chục người. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, ba chúng tôi đều bất giác ngậy ra, chẳng lẽ có người đã chọn địa cung này là phim trường để quay phim? Đây chính là suy nghĩ

chung trong đầu chúng tôi lúc này. Nếu thực sự là như thế thì việc những ngọn nến vẫn cháy và địa cung này sạch sẽ như vậy chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Tôn Kim Nguyên không tìm được lều bầu mấy tiếng, nói là không biết gã đạo diễn nào lại khốn kiếp như vậy, chọn quay phim ở đâu không chọn, lại chọn một ngôi mộ, như thế chẳng phải đã làm hỏng việc lớn của bọn tôi ư?

Tôi thì nói nhà nước đã cho phép đoàn làm phim vào đây quay phim, vậy tức là mọi thứ trong này đều chỉ là đồ phông chế mà thôi, chức thực ra không có chút giá trị nào, và điều này cũng chứng minh rằng chúng tôi không có số phát tài, chi bằng hãy quay trở về theo đường cũ, kéo đã không phát tài được lại còn bị người ta phát hiện ra, như thế thì không hay chút nào. Hơn nữa trên đời đâu phải chỉ nơi này mới có mộ cỏ, chờ đến ngày sau, chúng ta cùng đi tìm một ngôi mộ khác là được rồi.

Tôn Kim Nguyên thở dài một tiếng, nói con vịt đã luộc chín rồi mà con bay đi mất, nhưng việc đã tới nước này thì đành làm vậy thôi. Trông cậu lúc này có vẻ thất vọng, não nề tới tột cùng. Thế rồi, ba người chúng tôi xoay người chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Vương Tiên Dao đang đi đầu tiên đột nhiên kêu “a” lên một tiếng rất to, sau đó ngồi xổm xuống đất, hai tay ôm đầu gối chân phải, nói: “Không biết vừa có thứ gì đốt vào đầu gối tớ một cái, đau quá!”

Trên thế giới có rất nhiều loại động vật có thể đốt người, chẳng hạn như bò cạp hay ong đất, mà các giống này đa phần đều có độc. Nhưng trên đường tới đây, chúng tôi đâu có gặp phải thứ gì như vậy. Khi tôi đang thâm ngạc nhiên, Tôn Kim Nguyên ở phía sau chột hậm hực oán trách: “Dù cậu có bị thứ gì đốt thì bây giờ cũng không phải lúc kêu đau như thế! Trong địa cung đang có bao nhiêu người, cậu kêu toáng kên như vậy, lẽ nào không sợ bị người ta phát hiện ra ư?”

“Ai đó?” Một tiếng quát lớn đột ngột vang lên phía sau lưng chúng tôi.

Tôi thâm than hồng bết, đúng là chuyện tốt thì không linh còn chuyện xấu thì linh nghiệm quá đáng, cái mồm quạ đen của Tôn Kim Nguyên không ngờ lại nói đúng. Chúng tôi thực sự đã bị người ta phát hiện. Lúc này, tôi không kịp nghĩ nhiều, chỉ biết dựa theo bản năng đỡ Vương Tiên Dao dậy, sau đó chạy như bay về phía trước.

Nhưng Vương Tiên Dao bị thương không nhẹ, lúc này chủ yếu là do tôi kéo cô nàng chạy phía trước nên tốc độ chậm hơn rất nhiều. Tôn Kim Nguyên chạy rất nhanh nhưng lại bị tôi và Vương Tiên Dao chặn trước mặt, thành ra không làm sao được. Cậu ta nôn nóng hò hét không ngừng, bảo chúng tôi hãy cố chạy nhanh một chút.

Tôn Kim Nguyên vừa dứt lời, từ phía sau lưng tôi đã vọng tới mấy tiếng xé gió, kể đến là tiếng kêu thảm của Tôn Kim Nguyên: “Tớ nói này Vân Sơn, bọn cậu không thể chạy nhanh hơn chút nữa hay sao hả? Mông đít của tớ đã bị cái gã sau lưng quất cho sắp nở hoa đến nơi rồi đây này, không ngờ thời buổi này, người ta quay phim lại đi dùng đồ thật.”

Tôi cũng muốn nhanh lắm chứ, nhưng quả thực là lực bất tòng tâm, vì có một người bệnh đang cần tôi dìu đỡ đây này. Không lâu sau, tôi cảm thấy thân thể Vương Tiên Dao càng lúc càng mềm đi, cuối cùng gần như dựa hẳn vào người tôi, ngoảnh đầu sang nhìn thì thấy hai mắt cô nàng gần như chẳng mở ra được nữa, hình như sắp ngủ đến nơi. Tôi vội vàng khoác tay cô nàng qua vai mình, đỡ cô nàng đi về phía trước.

Tình trạng của Vương Tiên Dao đối với chúng tôi chẳng khác nào gặp sương giá giữa trời tuyết lạnh, lúc này, tốc độ của chúng tôi đã chậm lại càng chậm hơn. Tôi còn chưa kịp nói cho Tôn Kim Nguyên biết tình hình thì chợt cảm thấy cổ mình tắc nghẹn, hóa ra đã bị một chiếc roi da quấn chặt lấy. Sau đó, một luồng sức mạnh ghê gớm kéo tôi về phía sau, tôi và Vương Tiên Dao lập tức ngã dập lưng xuống đất, đầu óc choáng váng.

Tôi vừa mới há miệng mắng lớn được một tiếng thì thân thể đã bị mấy bàn tay đè chặt xuống. Tôi ra sức phản kháng nhưng lại chẳng hề có hiệu quả, vì chỉ sau nháy mắt, phía bên kia đã có thêm bốn, năm gã to lớn, trắng

kiện chạy tới, tôi lập tức bị giữ chặt không thể cựa quậy.

Mấy phút sau, tôi và Vương Tiên Dao đều bị người ta dùng dây thừng trói quặt hai tay ra sau lưng, cứ thế kéo vào trong địa cung. Đúng lúc này Vương Tiên Dao chột rên lên một tiếng vẻ hết sức đau đớn, sau đó gục hẳn xuống đất, nhìn bộ dạng hít thở hết sức khó khăn kia có thể thấy cô nàng đang cực kỳ khổ sở.

Vì có ánh nến sáng rõ rọi vào nên lúc này tôi mới nhìn rõ trên mặt Vương Tiên Dao xuất hiện rất nhiều đường chỉ màu đen, tuy màu sắc rất nhạt nhưng đây rõ ràng là dấu hiệu điển hình của việc trúng độc. Tôi không kìm được thềm lo lắng cho Vương Tiên Dao, tự nhủ thứ vừa đốt cô nàng nhất định là có mang chất độc cực kỳ ghê gớm, nếu không được đưa đến bệnh viện kịp thời, chỉ e cô nàng sẽ không cầm cự được thêm bao lâu nữa.

Nhìn tôi và Vương Tiên Dao bị lôi vào trong địa cung, Tôn Kim Nguyên vốn bị đưa vào trước chúng tôi cất lời trêu chọc: “Úi chà, đúng là chán quá, uổng công tớ tranh thủ thời gian giúp hai người các cậu. Bây giờ thì hay rồi, toàn quân bị tóm sống hết, chẳng sót một ai cả.” Trên mặt và trên ngực Tôn Kim Nguyên đều có vết thương do bị roi da đánh, bộ dạng cũng tả tơi nhếch nhác, vậy mà không ngờ cậu ta vẫn có tâm trạng dễ đùa cợt như thế.

Chính vào lúc này, một đoàn người ăn mặc theo lối binh sĩ cổ đại đi ra từ phía bên trong cánh cửa đá, tất cả bọn họ đều đeo đao bên hông, mặt mày hờ hững không có một chút biểu cảm, giống hệt những người vừa rồi. Đứng ở chính giữa bọn họ có một người rất đặc biệt. Người này tuổi chừng bốn chục, đầu đội mũ vuông, mặt góc cạnh như được tạc bằng dao vậy, vừa nhìn đã biết không phải người tốt. Hắn ta ăn mặc rất xa hoa, quý phái, trong tay còn cầm một thứ gì đó như lệnh bài, tôi nhủ thềm có lẽ tay này diễn vai một vị quan lớn.

Sau khi đi tới trước mặt chúng tôi, người có bộ dạng như một viên quan lớn đó chăm chú quan sát ba người chúng tôi một lát, vừa nhìn vừa không ngừng gật đầu, tỏ ra cực kỳ hài lòng. Sau đó, hắn cười “khà khà” quái dị, âm thanh lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy toàn thân đều không thoải mái.

Lúc này Tôn Kim Nguyên ở bên cạnh tôi không nhìn nổi nữa, bèn quay sang phía gã đó hậm hực cất tiếng hét to: “Tôi nói này đồng chí, ông đã cười đủ chưa vậy hả? Ông chính là đạo diễn phải không? Diễn viên của các ông là như thế nào vậy, ông xem họ đánh tôi thành cái bộ dạng gì rồi đây này? Ba người chúng tôi chẳng qua chỉ tò mò về ngôi mộ cổ này mà thôi, nên mới tới đây xem một chút, bọn ông đâu phải là công an, dựa vào cái gì mà dám bắt trói với lại đánh đập chúng tôi như thế. Cần thận tôi kiện bọn ông ra tòa đấy!”

Gã quan lớn đó không thềm đáp lời Tôn Kim Nguyên, sau khi lạnh lùng nhìn lướt qua ba người chúng tôi một lượt bèn giơ cao tấm lệnh bài trong tay lên, quay lại nhìn mấy gã binh sĩ sau lưng, lớn tiếng quát bảo: “Lương Vương lệnh ở đây, các người mau mau nghe lệnh.”

“Rõ!” Mấy gã binh sĩ kia lập tức cung kính đáp lời.

“Áp giải ba người này vào trong địa lao rồi trông coi cẩn thận cho ta, sau này, bọn chúng sẽ là nô lệ.” Dứt lời, hắn ta bèn xoay người rời đi luôn, chẳng thềm ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Mấy gã binh sĩ đó sau khi nhận lệnh liền lập tức hành động. Tôn Kim Nguyên dường như ý thức được sự lạ thường, bèn lớn tiếng hò hét: “Sao thế này? Mẹ kiếp! Mau nói rõ ràng đi, các anh rốt cuộc là loại người gì vậy hả? Chỗ chúng tôi còn có người bị thương nữa đấy!”

Thấy tình hình có vẻ không đúng lắm, tôi cũng hò hét theo Tôn Kim Nguyên. Nhưng bất kể tôi và Tôn Kim Nguyên làm loạn như thế nào thì gã có bộ dạng như một viên quan lớn kia cũng không chịu ngoảnh đầu lại nhìn chúng tôi lát một lần. Ngay cả đám binh sĩ kia cũng thế, mặc kệ cho chúng tôi hô to gọi nhỏ, bọn họ cứ làm như thể không nghe thấy, ra sức lôi chúng tôi về phía cánh cửa đá kia, trên mặt không có lấy một tia biểu cảm, từ đầu chí cuối luôn giữ nguyên một vẻ lạnh lùng, hờ hững.

Tôi không biết tại sao những người này lại kỳ quái như vậy, có điều bây giờ, tôi có thể xác định được rằng bọn họ tuyệt đối không phải đoàn làm

phim gì cả, cũng không phải là cảnh sát, vậy rốt cuộc bọn họ có thân phận thế nào đây? Trên đường đi, tôi và Tôn Kim Nguyên không ngừng hỏi han đám binh sĩ đó về vấn đề này, hy vọng có thể nhận được đáp án. Vậy nhưng đối phương không trả lời câu hỏi của chúng tôi, thậm chí còn chẳng buồn nhìn chúng tôi lấy một lần. Tôi có thể cảm nhận được, trong mắt bọn họ, chúng tôi chẳng khác gì không khí.

Đến trước cánh cửa đá, Tôn Kim Nguyên đột nhiên nhìn chăm chăm vào hai chữ cổ bên trên đó. Cậu ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc, rồi lại ngoảnh đầu nhìn về phía đường hầm mà chúng tôi đã đi qua để tới được địa cung này. Nhìn bộ dạng của cậu ta lúc này thì hình như vừa mới phát hiện ra điều gì từ hai chữ cổ trên cánh cửa đá.

Phía sau cánh cửa đá là một dãy cầu thang đá chạy dài xuống dưới, sau khi đi được chừng hai mươi mét, trước mặt chúng tôi xuất hiện một chỗ rẽ. Đi qua chỗ rẽ, chúng tôi tới một gian phòng đá khổng lồ, song khác với vừa rồi, nơi này được những hàng rào sắt chia ra thành bốn phòng giam, bên trong vô cùng ẩm ướt, thỉnh thoảng lại có một thức mùi hôi thối nồng nặc bay vào mũi chúng tôi.

Một gã binh sĩ rút từ bên hông ra một chiếc chìa khóa, đi tới phòng giam ở phía trong cùng, mở cửa ra, sau đó mấy gã binh sĩ còn lại liền đưa ba người chúng tôi tới đó, lần lượt đẩy từng người vào trong.

Chúng tôi còn muốn nói thêm mấy lời nữa, nhưng “rầm” một tiếng, cửa phòng giam đã bị đóng lại, mấy gã binh sĩ kia thì lập tức xoay người rời đi, chẳng chịu ở lại thêm một giây nào nữa.

Vì trong phòng giam này chỉ thấp mấy ngọn đèn dầu nên có vẻ âm u. Đã thế, không khí ở đây còn ẩm thấp, trên mặt đất đọng rất nhiều nước, lại kết hợp với thứ mùi hôi thối khó ngửi kia nữa thật khiến người ta không cách nào chịu đựng được.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 24: Bí Mật Ẩn Sau Những Xác Chết Biết Đi

Type: Diệu Linh

Lúc này, lòng tôi rối như tơ vò, không thể bình lặng trở lại được. Chuyện vừa rồi đến quá đột ngột làm tôi bất giác có suy nghĩ rằng tất cả những điều này kỳ thực chỉ là một giấc mơ, sau khi tỉnh dậy, chưa biết chừng tôi lại thấy mình đang nằm ngủ trên xô pha trong nhà.

Thấy tôi suốt một hồi lâu chẳng nói năng gì, Tôn Kim Nguyên không kìm được lên tiếng trước: “Vân Sơn, sao tự dưng cậu lại ngáy ra thế? Chúng ta phải mau chóng nghĩ cách thoát thân đi thôi.” Dứt lời, cậu ta liền hát hàm về phía Vương Tiên Dao đang nằm bên cạnh, nói tiếp: “Cứ tiếp tục thế này, chỉ e Tiên Dao sẽ chẳng cảm cự thêm được bao lâu nữa.”

Tôi không đáp lời Tôn Kim Nguyên, chỉ lẩm bẩm nói một mình rằng đây chỉ là một giấc mơ, không phải thật, cho nên không cần phải lo lắng, chờ sau khi tỉnh lại thì mọi chuyện sẽ kết thúc thôi. Nhưng tôi càng nghĩ như vậy thì lại càng cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì lúc này, Tôn Kim Nguyên đang tò mò nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt ấy của cậu ta mới chân thật biết bao, mà Vương Tiên Dao ở bên cạnh thì có vẻ vô cùng yếu ớt, tôi có thể cảm nhận rõ ràng rằng trái tim mình đang đau đớn, đau đớn vì lo lắng cho Vương Tiên Dao.

Tôi vẫn chưa nguôi hy vọng, bèn dần lòng lại, cắn mạnh một cái vào bờ môi đã nứt nẻ. Một cơn đau thấy tâm can lập tức truyền khắp người tôi, một dòng máu đỏ tươi từ từ chảy xuống qua khóe miệng, những điều này đều chứng tỏ rằng tôi bây giờ không nằm mơ, tất cả mọi chuyện đang xảy ra đều hoàn toàn chân thật.

Hành động này của tôi khiến Tôn Kim Nguyên vô cùng sợ hãi, cậu ta nôn nóng đi tới trước mặt tôi, nhưng vì hai tay bị trói quặt ra sau lưng nên chỉ có

thể dùng vai thúc nhẹ vào người tôi một cái, nói: “Vân Sơn, cậu làm sao vậy? Phải cố gắng giữ bình tĩnh đây!”

Tôn Kim Nguyên quả không then là một tay lão luyện từng nhiều lần đi lật đấu, thường xuyên phải đối mặt với cái chết, đã rơi vào tình cảnh này rồi nhưng vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Tôi thất thanh nói với cậu ta: “Kim Nguyên, cậu nói cho tớ biết đi, chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Những kẻ đã nhốt chúng ta vào đây là loại người gì vậy chứ?”

Tôi nói dồn dập, dáng vẻ vô cùng căng thẳng. Tôn Kim Nguyên ra hiệu bảo tôi chớ nên hoang mang, sau khi suy nghĩ một lát liền từ tốn nói: “Vân Sơn, cậu có tin vào chuyện xuyên việt(*) không? Tớ có cảm giác những người ăn mặc theo lối cổ đại đó rất có thể là người cổ đại thật sự, chưa biết chừng ngay từ khoảng khắc bước chân vào ngôi mộ cổ này, chúng ta đã xuyên việt rồi.”

(*)Xuyên việt là một định nghĩa ám chỉ việc vượt thời gian và không gian để tới một thế giới mới có thể liên quan hoặc không liên quan tới thế giới hiện tại.

Những lời này của Tôn Kim Nguyên giống như một chậu nước lạnh giội thẳng xuống đầu tôi, nỗi sợ hãi sau nháy mắt đã nhấn chìm tâm trí tôi. Xuyên việt? Sao có thể như vậy được chứ? Đó là chuyện chỉ có trong phim ảnh thôi, nói một cách khoa học thì điều đó không thể nào xảy ra được. Vậy nhưng những người mà chúng tôi vừa nhìn thấy kia đều ăn mặc theo lối cổ đại, hơn nữa lời nói cũng toát ra một vẻ hết sức dị thường, nếu chúng tôi không xuyên việt, vậy thì những chuyện này phải giải thích như thế nào đây?

Ban đầu, ba chúng tôi đều cho rằng đã gặp một đoàn làm phim, nhưng đến lúc này, sự việc hiển nhiên đã vượt qua khỏi quỹ đạo suy nghĩ thông thường. Đám binh sĩ kia, các nô lệ, kia, còn có gã có bộ dạng như một vị quan lớn kia nữa, hành vi của bọn họ không hề giống như đang diễn kịch, ngoài ra, roi da mà bọn họ sử dụng là loại roi gân bò thực sự chứ không phải chỉ là đạo cụ để làm phim.

Tất cả những việc này không thể giải thích bằng lẽ thường được, trong đầu tôi không ngừng vang lên những tiếng ong ong, lẽ nào sự thật đúng như lời Tôn Kim Nguyên nói, ba chúng tôi đã xuyên việt rồi ư? Vậy liệu chúng tôi còn có thể trở về thế giới cũ của mình được không? Những vấn đề này cứ lảng vảng trong đầu tôi mãi, khiến tôi càng lúc càng lo lắng.

Tôn Kim Nguyên thấy hơi thở của tôi trở nên dồn dập, bèn vội vàng an ủi: “Vân sơn, cậu đừng kích động, tạm thời không cần biết có phải chúng ta đã xuyên việt hay không, điều quan trọng nhất bây giờ là phải cởi được dây thừng ra rồi rời khỏi nơi này đã, nếu không e là Tiên Dao sẽ nguy mất.”

Tôi suy nghĩ một lát thấy cũng phải, bây giờ có suy đoán vu vơ nào có ích gì, cho dù biết được chân tướng thì có sao chứ? Rốt cuộc vẫn phải ở trong ngôi mộ cổ tối tăm, u ám này mà thôi. Tôi thở ra một hơi thật dài, cố gắng làm lòng mình bình lặng trở lại, sau đó nói với Tôn Kim Nguyên: “Bây giờ, cả ba chúng ta đều bị trói quặt tay ra phía sau, phải làm sao để thoát thân được đây?”

Tôn Kim Nguyên bình thản nói: “Chuyện này có khó khăn gì sao, hai người chúng ta tựa lưng vào nhau rồi giúp đối phương cởi dây trói ra là được rồi.”

Đúng thế, cách đơn giản thế này mà tôi lại không nghĩ ra, xem ra nhược điểm của tôi vẫn không hề thay đổi, cứ gặp chuyện lớn là tâm trạng lại xao động, khó mà bình tâm suy xét vấn đề một cách kỹ lưỡng được. Nhưng cũng còn may, ba chúng tôi lúc này bị nhốt chung một chỗ, nếu bị nhốt riêng ở ba nơi khác nhau thì đúng là hỏng bét.

Nơi cửa ra vào của địa lao có hai gã binh sĩ đứng gác, cả hai gã đều đứng ưỡn lưng thẳng tắp, mặt mày hờ hững, lạnh lùng, cặp mắt chưa từng nháy lấy một cái. Tôi và Tôn Kim Nguyên đều không dám gây ra tiếng động quá lớn, dù hai gã binh sĩ ấy đang cách chúng tôi hai mươi mấy mét.

Tôn Kim Nguyên từ từ xoay người lại, sau đó hai chúng tôi cố ý làm ra vẻ rất mệt mỏi, cùng ngồi bệt xuống đất. Tôn Kim Nguyên ra hiệu bảo tôi hãy

trông chừng hai gã binh sĩ ở cửa kia, dùng để bọn họ phát hiện ra sự lạ thường, sau đó lẳng lặng dịch mông tiến về phía tôi từng chút, từng chút một. Tôi khẽ gật đầu, mắt nhìn chăm chăm vào hai gã binh sĩ đang đứng im không động đậy kia, trong lòng thầm hy vọng bọn họ đừng đột ngột quay đầu sang rồi phát hiện ra hành vi của hai chúng tôi.

Loại dây thừng được dùng để trói tay chúng tôi là thừng gai, to ngang cỡ chiếc đũa, tuy bị thắt nút chết nhưng muốn tìm được đầu dây cũng không phải chuyện khó khăn. Sau một hồi cố gắng cựa quậy hai tay, sợi dây thừng trên tay tôi rốt cuộc đã lỏng ra một chút, tôi thầm mừng rỡ, cố gắng tách hai tay ra làm cho khoảng trống trên dây thừng càng lúc càng rộng thêm. Tôn Kim Nguyên dùng đầu ngón tay kéo mạnh mấy cái, sợi dây thừng trên tay tôi rốt cuộc đã được cởi ra.

Tôi thu hai bàn tay về, nắm chặt mấy lần, vận động các khớp xương, sau khi cơn tê nhức đã qua liền lẳng lặng giúp Tôn Kim Nguyên cởi dây trói. Chờ đến khi hoàn thành những việc này, hai chúng tôi đã đầm đìa mồ hôi.

Tôi thở phào một hơi, vẫn giữ nguyên tư thế quay lưng về phía Tôn Kim Nguyên, nhỏ giọng hỏi: “Đã cởi được dây trói rồi, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?”

Suy nghĩ một lát, Tôn Kim Nguyên cũng cảm thấy rất đau đầu, liền nói bằng giọng lo lắng: “Bây giờ, điều quan trọng nhất vẫn là Tiên Dao đã trúng kịch độc, không biết có thể kiên trì được tới bao giờ, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.”

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Vương Tiên Dao, thấy cô nàng đang nằm lặng lẽ ở một góc, những sợi chỉ đen trên mặt càng lúc càng đậm, tuy đã hôn mê bất tỉnh những bộ dạng đau đớn tột cùng kia vẫn không hề thay đổi.

Khi ngoảnh đầu lại, tâm trạng tôi vô cùng nặng nề. Tôn Kim Nguyên dường như cũng bị ảnh hưởng bởi tôi, ngồi đó thờ dài không ngớt. Chắc hẳn lúc này, cậu ta đang thầm hận bản thân mình, rằng không nên đưa hai người bọn tôi tới đây.

Vương Tiên Dao đã hôn mê bất tỉnh, đây là việc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng tôi, mà với quan hệ của ba chúng tôi thì đương nhiên không có chuyện vứt bỏ một người nào đó lại, cho nên nếu tôi và Tôn Kim Nguyên muôn bỏ trốn thì phải cõng theo cả Vương Tiên Dao mới được, hơn nữa, tốc độ của chúng tôi phải thật nhanh, bằng không, Vương Tiên Dao rất có thể còn chưa ra khỏi ngôi mộ cổ này thì đã mất mạng.

Tôi vốn là một người khá cực đoan, đối phương đã không cho chúng tôi con đường sống, vậy thì chúng tôi đành liều mạng với bọn họ mà thôi. Tôi cười nhạt, nói: “Đại Tôn Tử, đừng có thở dài nữa, đợi lát nữa, tớ sẽ cố gắng thu hút sự chú ý của hai gã lính gác kia, sau đó chờ bọn họ tới gần phòng giam thì chúng ta sẽ dùng dao găm đâm thẳng vào chỗ hiểm trên người bọn họ, tốc độ nhất định phải nhanh, vị trí đâm cũng phải thật chuẩn, bằng không, nhất định sẽ làm kinh động tới những người khác ở bên ngoài.”

Tôn Kim Nguyên không ngờ một người vốn nhất gan như tôi mà lại có thể nói ra những lời táo tợn như thế nên hơi sững ra vẻ ngạc nhiên, có điều cậu ta cũng không do dự quá lâu, ngay sau đó đã cười lạnh, nói: “Xem ra chỉ có thể làm như vậy mà thôi, bằng không, Tiên Dao sẽ khó mà giữ được tính mạng.”

Hai chúng tôi hành động cực kỳ mau lẹ, lập tức lấy chiếc ba lô leo núi sau lưng xuống, bởi vì trong đó có thứ vũ khí có thể cứu mạng chúng tôi – dao găm quân dụng. May mà vừa rồi đối phương không tịch thu ba lô của chúng tôi, bằng không, cơ hội để chúng tôi trốn thoát khỏi địa lao này sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Tôi không dám do dự chút nào, vì hành động của chúng tôi lần này quá mạo hiểm, do đó nhất định phải thừa dịp đối phương còn chưa phát hiện mà chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ. Sau khi lấy con dao găm quân dụng ra, tôi ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Tôn Kim Nguyên sớm đã chuẩn bị xong xuôi. Cậu ta mỉm cười và nháy mắt với tôi một cái, ý bảo có thể bắt đầu hành động được rồi.

Tôi chậm rãi khom người xuống, tựa như con báo chuẩn bị sẵn mồi, cặp

mắt nhìn chăm chặp vào hai gã binh sĩ đứng canh ở cửa địa lao, muốn xem bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào. Có điều đối phương từ đầu chí cuối chỉ nhìn về phía trước, không hề để ý tới bọn tôi. Tranh thủ cơ hội này, Tôn Kim Nguyên đã mau chóng cởi dây trói cho Vương Tiên Dao, sau đó đi tới sau lưng tôi.

Tuy dây trói trên cổ tay đều đã được cởi ra nhưng chúng tôi vẫn chắp hai tay sau lưng hông đánh lừa kẻ địch, định lát nữa sẽ khiến cho đối phương phải bất ngờ. Thấy tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, tôi bước từng bước tới bên cạnh cửa phòng giam, sau đó hướng về phía hai gã binh sĩ ở phía bên phải kia, cất tiếng hô lớn: “Ồi giờ ơi, tôi sắp đói đến chết rồi, hai anh lính ơi, các anh có thể lấy chút gì cho chúng tôi ăn được không?”

Trình độ diễn kịch của tôi vốn chẳng khá khảm gì, khi hô những lời này, chiếc lưỡi không kìm được hơi co giật, ngay đến bản thân tôi cũng cảm thấy kỳ cục, bàn tay phải đang cầm con dao găm quân dụng, để sau lưng thì cứ thế run lên bần bật. Tôi thầm nghĩ, nếu lát nữa đối phương qua đây, tôi và Tôn Kim Nguyên sẽ phải mỗi người xử lý một tên, mà tôi thì chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình sẽ phải giết người, do đó, sự căng thẳng trong lòng đã dâng cao tới cực điểm.

Tôn Kim Nguyên dường như nhìn ra được tâm trạng của tôi, liền hô to lên theo để phụ họa. Tôi biết cậu ta làm như vậy là để giúp tôi có thêm can đảm. Khi hô lên những lời này, cặp mắt của tôi vẫn luôn quan sát hai gã binh sĩ kia, vậy nhưng rất lạ, giống hệt trước đó, bất kể chúng tôi hô to đến cỡ nào, hô thê thảm ra sao, đối phương vẫn chẳng hề có phản ứng, thậm chí còn chẳng thèm đưa mắt nhìn qua phía chúng tôi lấy một lần.

Tôi bất giác có chút buồn bực, nhủ thầm hai gã kia rốt cuộc bị làm sao vậy? Ông đây phải cố sức hô to gọi nhỏ, đến mức cổ họng sắp vỡ ra rồi, thế mà chúng mày lại chẳng thèm để ý tới, chuyện này quả thực không bình thường chút nào! Ít nhất thì chúng mày cũng phải qua đây hỏi thăm xem có chuyện gì mới đúng chứ?

Tôn Kim Nguyên cũng cảm thấy rất lạ, phát hiện chiêu này không linh,

bền thôi không hò hét nữa. Cậu ta nhìn chăm chăm vào hai gã binh sĩ ở cửa địa lao, sau khi trầm ngâm suy nghĩ một lát bền hạ quyết tâm, bắt đầu lao người vào hàng rào sắt, những tiếng “loảng xoảng, loảng xoảng” lập tức vang lên không ngừng. Sau khi cố gắng được một lúc, Tôn Kim Nguyên cảm thấy mỏi mệt, liền dừng lại, vừa thở dốc vừa cất tiếng cười vang âm ỉ.

Tôi không biết Tôn Kim Nguyên đang cười cái gì, nhủ thầm lẽ nào con biển cố vừa rồi đã khiến một người xưa nay luôn tỉnh táo như cậu ta phát điên rồi ư? Mà tôi lại càng thấy khó hiểu hơn về hai gã binh sĩ kia, có người đang muốn phá hàng rào sắt mà tại sao bọn họ lại không qua xem xét tình hình chứ? Chẳng lẽ bọn họ tin chắc rằng dùng sức người thì không thể phá hỏng hàng rào sắt đó, cho nên mới không thèm qua đây? Kế hoạch của chúng tôi vốn là dụ đối phương qua đây rồi nhanh tay giết chết, sau đó lục lấy chìa khóa mở cửa phòng giam từ trên người bọn họ, nếu không làm được điều này, chúng tôi chẳng khác nào đã bị tuyên án tử hình.

Vậy nên tôi không cam tâm, lại một lần nữa hét hò âm ỉ, còn dùng chân đá vào hàng rào sắt và lớn tiếng chửi mắng cha mẹ đối phương, thế mà vẫn chẳng có tác dụng. Hai gã binh sĩ kia giống hệt hai bức tượng, từ đầu chí cuối luôn giữ nguyên dáng đứng và vẻ mặt đó, khiến người ta không biết nên làm sao cho phải. Tôi dần dần bình tĩnh lại, không tiếp tục làm những việc vô ích nữa.

Tôn Kim Nguyên đi tới bên cạnh tôi, ghé đến bên tai tôi nhỏ giọng hỏi: “Vân Sơn, cậu phát hiện ra chưa, hai gã binh sĩ kia dường như có chỗ cổ quái thì phải?”

Nghe Tôn Kim Nguyên hỏi như vậy, trái tim tôi giật thót một cái, hỏi ngược lại: “Chỗ nào cổ quái cơ?”

“Hai gã binh sĩ đó hình như không phải con người.” Tôn Kim Nguyên khẽ lắc đầu, trên mặt lộ rõ vẻ nặng nề vô hạn.

Trước đó, ba người chúng tôi từng gặp rất nhiều chuyện cổ quái, vậy nên dù có đối mặt với một số chuyện lạ tôi cũng có thể coi như thường, vậy

nhưng lúc này, nghe Tôn Kim Nguyên nói hai gã binh sĩ kia không phải là người, tôi vẫn không tìm được cảm thấy toàn thân giá lạnh. Hai gã binh sĩ kia rõ ràng đều là người, vậy mà Tôn Kim Nguyên lại nói là không phải, nếu bọn họ thực sự không phải là người, vậy lẽ nào chúng tôi cũng như vậy ư?

Tôn Kim Nguyên thấy tôi còn chưa hiểu ý cậu ta, bèn giải thích: “Cậu hãy nghe tớ nói trước đã. Ngay từ lúc mới nhìn thấy những người trong địa cung, tớ đã cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm rồi, nhưng vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu thì tớ nhất thời không thể nói rõ được. Mãi tới vừa rồi, khi tớ lao người vào hàng rào sắt mà hai gã binh sĩ kia vẫn không có phản ứng gì, tớ mới coi như đại khái hiểu ra một số chuyện. Bây giờ, tớ hoàn toàn có thể khẳng định, ngoại trừ kẻ cầm lệnh bài trong tay, đám còn lại, bất kể là binh sĩ hay nô lệ và đốc công, tất cả có tới tám, chín phần mười không phải là người.”

“Ý cậu là trong số những người chúng ta nhìn thấy vừa rồi, chỉ có kẻ tay cầm lệnh bài trông như quan lớn kia là người, còn những người khác thì đều không phải là người ư?” Khi mới nhìn thấy những con người đó, tôi cũng từng có cảm giác giống như Tôn Kim Nguyên vậy, vì bọn họ từ đầu chí cuối luôn toát ra một vẻ cổ quái khó mà miêu tả được bằng lời, có điều tôi thực sự chưa bào giờ nghĩ bọn họ không phải là người.

Tôn Kim Nguyên điềm nhiên lấy từ trong túi áo ra một bao thuốc, đưa cho tôi một điếu, nói: “Hãy hút một điếu trước đi, rồi tớ sẽ nói cho cậu nghe một bí mật.”

Tôi thấy cậu ta càng lúc càng tỏ ra đặc ý, chừng như sắp quên mất mình đang ở đâu rồi, bèn vội vàng nói: “Cậu không muốn sống nữa hay sao mà lại đi hút thuốc ở chỗ này? Lẽ nào cậu quên hai tay chúng ta đang bị trói ra sau lưng ư? Làm thế này thì lộ liễu quá đấy!”

Tôn Kim Nguyên thấy tôi tỏ vẻ căng thẳng như vậy thì tỏ ra rất buồn cười, trên mặt lộ ra những tia vui vẻ chẳng cần che giấu. Cậu ta ung dung đưa mắt nhìn về phía hai gã binh sĩ đang đứng im không động đậy bên ngoài, cười khẩy, nói: “Nói cho cậu biết nhé, kỳ thực, những người đó chỉ là xác chết biết đi mà thôi, chúng ta không cần phải sợ bọn họ.” Cậu ta nói rồi liền

không để ý tới sự can ngăn của tôi, châm thuốc hút.

Tôi nhìn Tôn Kim Nguyên vẻ bán tín bán nghi, thấy cậu ta sau khi châm thuốc hút còn quay qua phía hai gã binh sĩ kia buông lời khiêu khích. Tôi biết cậu ta làm thế là để chứng minh cho tôi thấy rằng lời của cậu ta là đúng. Có điều, hai gã binh sĩ đó thực sự chẳng thèm để ý tới Tôn Kim Nguyên, còn không thèm đưa mắt nhìn qua phía chúng tôi tới một lần. Nhìn thấy cảnh này, trái tim vốn đang lơ lửng của tôi rốt cuộc đã hoàn toàn buông xuống.

Vì phải giả vờ vẫn bị trói nên tay tôi một mực để sau lưng, thời gian lâu rồi bất giác có hơi tê dại. Tôi khẽ khua tay mấy cái cho dẫn gân cốt, lập tức cảm thấy thoải mái vô cùng, sau đó lại tò mò nhìn Tôn Kim Nguyên chăm chăm, cười nói: “Mau nói đi, nói hết những điều cậu biết cho tớ nghe nào!”

Tôn Kim Nguyên ra hiệu bảo tôi ngồi xuống, sau đó cũng ngồi bệt xuống đất. Cậu ta rít một hơi thuốc, rồi bắt đầu trầm ngâm nói: “Vừa rồi, không phải tớ đã nói chuyện này có liên quan tới một bí mật sao? Sau khi tớ kể cho cậu nghe bí mật này, cậu tự khắc sẽ biết tại sao tớ lại nói những người kia chỉ là xác chết biết đi.”

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 25: Bò Ra Tìm Một Người

Type: Min Xu

Tôn Kim Nguyên há miệng phả ra một quăng khói thuốc thật lớn, sau đó mới bắt đầu kể: “Sau khi báỉ sư, tớ từng đọc một cuốn sách trong thư phòng của sư phụ tớ. Cuốn sách đó được đóng bằng chỉ, vừa nhìn đã biết loại sách đó có từ thời nhà Thanh, tên sách là Cỏ. Cậu có biết nguồn gốc của Cỏ thuật không?” Đang nói đột nhiên Tôn Kim Nguyên đột nhiên quay sang hỏi tôi.

Tôi thường ngày rất lười, chẳng mấy khi đọc sách, ngoài những lúc làm việc thì đa phần thời gian đều dùng để lên mạng, nhưng trước giờ chưa từng tra cứu về những thông tin ly kỳ, cổ quái. Có điều, tôi từng xem một số bộ phim có liên quan đến Cỏ thuật, bèn đáp: ”Theo như trong phim, Cỏ thuật hình như có nguồn gốc từ Miêu Cương.”

Tôn Kim Nguyên khẽ gật đầu, nói: “Đúng vậy, Cỏ thuật ở đây có nguồn gốc từ Miêu Cương, Miêu Cương ở đây là chỉ miền Tây Nam Bộ của Trung Quốc, địa giới trải rộng trên các tỉnh, thành phố Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên, Trùng Khánh, Hồ Nam. Cậu có biết từ “cỏ” trong Cỏ thuật mang ý nghĩa là gì không?”

Tôi lắc đầu tỏ ý không biết. Tôn Kim Nguyên Kim vút điếu thuốc đã hút hết đi, nói tiếp:”Chữ “cỏ” (*), trên trùng dưới mãnh, ý rằng nó có liên quan mật thiết tới côn trùng và đồ đựng. Kỳ thực, ban đầu “cỏ” chính là chỉ một loài sâu độc được nuôi trong đồ đựng. Vậy loại sâu độc thế nào mới được coi là Cỏ đây? Trong bản thảo cương mục(**) có ghi rất rõ, đó là đem bỏ nhiều con sâu độc vào trong cùng đồ đựng, để cho bọn chúng tàn sát lẫn nhau. Đến cuối cùng con nào còn sống sót, thì con đó chính là Cỏ, qua đó đủ thấy Cỏ là thứ hiếm có tới mức nào.”

“Đúng thế, muốn tạo ra Cỏ qua thực không đơn giản chút nào, nhưng việc

này thì có liên quan gì tới những xác chết biết đi kia?”. Tôi không nén nổi những nỗi nghi hoặc đang dâng lên trong lòng, vội vã truy hỏi.

Tôn Nguyên Kim cười, nói: “Đương nhiên là có liên quan rồi. Người biết nuôi Cỏ thì đương nhiên cũng biết điều khiển Cỏ, mà loại người điều khiển Cỏ này thì được gọi là Thảo Quý Bà. Kỳ thực ở thời cổ đại, người điều khiển Cỏ đều là phụ nữ, bọn họ đời đời tương truyền, tuyệt đối không truyền cho đàn ông nên mới có cái tên như vậy. Phát triển đến sau này, Cỏ thuật được chia ra làm nhiều loại chẳng hạn như Trùng Cỏ, Thảo Cỏ, Hoa Cỏ, Thú Cỏ, mà người điều khiển Cỏ cũng không nhất định phải là phụ nữ nữa, đàn ông cũng có thể nuôi Cỏ. Dần dà, phụ nữ nuôi Cỏ ngày càng ít đi, trong tộc người Miêu, đàn ông nuôi cỏ được gọi là Vu sư.

Như mười lăm năm trước vậy, thứ Cỏ mà Tiên Dao trúng phải chính là một loại Trùng Cỏ điển hình. Đám cù suu đó không phải loại cù suu chúng ta hay thấy thường ngày, mà là Trùng cỏ được người ta dùng biện pháp đặc biệt để nuôi dưỡng, bọn chúng được người điều khiển Cỏ cho uống một số loại thuốc đặc biệt, thế là hiểu được ý người, có thể làm theo mệnh lệnh của người điều khiển Cỏ. Nhưng đám cù suu đó chỉ là giống Trùng cỏ thấp kém nhất mà thôi. Thường thì sau khi khống chế người trúng Cỏ một thời gian, chúng sẽ phải ăn trái tim và máu của người trúng Cỏ, do đó hiệu quả không được khả quan cho lắm, chỉ cần thời gian trúng Cỏ chưa quá lâu thì việc đối phó với chúng không quá khó khăn. Nếu tớ đoán không nhầm, đám đóc công, nô lệ và đám binh sĩ mà chúng ta nhìn thấy hôm nay kỳ thực đều trúng phải Cỏ độc, mà loại Cỏ độc ấy lợi hại vô cùng, có tên là Quý Mẫu Cỏ. Tớ tin rằng trong cơ thể của những người bị trúng Cỏ đó nhất định đều có tồn tại thứ Cỏ tên gọi Quý Mẫu kia. Loại Cỏ này đã biến mất khỏi thế gian từ nhiều năm nay rồi, là một sản vật có từ trước thời nhà Minh. Phạm là người trúng phải Quý Mẫu Cỏ thì đều hai mắt đờ đẫn, thần thái hững hờ, chỉ nghe theo mệnh lệnh của người điều khiển Cỏ, đến tận khi Quý Mẫu Cỏ trong cơ thể chết đi thì Cỏ độc mới được giải trừ. Nhưng Quý Mẫu Cỏ có tuổi thọ rất dài, nếu không phát sinh điều gì bất ngờ thì bọn chúng ít nhất cũng phải sống được trên trăm năm, mà nếu là loại Quý Mẫu Cỏ được nuôi dưỡng cẩn thận thì tuổi thọ càng dài hơn nữa, thậm chí còn có thể tới hàng ngàn năm.

Tuy Tôn Kim Nguyên giải thích đâu ra đó, tình trạng của người bị trúng Quỷ Mẫu Cỏ cũng rất giống với những người mà chúng tôi vừa gặp hôm nay nhưng vẫn còn một vấn đề nữa chưa có câu trả lời hợp lý. Tôi không kìm được cất tiếng hỏi Tôn Kim Nguyên: “Nhưng, một con côn trùng muốn sống được lâu như thế thì ít nhất cũng phải có đủ năng lượng để bổ sung mới được, trong khi đó, thân thể một con người đối với một con côn trùng tuy rằng to lớn vô cùng, nhưng không thể đủ cho nó sống cả ngàn năm được.”

“Cậu nhầm rồi, Quỷ Mẫu Cỏ không hề ăn ký chủ của mình đâu. Người điều khiển Cỏ mmooxi ngày sẽ cho người trúng Cỏ ăn một ít thuốc mà mình tự tay điều chế, nhưng thứ thuốc đó kỳ thực không phải để cho người trúng Cỏ ăn mà là để cho Cỏ ăn. Chỉ cần mỗi ngày được ăn thứ thuốc đó, Quỷ Mẫu Cỏ có thể hoàn toàn sống được cả ngàn năm. Ngoài ra còn một vấn đề khác, đó là người trúng Cỏ không thể sống lâu như vậy, do đó, sau khi người trúng Cỏ chết đi, Quỷ Mẫu Cỏ sẽ rời khỏi thân thể ký chủ để trở về trong tay người điều khiển Cỏ, và người điều khiển Cỏ lại tiếp tục dùng loại thuốc đặc biệt kia để nuôi dưỡng nó, đến khi nào bản thân hẳn chết đi mới thôi.

Nghe xong những lời kể về Cỏ thuật của Tôn Kim Nguyên, tôi cảm thấy kiến thức của mình quả thực có phần hạn hẹp, lại bị giới hạn quá nhiều, còn về những điều huyền bí của nền văn hóa Trung Hoa cổ đại thì lại không hề hay biết. Đồng thời, tôi cũng cảm nhận được sự đáng sợ của Cỏ thuật, trong lòng thầm nghĩ mấy món này cứ nên thất truyền cho sớm là tốt nhất, tiếp tục lưu truyền trên thế gian thực chẳng phải điều hay ho gì.

“Cậu đã biết những người đó bị trúng Cỏ rồi, vậy có cách nào để giải Cỏ không?” Tôi lại hỏi.

Tôn Kim Nguyên nở một nụ cười kỳ lạ, sau đó cất giọng âm u: “Muốn giải Cỏ thì chỉ có ba cách mà thôi. Trước lúc tới đây, tớ đã nói với bọn cậu rồi, chắc cậu cũng phải biết làm thế nào rồi đấy.”

Ba phương pháp giải Cỏ kia hiển nhiên đều chẳng dễ gì thực hiện, dù là cách nào thì cũng ẩn chứa đầy những nguy cơ và rủi ro. Có điều xét ra hai chúng tôi đều khá may mắn, ít nhất thì cũng không bị trúng Cỏ, bằng không

sẽ giống như những nô lệ kia, phải làm việc trong thế giới dưới lòng đất này bất kể ngày đêm, chẳng được nghỉ ngơi chút nào. Tôi chợt nghĩ tới gã có bộ dạng như một viên quan lớn kia, nhũ thậm hấn có bộ dạng rợn người thì thôi đã đành, nhưng tác phong hành sự cũng là như thế, mà Tôn Kim Nguyên lại nói ở chỗ đó chỉ có một mình hấn là “người”, lẽ nào hấn chính là Vu sư

Tôi nói suy nghĩ này cho Tôn Kim Nguyên biết. Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói: “Có thể lắm, song chúng ta dù có thảo luận nhiều đến mấy thì cũng vô ích thôi, điều quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cách rời khỏi nơi này mới được.”

Tôi trầm ngâm nói: “Kỳ thực, chúng ta vẫn có một cách để thoát thân.”

“Cách gì vậy?” Tôn Kim Nguyên hưng phấn hỏi, hai mắt nhìn tôi chăm chăm vẻ hết sức ngạc nhiên.

Tôi nói: “ Chúng ta đã bị đối phương nhốt vào đây, bọn chúng sớm muộn gì cũng phải tới đây hạ Cổ với chúng ta, theo tớ, lúc bọn chúng mở cửa phòng giam chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta rời khỏi nơi này.”

Tôn Kim Nguyên giơ ngón tay cái lên với tôi, khen ngợi: “Cậu nói đúng lắm! Có điều, không biết bao giờ đối phương mới đến hạ Cổ với chúng ta đây nhỉ? Mong là thời gian đừng quá lâu, tớ lo Tiên Dao sẽ...”

“Bọn chúng sẽ không hạ Cổ chúng ta đâu” Tôn Kim Nguyên còn chưa dứt lời, một giọng nói vô cùng yếu ớt đã đột ngột vang lên từ phía sau lưng chúng tôi.

Tôi và Tôn Kim Nguyên đều bất giác ngậy người, sau đó lập tức đứng bật dậy. Khỉ thật! Thế này thì đúng là đáng sợ quá, không ngờ còn có người khác ở đây nghe lén chúng tôi nói chuyện. Tôn Kim Nguyên giống như một con sư tử nổi giận, xoay người lại gầm lên: “Ai đấy? Đừng có giả thần giả quỷ với ông đây, mau mau lộ diện đi!”

Hai người chúng tôi tuy tỏ ra cực kỳ căm phẫn, nhưng thực ra đều hơi

chột dạ, chủ yếu là bởi kẻ nghe lén kia đột nhiên phun ra một câu mà chẳng có dấu hiệu báo trước nào, hơn nữa câu đó còn trả lời thẳng vào vấn đề mà chúng tôi đang thảo luận, xem ra hẳn đã nghe lén được một lúc lâu rồi. Nếu lúc này hẳn chạy đi tố cáo với gã có bộ dạng như một viên quan lớn kia thì kế hoạch chạy trốn của chúng tôi há chẳng phải sẽ tan thành bọt nước ư?

Chúng tôi vốn nghĩ rằng sẽ có người đi ra từ trong một góc kín ở bên ngoài, nhưng thật không ngờ, người đó lại bò ra từ phía sau bên trong gian phòng giam mà hiiejn chúng tôi đang bị nhốt. Bởi vì chúng tôi bị nhốt tại phòng giam ở trong cùng, mà góc phải ở phía sâu bên trong kia lại là một góc chết mà ánh đèn không thể chiếu tới được, ngoài ra vừa rồi tôi với Tôn Kim Nguyên bận suy nghĩ xem nên làm thế nào để thoát ra ngoài nên mới nhất thời không phát hiện ra có người đang ẩn nấp ở đó.

Đúng thế, người đó đã bò ra ngoài, rất có thể là bởi đôi chân đã trở thành tàn phế, ngoài ra hẳn ta buông xõa mái tóc nên chúng tôi không thể nhìn rõ tướng mạo. Khi hẳn sắp bò tới trước mặt chúng tôi, Tôn Kim Nguyên chột lùi về phía sau một bước lớn, hai tay đưa lên trước ngực làm tư thế phòng ngự, còn tôi cũng nhìn chăm chăm vào hẳn bằng ánh mắt đề phòng.

Người đó thấy chúng tôi còn chưa yên tâm về hẳn thì tỏ ra rất biết điều, không lại gần thêm nữa, chỉ ngẩng đầu lên khẽ nở một nụ cười với chúng tôi, có điều nụ cười đó quả thực còn khó coi hơn khóc. Hẳn ta chừng bốn đến năm chục tuổi, khuôn mặt vàng vọt như sáp nến, hai bên má khô quắt cả lại, xương gò má nhô cao, trong hốc mắt hõm sâu, cặp mắt trông có vẻ to đến bất thường khiến tôi nhìn mà không tìm được cảm thấy da đầu tê dại. Khi thật, người này gầy đến thế kia rồi, liệu còn có thể tính là người được nữa không đây?

Tôn Kim Nguyên nhìn hẳn, hỏi bằng giọng cảnh giác: “Anh là ai? Tại sao... tại sao lại ở đây?” Bộ dạng của kẻ trước mặt kia quả thực có hơi đáng sợ ngay cả một tay can đảm như Tôn Kim Nguyên khi hỏi những lời này, giọng nói cũng không tìm được hơi run.

Người đó đưa đôi tay chỉ còn lại da bọc xương của mình lên phía trước,

cố gắng chống xuống đất, sau đó ngồi dậy một cách khó khăn. Vì đã phải bò trên mặt đất trong một khoảng thời gian dài, sau khi ngồi dậy, toàn thân người đó không kìm được run lẩy bẩy, cứ như thể chẳng còn bao nhiêu sức lực. Hắn lộ vẻ thư thái, nói với hai người chúng tôi: “Tôi cũng giống như các cậu, bị bắt tới nơi này.”

Nghe hắn nói như vậy, tôi và Tôn Kim Nguyên đều cảm thấy rất bất ngờ, hóa ra cái gã gầy trơ xương trước mặt này không phải người trong mộ cổ mà chỉ là một người có cảnh ngộ giống như chúng tôi mà thôi. Lúc này, sự đề phòng của chúng tôi với hắn đã giảm đi quá nửa, nhưng vẫn không dám tùy tiện tin ngay những lời hắn nói, bèn hỏi tteeso: “Tại sao anh lại bị bắt tới đây?”

Người đó gạt mái tóc xõa ra sau lưng, cất giọng yét ớt: “Nếu tôi đoán không nhầm, các cậu đến đây là để trộm mộ đúng không?” Hắn ta không đáp mà hỏi ngược lại.

Người này cũng đúng thật là... Cho dù anh có nhìn ra bọn tôi là dân trộm mộ thì cứ tự biết trong lòng là được rồi, sao lại vạch trần ra như vậy? Nếu bọn tôi là hạng cùng hung cực ác, chưa biết chừng đã giết anh để diệt khẩu rồi.

Thấy chúng tôi không trả lời, người đó cười gượng một tiếng, nói: “Kỳ thực tôi tới đây cũng là để trộm mộ. Đoàn bọn tôi tổng cộng có năm người, từ hai mươi năm trước đã bắt đầu tìm kiếm mộ Lương Vương, tất cả đều bởi truyền thuyết về chín mươi chín thùng vàng và chín trăm chín mươi chín thùng bạc kia. Song mộ Lương Vương được giấu rất kín, hơn nữa xung quanh còn có rất nhiều mộ giả, bọn tôi gần như đã đi qua hết các ngôi mộ giả rồi, sau hai mươi năm mới may mắn tìm được mộ Lương Vương thực sự. Tuy trước khi xuống mộ, bọn tôi đã đoán trước được là trong mộ sẽ có rất nhiều nguy hiểm, nhưng vẫn tự tin rằng với bản lĩnh của năm người chúng tôi thì sẽ khắc phục được tất thảy mọi khó khăn trên đời.” Thân thể hơi run rẩy, anh ta kể tiếp: “Mất chừng hơn nửa ngày, chúng tôi đào được một cái hang đâm thẳng đứng xuống dưới từ chỗ đồng đất phong mộ bên trên đỉnh

mộ, sau đó cẩn thận bò xuống dưới, và rồi phát hiện phía dưới đó có một đường hầm sâu không có điểm tận cùng. Chúng tôi đi về phía trước, nhưng không bao lâu sau thì phát hiện thì phát hiện mình đã lạc đường, phía trước chúng tôi là một con đường không bao giờ đi hết. Khi đã đi mệt rồi, chúng tôi bèn ngồi xuống bàn bạc và nhanh chóng đưa ra được một kết luận, đó là chúng tôi đã lọt vào một trận pháp rất lớn. Chúng tôi liền dùng biện pháp của mình để phá trận, sau khi tìm thấy một cửa vào bí mật, vừa mới định đi vào tra xét tình hình thì chúng tôi đã bị mấy chục người ăn vận theo lối cổ đại vây chặt lấy, còn chưa kịp hiểu ra là có chuyện gì, chúng tôi đã bị đám binh sĩ kia kề dao lên cổ, kể đó thì cũng giống như các cậu, chúng tôi bị trói quặt tay ra sau lưng và đưa tới nơi này. Đây là chuyện xảy ra từ một tháng trước.”

(*):Chữ “cổ” do chữ “trùng” và chữ ”mãnh” ghép lại mà thành, trong đó chữ “trùng” tức là côn trùng, sâu bọ, còn “mãnh” là đồ đùng.

(**):Bản thảo cương mục là một từ điển bách khoa toàn thư của Trung Quốc về dược vật học được thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ 16, đầu thời nhà Minh. Đây được coi là tác phẩm y học hoàn chỉnh và chi tiết nhất trong lịch sử Đông y.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 26: Đầu Đuôi Mọi Sự

Type: Min Xu

Xem ra người này đã gặp phải tình cảnh giống hệt ba người chúng tôi, nhìn bộ dạng gầy trơ xương của anh ta thì nhất định là đã nhiều ngày không được ăn uống gì rồi. Tôi với Tôn Kim Nguyên đều không đành lòng, vì đối phương dù sao cũng là người bị nạn, hơn nữa còn là dân trộm mộ giống chúng tôi, nên ra tay giúp đỡ mới phải đạo.

Tôi mở ba lô leo núi, lấy ra một miếng bánh quy đưa cho người đàn ông gầy gò trước mặt, nói: “Anh hãy ăn chút gì đi đã, lát nữa chúng ta sẽ cùng nghĩ cách rời khỏi nơi này.” Nói tới đây, tôi chợt nhớ đến một việc, bèn tò mò hỏi: “Đúng rồi, vừa nãy anh nói bọn anh có tất cả năm người, thế bốn người khác đâu? Bọn họ bây giờ thế nào rồi?”

Người đó không hề khách sáo với chúng tôi, bởi anh ta đã đói quá rồi, nhìn thấy miếng bánh quy mà giống như là nhìn thấy thứ quý giá nhất trên đời, sau khi đưa tay đón lấy liền bỏ ngay vào mồm, nguyên một miếng bánh to bị anh ta ăn hết chỉ sau nháy mắt. Tôi bảo anh ta đừng nôn nóng, trong ba lô của tôi vẫn còn rất nhiều bánh quy, sau đó lại đưa cho anh ta một miếng bánh quy khác.

Bởi vì ăn quá vội nên anh gầy (tôi gọi anh ta như vậy) bị nghẹn. Nhìn thân thể gầy gò yếu ớt kia, tôi thậm chí lo anh ta sẽ vì bị mắc nghẹn mà toi mạng, bèn vội vàng lấy từ trong ba lô ra một chai nước khoáng, mở nắp rồi đưa cho anh ta.

Anh ta nhìn chúng tôi bằng ánh mắt cảm kích, sau khi đã xuôi hơi mới trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi: “Vốn dĩ cả năm người bọn tôi đều bị nhốt trong phòng giam này, nhưng có bốn tên nô lệ đột ngột chết đi, thế là mấy người anh em kia của tôi bị mang đi thay thế, chỉ còn lại một mình tôi bị nhốt ở

đây. Nghe gã quân sư kia nói, đáng lẽ tôi cũng bị hạ Cỗ, sau đó biến thành nô lệ, phải đi giúp bọn chúng xây dựng Thiên Cung, nhưng vì mấy ngày nữa là thời điểm bọn chúng làm lễ cúng tế, nên mới tạm thời tha cho tôi một mạng. Tôi nghĩ chắc bọn chúng định dùng tôi làm đồ cúng tế đấy thôi.”

Tôi nghe anh ta nhắc tới gã quân sư nào đó, bèn hỏi đó có phải là kẻ trông như một viên quan lớn kia không. Vào thời cổ đại, dùng người sống làm đồ cúng tế là một việc hết sức bình thường. Trong một số ngôi mộ cổ, quy mô lớn, đội khảo cổ còn thường xuyên phát hiện ra các hố chôn sống nô lệ. Trong những năm tháng đó, nô lệ kỳ thực chẳng khác gì súc vật, đám người quyền quý hoàn toàn có thể tùy ý giết chết. Đây là một việc mà ai cũng rõ cả, có điều bây giờ, việc này lại xảy ra ngay bên cạnh chúng tôi, chỉ thoáng nghĩ thôi đã khiến người ta sợ hãi.

Anh gầy nói tôi đã đoán đúng, kẻ có bộ dạng như một viên quan lớn kia chính là quân sư của Lương Vương. Hắn là một người bình thường, không hề bị Lương Vương hạ Cỗ. Như vậy phán đoán của Tôn Kim Nguyên lại được chứng thực thêm một bước nữa, nhưng cậu ta vẫn còn có chuyện chưa hiểu, bèn hỏi: “Nghe anh nói như vậy, lẽ nào Lương Vương cũng ở trong ngôi mộ cổ này ư?”

Anh gầy dường như đã ăn no uống đủ, sau khi ợ hơi mấy cái liền nói: “Đúng vậy, Lương Vương chắc chắn là đang ở trong ngôi mộ cổ này, chỉ là không chịu xuất hiện trước mặt chúng ta mà thôi. Dường như trong số những người ở ngoài, chỉ có gã quân sư kia là từng được gặp Lương Vương. Tôi nghĩ Lương Vương có lẽ sống trong Thiên Cung.”

Trước đó, chúng tôi cho rằng mình đã xuyên không tới một thế giới khác, nhưng sau khi nghe anh gầy nói ra tình cảnh của bản thân, chúng tôi đã có thể khẳng định đây vẫn là thế giới ban đầu và mình chưa hề xuyên việt. Nhưng nếu như vậy, Lương Vương há chẳng phải đã sống được sáu trăm năm rồi sao? Chuyện quả thực là quá khó tin!

Anh gầy chắc hẳn đã phải ngồi quá lâu, dần dần không cảm cự nổi nữa, bèn nhích người tới bên cạnh hàng rào sắt mà tựa vào đó để tiết kiệm thể lực.

Aanh ta nói với chúng tôi bằng giọng thần bí: “Tôi vốn cũng không tin trên đời này lại có chuyện trường sinh bất lão, nhưng kể từ khi bọn tôi bị Lương Vương bắt sống, tôi không thể không tin vào điều này. Ngoài ra, tôi còn có thể xác định được rằng truyền thuyết kia đúng là sự thực.”

“Anh muốn nói tới truyền thuyết về chín mươi chín thùng vàng và chín trăm chín mươi chín thùng sắt ư?” Tôi hỏi

Truyền thuyết này Tôn Kim Nguyên từng kể với tôi, rằng sau khi Lương Vương chết, trong mộ của lão được chôn theo rất nhiều vàng bạc châu báu, mục đích là để khi xuống suối vàng, lão ta vẫn có thể hưởng thụ một cuộc sống đế vương dư dả. Nhưng điều này thì liên quan gì tới chuyện trường sinh bất lão của Lương Vương cơ chứ?

Anh gầy khẽ nở nụ cười, nhìn chúng tôi bằng ánh mắt quái dị, sau đó mới hỏi: “Truyền thuyết này các cậu nghe được từ đâu vậy?”

Truyền thuyết này là do Tôn Kim Nguyên kể cho tôi nghe, chuyện này cậu ta đương nhiên biết rõ nhất, thế là tôi không kìm được đưa mắt nhìn qua phía cậu ta. Tôn Kim Nguyên llooj vẻ suy tư nói: “Truyền thuyết này là do sư phụ kể cho tôi nghe, sao vậy? Lẽ nào sư phụ tôi kể không đúng?”

Anh gầy cười lạnh, hỏi: “Sư phụ của cậu là người như thế nào?”

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói bằng giọng hết sức tự hào: “Sư phụ tôi là một bậc cao nhân thật sự, những đạo thuật Mao Sơn, thuật Giáng Đầu, thuật Tầm Long Điểm Tinh, ông ấy đều tinh thông cả. Mà tính mạng của tôi cũng là nhờ có ông ấy nên mới giữ được đây!”

Anh gầy trầm tư một lát, dường như cảm thấy có điều gì đó không ổn, bèn hỏi: “Sư phụ của cậu đã là một cao nhân, vậy tại sao lại không biết phần tiếp theo của truyền thuyết này? Chẳng lẽ ông ấy cố ý không nói cho bọn cậu biết?”

“Phần tiếp theo? Lẽ nào truyền thuyết còn có phần tiếp theo nữa ư?” Tôi

và Tôn Kim Nguyên cũng kêu lên thất thanh.

Anh gầy khẽ gật đầu, nói: “Tất nhiên, trong giới trộm mộ, phàm là người có chút thâm niên thì gần như đều biết về truyền thuyết này, sư phụ cậu đã có bản lĩnh ghê gớm cỡ đó, vậy thì chắc chắn là phải biết phần tiếp theo của câu chuyện, thế mà các cậu lại không tỏ tường toàn bộ, còn dám đi vào trong ngôi mộ cổ này nữa, đúng là to gan thật đấy!”

Tôi và Tôn Kim Nguyên đều bất giác sửng người, không hiểu anh ta nói vậy là có ý gì, đành kiên nhẫn chờ anh ta nói ra đầu đuôi mọi nhẽ. Anh gầy thấy cả hai chúng tôi đều không lên tiếng, bèn chậm rãi nói tiếp: “Những người trộm mộ lão luyện trước khi bắt đầu tiến hành về cơ bản đều sẽ tìm đủ mọi cách để xác định thân phận của chủ nhân ngôi mộ. Làm vậy, thứ nhất là để tính xem ngôi mộ đó có đáng để đi trộm hay không, hoặc là bên trong ẩn chứa nguy hiểm gì không. Thường thì trong các ngôi mộ cổ cỡ lớn đều ẩn chứa rất nhiều cơ quan và ám khí, mà mộ Lương Vương này thì lại càng có khả năng như vậy. Các cậu có biết Lương Vương là người như thế nào không?”

Lương Vương có xuất thân cực kỳ đặc biệt, là một người dân tộc thiểu số, từ nhỏ đã tinh thông Cổ thuật và Kỳ môn độn giáp, cũng chính bởi vì như thế nên lao mới có thể từng bước leo dần lên ngôi vị Lương Vương. Nhưng Lương Vương cuối cùng lại phát động chiến tranh với nhà Minh, sau khi thua trận liền dẫn theo đám bộ hạ tàn dư trốn đến núi La Tàng, đồng thời cho xây dựng lăng mộ của mình tại đó, mà núi La Tàng cũng chính là núi Lương Vương bây giờ. Khi xây dựng lăng mộ, Lương Vương may mắn phát hiện ra một nguồn suối trong địa cung, nước suối không ngừng phun lên từ sâu dưới lòng đất, còn tỏa mùi thơm kỳ lạ. Nhưng bên cạnh nguồn suối đó, lại có mmasy con rắn lớn bảo vệ, Lương Vương phái người đi tiêu diệt bọn chúng thì lại liên tiếp gặp thất bại. Lương Vương nhận định rằng nguồn suối đó tuyệt đối không hề tầm thường, bằng không đã chẳng có rắn lớn che chắn, bèn mang theo hai món bảo vật là dạ minh châu và tráp pha lê xuất chiến. Dưới uy thế của dạ minh châu mấy con rắn lớn đó không ngờ lại ngoan ngoãn đầu hàng, thế là Lương Vương chiếm được nguồn suối quý giá đó.”

Rắn lớn? Tâm tư tôi xoay chuyển không ngừng, rất nhanh nhớ lại chuyện mười lăm năm trước khi chúng tôi lần đầu tiên tới núi Lương Vương. Lúc đó, chúng tôi bị rơi vào trong một cái hang nằm sâu dưới lòng đất, chẳng phải giữa đường đã gặp một con rắn lớn quái dị ư? Phải chăng đó chính là con rắn đã bảo vệ nguồn suối trong truyền thuyết?

Tôn Kim Nguyên dường như cũng có suy nghĩ như tôi, sau khi đưa mắt nhìn qua phía tôi một chút liền thở dài, nói: “Lẽ nào chính là con rắn mà ba người chúng ta đã giết chết đó ư?”

Tôi nói có thể lắm, chắc hẳn đó là một trong số những con rắn bảo vệ nguồn suối. Nếu lúc đó chúng tôi gặp phải mấy con một lúc thì có lẽ đã mất mạng rồi, bây giờ nghĩ lại mà vẫn thấy run sợ. Ngoài ra, chúng tôi chỉ biết Lương Vương là một vị phiến vương, không hề biết lão ta còn là một cao nhân, đoán chừng trận pháp Âm Dương Lục Hợp mà chúng tôi gặp phải trước đó chính là do lão bố trí mà ra. Nếu sớm biết lần này mình phải đi trộm mộ của một người lợi hại như vậy, dù có cho một trăm lá gan tôi cũng chẳng dám tới đây. Ngẫm lại mới thấy lời của anh gầy kia đúng thật, chúng tôi ngay cả thân phận của chủ nhân ngôi mộ này còn chưa làm rõ, thế mà đã dám đi trộm mộ rồi, đúng qura là lớn mật!

Chúng tôi chỉ bàn luận về chuyện con rắn thêm một lát, nhưng qua đó anh gầy cũng biết được đây không phải lần đầu tiên chúng tôi đến nơi này, bèn nói mấy người chúng tôi đúng là điếc không sợ súng, không biết được chỗ đáng sợ bên trong mộ Lương Vương. Vì sức khỏe của anh ta không được tốt lắm nên chúng tôi ngồi lại đó hút thêm vài điếu thuốc nữa coi như nghỉ ngơi.

Một lát sau, anh gầy lại nói tiếp; “Kỳ thực, nguồn suối đó là Địa Tuyền, nơi hội tụ linh khí của mặt đất, hiếm có vô cùng. Lương Vương là hạng nhân vật cỡ nào, đương nhiên biết rõ bí mật ẩn chứa bên trong, bèn sai quân đội đến canh giữ nguồn suối đó, không cho phép người khác lại gần. Nói ra thì vị Lương Vương này đúng là quá may mắn, đầu tiên là lấy được hai món bảo vật dạ minh châu và tráp pha lê trong thời chiến loạn, sau đó lại tìm được nguồn suối này, thực là một người có phúc.”

Tuy anh gầy không nói ra kết cục cuối cùng, nhưng nghe giọng điệu của anh ta thì dường như nhờ vào nguồn suối đặc biệt kia nên Lương Vương mới có thể sống được sáu trăm năm như vậy. Tôi không khỏi có chút tò mò hỏi: “Địa Tuyền là loại suối gì vậy? Nó có thể khiến người ta trường sinh bất lão ư?”

Anh gầy để lộ vẻ mặt vô cùng khao khát, nói; ‘ Địa Tuyền là loại suối ngầm ẩn sâu dưới lòng đất, cũng là một sản vật trong thần thoại thời kỳ thượng cổ. Theo truyền thuyết khi Bàn Cổ(*) khai thiên lập địa, loại nước ngài uống chính là nước Địa Tuyền này. Người đời sau cho rằng nước Địa Tuyền chính là nước thần, uống vào có thể trường sinh bất lão. Lương Vương là một người cực kỳ cẩn thận, đầu tiên lão lợi dụng Cổ thuật để khống chế tất cả thuộc hạ trong tay, tuy cũng để cho những người đó hưởng dụng nước suối, song khi đó bọn họ đã là con rối của lão rồi, cho nên bí mật này sẽ được giữ kín vĩnh viễn. Cố điều Lương Vương cũng không đuổi tận giết tuyệt, một số thủ hạ thực sự trung thành vẫn được lão giữ lại, mà gã quân sư kia chính là một trong số đó.’”

Nghe đến đây, chúng tôi đã có thể đại khái hiểu được nguồn cơn sự việc, đám người đó có thể sống tới mấy trăm năm là nhờ có Địa Tuyền. Ngẫm ra thì chúng tôi đã bị giam giữ bởi Lương Vương - một kẻ vừa có bản lĩnh ghê gớm, vừa âm hiểm,狡 hoạt. Gặp phải đối thủ như vậy, chúng tôi có thua cũng không uổng chút nào.

(*)Bàn Cổ được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc.

Tôn Kim Nguyên vẫn còn một điều chưa hiểu. Cậu ta cảm thấy Lương Vương đã cẩn thận như vậy, lẽ ra bí mật này không nên bị coi như truyền thuyết mà lưu truyền ra ngoài mới đúng, lẽ nào có người đã phản bội lão và trốn thoát được? Anh gầy lắc đầu, nói: “Trước đây, tôi cũng cho rằng như vậy, nhưng sau một thời gian quan sát, tôi hiểu ra truyền thuyết này không phải do người nào chạy trốn rồi nói ra bên ngoài, mà là do chính Lương Vương cố ý để lộ.”

‘Sao lại như vậy chứ? Lão làm như thế há chẳng phải mong người khác đến đào mồ mình ư?’ Tôi nghi hoặc, nói.

Anh gầy cười lạnh một tiếng, tiếng cười nghe hờ hững mà ròn rợn, khiến tôi bất giác dựng đứng cả lông tơ. ‘Nguyên nhân rất đơn giản. Đó là những nô lệ kia cứ qua một thời gian thì sẽ chết đi, bởi vì bọn họ đã trúng phải Quỷ Mấu Cổ. Quỷ Mấu Cổ là một loại Cổ cực kỳ bá đạo, có thể nói là người trúng Cổ đã chết ngay từ khoảnh khắc đó rồi, chỉ có thân xác là còn sống mà thôi. Có điều, tuy được uống nước Địa Tuyền thần kỳ, song những thân xác đó vẫn không thể sống được quá lâu, nếu không có sự bổ sung thì Thiên Cung của Lương Vương ắt không thể hoàn thành, vậy thì phải làm sao đây? Các cậu hãy tự nghĩ mà xem!’

Tôn Kim Nguyên dường như đã hiểu ra điều gì, bèn vỗ đầu một cái thật mạnh, nói: ‘Tôi hiểu rồi, Lương Vương cố ý tiết lộ bí mật này ra ngoài là để dụ người ta tới đây, như thế, lão sẽ có cả mớ nô lệ để thay thế.’

Tôi có chút tò mò, bèn hỏi: ‘Một bí mật có sức hấp dẫn lớn đến như thế mà được truyền ra ngoài, chỉ e thiên hạ mười phần thì sẽ có tới chín phần đổ xô đến đây tìm kiếm mật. Đến lúc đó, dù Lương Vương lợi hại đến đâu đi chăng nữa thì cũng thế thôi, liệu lão có thể ngăn chặn nổi bao nhiêu người đây?’

Anh gầy lắc đầu, nói: ‘Lương Vương cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên đã lường trước được những điều lợi hại bên trong. Cậu đừng quên lão là người như thế nào. Bề ngoài là Lương Vương nhưng kỳ thực trước đây, lão cũng từng là một tên trộm mộ. Lão đã rất khéo léo giấu một số cuốn sách lựa vào trong các ngôi mộ cổ, trong sách có ghi lại vị trí mộ của Lương Vương. Khi người lật đầu phát hiện ra những cuốn sách lựa đó, tất nhiên sẽ đi tìm kiếm mộ Lương Vương, bởi lẽ sự hấp dẫn này thực sự quá lớn, đặc biệt là đối với người lật đầu. Người lật đầu nào lọt vào trong địa cung này cũng sẽ trở thành nô lệ mới của lão. Mà dù họ không tìm được đến nơi cũng sẽ nói bí mật này cho người đời sau của mình biết. Còn người ngoài cuộc dù có biết cũng sẽ chỉ coi đây là truyền thuyết mà thôi, không nghĩ rằng nó có

thật. Do đó, nô lệ ở nơi này có thể nói là dùng mãi không hết, nhưng bí mật lại chỉ được lưu truyền trong một nhóm người rất nhỏ. Sự phụ của cậu ắt hẳn cũng giống như bọn tôi, được người đời trước nói cho biết truyền thuyết này, và cũng tin là thật, nên mới tới đây tìm kiếm.”

Sau đó, tôi lại chợt nhớ tới một việc, đó là trước khi bị bắt tới nơi này, dường như Tôn Kim Nguyên đã rất hứng thú với hai chữ cổ bên trên cánh cửa đá, tôi bèn hỏi cậu ta rằng có phải hai chữ đó mang hàm ý đặc biệt gì không.

Tôn Kim Nguyên gật đầu, nói: “Đúng vậy, hai chữ đó là “Sinh Môn(1)”, mà bên trên đường hầm chúng ta vừa trú thân khi trước cũng có hai chữ, đó là “Đỗ Môn(2)”. Vì thế tứ lập tức nghĩ ra toàn bộ địa cung này là một trận pháp Âm Dương Lục Hợp, trong đó có sáu cửa lần lượt là cửa Hưu, cửa Sinh, cửa Khai, cửa Đỗ, cửa Thương, cửa Tử. Cánh cửa đá mà chúng ta mở ra khi trước là cửa Đỗ, cửa Đỗ mang ý nghĩa là ẩn nấp, nếu không muốn để người ta phát hiện, thì tránh vào đó là thích hợp nhất, thật không ngờ chúng ta lại tình cờ tìm được cửa Đỗ vốn nằm ở một nơi kín đáo nhất như vậy.

Còn cánh cửa đá mà chúng ta vừa mới tiến vào là cửa Sinh, cho nên nơi này về cơ bản là an toàn, nhưng nếu như đổi thành cửa Thương hoặc cửa Tử thì bên trong ắt sẽ nguy hiểm dị thường. Vốn dĩ trong kỳ môn độn giáp có tám cửa, ấy là dựa theo tám phương vị của Bát quái mà sắp thành, nhưng trận Âm Dương Lục Hợp chỉ cần có sáu cửa là được, do đó hai cửa còn lại đã bị lược bỏ bớt, đó lần lượt là cửa Kinh và cửa Cảnh.’

1“Sinh Môn” nghĩa là cửa Sinh. Nguyên văn ở đây nghĩa là Địa Môn, nhưng toàn truyện không có chỗ nào khác nhắc tới Địa Môn cả, lại kết hợp với nội dung bên dưới nên người dịch tạm đoán đây là Sinh Môn.

2.“Đỗ Môn” nghĩa là cửa Đỗ.

Kỳ môn độn giáp là một môn học thuật vô cùng phức tạp, người bình thường rất khó để có thể hiểu được nội dung bên trong. Vào thời cổ đại, nó còn là tên của một cuốn kỳ thư hiếm có, theo truyền thuyết thì là do nhà

quân sự trứ danh Quỷ Cốc Tử(3) viết ra, bên trong đại khái nói về một số trận pháp và cách hành quân đánh trận.

(3) Quỷ Cốc Tử là nhân vật trong lịch sử cổ đại Trung Quốc. Họ tên không rõ ràng, con người ông được người đời sau hư cấu nên mang tính huyền bí. Theo sách Đông Chu liệt quốc, tên ông là Vương Hủ, người đời Tấn Bình Công, Trung Quốc, là bạn thân của Tôn Tử và Mặc Dịch. Ông là một nhà tư tưởng, nhà truyền giáo, có rất nhiều học trò theo học, trong số đó có nhiều người trở nên nổi tiếng thời Xuân Thu – Chiến Quốc. Bốn học trò nổi tiếng hay được nhắc đến là Tôn Tẫn người nước Tề, Bang Quyên và Trương Nghi người nước Ngụy, Tô Tần người Lạc Dương (kinh đô nhà Chu). Theo các sách sử, ông là người thông thạo pháp thuật, kiến thức sau rộng. Sau khi về ở ẩn, ông sống trong một hang núi gọi là “Quỷ Cốc”, bởi chỗ đó núi cao, rừng rậm, âm khí nặng nề, không phải chỗ cho người ở. Tên “Quỷ Cốc Tử” là do ông tự đặt ra cho mình. Người đời thường gọi ông là Quỷ Cốc tiên sinh. Ông sống thọ và được coi là ông tổ của các thuật tướng số, bói toán, phong thủy...<br clear="all">

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 27: Ngọc Báu Thị Độc

Type: Quỳnh Bùi

Mãi tới lúc này chúng tôi mới biết, cái gọi là bảo tàng trong truyền thuyết kia hóa ra chỉ là một cái bẫy do Lương Vương bày ra, còn chúng tôi thì chính là vì tham lam cho nên mới rơi vào cái bẫy chết tiệt này. Vì thế tiên nhân mới nói con người nên chấp nhận số phận, bởi sống chết có số, phú quý do trời, có một số thứ không thể cưỡng cầu được. Vậy nhưng, bây giờ mới hiểu được đạo lý này thì đã quá muộn rồi.

Ngoài ra, anh gầy còn nói: “Lương Vương cũng là một cao nhân ghê gớm, muốn thoát khỏi tay lão ta e là chẳng dễ dàng gì. Chỉ riêng trận Âm Dương Lục Hợp này đã đủ khiến cho ba người chúng tôi phải hao tổn bao công sức, thiếu chút nữa thì táng mạng. Hơn nữa, bây giờ chúng tôi còn bị bắt giam, đừng hòng đấu lại người ta được. Nghĩ đến đây, tôi không kìm được thở dài, nói với Tôn Kim Nguyên: “Kim Nguyên này, xem ra số phận đã an bài, chúng ta khó mà thoát khỏi nơi tối tăm u ám này được.”

Thấy tôi đã hoàn toàn suy sụp, Tôn Kim Nguyên lập tức tỏ ra bất mãn, nhìn tôi bằng ánh mắt xem thường, nói: “Vân Sơn, không ngờ cậu lại kém cỏi như vậy, làm người anh em tớ đây mất mặt quá! Cậu cứ yên tâm, có tớ ở đây cậu nhất định sẽ không phải đi gặp Diêm Vương đâu.”

Tôi thấy Tôn Kim Nguyên tỏ ra tự tin như vậy thì không kìm được nhủ thầm, lẽ nào cậu ta có cách chạy trốn? Sau một thoáng ngẩn ngơ, tôi vội vàng hỏi lại: “Đại Tôn Tử, có cách gì chạy trốn được thì cậu mau nói đi, bây giờ không phải là lúc úp úp mở mở đâu.”

Tôn Kim Nguyên cười lạnh, nói: “Hừ, chẳng phải bọn chúng định dùng chúng ta làm đồ cúng tế ư? Như vậy, bọn chúng ắt không thể để chúng ta bị đói chết. Đợi lúc đám xác chết biết đi kia tới đưa cơm, chúng ta hay giết chết

bọn chúng, cướp lấy chìa khóa, vậy chẳng phải là có thể rời khỏi nơi này hay sao?”

Đương khi toàn thân Tôn Kim Nguyên tỏa ra sát khí ngợp trời, một câu nói của anh gây chột vang lên, chẳng khác nào một chậu nước lạnh dập tắt ngọn lửa hy vọng của cậu ta: “Nếu bọn họ chịu đưa đồ ăn tới, tôi đã chẳng biến thành bộ dạng như bây giờ. Các cậu không biết đẩy thôi, ngay từ khoảnh khắc quyết định chọn chúng ta làm đồ cúng tế, bọn họ đã cố tình bắt chúng ta phải chịu đói rồi, nghe nói là để ép cho chúng ta bài tiết hết những thứ ô uế trong cơ thể, như thế thì mới có thể dùng làm đồ cúng tế được, bưng không sẽ bị thần linh trách phạt.”

Vốn dĩ khi nghe Tôn Kim Nguyên nói ra cách đó, tôi cũng cảm thấy rất khả thi, nhưng những lời này của anh gây lại khiến lòng tin trong tôi còn chưa kịp lên cao thì đã lại rơi xuống vực sâu ngàn trượng. Tôn Kim Nguyên tựa hồ cũng rất bất ngờ với tin tức mà anh gây vừa tiết lộ, điều này đối với cậu ta thật chẳng khác nào một nhát đánh thẳng vào đầu, cái miệng há hốc về kinh ngạc tột cùng: “Cái gì? Lại có chuyện như vậy nữa sao?”

Anh gây thở dài, nói: “Kỳ lạ đến thế ư? Nếu không nhờ mỗi ngày được uống thứ nước rỉ ra từ trên tường, chắc tôi đã chết đói từ lâu rồi. Nhưng cũng chính vì như thế nên tôi mới chẳng còn chút sức lực nào, thậm chí ngay đến sức để đứng dậy cũng không có, chỉ có thể di chuyển bằng cách lết người mà thôi.”

Lần này thì tôi với Tôn Kim Nguyên đều im lặng, không biết phải nói gì nữa, tầm nghiêm trọng của sự việc đã hoàn toàn vượt khỏi dự tính của chúng tôi. Nếu sự thực đúng như lời anh gây nói thì tôi, Tôn Kim Nguyên cùng với Vương Tiên Dao sẽ bị mang đi cúng tế sau hai ngày nữa. Đến lúc đó, nhất định sẽ có rất nhiều người áp giải chúng tôi đi, muốn trốn thoát giữa đường thực sự là một việc khó khăn vô cùng.

Trên gương mặt là vẻ nặng nề vô hạn, Tôn Kim Nguyên hết nhìn tôi rồi lại nhìn Vương Tiên Dao, cuối cùng nói: “Vân Sơn, lần này người anh em không những không mang bọn cậu đi phát tài, ngược lại còn hại bọn cậu

nữa, thực có lỗi quá!”

Chuyện này vốn không liên quan gì đến cậu ta, tất cả đều tại tôi với Vương Tiên Dao bị tiền tài làm cho mờ mắt, tự mình lựa chọn con đường không có lối về này. Huống chi, Tôn Kim Nguyên cũng vì xem trọng giao tình nhiều năm giữa chúng tôi nên mới muốn dẫn chúng tôi cùng đi phát tài. Nếu bây giờ Vương Tiên Dao tỉnh lại chắc hẳn cũng có suy nghĩ giống như tôi mà thôi.

Tôi khẽ nhún vai, làm ra vẻ thản nhiên cười nói với cậu ta: “Đã là anh em với nhau, cậu đừng nói những lời thừa thãi như thế nữa. Chúng ta đã được định trước là sẽ có kiếp nạn này, vậy thì dù sớm dù muộn rồi cuối cùng cũng sẽ gặp phải thôi. Chuyện không liên quan gì tới cậu, đừng có tự cho mình là đúng nữa.”

Tôn Kim Nguyên vốn còn muốn nói thêm mấy lời, Vương Tiên Dao đang nằm hôn mê bất tỉnh bên cạnh lại chợt khẽ ho mấy tiếng. Tuy bây giờ đã rơi vào cảnh này nhưng nếu Vương Tiên Dao có thể tỉnh lại thì chúng tôi vẫn có cảm giác dễ chịu hơn một chút. Tôi và Tôn Kim Nguyên vội vàng chạy lại, bốn con mắt cùng chăm chú nhìn Vương Tiên Dao.

Vương Tiên Dao vốn trúng phải một loại kịch độc không rõ tên gọi, thời gian đã qua lâu như vậy, chất độc đã chạy vào tim, sắc mặt nhìn chẳng khác gì một tảng thịt ướp tương, thế mà giờ cô nàng lại đột ngột có phản ứng, lẽ nào là hồi quang phản chiếu? Vương Tiên Dao khẽ ho mấy tiếng, từ trong miệng và lỗ mũi chảy ra một dòng máu màu tím đen, chắc hẳn là do chất độc đã chạy vào tim nên mới thành ra như vậy.

Bấy lâu nay, trong suy nghĩ của tôi và Tôn Kim Nguyên, Vương Tiên Dao luôn là một cô gái cực kỳ hoạt bát và đáng yêu. Mười lăm năm trước, tôi và Tôn Kim Nguyên cùng nảy sinh tình cảm với cô nàng, nhưng hai chúng tôi lại là anh em tốt của nhau, lúc nào cũng tỏ thái độ anh nhường tôi, tôi nhường anh, đến cuối cùng thì chẳng có người nào ôm được người đẹp về dinh. Tuy mấy năm trước khi nghe nói Vương Tiên Dao đã kết hôn, tôi và Tôn Kim Nguyên đều vô cùng buồn bã, trong lòng cũng có chút không cam

tâm, nhưng lại chưa từng hồi hận.

Kỳ thực Vương Tiên Dao sớm đã phát hiện ra tâm tư của tôi và Tôn Kim Nguyên, nhưng vốn là một cô gái thông minh, tốt bụng, lại biết tôi và Tôn Kim Nguyên là anh em tốt của nhau, cô nàng không muốn vì mình mà làm rạn nứt tình bạn giữa chúng tôi nên mới không nghiêng về ai trong số chúng tôi.

Trước đây, ở ngay trước mặt tôi và Tôn Kim Nguyên, Vương Tiên Dao từng dùng giọng đùa giỡn nói rằng hai chúng tôi đều quá tốt, cô nàng không biết phải chọn ai, còn nói ba chúng tôi chỉ có số làm bạn bè, không có cái duyên kết thành chồng vợ.

Giờ đây, nhìn Vương Tiên Dao biến thành bộ dạng này, cả tôi và Tôn Kim Nguyên đều lòng đau như cắt. Tuy chúng tôi không nói rõ ra nhưng cả hai đều biết rõ người kia đang nghĩ gì.

Có điều, đến tận bây giờ, chúng tôi vẫn không biết rốt cuộc Vương Tiên Dao đã trúng độc gì, càng chẳng rõ phải giải độc ra sao. Vốn cứ ngỡ cô nàng bị rắn độc cắn, bởi ngôi mộ cỏ này âm u ẩm ướt, là nơi rất thích hợp cho lũ rắn trú thân, nhưng vết thương của Vương Tiên Dao chỉ có một dấu răng, do đó khả năng bị rắn cắn có thể loại trừ. Xem chừng cô nàng đã trúng phải kịch độc của một loại côn trùng nào đó. Lúc này, Vương Tiên Dao càng lúc càng ho dữ dội, không lâu sau, từ trong miệng còn liên tục trào ra những ngụm máu tươi, khiến tôi và Tôn Kim Nguyên nhìn mà lòng dạ nhói đau. Cuối cùng, vẫn là Tôn Kim Nguyên không kìm nén được, ôm chặt lấy Vương Tiên Dao, nước mắt tuôn ra giàn giụa. Kể từ khi quen biết tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh chàng cứng cõi này rơi lệ, qua đó đủ thấy lúc này cậu ta đang buồn rầu và lo lắng tới cỡ nào.

Tôn Kim Nguyên vừa khẽ lay Vương Tiên Dao vừa khóc nức nở, nói: “Tiên Dao, cậu đừng dọa tớ như vậy. Cậu biết đấy, tớ thì còn đỡ, nhưng gã Vân Sơn kia thì chưa chắc đã chịu nổi cơn kích động này đâu. Cậu làm ơn làm phước nê mặt tớ đi, đừng dọa cậu ấy thêm nữa.”

Tôi vốn là một người hướng nội, xưa nay mọi việc đều giấu trong lòng, không giỏi biểu đạt qua lời nói. Giờ đây, biết Vương Tiên Dao đã sắp không cầm cự nổi nữa, trong lòng tôi đau xót tột cùng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, nhưng lại không đủ dũng khí để nói với Vương Tiên Dao vài lời giống như Tôn Kim Nguyên.

Chính vào lúc này, một luồng ánh sáng xanh sẫm đột ngột bùng lên nơi ngực Vương Tiên Dao. Hiện tượng kỳ lạ này làm tôi vô cùng kinh ngạc. Tôn Kim Nguyên cũng không kịp ngăn người, miệng há hốc, ngay đến anh gầy ở bên cạnh cũng lộ vẻ căng thẳng.

Chúng tôi đều nhìn thấy rõ ràng, ngay bên dưới cổ Vương Tiên Dao có một luồng sáng màu xanh đậm lập lòe không ngừng. Luồng sáng ấy cực kỳ đặc biệt, không phải do một món đồ điện tử phát ra, nó rốt cuộc là thứ gì vậy chứ? Tất cả đều bởi nó nằm bên trong chiếc áo của Vương Tiên Dao nên chúng tôi không biết được nguồn gốc của nó.

Đã tới nước này rồi, chúng tôi nào còn tâm trạng để ý tới cái gọi là “nam nữ thụ thụ bất thân” nữa. Tôn Kim Nguyên đưa một tay tới, lần mò vào bên trong qua cổ áo của Vương Tiên Dao. Chỉ thấy luồng sáng màu xanh sẫm đó từ từ được Tôn Kim Nguyên lôi ra ngoài, trái tim tôi cũng theo đó mà nảy lên tới tận cổ họng. Chờ sau khi vật phát sáng kia xuất hiện ngay trước mặt mình, tôi bất giác thẫn chấn động, bởi vật đó chính là một trong các món di vật mà vị tiên bối xương khô trong gian phòng đã kia để lại – ngọc Văn Hương.

Tôi với Tôn Kim Nguyên – còn cả anh gầy bên cạnh nữa – không ai là không nhìn chăm chăm vào miếng ngọc Văn Hương đó với vẻ hết sức ngạc nhiên. Trước giờ chúng tôi chưa từng thấy miếng ngọc nào có thể phát sáng như thế này, thật là thần kỳ quá đỗi, nó rốt cuộc là một món bảo vật như thế nào đây? Không đợi tôi tỉnh táo trở lại từ trong cơn chấn động, thân thể Vương Tiên Dao đã bùng lên luồng sáng màu xanh sẫm đó, chỉ có điều màu sắc hơi nhạt hơn một chút.

Chờ sau khi luồng sáng trên người Vương Tiên Dao hoàn toàn biến mất,

miếng ngọc Văn Hương kia liền thôi không phát sáng nữa, khôi phục lại dáng vẻ bình thường như trước. Có điều lúc này, chúng tôi lại một lần nữa chấn động, bởi vì sau khi luồng sáng xanh sẫm kia biến mất, chúng tôi nhìn lại Vương Tiên Dao thì thấy những đường chỉ màu đen vốn dày đặc trên mặt cô nàng đã hoàn toàn biến mất. Sắc mặt cô nàng cũng hồng hào, mịn màng trở lại, rõ ràng là chất độc đã được giải hết. Nếu không vì trên người cô nàng vẫn còn dính máu, rất có thể chúng tôi sẽ cho rằng mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Không lâu sau, Vương Tiên Dao từ từ mở mắt ra, lại đưa tay day trán, giống như một người vừa mới ngủ dậy, sau đó còn mơ mơ màng màng hỏi chúng tôi: “Tớ bị làm sao thế này? Đầu tớ sao lại đau thế nhỉ?”

Thấy Vương Tiên Dao thoát chết trong gang tấc, tôi và Tôn Kim Nguyên đều vui mừng khôn xiết. Tôn Kim Nguyên lập tức cười ha ha, có điều trên mặt cậu ta vẫn còn vương nước mắt, nếu ai không hiểu rõ nguồn cơn trông thấy thì ắt sẽ cho rằng mình gặp phải một kẻ điên mừng giận thất thường.

Tôn Kim Nguyên bỏ miếng ngọc Văn Hương kia xuống, mừng rỡ nói với tôi: “Xem ra chính miếng ngọc Văn Hương này đã cứu Vương Tiên Dao một mạng. Thật không ngờ nó lại có công hiệu khử trừ kịch độc thế này, chẳng trách vị tiên bối xương khô kia lại nói nó là bảo bối. Mà cứ như tớ thấy, nó nào chỉ là bảo bối không thôi, phải gọi là thần khí mới đúng.”

Tôi gật đầu, cười nói: “Đúng thế, chờ sau này thoát được ra ngoài, ba người chúng ta hay chung vốn mở một phòng khám tư, đến lúc đó, muốn không phát tài cũng khó.”

Thấy tôi và Tôn Kim Nguyên cứ mãi nói chuyện linh tinh với nhau, Vương Tiên Dao vốn vừa hôn mê tỉnh lại chẳng hiểu đầu cua tai nhai ra sao, lại thấy Tôn Kim Nguyên đang ôm mình trong lòng, cô nàng không khỏi có chút hoang mang đưa tay đẩy cậu ta, thẹn thùng nói: “Giỏi lắm Tôn kn, không ngờ cậu lại dám thừa cơ sàm sỡ tớ. Nói mau, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tại sao chúng ta lại ở đây?”

Tôn Kim Nguyên lập tức buông Vương Tiên Dao ra, làm bộ như sự việc không liên quan tới mình, mau chóng bước qua một bên, dáng vẻ hết sức nực cười. Tôn Kim Nguyên giải thích thay cho cậu ta: “Tiên Dao, cậu đừng trách Kim Nguyên. Lúc cậu thất khiếu chảy máu, người ta nôn nóng như gì vậy đó, nước mắt chảy ra khéo phải đưng đợc mấy bát lớn mắt.”

Tôn Kim Nguyên vội vàng đưa tay lau nước mắt trên mặt, lúng túng nói: “Cậu đừng có nghe gã khốn Vân Sơn đó nói bừa, tớ mà lại là loại người dễ rơi nước mắt như thế ư?”

Ba người chúng tôi tán gẫu với nhau một lát mới nói vào chuyện chính. Tôi và Tôn Kim Nguyên kể lại mọi chuyện sau khi Vương Tiên Dao hôn mê cho cô nàng nghe. Vương Tiên Dao cầm miếng ngọc Văn Hương trong tay, cẩn thận quan sát một hồi, dường như không tin rằng miếng ngọc này lại có công hiệu kỳ diệu đến vậy.

Đúng lúc này, anh gầy vốn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng nói với chúng tôi: “Cái gì mà ngọc Văn Hương chứ? Nếu tôi đoán không nhầm, miếng ngọc trên người cô Vương đây có lẽ là ngọc báu Thị Độc trong truyền thuyết.”

“Ngọc báu Thị Độc?” Chúng tôi chưa từng nghe nói tới cái tên này, có điều nhìn bộ dạng anh gầy kia thì chắc là có biết lai lịch của miếng ngọc.

Anh gầy khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Theo truyền thuyết, ngọc báu Thị Độc là một món đồ tùy thân của Dược Vương Tôn Tư Mạc, có công hiệu khu trừ bách độc, nhưng không phải trời sinh đã có thứ công hiệu này. Ban đầu nó chỉ là một khối ngọc Văn Hương bình thường, về sau được Tôn Tư Mạc ngâm trong rượu thuốc mười năm trời, từ đó mới sinh ra công hiệu đặc biệt. Nhưng rốt cuộc Tôn Tư Mạc đã sử dụng loại rượu thuốc gì thì người đời không ai biết rõ. Ta cũng vì được xem giới thiệu về ngọc báu Thị Độc trong một cuốn sách cổ nên mới biết đôi chút về nó, không ngờ món đồ này lại thật sự tồn tại trên đời.”

Dược Vương Tôn Tư Mạc là một vị kỳ nhân thời Tùy Đường, người đời

ai ai cũng biết. Ông chính là người đầu tiên đề xướng việc không dùng động vật làm thuốc dẫn. Các phương thuốc của ông phối chế đều dùng thực vật để luyện thành, điều này chắc hẳn có quan hệ nhất định với việc ông là người tu đạo. Theo truyền thuyết, ông thọ một trăm hai mươi tuổi, nhưng cũng có thuyết nói rằng ông sống đến năm một trăm bốn mươi tuổi mới mất. Các trước tác của ông mãi đến bây giờ vẫn là sách mà giới y học nhất định phải đọc.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 28: Trốn Thoát

Type: Quỳnh Bù

Tuy chất độc trong người Vương Tiên Dao đã được giải, tôi và Tôn Kim Nguyên đều hết sức vui mừng, nhưng hiện giờ nguy hiểm vẫn chưa qua đi, chúng tôi cần nghĩ cách rời khỏi nơi này mới được. Song cách gì có thể nghĩ ra thì chúng tôi đều đã nghĩ cả rồi, đến giờ vẫn chưa có biện pháp nào khả thi, mà nếu không thể mau chóng trốn thoát, chỉ hai ngày nữa thôi, việc cúng tế thần linh sẽ được tiến hành, đến lúc đó, chúng tôi đừng hòng giữ được mạng.

Bây giờ, điều mấu chốt nhất là phải dụ được hai gã binh sĩ kia tới đây, vì phòng giam này cực kỳ kiên cố, nếu không có chìa khóa mở cửa thì không thể nào thoát ra ngoài được. Nhưng hai gã binh sĩ kia đều chỉ là xác chết biết đi, mệnh lệnh mà bọn họ nhận được là canh giữ địa lao, người khác có quạ phá thế nào thì bọn họ cũng đều coi như không thấy.

Sau khi được giải độc, Vương Tiên Dao đã trở lại bộ dạng thông minh, nhanh nhẹn như thường ngày. Cô nàng chớp chớp mắt với chúng tôi mấy cái, nói: “Này các cậu, tại sao chúng ta không thử tìm cách từ dưới chân nhỉ?”

“Tìm cách từ dưới chân?” Tôi và Tôn Kim Nguyên cùng ngạc nhiên hỏi lại.

Vương Tiên Dao khẽ gật đầu, nói tiếp: “Đúng thế, chúng ta hãy đi tới bên mép hàng rào sắt rồi cạy một vài viên gạch xanh lát nền ở đó lên. Không còn lớp gạch đó nữa, lớp đất phía dưới nhất định là rất mềm, mà trong ba lô của chúng ta chẳng phải là có xẻng gấp ư? Lúc đó chỉ việc đào lấy một cái hang ăn trộm(*), cũng không cần quá sâu, chỉ cần đủ cho chúng ta chui qua bên dưới hàng rào sắt kia mà thoát ra ngoài là được rồi.”

(*) “Hang ăn trộm” là loại hang nhỏ, kín đáo mà kẻ trộm hay đào thông vào nhà người ta để trộm cắp

Biện pháp này dường như rất tuyệt, bởi lẽ hàng rào sắt kia không hề được cắm sâu xuống đất, chúng tôi chỉ cần đào một đường hầm vòng qua đó là có thể thoát ra ngoài phòng giam, sau đó lại xử lý luôn hai gã lính gác ở bên ngoài kia nữa là có thể rời khỏi địa lao này.

Tôi và Tôn Kim Nguyên đều cho rằng cách mà Vương Tiên Dao nói có thể thực hiện được. Tôn Kim Nguyên cười, trêu Vương Tiên Dao: “Tiên Dao, cậu quả đúng là túi không của bọn tớ, không có cậu, tớ với Vân Sơn chẳng thể làm được việc gì cả.”

Đúng lúc này, anh gậy vôn một mực không phát biểu ý kiến lại đột nhiên lên tiếng: “Vô ích thôi, biện pháp này tôi đã thử qua từ lâu rồi. Các cô cậu đừng thấy những viên gạch xanh lát nền ở đây không lớn lắm mà nhảm, chúng ít nhất cũng phải nặng tới một trăm cân đấy. Hơn nữa, kẽ hở giữa các viên gạch rất nhỏ, ở giữa thì được trét đầy com nếp, trừ phi có xà beng ở đây, bằng không thì không thể làm ăn gì được đâu.”

Những người lật đầu bình thường có ai mà lại rồi hơi mang theo xà beng cơ chứ, cái thứ đó vừa dài vừa nặng, mang theo bên người chẳng tiện chút nào, hơn nữa con quá lộ liễu, chỉ có các đoàn khảo cổ mới dùng đến nó mà thôi. Có điều, lời của anh gậy tuy rất có lý nhưng mỗi lần chúng tôi tìm thấy một tia hy vọng thì anh ta lại buông lời đả kích, ánh mắt của Tôn Kim Nguyên khi nhìn về phía anh ta đã bùng lên mấy tia giận dữ.

Tôn Kim Nguyên trầm giọng nói: “Anh là anh, anh không cạy những viên gạch xanh dưới đất lên được không có nghĩa là Tôn Kim Nguyên này cũng vậy. Hôm nay, tôi sẽ cho anh thấy sự lợi hại của lão Tôn tôi đây.”

Tôn Kim Nguyên nói là làm, sau khi gọi tôi tới liền đưa tay với chiếc ba lô leo núi để bên cạnh lại. Ba người chúng tôi cùng đổ hết những thứ trong ba lô ra, sau đó chọn ra các món đồ có thể dùng được. Có điều chọn đi chọn lại, đến cuối cùng, chúng tôi vẫn chỉ chọn được hai con dao găm quân dụng

cùng với con dao Tây Tạng sắc bén vô song kia.

Tôn Kim Nguyên cầm con dao Tây Tạng lấp lánh ánh lên những tia lạnh ngắt ấy, vung qua vung lại mấy cái, nói với tôi: “Thứ này là đồ tốt đấy, có thể thoát ra ngoài hay không đành phải trông cậy vào nó.”

Tôn Kim Nguyên nhanh chóng bố trí xong xuôi nhiệm vụ. Cậu ta dự định trước tiên là dùng con dao Tây Tạng sắc bén kia gảy hết phần kết dính giữa những viên gạch xanh lên, sau đó dùng hai con dao găm quân dụng đâm vào khe hở giữa hai viên gạch, cuối cùng lại dùng đến xẻng gấp, chỉ chờ khi dao găm quân dụng đâm bậy được viên gạch lên một khoảng nhất định là cậu ta sẽ cài cán của chiếc xẻng gấp vào giữa đó, như thế, vị trí của viên gạch coi như đã được cố định. Tiếp theo đó, chúng tôi sẽ có thể bậy nó ra ngoài từng chút, từng chút một.

Tôn Kim Nguyên nhìn con dao Tây Tạng trong tay rồi quay sang nói với chúng tôi: “Thật đáng tiếc, con dao tốt thế này mà không ngờ lại phải dùng vào một việc như vậy.”

Tôi nói: “Cậu bây giờ sắp mất mạng đến nơi rồi, còn thấy tiếc con dao đó làm gì, hãy chịu khó nghĩ về bản thân đi! Chỉ cần có thể thoát ra ngoài, đừng nói là con dao này, cho dù có phải chịu mất bảo kiếm Việt Vương(*) thì cũng đáng lắm!”

(*) Việt Vương ở đây là Việt Vương Câu Tiễn. Thanh bảo kiếm của ông dài 55,75cm, rộng 4,6cm, được ông sử dụng để đánh nước Ngô, buộc Ngô Vương là Phù Sai phải tự tử. Ngoài ý nghĩa quan trọng về lịch sử, Kiếm Câu Tiễn còn nổi tiếng vì độ sắc bén và sáng bóng dù đã có hai nghìn năm tuổi. Cổ vật này được xác định niên đại vào thời cuối Xuân Thu, hiện được trưng bày tại Bảo tàng Hồ Bắc, Trung Quốc.

Tôn Kim Nguyên bị tôi nói cho cứng họng, chỉ còn biết làu bàu rằng khó khăn lắm mới mua được con dao này từ một người Tây Tạng, hiếm có vô cùng, sau đó òn vừa nói vừa lắc đầu không ngớt.

Biết rằng hai gã binh sĩ kia sẽ không qua đây nên lá gan của chúng tôi cũng lớn hơn nhiều, ung dung đi tới bên cạnh hàng rào sắt. Sau đó, ba người chúng tôi cùng ngồi xổm xuống, Tôn Kim Nguyên dùng con dao Tây Tạng bắt đầu lọ mọ làm việc.

Con dao Tây Tạng đó quả nhiên sắc bén vô song, lớp kết dính giữa những viên gạch xanh mới bị con dao rạch qua một đường đã hoàn toàn mất tác dụng. Sau khi rạch xong, Tôn Kim Nguyên lập tức rút con dao đó về, nhìn kỹ xem lưỡi dao có bị mẻ chỗ nào không, rồi mới khẽ gật đầu với hai chúng tôi, tỏ ý bảo chúng tôi có thể cắm hai con dao găm quân dụng kia xuống được rồi.

Tôi và Vương Tiên Dao cùng gật đầu một cái, sau đó đồng thời cắm hai con dao găm vào khe hở giữa hai viên gạch xanh, có điều mỗi chúng tôi phụ trách một bên. Dao găm quân dụng tuy không được sắc như con dao Tây Tạng nhưng cũng là thứ dù có tiền cũng không mua nổi trên thị trường, phải tới chợ đen bỏ giá cao mới có thể mua được, chất lượng tất nhiên khỏi phải bàn cãi.

Chúng tôi chỉ hơi dùng sức, con dao găm quân dụng đã được cắm xuống lút cán. Đúng lúc này, Tôn Kim Nguyên chợt bảo chúng tôi dừng lại, sau đó lấy một bình nước khoáng, mở nắp ra, rưới nước xuống dọc theo các khe hở. Máy phút sau, Tôn Kim Nguyên cười, nói với chúng tôi: “Kỳ thực chất kết dính mà cổ nhân dùng để xây tường, mùi phân thì có tám, chín là dùng bột gạo nếp nấu chín trộn với bùn mà chế thành, thứ đó thoát nhìn thì bình thường nhưng sau khi khô lại thậm chí còn dính chắc hơn cả bê tông. Dùng giấm làm tan nó ra là biện pháp tốt nhất, có điều bây giờ chúng ta không mang theo giấm, cho nên đành dùng tạm nước thôi, chờ lát nữa nó sẽ nhão ra, các cậu chỉ cần vạch lưỡi dao qua một cái là chỗ chất kết dính xung quanh các viên gạch sẽ hoàn toàn mất tác dụng. Hai con dao găm quân dụng này chất lượng đều rất tốt, tới lúc đó, các cậu hãy ra sức mà khoét, nhất định sẽ khoét được một cái rãnh trên cạnh của viên gạch này đây.”

Nghe tới đây, tôi lập tức hiểu ra ý đồ của Tôn Kim Nguyên. Cậu ta muốn

khoét hai cái rãnh trên hai cạnh của viên gạch, sau đó lồng dây thừng vào qua hai cái rãnh đó rồi dùng sức kéo mạnh lên, cũng có thể tới lúc đó, sức lực của chúng tôi không đủ, không thể kéo hẳn viên gạch ra ngoài chỉ trong một lần, viên gạch có khả năng được nửa đường lại rơi trở lại, như thế chúng tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ làm được việc, do đó cần phải dùng tới cả xẻng gấp nữa. Khi viên gạch lên được một đoạn thì sẽ có người nhét cán của xẻng gấp vào giữa, như thế viên gạch sẽ không thể rơi về vị trí cũ. Lần này, tôi quả thực không thể không khâm phục đầu óc của Tôn Kim Nguyên, trong lòng tự ngầm thấy mình không thể nào bằng cậu ta được.

Dựa vào biện pháp này, rốt cuộc chúng tôi đã cạy được viên gạch xanh đầu tiên lên, dù phải mất khá nhiều thời gian. Vì chiều dài và chiều rộng của một viên gạch xanh đều chưa đủ để một người qua lọt nên chúng tôi còn phải bậy thêm một viên gạch nữa lên. Rất may là sau khi bậy được viên gạch đầu tiên, việc bậy viên gạch thứ hai trở nên dễ dàng hơn nhiều. Chỉ mất mấy phút, chúng tôi đã làm xong. Đưa mắt nhìn nhau, chúng tôi phát hiện lúc này, người nào người nấy đều đã vã mồ hôi như tắm.

Thấy biện pháp của Tôn Kim Nguyên đã phát huy tác dụng, Vương Tiên Dao không tiếc lời khen: “Được lắm Kim Nguyên, đến cách như vậy mà cậu cũng nghĩ ra được. Hồi học đại học, tớ thực sự không nhìn ra cậu lại có đầu óc sáng sủa như vậy đấy!”

Tôn Kim Nguyên đưa tay lau mồ hôi trên mặt, thở dốc vài hơi, sau đó mới nói bằng giọng hết sức đặc chí: “Tiên Dao, cậu nói cái gì vậy chứ, nói cho các cậu biết nhé, cái này gọi là kinh nghiệm. Chuyện như thế này hồi đi theo sư phụ, tớ làm rất nhiều lần rồi. Thường thì khi đào hang ăn trộm ắt sẽ gặp phải tường gạch, biện pháp này dùng lần nào cũng linh nghiệm hết.”

Lúc này, hai viên gạch xanh đã được bậy lên, chúng tôi cũng không dám chân chừ quá lâu, chỉ nghỉ ngơi một lát rồi lại tiến hành đào hang ngay. Tôn Kim Nguyên xung phong đi đầu, cầm xẻng gấp lên bắt đầu xúc đất. Cậu ta thực sự là khỏe mạnh kinh người, chỉ trong một lần đã đào sâu được hơn một mét. Tôi thấy cậu ta đã khá mệt, bèn bảo cậu ta lên nghỉ ngơi một lát, sau đó

xuống dưới đào thay.

Nói thực lòng, tôi trước giờ chưa từng dùng xẻng để đào hang. Hồi còn ở nhà, khi đào hầm chúng tôi đều dùng cuốc, nên lúc này cầm xẻng tôi cảm thấy không quen, một hồi lâu mới đào sâu thêm được chừng nửa mét.

Tôn Kim Nguyên đứng bên cạnh nhìn không vừa mắt, nói tôi thường ngày nhất định là không chịu tập luyện, chẳng khác gì đàn bà, sau đó kéo tôi lên rồi nhảy xuống dưới hang lần nữa. Lúc này, cái hang đã sâu chừng một mét rưỡi, một mét sáu, độ sâu coi như đã đủ, Tôn Kim Nguyên liền bắt đầu đào đâm chéo ra phía ngoài, chẳng bao lâu sau đã ra đến bên ngoài hàng rào sắt, chỉ cần đẩy hai viên gạch xanh trên đỉnh đầu ra nữa là công trình coi như xong xuôi trọn vẹn.

Tôi vốn muốn làm nốt nhiệm vụ cuối cùng này, nhưng Tôn Kim Nguyên lại từ chối. Cậu ta nói rằng bây giờ tuy chỉ cần đẩy hai viên gạch xanh ở bên ngoài lên là được, nhưng người sức yếu đừng hòng làm nổi việc này, mà người sức yếu ở đây hiển nhiên chính là nói tôi rồi còn gì. Tuy tôi rất không phục, nhưng Tôn Kim Nguyên quả thực có tư cách nói như vậy, bởi cái hang này về cơ bản đều là do cậu ta đào, tôi chẳng qua chỉ giúp đỡ được một chút mà thôi.

Tôn Kim Nguyên uống một hơi hết nửa chai nước khoáng, nửa chai còn lại thì giội thẳng xuống đỉnh đầu. Sau khi nói một câu: “Đã quá!”, liền nhảy xuống dưới cái hang, thế rồi chúng tôi không còn nhìn thấy bóng dáng cậu ta đâu nữa. Chừng mười mấy phút sau, chúng tôi nhìn thấy hai viên gạch xanh bên ngoài hàng rào sắt bắt đầu lung lay, một lát sau thì được đẩy hẳn ra ngoài. Kế đó, cái đầu của Tôn Kim Nguyên liền lộ ra. Tới lúc này, công việc đào hang coi như đã hoàn thành thuận lợi.

Trong phòng giam, tôi với Vương Tiên Dao đều không kìm được cất tiếng hoan hô, ngay đến anh gầy ở bên cạnh cũng vui vẻ nói một câu: “Thật là tốt quá rồi.”

Lúc này, Tôn Kim Nguyên đã nhảy ra ngoài hang, cậu ta hậm hực nói với

chúng tôi: “Các cậu còn chân chừ gì nữa? Mau mau chui vào hang mà ra ngoài này đi! Phải rồi, đừng quên mang theo mấy cái ba lô leo núi kia đấy!”

Chúng tôi ngẫm lại thấy cũng phải, bây giờ vẫn chưa đến lúc vui mừng, chỉ khi nào rời khỏi núi Lương Vương thì mới coi như là thật sự thoát khỏi nguy hiểm. Tôi và Vương Tiên Dao lập tức thu dọn đồ đạc, lại cầm ba lô leo núi lên chuẩn bị xuống hang. Đúng lúc này, anh gầy chợt gọi chúng tôi lại, nói với chúng tôi bằng giọng van cầu: “Các cô cậu đừng quên tôi đấy! Tôi còn có vợ con ở nhà, bọn họ không thể thiếu tôi được!”

Tôi trù trù ngoảnh đầu nhìn anh gầy, trong lòng thoáng qua một tia thương xót, vừa định đi tới đỡ anh ta thì Tôn Kim Nguyên ở bên ngoài đã cất tiếng mắng lớn: “Vân Sơn, cậu điên rồi ư? Anh ta ngay đến sức để đứng dậy còn không có, nếu đưa anh ta theo, chúng ta ắt sẽ phải chết cả ở nơi này!”

Lúc này, tôi thật sự có chút do dự, lời của Tôn Kim Nguyên giống hệt như một nhát búa gõ mạnh vào lòng ngực tôi. Trong đầu tôi lóe hiện những hình ảnh mới gần đây. Khi đó, nếu Vương Tiên Dao không trúng độc thì chúng tôi đã chẳng rơi vào cảnh này. Tôi hiểu rõ lỗi làm người của Tôn Kim Nguyên, cậu ta không phải hạng người thấy chết không cứu, nhưng vẫn luôn suy nghĩ tới lợi ích chung của mấy người chúng tôi trước tiên.

Thấy tôi thờ người ra đó, Vương Tiên Dao không kìm được quay sang nói với Tôn Kim Nguyên: “Kim Nguyên, chúng ta đâu phải loại người thấy chết mà không cứu! Tớ thấy anh ra cũng đáng thương, hơn nữa anh ta còn có vợ con cần phải chăm sóc, chi bằng chúng ta cứ mang theo anh ta rời đi cái đã.”

Tôn Kim Nguyên đưa mắt nhìn tôi, tôi biết cậu ta muốn chờ tôi đưa ra lựa chọn cuối cùng. Song lúc này, tôi thật sự rất khó xử, bởi lẽ bất kỳ lựa chọn nào cũng có khả năng khiến tôi sau này phải hối hận. Tôn Kim Nguyên thấy tôi cứ do dự mãi, cuối cùng không đủ kiên nhẫn chờ đợi thêm, bèn xua tay mấy cái, hậm hực nói: “Ôi! Thôi được rồi! Chúng ta phen này đành làm người tốt vậy, cứ đưa anh ta theo đi!”

Tuy lựa chọn này rất có thể sẽ khiến chúng tôi phải hối hận, nhưng ít nhất

bây giờ, tâm trạng chúng tôi cũng đều thư thái hơn nhiều. Vương Tiên Dao xách hai chiếc ba lô leo núi, bởi vì Tôn Kim Nguyên khi ra ngoài không mang theo ba lô của mình, còn tôi thì phải đỡ anh gầy kia, do đó, chiếc ba lô của Tôn Kim Nguyên đành giao cho cô nàng.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 29: Thân Xác Đánh Không Chết

Type: Quỳnh Bù

Kỹ thuật đào hang ăn trộm của Tôn Kim Nguyên quả thực không tệ, kích thước của hang vừa đủ cho một người qua lọt. Không lâu sau, chúng tôi đã thoát được ra khỏi phòng giam. Tôi tò mò đưa mắt nhìn quanh, thấy hai gã binh sĩ ở cửa địa lao vẫn chẳng có chút phản ứng nào, bất giác cảm thấy yên tâm hơn hẳn.

Tôn Kim Nguyên cầm con dao Tây Tạng sắc bén trong tay, hít sâu một hơi, nói với chúng tôi: “Các đồng chí, chuẩn bị xong chưa?” Tôi và Vương Tiên Dao học theo bộ dạng của cậu ta, cùng cầm chắc dao găm quân dụng. Anh gậy kia đã khôi phục phần nào thể lực, dưới sự dìu đỡ của tôi hoàn toàn có thể tự đi được, xem chừng mấy chiếc bánh quy của tôi đã góp công lớn trong chuyện này. Thấy chúng tôi đều đã chuẩn bị xong xuôi, Tôn Kim Nguyên nhún vai nói: “Vậy chúng ta xuất phát thôi!”, rồi rảo bước đi về phía trước.

Lần này kẻ địch ở phía trước, do đó càng đi phía sau càng an toàn, mà tôi lại phải đỡ anh gậy nên được đi sau cùng. Tuy lúc này chỉ cách hai gã binh sĩ kia chừng hai mươi, ba mươi mét, nhưng chúng tôi vẫn đi mất khoảng hai phút mới tới được.

Anh gậy và Tôn Kim Nguyên cùng phát biểu ý kiến, nói là hai gã binh sĩ kia thoạt nhìn chẳng khác nào tượng gỗ, nhưng kỳ thực không phải vậy, chỉ cần chúng tôi đặt chân tới cửa địa lao là bọn chúng sẽ tấn công ngay, bởi vì đó là mệnh lệnh của Lương Vương nên bọn chúng sẽ liều mạng chấp hành.

Khoảng cách tới chỗ hai gã binh sĩ càng lúc càng gần. Bây giờ, bọn tôi chỉ còn cách chúng chừng hơn một mét, chỉ cần bước thêm hai bước nữa là sẽ tới cửa địa lao. Lúc này, hai gã binh sĩ đó vẫn chẳng có chút phản ứng, nếu

không biết trước bọn chúng bị người ta điều khiển, tôi ắt sẽ cho rằng đó là hai xác chết.

Có người từng nói, trước khi cơn bão đến, mặt biển thường sẽ bình lặng đến lạ thường, mà hoàn cảnh của chúng tôi lúc này chính là như thế. Tôn Kim Nguyên đi phía trước thấy đối phương không có phản ứng gì, liền tiến thêm một bước nữa để thăm dò, có điều ngay sau đó lại rút chân về. Thấy đối phương vẫn không có phản ứng, cậu ta nói với chúng tôi: “Khi thật, chuyện thế này tớ mới gặp lần đầu đấy, có điều càng như vậy tớ lại càng cảm thấy bất an. Cho dù là lúc gặp phải bánh chưng lông xanh, tớ cũng chưa từng căng thẳng tới cỡ này.”

Tôi rất hiểu cảm giác này của Tôn Kim Nguyên, cũng giống như việc chúng tôi biết rõ hổ là một loài động vật vô cùng hung dữ, nó coi mọi loại động vật khác – kể cả con người – là thức ăn của mình, và chúng tôi tuyệt đối không phải là đối thủ của hổ, cho nên cực kỳ sợ hãi nó. Nhưng khi bạn phải đối mặt với một con quái vật chưa rõ là gì, cho dù về bản chất nó không hề lợi hại hơn hổ nhưng trong lòng bạn sẽ sinh ra một nỗi sợ hãi khó mà miêu tả được bằng lời. Nỗi sợ hãi đó so ra còn mạnh mẽ hơn nhiều nỗi sợ hãi loài hổ. Đây chính là một đặc tính của con người, luôn sợ những thứ mình không biết rõ.

Nỗi sợ hãi không tên kia đã làm chúng tôi do dự. Nhưng đến cuối cùng, bản năng cầu sinh của con người vẫn chiến thắng tất cả. Tôn Kim Nguyên không kìm nén được nữa, suy nghĩ một chút rồi nói với chúng tôi: “Các đồng chí, chi bằng hãy thế này đi, tớ sẽ xông qua đó trước, nếu hai xác chết biết đi kia không có phản ứng gì thì các cậu hãy đi theo, còn nếu bọn chúng có phản ứng thì nhất định sẽ đuổi theo tớ, đến lúc đó, tớ sẽ dụ bọn chúng qua chỗ khác, các cậu cứ việc đi thẳng ra ngoài là được.”

Tôi cẩn thận quan sát hai gã binh sĩ mặt mày hờ hững kia, phát hiện bọn họ tuy đều đờ đẫn hết như khúc gỗ, nhưng tay phải vẫn đặt trên vỏ thanh đao đeo bên hông, hiển nhiên là sẵn sàng rút đao giết địch bất cứ lúc nào. Nếu lúc này Tôn Kim Nguyên qua đó, hai gã binh sĩ kia nhất định sẽ lập tức rút

đao, như thế cậu ta há chẳng phải sẽ rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm ư?

Tôi cảm thấy lo lắng cho Tôn Kim Nguyên, vội vàng nói ra suy nghĩ của mình, hy vọng cậu ta có thể cân nhắc kỹ càng trước khi hành động. Tôn Kim Nguyên thản nhiên xua tay, cười lạnh, nói: “Vân Sơn, tứ bát sư đã được mấy năm, học được không ít bản lĩnh, song bấy lâu nay vẫn chưa tìm được cơ hội để thử thân thủ, hôm nay hãy để tứ đòn hai gã kia làm vật thí nghiệm đi!”

Tôn Kim Nguyên nói xong liền giơ con dao Tây Tạng vốn luôn nắm chặt trong lòng bàn tay phải ra phía trước, chuẩn bị phá vòng vây bất cứ lúc nào. Tôi lẳng lặng quan sát nhất cử nhất động của cậu ta, ngay đến hơi thở cũng trở nên dồn dập, rõ ràng là còn căng thẳng hơn cả cậu ta. Đột nhiên cậu ta hô lớn: “Lũ nhãi nhép, lão Tôn tới đây!”

Vừa dứt lời, Tôn Kim Nguyên đã dùng tốc độ cực nhanh lao vọt về phía trước, còn hai gã binh sĩ kia quả đúng như dự liệu của tôi, lập tức “xoẹt” một tiếng, rút dao ra khỏi vỏ, không chút do dự vung dao chém thẳng về phía cậu ta. Thân thủ của cậu ta quả không tầm thường, tức thì nghiêng người về phía bên phải tránh được một nhát dao, thanh dao còn lại chém về phía trán cậu ta thì bị cậu ta dùng con dao Tây Tạng nhỏ bé kia chặn lại, hai món vũ khí va vào nhau làm tia lửa bắn ra tung tóe. Tôn Kim Nguyên không dám chần chừ chút nào, lập tức thu dao lại rồi xoay người chạy nhanh về phía trước, chỉ bỏ lại một câu: “Vân Sơn, Tiên Dao, tứ chờ các cậu ở chỗ cửa Đổ.”

Hai gã binh sĩ kia quả nhiên trúng phải kế điệu hổ ly sơn của Tôn Kim Nguyên, vội vàng bám theo cậu ta, miệng còn không ngừng hô lớn: “Đừng chạy!” Bây giờ chúng tôi đã có thể an toàn đi ra khỏi địa lao, nhưng Tôn Kim Nguyên thì lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Tôn Kim Nguyên đã cam lòng mạo hiểm dụ kẻ địch đi như thế, chúng tôi đương nhiên không thể phụ lòng cậu ta, thế là ba người lập tức đi ra khỏi cửa địa lao, trên đường không gặp gã binh sĩ nào, nhanh chóng thoát được ra ngoài. Nhưng khi chúng tôi trở lại địa cung thì lại không thấy bóng dáng Tôn Kim Nguyên và hai gã binh sĩ kia đâu, chẳng lẽ bọn họ đã đi vào trong cửa Đổ rồi? Chúng tôi không dám dừng lại quá lâu, lập tức rảo bước về phía đó.

Có điều khi chúng tôi vừa đặt chân tới lối vào của cửa cửa Đổ, hai bóng người đột nhiên chạy vụt ra ngoài. Tôi định thần nhìn kỹ, không kìm được kêu to: “Không hay rồi!” Thì ra hai bóng người này chính là hai gã binh sĩ vừa rồi, còn Tôn Kim Nguyên thì chẳng thấy bóng dáng đâu, lẽ nào cậu ta đã bị bọn chúng giết chết rồi? Tôi lập tức sôi sục một bầu máu nóng trong tim, thậm thề phải báo thù cho Tôn Kim Nguyên.

Tôi buông anh gậy ra, cùng Vương Tiên Dao giơ cao con dao găm quân dụng trong tay, không chút do dự xông tới, mỗi người đâm thẳng về phía một gã binh sĩ.

Cú đâm của hai chúng tôi đều rất chuẩn, con dao găm quân dụng không gặp phải bất cứ trở ngại nào, cứ thế đâm thẳng vào lồng ngực đối phương. Tôi không hề cảm thấy sợ hãi vì mình vừa giết người, thậm chí còn có cảm giác hả hê, thỏa mãn. Đúng thế! Bây giờ tôi đang phát tiết lửa giận trong người!

Thật bất ngờ, thứ chảy ra từ miệng vết thương của hai gã binh sĩ kia không phải máu tươi mà là một loại dịch thể màu nâu sậm, kèm theo đó là mùi tanh hôi tột cùng. Tôi và Vương Tiên Dao vội vàng rút dao găm về, lại đỡ lấy anh gậy tránh qua một bên, chỉ chờ hai gã binh sĩ kia ngã xuống là sẽ tiếp tục đi vào cửa Đổ.

Nhưng hai gã binh sĩ kia bị đâm trúng chỗ hiểm vẫn chẳng hề động đậy, cặp mắt mở to, chùng như không hề cảm thấy đau đớn. Sau khi đưa tay sờ vào miệng vết thương một chút, bọn chúng lừng lững đi tới, vung đao chém về phía chúng tôi.

Chúng tôi lập tức lùi lại phía sau mấy bước, Vương Tiên Dao nôn nóng hỏi tôi: “Vân Sơn, sao hai kẻ này bị chúng ta đâm vào chỗ hiểm rồi mà vẫn còn sống thể nhỉ?”

Tôi cũng rất ngạc nhiên, dao găm quân dụng của chúng tôi tuy không dài lắm, song ai mà bị nó đâm trúng vào lồng ngực thì tuyệt đối không phải chuyện đùa, nếu không được cứu chữa kịp thời thì đừng mong sống sót, ấy

vậy mà hai gã binh sĩ kia vẫn bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tôi nói với Vương Tiên Dao: “Chuyện này tớ cũng không rõ nữa, xem ra chúng ta phải liều mạng với chúng thôi.”

Hai gã binh sĩ kia chỉ nói một câu: “Định chạy đi đâu?” Sau đó lại xông về phía chúng tôi. Thanh đao trong tay bọn chúng dài chừng tám mươi centimet, xét về mặt vũ khí thì bọn chúng đã chiếm ưu thế hoàn toàn. Nếu tôi và Vương Tiên Dao không thể nhanh chóng giải quyết đối thủ thì thể lực sẽ dần suy kiệt, cuối cùng không cầm cự nổi và mất mạng.

Tôi cắn chặt răng, hô to một tiếng: “Đi chết đi!”, rồi lao thẳng về phía một gã binh sĩ, đồng thời nhắc Vương Tiên Dao phải cẩn thận. Kỳ thực sự lo lắng tôi dành cho Vương Tiên Dao chỉ là thừa, bởi cô nàng từng học Taekwondo, khả năng thực chiến so với tôi chỉ hơn chứ không kém, tôi nên lo cho mình thì đúng hơn.

Chẳng biết lấy dũng khí từ đâu, tôi lăn người xuống đất tránh khỏi đòn chém của một gã binh sĩ, sau đó thừa cơ lao tới ôm chặt lấy hai chân hắn, dùng sức nhắc bổng lên, sau đó quật hắn ngã nhào xuống đất. Tôi nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn vàng đó, lập tức nhào tới đè lên người hắn, sau đó chẳng quản ba bảy hai mươi một gì cả, cầm ngược con dao găm quân dụng rồi điên cuồng đâm vào lưng hắn. Tôi cũng chẳng rõ mình đã đâm bao nhiêu nhát, đến khi dừng lại thì chỉ thấy trên lưng hắn đã xuất hiện mấy chục cái lỗ sâu hoắm, những dòng dịch thể màu nâu từ bên trong chảy ra không ngừng, còn bắn đầy lên mặt tôi.

Gã binh sĩ đó cứ thế nằm rạp trên mặt đất, thân thể co giật không ngừng, đoán chừng không còn sức để bò dậy nữa. Còn bên phía Vương Tiên Dao, lúc này cô nàng vẫn đang giống như một võ sĩ đấu bò tót, chỉ né tránh đòn tấn công của đối phương chứ không giao tranh chính diện, có điều cách này chỉ có thể kéo dài thời gian được một lúc chứ không phải là kế lâu dài.

Tôi liền cầm chắc con dao găm rồi chạy nhanh về phía Vương Tiên Dao. Tôi nháy mắt ra hiệu với cô nàng, tỏ ý rằng hãy tiếp tục cầm chân gã binh sĩ này. Vương Tiên Dao lập tức hiểu ý, khẽ gật đầu, cố tình làm ra vẻ chuẩn bị

tấn công để thu hút sự chú ý của đối phương. Tôi lên đến sau lưng hắn, một lần nữa sử dụng biện pháp vừa rồi, quạt cho hắn ngã nhào ra đất, rồi tôi và Vương Tiên Dao nhanh chóng chạy tới đè hắn xuống, cánh tay cầm dao găm thì đâm phâm phập không ngừng.

Một hồi lâu sau, tôi và Vương Tiên Dao mới dừng lại, người đâm đĩa mồ hôi. Gã binh sĩ bị đè phía dưới cũng giống gã vừa rồi, đã hoàn toàn mất năng lực phản kháng, từ những cái lỗ trên lưng chảy ra rất nhiều dịch thể màu nâu khiến tôi nhìn mà buồn nôn. Lúc này, tôi với Vương Tiên Dao đều gần như hư thoát, đứng dậy thở hồng hộc. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, cùng cười ngờ ngạc nhiên. Có lẽ vì từ trước tới giờ chưa từng làm một chuyện điên cuồng đến thế này nên trái tim tôi mãi đến bây giờ vẫn còn căng cứng, không thể nào bình tĩnh lại được.

Chúng tôi vốn nghĩ đối thủ đã bị giải quyết, nhưng hai gã binh sĩ tưởng như không thể chết thêm được nữa sau khi giãy giụa một lúc liền lờ đờ đứng dậy, chỉ là thứ dịch thể màu nâu kia đã chảy ra quá nhiều nên thân thể bọn chúng đều gầy tóp đi, bộ dạng đó trông thật chẳng khác xác ướp là mấy, khiến chúng tôi vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, đờ người ra.

Đúng lúc này, rất nhiều đốc công và binh sĩ đột nhiên đi ra từ cửa Đổ. Chúng tôi còn chưa kịp phản kháng thì đã bị mấy sợi roi da thít chặt lấy cổ, sau đó mọi chuyện giống như lần trước, chúng tôi đều bị trói nghiêng lại, và anh gậy đương nhiên cũng không thoát khỏi tình cảnh này. Tôi tuyệt vọng tới cực điểm, nhủ thầm lẽ nào Bạch Vân Sơn tôi được ông trời định sẵn là sẽ phải chết ở đây ư?

Mấy gã đốc công kia múa may cây roi da trong tay, liên tục đánh xuống thân thể ba người chúng tôi, chẳng chút nể nang. Có điều giờ đây, tôi giống như đã mất đi linh hồn, không hề cảm thấy đau đớn. Tới giây phút này, tôi mới hiểu được câu nói của tiền nhân, đó là không gì buồn đau bằng cõi lòng tan nát, và có lẽ đó cũng chính là cảm giác của tôi lúc này.

Rất nhanh sau đó, gã quân sư kia đã lại một lần nữa xuất hiện, hắn trừng mắt nhìn mấy người chúng tôi, lạnh lùng nói: “Đúng là một lũ ngu dân lão

toét.” Nói rồi lấy tấm lệnh bài kia ra, gào lên với mấy tên binh sĩ: “Lương Vương lệnh ở đây, mấy đứa các ngươi hãy áp giải ba kẻ này đi và trông coi cẩn thận cho ta. Lần này, nếu lại để xảy ra chuyện gì nữa, Lương Vương ắt sẽ không tha cho các ngươi đâu.”

Khi nghe nhắc đến hai chữ “Lương Vương”, trong mắt mấy tên binh sĩ kia đều thoáng lộ ra một tia sợ hãi, sau đó nhất loạt đáp: “Rõ!” Xem chừng trong đầu những kẻ này vẫn còn tồn tại một chút ý thức chứ chưa hoàn toàn mất hẳn.

Gã quân sư ka quay sang quát bảo lũ đốc công: “Còn một kẻ không thấy đâu nữa, nếu các người nhìn thấy hẳn thì lập tức bắt lại cho ta, ta nhất định phải lột da hắn mới được.” Nói rồi nghiêng răng ken két, trong cặp mắt nhỏ tí hí ánh lên những tia tàn độc, khiến người ta không kìm được thềm kinh sợ.

Chúng tôi cứ ngỡ sẽ bị áp giải về địa lao lúc trước, không ngờ lần này, mấy tên binh sĩ lại mang chúng tôi vào trong cửa Đổ, lẽ nào bên trong đó còn có phòng giam khác ư? Đúng lúc tôi đang suy đoán vu vơ, đám binh sĩ bỗng dừng lại, nơi này chính là một ngã rẽ trong đường hầm. Một gã binh sĩ đi tới dùng sức ấn mạnh vào bức tường trước mặt, thế rồi viên gạch chỗ hắn ấn lún hẳn vào trong và bức tường bên cạnh cứ thế tách ra, một cánh cửa ngầm bất thành linh xuất hiện.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 30: Ác Mộng Thành Sự Thật (1)

Type: Quỳnh Bùi

Sau khi đi qua cánh cửa ngầm, tôi nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng động khá lớn, đoán chừng cửa đã đóng lại. Nơi này cũng là một đường hầm, nhưng so với đường hầm bên ngoài cánh cửa ngầm thì nhỏ hẹp hơn một chút, xem ra ngôi mộ Lương Vương này quả đúng là giao thông thuận lợi, đường ngang ngõ dọc rất nhiều. Đi tiếp chừng mười mấy mét, tầm mắt chúng tôi liền thoáng đặng hẳn ra, trước mặt xuất hiện một hang đá khổng lồ, chính giữa có một cái đài đá, áng chừng rộng bằng một sân bóng rổ, cao khoảng hơn ba mét. Ngay bên dưới đài đá có một hồ nước rộng, mé ngoài cùng bên trái hồ nước là một chiếc lồng sắt, kích cỡ khoảng bằng một gian phòng.

Vừa đi vào trong hang đá, tôi đã ngửi thấy mùi máu tanh vô cùng nồng đậm, sau khi đưa mũi ngửi quanh một lát thì phát hiện mùi máu tanh thoảng tới từ hồ nước ở ngay cạnh mình. Tôi bất giác hơi run sợ, nhủ thầm lẽ nào thứ bên trong cái hồ này không phải nước mà là máu?

Mấy gã binh sĩ mở chiếc lồng sắt trước mặt chúng tôi ra, sau đó đẩy ba người chúng tôi vào, khóa chặt cửa lại, đứng lặng lẽ bên ngoài, những con mắt nhìn chăm chặp vào chúng tôi không rời một giây. Tôi nhủ thầm lần này thì hỏng bét. Trước đây, tuy chúng tôi bị giam trong phòng sắt nhưng ít nhất phía dưới cũng là nền gạch, nhờ thế chúng tôi mới có thể thoát thân. Nhưng bây giờ thì sao? Chúng tôi bị giam trong lồng sắt thật sự, bốn phía đều là những thanh sắt lớn, cả dưới chân và trên đầu cũng thế, trừ phi chúng tôi luyện được Súc Cốt công(*) làm cho thân thể nhỏ lại, bằng không chỉ có thể ngồi đây chờ chết mà thôi.

(*) Súc Cốt công nghĩa là phép co xương

Đúng lúc này, anh gầy vốn không hay nói năng bậy bạ đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng, hình như là phát hiện ra một việc gì đó hết sức khó tin, gương mặt toát ra một vẻ sợ hãi khó có thể miêu tả bằng lời. Tôi ử rử nói với anh ta: “Anh đừng có kêu toáng lên như thế, chúng ta đã rơi vào cảnh này rồi, còn chuyện gì đáng để kinh hãi hơn nữa.”

Anh gầy há hốc miệng, cặp mắt ngó quanh bốn phía, một hồi lâu sau mới ấp úng trả lời tôi: “Tôi nhận ra rồi, đây chính là chỗ Lương Vương dùng để cúng tế.” Nói rồi anh ta đưa tay chỉ về khu vực phía sau đài đá, trầm giọng nói: “Cậu để ý thấy chưa? Ở đó có một bức tượng thần rất lớn, còn nữa, trên bức tường ở đài đá có mấy bức tranh vẽ màu, cậu xem xong nội dung bên trên đó thì tự khắc sẽ biết tại sao tôi lại kinh hãi như vậy.”

Vừa rồi khi tới đây, tôi chỉ ngó sơ qua nơi này một chút, không để tâm quan sát kỹ. Lúc này nhìn theo hướng anh gầy chỉ, tôi thấy phía sau đài đá kia quả nhiên có một bức tượng thần được tạc từ đá, kích thước còn lớn hơn rất nhiều so với những bức tượng Phật được thờ cúng trong đền chùa miếu mạo. Xét về ngoại hình, bức tượng đó có chút dữ dằn, cái đầu hình tam giác, nửa thân trên để trần còn nửa thân dưới thì chỉ được che bằng một chiếc khố. Trong tay phải bức tượng là một chiếc xiên ba chạc, cặp mắt nhìn chăm chăm về phía đài đá vẻ oán độc tột cùng, trông bộ dạng thật chẳng giống một vị thần chút nào, rõ ràng là hình tượng của một con ác quỷ.

Lúc này, Vương Tiên Dao đã xem xong những bức tranh trên đài đá, không ngờ cô nàng cũng giống hệt như anh gầy kia, trên mặt lộ ra những tia sợ hãi tột cùng, miệng hơi hé ra, nhưng lại chẳng nói nổi một lời. Tôi vừa định hỏi cô nàng bị làm sao thì cô nàng bỗng ngồi phịch xuống sàn, một hồi lâu sau mới hoàng hốt nói: “Không ngờ con ác mộng đó của tớ lại trở thành sự thật, lẽ nào đây chính là số mệnh của tớ ư?”

Vương Tiên Dao vốn là một người cực kỳ lạc quan, chưa bao giờ dễ dàng chấp nhận số phận, thực không ngờ lại vì mấy bức tranh mà trở nên như thế này. Trên mấy bức tranh đó rốt cuộc có cái gì đây? Tôi rất tò mò, bèn dời ánh mắt khỏi người Vương Tiên Dao, nhìn về phía đài đá. Tôi nhìn thấy bức

tranh thứ nhất, bên trên đó có một con ác quỷ của địa ngục, bộ dạng rất giống bức tượng đá kia. Con ác quỷ đó cầm một cây xiên dài trong tay phải, bên trên chảy tong tỏng máu tươi, tay trái thì cầm một thứ gì đó đầm đìa toàn máu là máu. Ngay bên dưới thân thể nó là một người đàn ông toàn thân trần trụi, nơi lồng ngực người đàn ông có một cái lỗ lớn, chắc hẳn là do nó gây ra.

Trên bức tranh thứ hai có ba con ác quỷ, bọn chúng quây thành vòng tròn, móng vuốt sắc bén thò ra phía trước, trên tay một con ác quỷ trong số đó hình như có túm một bộ quần áo. Chính giữa bọn chúng thì là một chiếc đài gỗ, trên đài khóa chặt một người phụ nữ bằng xiềng xích sắt, nhưng người phụ nữ đó hình như có bộ dạng máu thịt bầy nhầy, cực kỳ quái dị.

Bức tranh thứ ba thì khá đơn giản, gần giống với bức tranh thứ nhất, bên trên chỉ có một con ác quỷ, mà phía trước nó cũng là một người đàn ông, có điều cây xiên dài được thay thế bằng một con dao nhỏ, nó thì đang cười tà dị nhìn người đàn ông phía trước. Về mặt người đàn ông đó quả thực rất khoa trương, cái miệng há hốc, nhất định là đã vượt quá giới hạn chịu đựng của con người, dường như đang lớn tiếng hô lên những câu gì đó. Trên người anh ta có rất nhiều vết thương, áng chừng phải lên tới hơn trăm, dính vò nhau san sát.

Anh gầy kia lại nói với chúng tôi: “Bức tượng thần kia chính là Vu Thần mà một dân tộc thiểu số ở Vân Nam thờ cúng, đồng thời cũng là Quỷ Vương dưới địa ngục, nghe nói Vu thuật(*) chính là do ông ta phát minh ra. Còn nội dung trong mấy bức tranh màu kia thì chính là tình cảnh khi người đương địa cúng tế Vu Thần.”

(*) “Vu thuật” nghĩa là thuật phù thủy

Tôi bất giác cả kinh. Trước đó, anh gầy từng nói mấy người chúng tôi đều bị tên Lương Vương khốn kiếp kia coi như đồ cúng để dâng lên cho Vu Thần, như vậy nội dung trên mấy bức tranh màu kia há chẳng phải là chuyện mà chúng tôi sẽ phải trải qua ư? Chẳng trách anh gầy vốn luôn bình tĩnh lại tỏ ra kinh hãi như vậy. Đổi lại là bất kỳ ai khác biết được mình sẽ phải chết

theo cách đáng sợ như thế, tôi tin rằng trừ phi là người điên, bằng không ai cũng sẽ sợ hãi chẳng kém gì chúng tôi.

Nhưng tôi thực sự không sao hiểu nổi, tại sao Vương Tiên Dao hồi nhỏ lại có thể nằm mơ thấy một giấc mơ như thế cơ chứ? Chuyện này thật trùng hợp quá! Còn nhớ lúc ở trong ngôi nhà cũ của Vương Tiên Dao, tôi và Tôn Kim Nguyên vô tình phát hiện ra một cánh cửa ngâm trong tủ, mà cánh cửa ngâm ấy lại thông tới một ngôi nhà bỏ hoang khác. Trong ngôi nhà hoang đó, chúng tôi nhìn thấy một vại nước lớn, trong vại nước có một bài thơ, nghe Tôn Kim Nguyên giải thích thì chúng tôi dường như chính là người có duyên mà bài thơ đó nói tới.

Chẳng lẽ số phận đã định trước là chúng tôi sẽ tới mộ Lương Vương này? Nếu không phải thế, tại sao lại có nhiều điều trùng hợp tới như vậy? Thứ nhất là những cơn ác mộng hồi nhỏ của Vương Tiên Dao đã linh nghiệm. Thứ hai, đúng như bài thơ đó viết, ba người chúng tôi cuối cùng đã tới núi Lương Vương, lẽ nào tất cả mọi chuyện sớm đã được ông trời an bài sẵn, và ba người chúng tôi không thể nào tránh khỏi kiếp nạn trước mắt?

Tuy nhiên bề ngoài thì anh gầy kia chỉ là một tay trộm mộ lão luyện, nhưng tôi luôn cảm thấy anh ta không hề đơn giản. Đầu tiên là anh ta biết rất nhiều thứ, ngay đến Tôn Kim Nguyên cũng phải tự nhận không bằng. Thứ hai, một người chỉ dựa vào uống nước mà có thể cầm cự được gần một tháng thì tuyệt đối không thể là hạng người bình thường, do đó tôi đã kể hết mọi chuyện của ba người chúng tôi cho anh ta nghe một lượt, hy vọng anh ta có thể giải thích cho chúng tôi nghe đôi điều.

Anh gầy nghe chúng tôi kể xong thì tỏ ra ngạc nhiên, hỏi: “Trên người ba cô cậu thật sự đều có những nốt ruồi to cỡ đồng xu ư?”

Tôi gật đầu, nói: “Đúng vậy, nốt ruồi trên tay trái tôi và trên tay phải Tôn Kim Nguyên có hình trạng giống hệt nhau, đều là hình vuông, còn nốt ruồi trên người Tiên Dao thì khá đặc biệt, không chỉ có vị trí khác với chúng tôi mà ngay đến hình trạng cũng hoàn toàn khác biệt.”

Anh gậy không chút suy nghĩ đã cất tiếng hỏi ngay: “Có phải nốt ruồi trên người cô Vương mọc ở sau lưng và có hình tròn không?”

Không ngờ anh gậy lại giống như đã tận mắt nhìn thấy, vừa nói đã trúng ngay, lần này thì tới lượt tôi và Vương Tiên Dao phải kinh ngạc. Vương Tiên Dao lộ vẻ thẹn thùng, mắng: “Dâm tặc, ngươi từng nhìn trộm bồn tiểu thư tắm có phải không?” Nói rồi liền nắm chặt tay, bưng bưng giận dữ đi về phía anh gậy. Nhìn bộ dạng của cô nàng thì nếu anh gậy không giải thích rõ ràng, hôm nay đừng hòng giữ được tính mạng.

Anh gậy vội vàng kêu to oan uổng quá, bảo Vương Tiên Dao đừng lỗ mãng, sau đó mới nói: “Tôi với cô Vương xưa nay chưa từng quen biết, càng chẳng rõ cô ngụ ở đâu, sao có thể chạy đi nhìn trộm cô tắm được. Sở dĩ tôi biết đến điều này hoàn toàn là nhờ vào một cuốn sách cổ của sư phụ tôi.”

“Sách cổ gì, trong đó nói gì vậy? Anh đừng có mà lừa gạt bọn tôi.” Vương Tiên Dao lộ rõ vẻ hoài nghi.

Anh gậy nhăn nhó mặt mày, nói: “Tôi nói câu nào cũng là thật, tuyệt đối không lừa gạt các cô cậu. Trong cuốn sách cổ đó có viết, tuy tráp pha lê và dạ minh châu là hai món thần khí thời thượng cổ, nhưng dùng máu của ba người thì có thể phá giải được pháp lực của nó, mà ba người ấy chính là các cô cậu, vì trên người các cô cậu có vết bớt đặc biệt kia, trong đó hình vuông tượng trưng cho mặt đất, hình tròn tượng trưng cho bầu trời, vừa hay phù hợp với quan niệm trời tròn đất vuông của người xưa.”

Vương Tiên Dao vẫn không tin, lại truy hỏi tiếp: “Bớt? Đỡ rõ ràng là nốt ruồi mà. Còn nữa, anh đọc được câu chuyện này trong cuốn sách cổ nào vậy?”

Anh gậy đáp: “Cuốn sách cô đó có tên là ‘Thần ma lục’, ghi chép về một số kỳ trận và thần khí thời thượng cổ, còn nói rõ cả cách phá giải nữa. Kỳ thực thứ trên người các cô cậu không hẳn là bớt, lại càng không phải là nốt ruồi, nói một cách chính xác thì đó là một loại ký hiệu thần bí. Một khi các cô cậu hợp sức phá được pháp lực của tráp pha lê và dạ minh châu, những

vết bớt đó sẽ tự động mất đi, khi ấy, sứ mệnh của các cô cậu coi như đã hoàn thành.”

Anh gầy nói năng đâu ra đó, hơn nữa còn có chứng cứ rõ ràng, khiến chúng tôi không thể không tin. Nhưng tôi luôn cảm thấy anh ta không đơn giản chút nào, khi nói tới chuyện gì cũng lôi sách cổ với sư phụ ra, làm tôi cảm thấy dường như anh ta đang cố tình giấu giếm thân phận của mình, bèn hỏi một câu nữa: “Phải rồi, anh biết nhiều chuyện như vậy, chẳng hay anh có lai lịch thế nào? Tốt xấu gì thì bọn tôi cũng từng cứu anh, mà chúng ta bây giờ lại cùng chung hoạn nạn, mà bọn tôi lại chẳng biết gì về thân phận của anh, do đó mới muốn thỉnh giáo một chút.”

Anh gầy nghe tôi hỏi thế thì thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lập tức trả lời câu hỏi của tôi, hơn nữa bộ dạng còn có vẻ phẫn chấn, cười lạnh, nói: “Hừ, coi như cậu cũng có con mắt nhìn người đây, vậy tôi sẽ nói thực cho cậu biết. Trộm mộ ở miền Bắc gọi là mò vàng, ở miền Nam gọi là lật đầu, từ đó mới hình thành nên hai phái Nam Bắc. Mà sư phụ của năm người bọn tôi chính là Nam phái đệ nhất nhân, được người ta gọi là Thông Thiên Thủ, môn hạ đệ tử của ông có tới mấy trăm người, trong đó năm người bọn tôi chính là đệ tử tâm đắc của ông. Chỉ đáng tiếc bọn tôi học nghệ chưa tinh mà đã muốn đi lật đầu lớn, kết quả là rơi vào tình cảnh như bây giờ, quả thực không xứng với sự hậu ái của sư phụ.” Anh gầy nói đến đây thì thở dài, dường như đang hối hận vì đã quá tham lam.

Quả nhiên tôi không nhìn nhầm, anh gầy này đúng là có lai lịch không đơn giản. Khi tôi nói tới vị tiền bối xương khô của mười lăm năm trước, anh ta lộ rõ vẻ xem thường, nói: “Hạng người như thế há có thể so sánh được với năm người bọn tôi. Nếu khi đó tôi bị lọt xuống một cái hang như vậy, chỉ cần tung người nhảy lên một cái là có thể bám vào thành hang rồi leo ra ngoài.”

Tôi cảm thấy anh ta nói như vậy có phần hơi quá, bởi vị tiền bối xương khô kia có thể mang theo ba món bảo vật như vậy trên người thì tất nhiên không thể nào là hạng kém cõi được. Tôi tỏ vẻ không phục, nói: “Anh đã lợi

hại như vậy thì tại sao còn bị giam trong địa lao kia? Nếu không có ba người bọn tôi, chắc giờ này anh đã chết đói trong đó rồi.”

Lời này của tôi có thể nói là đã đánh trúng vào chỗ hiểm của anh gầy. Anh ta cười gượng một tiếng, sau đó giải thích: “Khi đó, tôi bị giam giữ một mình trong địa lao, các công cụ lật đất lại đều ở chỗ mấy vị sư huynh của tôi cả, thành ra tôi chỉ có tay không, cậu bảo tôi phải thoát thân thế nào đây?”

Lời của anh gầy này lúc nào cũng cực kỳ có lý, không có lấy một tia sơ hở nào, người như thế đi làm một tay trộm mộ thì thực là quá lãng phí. Tôi thấy nếu anh ta chịu đi làm luật sư thì nhất định sẽ có được thành tựu hiếm ai sánh bằng. Vương Tiên Dao nhìn anh ta không vừa mắt, bèn nói: “Lời của anh đúng là rất có lý đấy, vậy xin hỏi anh, chúng ta bây giờ có người, có công cụ, nên thoát thân như thế nào đây? Mong anh chỉ cho bọn tôi một con đường sáng!”

Anh gầy không ngờ Vương Tiên Dao lại hỏi như vậy, bất giác có chút ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó đã bình tĩnh trở lại. Anh ta suy nghĩ một chút rồi chăm chú nhìn chúng tôi, nói với giọng ẩn chứa đầy thâm ý: “Tôi không dám đảm bảo vận mệnh của mình trong tương lai sẽ như thế nào, có điều hai cô cậu, còn cả anh bạn chưa rõ tung tích kia nữa, nhất định sẽ không chết ở nơi này.”

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 31: Ác Mộng Thành Sự Thật (2)

Type: Ngan Le

Chúng tôi không ngờ anh gầy sẽ nói ra những lời như vậy, tuy cảm thấy có chút hoang đường nhưng tôi rất cuộc vẫn không kìm được hỏi: “Anh nói vậy là có ý gì? Nghe cứ như là anh biết xem số vậy.”

Anh gầy tỏ vẻ nghiêm túc, nói: “Không phải tôi biết xem số mà là trên cuốn sách cổ kia thực sự đã ghi chép lại như vậy.”

“Hừ, lại là cuốn sách cổ đó! Vậy anh nói xem cuốn sách đó rốt cuộc đã ghi chép những gì nào?” Nghe anh ta nói thế, tôi suýt thì ngất xỉu ngay tại chỗ, hóa ra tất cả kiến thức của gã này đều là học được từ cuốn sách cổ kia.

Anh gầy cười, nói: “Cậu đừng kích động, kỳ thực chuyện này có liên quan tới mấy ký hiệu hình vuông và hình tròn kia. Vừa rồi không phải tôi đã nói rồi sao, máu của các cô cậu có thể phá giải pháp lực của tráp pha lê và dạ minh châu, mà đó cũng chính là sứ mệnh của các cô cậu. Trừ phi các cô cậu đã hoàn thành sứ mệnh, bằng không sẽ không thể nào dễ dàng chết được. Trong chốn mộng lung, mọi việc đã có sự an bài, do đó các cô cậu không cần lo lắng cho tình cảnh hiện tại của mình đâu.”

Tôi không kìm được trầm mắng mấy tiếng, nội dung trong cuốn sách cổ đó đâu thể tin tưởng hoàn toàn được, hơn nữa bây giờ là thời đại nào rồi, lẽ như đó là một cuốn sách nhảm nhí mà chúng tôi lại tin vào, vậy chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao? Có điều ngoài mặt tôi vẫn tỏ ra rất vui vẻ, còn cười nói với anh gầy: “Cảm ơn những lời may mắn của anh! Nếu tôi có thể sống sót rời khỏi nơi này, anh nhất định phải cho tôi mượn cuốn sách cổ kia đấy, tôi muốn xem xem trên đó rốt cuộc viết những gì.”

Sau đó mấy người chúng tôi đều tỏ ra hết sức mệt mỏi, chỉ ngồi trên sàn,

chẳng nói năng gì nữa, cũng chẳng muốn làm gì. Lúc này đây, dù là về thể xác hay tinh thần, chúng tôi đều đã kiệt quệ, thậm chí tôi vừa mới im lặng một lát thì mí mắt đã trở nên nặng trĩu, không lâu sau thì dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tôi chẳng rõ mình đã ngủ bao lâu, khi tỉnh dậy chỉ cảm thấy đầu óc mê man hỗn loạn, từ huyết thái dương truyền tới những cơn đau râm rứt. Tôi đưa tay day nhẹ chỗ đó, lại ngoảnh đầu nhìn, thấy anh gầy và Vương Tiên Dao vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, đang uể oải nhìn tôi. Tôi hỏi Vương Tiên Dao: “Tớ đã ngủ bao lâu rồi vậy?”

Vương Tiên Dao có vẻ rất mệt mỏi, sau khi giơ tay phải lên xem đồng hồ mới khẽ cất tiếng trả lời: “Cũng chưa lâu lắm, chỉ gần tám tiếng thôi.”

Gần tám tiếng? Như vậy chẳng phải là đã sang ngày hôm sau rồi ư? Cũng tức là càng tới gần thời điểm Lương Vương tiến hành cúng tế. Có điều bây giờ tôi chẳng còn tâm trạng để mà suy nghĩ quá nhiều, chỉ biết rằng dù có chết thì mình cũng phải làm một con ma no mới được. Mà từ sau khi đi vào ngôi mộ này, hình như tôi còn chưa ăn gì, bây giờ tỉnh giấc mới phát hiện mình đang đói ghê gớm, cái bụng không ngừng kháng nghị.

Tôi tháo chiếc ba lô đeo sau lưng xuống, lấy ra mấy hộp thịt bò, chia cho mỗi người hai hộp. Vương Tiên Dao hiển nhiên cũng đã đói, sau khi mở nắp hộp liền dùng tay cầm một miếng thịt bò lên ăn. Anh gầy thì càng chẳng cần phải nói, vừa mới thoát khỏi số kiếp suýt chết đói, tôi còn chưa đưa hộp thịt bò tới nơi thì đã nghe thấy tiếng anh ta nuốt nước bọt rồi.

Sau khi ăn no uống đủ, ba người chúng tôi chuyện trò vu vơ mấy câu, rồi bầu không khí lại một lần nữa chìm vào trầm lặng. Tôi để ý quan sát mấy gã binh sĩ, thấy bọn họ chẳng ăn uống gì, cứ đứng bất động ở đó suốt tám, chín tiếng đồng hồ, xem ra nước Địa Tuyền, đúng là kỳ diệu, có thể giúp người ta sống được mà vĩnh viễn không cần ăn gì. Loại nước thần kỳ như thế nếu lọt vào tay một vị hoàng đế nào đó thời cổ đại, có lẽ lịch sử Trung Quốc đã thay đổi rất nhiều.

Chắc vì lâu rồi không được ăn no nên bây giờ anh gầy cứ ngồi đó mà nấc với ợ không ngừng, rồi anh ta lại đưa tay sờ bụng, dường như đang suy nghĩ điều gì. Sau đó, anh ta bán hai tay vào thành lồng sắt, từ từ đứng dậy, bắt đầu khởi động để làm nóng cơ thể như một vận động viên. Tôi nói: “Anh đừng có làm nhộn lên như thế, với tình trạng sức khỏe của anh bây giờ, chưa biết chừng chưa đi được mấy bước đã ngã luôn rồi ấy chứ!”

Lần này bị tôi nói như vậy mà anh gầy lại nhẩn nhẹn chẳng hề phản bác một câu, không giống với anh ta khi trước. Anh ta vẫn đang khởi động, nhưng động tác thì không có gì khác ngoài bóp chân, lắc hông, tôi thật chẳng biết anh ta làm như thế có tác dụng gì không. Có điều, nhìn bộ dạng thì có vẻ anh ta cực kỳ nghiêm túc, chẳng hề để tâm đến ánh mắt trào lộng của tôi.

Khoảng mười mấy phút sau, chợt nghe một tiếng “rắc” vang lên, hết như tiếng xương trật khớp. Âm thanh đó rõ ràng vang lên từ người anh gầy, tôi tò mò nhìn qua, định hỏi anh không sao chứ thì đã nghe thấy mấy tiếng “rắc” nữa liên tiếp vang lên từ người anh ta, khiến tôi bất giác sửng người, mà Vương Tiên Dao lúc này cũng giống hết như tôi, cứ thế ngẩn ngơ nhìn anh gầy.

Thấy tôi và Vương Tiên Dao nhìn mình như nhìn người sao Hỏa, anh gầy mỉm cười thư thái, nói với chúng tôi: “Hãy, tuy từ hôm qua đến giờ tôi chỉ được ăn mấy miếng bánh quy với hai hộp thịt bò, nhưng hiệu quả vẫn rất khả quan, sức khỏe ít nhất cũng đã phục hồi được một nửa so với mấy ngày trước. Lần này mà có thể trốn thoát ra ngoài, chắc chắn tôi sẽ không mang phiền phức tới cho hai cô cậu, chưa biết chừng còn có thể giúp đỡ hai người phần nào ấy chứ!”

Anh gầy nói xong còn vung chân đá mấy cái, tỏ ý rằng mình không hề khoác lác. Thân thể của anh chàng này quả là không tệ, mới ăn một chút đồ chẳng có bao nhiêu dinh dưỡng, lại vừa qua có một ngày mà đã hồi phục được tới mức này, quả đúng là một chuyện lạ trên đời. Sau khi khởi động cơ thể, anh gầy chậm rãi thở ra một hơi rồi mới dừng động tác.

Bất giác hơn ba tiếng đồng hồ đã lại trôi qua. Lúc này, tôi bỗng cảm thấy

có chút nôn nao, thậm hy vọng lời của anh gầy là sự thật, vì trước mắt, chúng tôi vẫn chưa biết được chút tin tức nào về Tôn Kim Nguyên, chẳng rõ cậu ta bây giờ thế nào rồi, mong là không xảy ra điều gì bất trắc.

Việc gì phải đến cuối cùng cũng sẽ đến, chẳng rõ đây là lời của ai nhưng quả thực rất có lý, vì dù là phúc hay là họa thì con người ta cũng không thể tránh được. Một tràng những tiếng bước chân bỗng vọng tới từ hướng đường hầm, xen lẫn trong đó còn có tiếng hô cứu mạng của mấy người đàn ông, trái tim vốn đã bình lặng của tôi tức thì giật thót, thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cũng càng lúc càng rõ ràng hơn. Dần dần, trong tầm mắt của tôi xuất hiện rất nhiều người, số lượng phải lên tới hơn ba trăm, tất cả đều ùn ùn tiến tới từ phía đường hầm. Nhìn thấy cảnh tượng này, tôi đoán chừng Lương Vương sắp cử hành nghi lễ cúng tế. Ba người chúng tôi lập tức đứng dậy, có chút hoang mang nhìn về phía những người kia.

Trong số hơn ba trăm người đó có binh sĩ, có đốc công, nhưng tuyệt nhiên không có một nô lệ nào, qua đó đủ thấy địa vị của nô lệ cực kỳ thấp kém. Ngoài ra, giữa đám người kia, chúng tôi còn nhìn thấy hai người cực kỳ bắt mắt, nhìn trang phục thì rõ ràng là người hiện đại, mà tiếng kêu cứu mạng chúng tôi vừa nghe thấy chính là từ miệng bọn họ phát ra. Quần áo của bọn họ trông đều rất sạch sẽ, chắc hẳn là bị bắt tới đây chưa lâu.

Lúc này, gã quân sư mặt mày lạnh tanh kia cũng xuất hiện, hắn đưa mắt liếc nhìn những tên lính đang trông chừng chúng tôi, khẽ gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó hướng về phía đường hầm kia, khom người hô to: “Kính mời Lương Vương giá lâm!”

Lương Vương rốt cuộc đã chịu hiện thân rồi ư? Xem ra lần này, chúng tôi thực sự có thể gặp kẻ tâm thuật bất chính, lòng dạ hiểm độc ấy rồi. Ba người chúng tôi sau nháy mắt đều trở nên kích động, đồng loạt nhìn chăm chú về phía cửa đường hầm, trong lòng thầm nghĩ tên Lương Vương khôn kiếp đó liệu có bộ dạng như thế nào đây? Phải chăng thật sự ghê gớm nhưng trong

truyền thuyết?

Nghe nói Lương Vương sắp tới, đám binh sĩ và đốc công đều vội vã quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt cung kính vô cùng, tựa như các giáo đồ ngoan đạo. Hai người hiện đại kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, thực chẳng khác nào hạc giữa bầy gà, song vẻ mặt sợ hãi của bọn họ thì lại không thể nào che giấu được. Khi nhìn thấy ba người chúng tôi bị giam trong lồng sắt, bọn họ đều tỏ ra rất ngạc nhiên, có thể là vì cũng có suy nghĩ như chúng tôi, rằng không ngờ lại gặp được “đồng loại” trong ngôi mộ cổ này.

Đúng lúc này, Lương Vương xuất hiện, đi theo sau hắn còn có tám, chín cô gái ăn mặc theo lối cổ đại, chắc hẳn đều là người hầu của hắn. Tên Lương Vương này có vóc người cao lớn, có lẽ vì đã lâu rồi không được thấy ánh mặt trời nên sắc mặt hắn nhợt nhạt, bên dưới đôi lông mày rậm là cặp mắt tròn mở trừng rất to, dưới cái mũi trâu là mồm cóc, trông vô cùng khó coi, bộ râu quai nón gần như che kín cả khuôn mặt.

Lương Vương không thèm nhìn ba người chúng tôi, chỉ khoát tay, nói: “Đứng dậy cả đi!” Trong giọng nói mang theo mấy phần giọng điệu ra lệnh. Sau đó liền có một gã đốc công bê tới một chiếc ghế gỗ trổ hoa, Lương Vương không chút khách sáo ngồi ngay xuống, dời mắt nhìn khắp mọi người.

Sự xuất hiện của Lương Vương khiến ba chúng tôi đều rất đổi ngạc nhiên. Không lâu sau đó, hai người thanh niên kia lớn tiếng gào lên: “Các người rốt cuộc là ai? Dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi như thế?” Nhìn hai người bọn họ, tôi bất giác nhớ lại tình cảnh lúc mình mới bị bắt lần đầu, có lẽ tâm trạng của bọn họ bây giờ chẳng khác gì chúng tôi khi đó.

“Vả miệng!” Gã quân sư lạnh lùng nói. Có hai gã đốc công lập tức bước ra từ sau lưng hắn, không chút nể nang đưa tay ra vả mạnh vào miệng hai thanh niên kia. Tức thì, từ trong miệng hai thanh niên, máu tươi chảy ra không ngớt. Mãi đến khi bọn họ không thể nói năng gì được nữa, hai gã đốc công mới chịu dừng lại. Lúc này, miệng họ đã đầm đìa máu tươi, có lẽ sau này dù có chữa khỏi được cũng khó tránh khỏi bị biến dạng.

Xem ra tên Lương Vương này đúng là một kẻ lòng dạ tàn độc, có điều tuy trong lòng thầm mắng hấn không phải là người nhưng tôi rất sợ chuyện tương tự xảy ra với mình, ngay đến Vương Tiên Dao vốn luôn bạo dạn lúc này cũng không khỏi có chút sợ hãi, càng đừng nói tới anh gầy kia. Do đó, dù có rất nhiều điều muốn nói nhưng đến cuối cùng, ba người chúng tôi vẫn phải nhẫn nhịn.

Gã quân sư thấy hai người thanh niên kia đã không thể nói năng gì được nữa, bèn cười lạnh một tiếng, cao giọng hô vang: “Bắt đầu cúng tế!”

Hấn vừa nói xong, đám binh sĩ và đốc công đã bắt đầu hô to: “Quý Vương vạn tuế! Lương Vương vạn tuế!” Chẳng biết hô được bao nhiêu lần, bọn chúng rốt cuộc cũng chịu dừng lại sau khi thấy Lương Vương ra hiệu. Lúc này, Lương Vương mới đứng dậy khỏi chiếc ghế gỗ, lấy từ trong áo ra một vật có thể chiếu ra những tia sáng màu trắng. Nhìn thấy vật thể phát sáng trong tay Lương Vương, tất thấy mọi người đều vội vàng quỳ xuống khấu đầu hành lễ.

Tôi đưa mắt nhìn vật đó, ôi cha, đó không phải là tráp pha lê trong truyền thuyết sao? Không ngờ thứ này lại thật sự tồn tại, xem ra có một số chuyện vẫn nên tin thì hơn. Chỉ là ánh sáng phát ra từ chiếc tráp pha lê đó quá mãnh liệt, khiến người ta hơi choáng váng. Đúng lúc này, anh gầy chợt nhỏ giọng nói sau lưng tôi: “Cố gắng đừng nhìn vào tráp pha lê, nó có thể hút linh hồn của người ta đấy!”

Tôi cả kinh, vội vàng rời ánh mắt khỏi tráp pha lê, nhưng lại phát hiện việc này thật không dễ dàng chút nào, hơn nữa ý thức của tôi còn bắt đầu trở nên mê muội. Đúng lúc này, vết bớt hình vuông trên tay tôi đột nhiên lóe lên một tia sáng màu xanh, đầu óc tôi như được tia sáng đó kích thích, sau nháy mắt đã tỉnh táo trở lại.

Vương Tiên Dao đứng kế bên cũng vô cùng chấn động, vì sau lưng cô nàng cũng lóe lên một tia sáng màu xanh y hệt như thế. Tuy bản thân cô nàng không thể nhìn thấy việc xảy ra sau lưng, nhưng khi tia sáng đó lóe hiện, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng rằng vết bớt của mình đột nhiên trở

nên nóng bỏng, tin rằng Vương Tiên Dao cũng không khác gì.

Sau đó, tôi nhìn về phía đám binh sĩ và đốc công kia, thấy bọn chúng đang ra sức hít hà, đã thế còn có vẻ vô cùng đắm đuối, giống hệt như những cương thi trong phim kinh dị hút tinh hoa của mặt trăng và mặt trời vậy. Tôi bất giác nhủ thầm, lẽ nào đám xác chết biết đi này cũng giống như cương thi trong phim, cần phải hút ánh sáng tỏa ra từ tráp pha lê thì mới có thể sống được?

Chừng năm phút sau, Lương Vương thu tráp pha lê lại, những tia sáng màu trắng biến mất sau nháy mắt. Lại nhìn qua phía hai thanh niên kia, tôi thấy bọn họ đã trở nên đờ đẫn, cứ đứng im một chỗ không động đậy. May mà tôi và Vương Tiên Dao có vết bớt đặc biệt trên người bảo vệ, bằng không nhất định đã trúng chiêu rồi, mà lần này, lời của anh gây lại một lần nữa linh nghiệm. Xem ra vết bớt cổ quái trên người chúng tôi quả thực là khắc tinh của tráp pha lê và dạ minh châu.

Tôi nhủ thầm, không ngờ tráp pha lê này lại có uy lực ghê gớm đến như vậy, nếu mang ra chiến trường thì há chẳng phải sẽ là thiên hạ vô địch ư? Anh gầy có lẽ đã nhìn ra được suy nghĩ của tôi, bèn cất tiếng nhắc nhở: “Đây chỉ là sức mạnh của riêng tráp pha lê mà thôi, nếu đặt dạ minh châu vào trong tráp pha lê nữa, uy lực còn ghê gớm hơn nhiều, nghe đồn có thể đưa bất cứ vật gì vào trong cánh cửa địa ngục, còn có công hiệu cải tử hoàn sinh.”

Khi thật, không ngờ trên thế gian này lại tồn tại thứ bảo vật như thế, nếu không phải được tận mắt nhìn thấy thì dù có chết tôi cũng chẳng tin. Giờ đây, trong lòng tôi bỗng nảy sinh một tia nghi ngờ, rằng những câu chuyện thần thoại được lưu truyền ở Trung Quốc từ thời cổ đại đến nay chưa biết chừng đều là sự thực.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 32: Ác Mộng Thành Sự Thật (3)

Type: Ngan Le

Trong khi tôi còn đang suy nghĩ vu vơ, từ phía bên trong đường hầm lại xuất hiện mười mấy tên đốc công khác. Bọn họ kẻ thì cầm theo chậu rửa mặt, kẻ lại hợp sức cùng người khác để khiêng một chiếc bàn. Vừa nhìn những thứ đồ mà bọn chúng mang tới, tôi liền biết ngay rằng lễ cúng tế sắp được cử hành, xem ra cơn ác mộng của Vương Tiên Dao chẳng bao lâu sau sẽ trở thành sự thực.

Vương Tiên Dao hoảng hốt nói với tôi và anh gầy: “Những thứ mà bọn chúng mang ra tởm đều từng nhìn thấy trong giấc mơ. Bây giờ, chúng ta phải làm sao đây?” Câu hỏi này rõ là thừa thãi, vì nếu có cách thì bọn tôi đã dùng từ lâu rồi, chẳng cần phải chờ đến tận bây giờ, có điều tôi vẫn dụ giọng an ủi cô nàng vài câu.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của gã quân sư mặt mũi lạnh tanh kia, mấy gã đốc công bắt đầu khua chiêng gióng trống, tim chúng tôi cũng theo những âm thanh đó mà nảy lên không ngừng, tưởng chừng sắp không chịu nổi nỗi sợ hãi to lớn kia mà vỡ vụn ra tới nơi, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Thật sự khó có thể dùng từ ngữ để hình dung tâm trạng của chúng tôi bây giờ, chỉ có những người từng phải đứng bên lề ranh cái chết thì mới có thể hiểu được.

Khi tất cả những công cụ dùng cho việc cúng tế đã được bày ra, gã quân sư bèn lấy ra một tờ giấy da bò, sau đó nhìn chăm chăm vào đó để đọc văn tế. Vì xung quanh có tiếng chiêng trống ồn ào nên chúng tôi không thể nghe rõ hẳn đang đọc cái gì. Một lát sau, đọc xong văn tế, gã quân sư vút tờ giấy da bò vào trong chậu lửa đang cháy hừng hực, lại giơ cao hai tay, tỏ ý bảo đội nhạc hãy tạm dừng một lát, rồi lớn tiếng hô vang: “Huyết tế(*) bắt đầu.”

(*) Huyết tế nghĩa là cúng tế bằng máu.

Gã quân sư nói xong, tiếng chiêng trống lại một lần nữa vang rền. Đúng lúc này, Vương Tiên Dao bên cạnh tôi chợt kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi khẽ lắm bẩm: “Bọn chúng chuẩn bị tiến hành huyết tế rồi ư? Trời ơi! Vậy là sắp xảy ra chuyện tùm xẻo rồi!”

Tùm xẻo là một hình phạt cực kỳ tàn khốc, đã man ở Trung Quốc thời cổ đại. Nghe nói nó xuất hiện lần đầu ở vương quốc Đại Liêu, nhưng khi đó còn rất ít được dùng, phải mãi đến đầu thời Minh, dưới tay Chu Nguyên Chương, nó mới thật sự trở nên phổ biến. Nghe nói người bị tùm xẻo nhất định phải chịu hơn ba nghìn nhát dao, thịt trên người bị xẻo xuống từng lát, từng lát một, hơn nữa nhát dao nào cũng phải thấy máu, đến cuối cùng mới bị cắt rời tứ chi, nhưng đao phủ vẫn cần đảm bảo phạm nhân ba ngày sau khi bị hành hình mới được chết, nếu như phạm nhân chết trước thời hạn đó, đao phủ sẽ mất cần câu cơm, hơn nữa còn bị mọi người xung quanh chê cười. Có điều, đến sau này, hơn ba nghìn nhát dao được rút gọn xuống còn mười tám, mười hai hoặc là tám nhát dao.

Nghe đồn vào cuối thời Mãn Thanh, loại hình phạt tàn khốc này vẫn còn được sử dụng. Có một ký giả người nước ngoài từng chụp được một số tấm ảnh về việc phạm nhân bị xử tùm xẻo ở giữa nơi phố xá đông người, có điều không hề thần kỳ như trong lời đồn đại, phạm nhân chỉ bị cắt tám nhát dao vào người, cho nên chuyện hơn ba nghìn nhát dao kia rất có thể chỉ là hư cấu mà thôi.

Mấy gã binh sĩ khiêng một trong hai người thanh niên kia lên đặt xuống chiếc bàn gỗ, sau đó trói chặt chân tay anh ta lại theo hình chữ đại. Nhưng rất kỳ lạ, người thanh niên đó từ đầu chí cuối đều không phản kháng, cứ giữ nguyên bộ dạng ngẩn ngơ đờ đẫn, xem ra uy lực của tráp pha lê quả nhiên ghê gớm vô cùng.

Sau khi người thanh niên đó bị trói lại, một gã đốc công lấy ra một con dao cong có kích cỡ ngang với dao găm, chậm rãi đi lên phía trước, sau đó bung tới một chiếc chậu gỗ lớn để ngay xuống dưới chiếc bàn, chuẩn bị tiến hành huyết tế.

Trước tiên gã đốc công đó vạch miệng người thanh niên ra, thọc lưỡi dao vào trong để cắt đứt lưỡi của anh ta, khiến anh ta dù đau đớn cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Tuy anh ta đã lú lẫn nhưng trong khoảnh khắc bị cắt lưỡi, khuôn mặt rõ ràng hơi run lên. Vương Tiên Dao không đành lòng nhìn cảnh tượng tanh máu như thế, liền quay sang nhào vào lòng tôi bật khóc thút thít.

Tôi nhất thời không biết nên làm sao cho phải, đành để cô nàng tựa đầu vào vai mình, khẽ vỗ vào lưng cô nàng coi như an ủi. Có điều lúc này, tôi vẫn lặng lẽ nhìn cảnh người thanh niên kia bị từng xẻo, chẳng rõ là vì tò mò muốn được thấy quá trình từng xẻo một lần cho biết hay là vì nguyên nhân gì khác, dù sao tôi cũng không thể dời ánh mắt đi chỗ khác.

Lúc này, phần trán, lông mày, hai tai, cổ tay, cổ chân của người thanh niên kia đều đã bị gã đốc công cứa vào mỗi chỗ một nhát, máu tươi chảy ra như suối từ miệng các vết thương, cuối cùng đều trôi xuống chiếc chậu gỗ đặt bên dưới bàn. Mùi máu tanh nhanh chóng lan ra xung quanh khiến người ta cảm thấy nặng nề vô hạn, chỉ muốn nôn mửa ngay tại chỗ. Bẵng qua một lúc rồi nhìn lại, thân thể người thanh niên đã xuất hiện đầy những vết dao, lúc này hơi co giật, cặp mắt thì trợn tròn trắng dã, mà máu chảy ra từ người anh ta đã đầy cả chiếc chậu gỗ, mà còn đang tiếp tục chảy.

Sau khoảng một tiếng đồng hồ, việc từng xẻo rốt cuộc cũng kết thúc, lúc này, thân thể người thanh niên kia đã bị chia thành nhiều phần và được đặt vào trong mấy chiếc khay sứ lớn. Mấy gã binh sĩ bưng những chiếc khay sứ đó tới đặt trước mặt thần tượng, còn máu tươi trong chậu gỗ thì được đổ vào trong một món đồ đựng, sau đó hắt lên mặt thần tượng, nghi thức huyết tế tới đây coi như là kết thúc.

Nhưng việc cúng tế thì vẫn còn tiếp tục. Sau một tiếng ra lệnh của gã quân sư mặt lạnh, nghi thức tiếp theo lại sắp được cử hành, lần này thì tới lượt người thanh niên thứ hai. Anh ta cũng giống như người thanh niên thứ nhất, bị trói nghiền vào chiếc bàn gỗ kia theo hình chữ đại, có điều anh ta bị trói úp mặt vào bàn, chẳng rõ nghi thức lần này sẽ là một hình phạt tàn khốc

gì nữa đây?

Ngoài tôi ra thì anh gầy cũng đã chứng kiến toàn bộ quá trình huyết tể, nhưng từ vẻ mặt của anh ta có thể nhìn ra, lúc này anh ta đang vô cùng chấn động, hoàn toàn không còn vẻ ung dung, điềm tĩnh như trước nữa. Kỳ thực tôi cũng nào phải không run sợ, tuy tự thấy mình đã có được một sự nhìn nhận rất thấu triệt về cái chết, nhưng chết theo một cách tàn nhẫn thế này thì lại vượt ra ngoài giới hạn chịu đựng của tôi.

Đao phủ vẫn là tên độc công hồi nãy, có điều con dao cong trong tay hắn đã được đổi thành một con dao róc xương vừa nhỏ vừa dài, nhìn phần lưỡi cực mỏng của nó thì đây nhất định là một con dao vô cùng sắc bén. Gã độc công kia vẫn mặt mày hờ hững, cúi nhìn người thanh niên nằm sấp trên mặt bàn, đưa tay xé toạc quần áo của anh ta, để lộ ra phần lưng gầy yếu.

Hắn dùng tốc độ cực nhanh lướt lưỡi dao qua lưng người thanh niên, vạch một đường rất dài, một tia máu vừa nhỏ vừa dài lập tức xuất hiện. Ngay sau đó, máu tươi phụt hẳn ra ngoài khiến tôi nhìn mà da đầu tê dại. Đó là một con người, thế mà lúc này đây lại bị hành hạ như một con súc vật, thậm chí còn chẳng bằng súc vật nữa. Tôi không thể không công nhận thời cổ đại có một số hình phạt thực quá tàn nhẫn và tanh máu, hoàn toàn chẳng có chút tính người.

Lúc này, Vương Tiên Dao vốn đang tựa đầu vào vai tôi, đột nhiên buông ra, nói với tôi: “Bọn chúng định lột da anh ta đấy!” Nói rồi nhìn tôi bằng ánh mắt vừa sợ hãi vừa kích động. Từ ánh mắt của cô nàng, tôi có thể nhìn ra những tia tuyệt vọng khi phải đối mặt với cái chết.

Lột da là một hình phạt tàn nhẫn khác ngoài tòng xẻo. Thời cổ đại, những người phạm trọng tội sẽ bị trừng phạt theo cách như vậy, mà Lam Ngọc Tướng quân - kẻ tử thù của Lương Vương - đã chết bằng chính hình phạt tàn khốc này. Nghe nói nó chính là do Chu Nguyên Chương đặt ra, không ngờ hôm nay, Lương Vương cũng dùng đến chiêu này.

Theo sử sách ghi lại, người bị lột da trước tiên sẽ được tắm rửa cho sạch

sẽ, đến khi hành hình, người lột da sẽ xuống dao ở gáy hoặc lưng phạm nhân, động tác phải cực kỳ mau lẹ, nếu không phạm nhân sẽ chết, cho nên nhanh chính là bí quyết hàng đầu. Thường thì sau khi lột da xong, phạm nhân vẫn còn chưa chết hẳn.

Nếu bắt đầu lột da từ lưng thì đầu tiên phải vạch một đường thật dài trên lưng phạm nhân, sau đó dùng hai chiếc móc sắt kéo da phạm nhân qua hai bên, giống như bướm bướm giương cánh vậy, rồi người lột da sẽ tách rời da và thịt của phạm nhân ra. Hiện giờ Lương Vương đang sử dụng chính biện pháp này. Ngoài ra còn có một lời đồn khác về việc lột da, đó là phạm nhân trước tiên sẽ bị chôn xuống đất, chỉ để lộ phần đầu, sau đó, người phụ trách lột da sẽ dùng dao nhỏ khắc một hình chữ thập lên đỉnh đầu phạm nhân, lại đổ chất thủy ngân cực độc vào trong đó. Phạm nhân vì không chịu nổi sự đau đớn tột cùng do thủy ngân mang lại, bắt đầu giãy giụa điên cuồng, cuối cùng sẽ bỏ ra ngoài qua vết khắc trên đỉnh đầu, để lại một tấm da người hoàn chỉnh. Có điều biện pháp lột da này còn chưa được chứng thực, chỉ xuất hiện trong một số sách dã sử mà thôi.

Thủ đoạn của gã đóc công kia cực kỳ cao minh, rõ ràng là đã quen làm việc lột da này rồi. Chỉ sau chưa tới nửa tiếng đồng hồ, da của người thanh niên thứ hai kia đã được lột xong một cách hoàn chỉnh. Lúc này, người thanh niên đó vẫn còn chưa tắt thở, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng bắp thịt ở chân anh ta thỉnh thoảng lại nhảy lên một cái. Cuối cùng, gã đóc công đem vớt tấm thân bầy nhầy máu thịt kia vào trong hồ máu ở phía bên trái, còn tấm da người hoàn chỉnh thì được nộp cho Lương Vương. Lương Vương nhìn tấm da người đầm đìa máu tươi đó mà chẳng tỏ ra sợ hãi chút nào, ngược lại còn ngắm nghía vẻ vô cùng thích thú, sau đó quay sang ra lệnh cho một gã binh sĩ bên cạnh: “Ừm, không tệ, đợi lát nữa hãy dùng tấm da này làm thành áo da cho bản vương.” Dứt lời liền vớt tấm da người cho gã binh sĩ đó.

Bước cúng tế thứ hai đã hoàn thành. Theo như nội dung trong ba bức tranh màu trên đài đá, bước tiếp theo sẽ là bắt lấy một người rồi moi tim, và đó chắc hẳn cũng là bước cuối cùng của quá trình cúng tế. Nhưng lúc này, hai người thanh niên kia đều đã bỏ mạng, muốn tiến hành nghi thức tiếp theo

thì nhất định phải chọn lấy một người từ trong số ba người chúng tôi, mà chưa biết chừng lần này, cả ba người chúng tôi đều sẽ bị moi tim cũng nên.

Vương Tiên Dao sợ hãi vô cùng, chừng như sắp suy sụp đến nơi, chỉ biết giữ chặt lấy cổ áo tôi mà nôn nóng hỏi: “Phải làm sao đây? Lần này tới lượt chúng ta rồi!”

Tôi đưa mắt nhìn anh gầy, hy vọng anh ta có thể nghĩ ra biện pháp gì đó. Nhưng lần này, anh gầy cũng chẳng có cách nào, ủ rũ nói: “Hết cách rồi, xem ra hôm nay chúng ta sẽ phải chết ở đây thôi. Có điều chúng ta vẫn còn một lựa chọn, đó là tự sát, tôi nghĩ như thế ít nhất cũng tốt hơn là bị lũ người kia moi tim.”

Tôi cũng không phải chưa từng nghĩ tới khả năng này, nhưng nếu bạn tôi chết cứ chết như vậy, tôi thực sự không cam tâm. Tôi giận dữ nhìn anh gầy, lớn tiếng gào lên: “Mẹ kiếp, không phải anh đã nói ba người chúng tôi có sứ mệnh còn chưa hoàn thành ư? Vậy bây giờ thì sao? Chúng ta đều sắp phải chết đến nơi rồi.”

Anh gầy khẽ lắc đầu về hết cách, nói: “Tôi vốn ngỡ rằng trên người các cô cậu sẽ xuất hiện kỳ tích bất ngờ gì đó, nhưng mãi đến bây giờ, kỳ tích vẫn chưa xuất hiện. Xem ra những ghi chép trên cuốn sách cổ đó cũng không hoàn toàn chính xác.”

Tôi còn muốn nói thêm mấy lời gì đó với anh gầy, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy tiếng mở cửa lồng sắt. Tôi vội vàng ngoảnh đầu lại, thấy có bốn gã binh sĩ bước vào, kẻ nào cũng đã rút đao ra khỏi vỏ, cứ thế lừng lững tiến về phía ba người chúng tôi.

Vương Tiên Dao đã sợ đến nổi mặt mày trắng bệch, theo bản năng liền trốn đến sau lưng tôi và anh gầy. Tôi dẫn lòng lại, mẹ kiếp, cho dù Bạch Vân Sơn tôi có chết thì cũng phải chết một cách đường hoàng thống khoái. Thế rồi tôi mắng to một tiếng: “Con mẹ nó!”, lại lấy con dao găm quân dụng giấu trong túi quần ra, xông thẳng về phía bốn tên binh sĩ kia. Có điều, con dao găm quân dụng của tôi còn chưa đâm được vào người đối phương thì đã bị

một gã binh sĩ vung chân đá bay. Tôi lập tức cảm thấy vùng bụng đau quặn thắt, những cơn đau thấu tâm can sau nháy mắt đã lan ra khắp thân thể, thế rồi lưng tôi va vào thành lồng sắt, cứ thế rơi thẳng xuống đất như một tảng đá.

Tôi đau đến nổi suýt ngất đi, chỉ còn biết co cuộn người lại rồi nằm đó mà rên rỉ, tuy trong lòng rất muốn mắng lớn mấy tiếng những cơn đau dữ dội làm tôi chẳng thể nói nói một lời. Anh gầy nhìn thấy bộ dạng thê thảm của tôi thì vội vàng chạy qua đỡ, mấy gã binh sĩ kia không hề ngăn cản anh ta, chỉ lạnh lùng đi về phía Vương Tiên Dao.

Lòng tôi lập tức nguội lạnh, muốn kêu anh gầy qua bên kia giúp đỡ nhưng lại chẳng thể thốt nên lời, hơn nữa, ngay đến sức lực để nhấc chân cũng không có. Tuy Vương Tiên Dao có võ, hai, ba người đàn ông bình thường không làm gì cô nàng được, nhưng lúc này phải đối mặt với bốn gã binh sĩ tay cầm đao dài, hơn nữa còn là loại binh sĩ đánh không chết, rõ ràng cô nàng không có chút phần thắng nào cả.

Vương Tiên Dao liều mạng vung chân vung tay đâm đá một hồi nhưng lại chẳng khác gì châu chấu đá xe, cuối cùng bị đối phương khống chế, khiêng ra ngoài lồng sắt. Giống như hai người thanh niên vừa rồi, Vương Tiên Dao cũng bị trói vào chiếc bàn gỗ kia, còn tôi thì lại chỉ có thể trơ mắt nhìn bạn mình bị người ta bắt đi mà chẳng thể làm gì được.

Mấy gã đốc sở cùng khiêng chiếc bàn gỗ rồi dựng đứng nó lên, như vậy, Vương Tiên Dao coi như đã đứng trên mặt đất. Bởi vì Vương Tiên Dao vẫn không ngừng mắng lớn nên một gã đốc công liền dùng một miếng vải bịt miệng cô nàng lại. Lúc này, gã quân sư mặt lạnh kia hững hờ ra lệnh, bước cúng tế thứ ba chính thức bắt đầu.

Lòng tôi thềm chấn động, không, Vương Tiên Dao không thể chết như vậy được, cho dù tôi có chết cũng không thể để cô nàng chịu cảnh dã man như thế. Nhưng bây giờ, ngay đến sức để đứng dậy tôi còn không có, sao có thể ngăn cản đối phương được đây? Anh gầy dường như nhìn ra được suy nghĩ của tôi, liền khẽ thở dài rồi đột nhiên đưa bàn tay phải gầy khô ra ấn

mạnh vào vị trí sống lưng của tôi. Tôi bỗng cảm thấy từ nơi hông mình truyền tới một cơn đau mãnh liệt, rồi những tiếng xương trật khớp không ngừng vang lên bên tai.

Sau đó, anh gầy buông tôi ra, thật bất ngờ, sau cơn đau đớn vừa rồi, tôi lại có thể đi lại được, hơn nữa còn có thể nói năng như bình thường. Có lẽ anh gầy vừa chữa trị vết thương giúp tôi. Tự nơi đáy lòng tôi bất giác dâng lên một tia kính trọng. Ngoảnh đầu nhìn, tôi thấy có một tay đốc công đang cầm một cây xiên dài đi về phía Vương Tiên Dao, liền cả kinh, lập tức chạy như bay về phía cửa lồng sắt, chẳng ngờ lại có hai gã binh sĩ vung đao ngăn tôi lại. Tôi bất chấp tất cả, dùng hết sức lực lao thẳng về phía trước, tức thì hất hai gã binh sĩ đó ngã nhào ra đất.

Nhưng tôi rút cuộc vẫn chậm mất nửa nhịp. Lúc này, gã đốc công kia đã đi tới bên cạnh Vương Tiên Dao, còn giơ cao cây xiên dài trong tay lên. Tôi biết, chẳng bao lâu nữa, trên ngực Vương Tiên Dao sẽ xuất hiện một cái lỗ khổng lồ, nhưng lại chẳng thể làm gì được, đành tuyệt vọng hô to: “Đừng!”

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 33: Cao Thủ Thật Sự

Type: Ngan Le

Trong lúc tôi tuyệt vọng nhất, một tiếng súng bất thành linh vang lên, ngay sau đó một giọng nói vô cùng quen thuộc lọt vào tai tôi: “Mẹ kiếp, tên khốn nào không muốn sống thì cứ động vào Tiên Dao nhà ta thử xem!” Thì ra Tôn Kim Nguyên đã tới. Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy cậu ta đang đứng phía sau đài đá, hai tay giơ cao khẩu súng hoa cải, từ nơi họng súng vẫn còn tỏa ra những làn khói trắng.

Rồi tôi ngoảnh đầu lại nhìn, thấy trên mặt gã đốc công vừa giơ cao cây xiên dài lúc này đã xuất hiện đầy những cái lỗ to cỡ móng tay, từ bên trong chảy ra một thứ dịch thể màu xanh sẫm, ngay sau đó, hắn liền ngã ngựa ra sau. Thấy tôi vẫn còn thờ người ra đó, Tôn Kim Nguyên không kìm được nói lớn: “Vân Sơn, cậu còn ngây ra đó làm gì? Để tớ yểm hộ cho cậu, mau đi cứu Tiên Dao đi!”

Tôi lập tức tỉnh táo trở lại, nhưng cũng chẳng kịp đáp lời Tôn Kim Nguyên, vì gã đốc công thứ hai đã bắt đầu tiến về phía Vương Tiên Dao. Tôi chỉ khẽ “ừm” một tiếng, sau đó liền co cẳng chạy đi như bay. Khi còn cách Vương Tiên Dao chừng hai mét, chẳng biết tôi lấy sức mạnh từ đâu, đột nhiên nhảy lên cao hơn một mét, hai chân cùng đưa ngang đá mạnh về phía gã đốc công, vừa hay trúng ngay vào lưng hắn. Gã đốc công đó giống hệt như một bịch cát bị tôi đá bay đi xa tít, sau khi va người vào tường liền vỡ toác cả một nửa đầu.

Có lẽ vì mọi chuyện xảy ra quá đột ngột nên đám người bên phía Lương Vương không kịp phản ứng, đặc biệt là Lương Vương và gã quân sư kia, trên mặt bọn họ đều lộ vẻ hoang mang rất rõ ràng. Nhưng ngay sau đó, gã quân sư mặt lạnh kia bình tĩnh trở lại, hắn chỉ tay về phía tôi và Tôn Kim Nguyên, quát to với đám binh sĩ: “v

Bảo vệ Lương Vương, mau giết chết đám người kia đi cho ta!”

Thế là rất đông binh sĩ nhanh chóng quây lại tạo thành vòng quay, dùng tấm thân mình làm lá chắn bảo vệ Lương Vương ở giữa. Còn những binh sĩ khác cùng với đám độc công thì chia làm hai nhóm, một nhóm lao về phía tôi, nhóm còn lại thì lao về phía Tôn Kim Nguyên. Hồi nãy khi đánh nhau với bốn gã binh sĩ trong lòng sắt, tôi đã làm rơi mất con dao găm quân dụng, do tình hình khẩn cấp nên sau đó chẳng kịp nhặt lên, thành ra bây giờ chỉ có hai bàn tay không. Bằng không, để cởi trói cho Vương Tiên Dao, tôi chỉ cần vung mấy nhát dao lên là được. Còn giờ đây, tôi chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất, đó chính là cởi từng nút thắt, nhưng để làm được như thế, tôi cần có một chút thời gian.

Khi tôi đang nôn nóng cởi trói ở tay cho Vương Tiên Dao, ba gã binh sĩ đã lao tới trước mặt tôi. Bởi vì mệnh lệnh mà bọn chúng nhận được là giết chết tôi nên cả ba đều không chút do dự rút thanh đao đeo bên hông ra, trực tiếp chém về phía tôi. Nhưng lúc này tôi lại không thể né tránh, bởi lẽ Vương Tiên Dao đang ở ngay phía sau, biết phải làm sao bây giờ? Đầu óc tức thì trở nên hỗn loạn, tôi chỉ biết vung chân đá bay gã binh sĩ ở gần mình nhất theo bản năng, nhưng hai gã binh sĩ còn lại đã vung đao chém về phía tôi. Tôi nhắm hai mắt lại, nhủ thầm chết thì chết, nhưng dù có chết cũng phải cứu Vương Tiên Dao cái đã, kéo không chết rồi vẫn còn có điều nuối tiếc. Thế là sau khi cởi dây trói ở tay cho Vương Tiên Dao, tôi lại tiếp tục giúp cô nàng cởi dây trói ở chân.

Chợt nghe “bùm” một tiếng, hóa ra Tôn Kim Nguyên đã nổ tiếp phát súng thứ hai. Uy lực của súng hoa cải tuy chẳng ra sao nhưng lại có một ưu điểm là diện tích lan tỏa rất rộng, do đó hai gã binh sĩ sau lưng tôi đều đã trúng đạn, phải dừng chân lại, tôi cũng nhờ thế mà thoát chết. Có điều ngay sau đó lại có nhiều gã binh sĩ và độc công khác lao lên, nhưng cũng còn may, lúc này tôi đã cởi xong dây trói ở chân cho Vương Tiên Dao.

Vương Tiên Dao đưa tay giật miếng vải nhét trong miệng mình ra, lại đẩy tôi sang một bên. Tôi căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cô nàng

vung chân phải lên, đá mạnh một cú qua đỉnh đầu tôi. Tôi ngoảnh đầu nhìn, thấy một gã binh sĩ vừa vung đao định chém về phía tôi đã bị nhát cước chuẩn xác của Vương Tiên Dao đá bay. Tôi lộ vẻ cảm kích liếc nhìn cô nàng, rồi lập tức đổi ánh mắt qua phía Tôn Kim Nguyên.

Không ngờ lúc này, Tôn Kim Nguyên đã bị rơi vào giữa vòng vây, bởi lẽ súng hoa cải khi lắp đạn rất bất tiện, mỗi lần chỉ có thể lắp được một viên đạn, cho nên cậu ta mới bắn được hai phát súng thì đã bị đám binh sĩ kia bao vây rồi. Bây giờ cậu ta đang dùng súng như một chiếc búa, trước mặt đã có ba, bốn gã binh sĩ ngã ngục, kẻ nào kẻ nấy đều bị đập cho toác cả đầu. Nhưng số binh sĩ bu lại thực sự quá nhiều, Tôn Kim Nguyên rất cuộc vẫn không cầm cự được, dần dần bị đối phương nhấn chìm, thế nên tôi và Vương Tiên Dao không còn nhìn thấy bóng dáng cậu ta đâu nữa.

Tôi và Vương Tiên Dao rất muốn qua giúp cậu ta, nhưng phía sau chúng tôi có rất nhiều kẻ địch đang xông tới, chúng tôi tự lo cho mình còn chẳng xong, biết lấy đâu ra sức mà đi giúp Tôn Kim Nguyên giải vây? Tôi nghĩ Tôn Kim Nguyên phen này e là khó thoát được, bởi cậu ta tuy cũng là một tay ghê gớm nhưng sao có thể thoát khỏi vòng vây có bao nhiêu người thế này, trong lòng tôi bất giác trào dâng một sự cảm động, bởi cậu ta tuy thường ngày xuề xòa cợt nhả, nhưng vào lúc mấu chốt luôn một ngựa đi đầu, hết lòng bảo vệ bạn bè, thậm chí chẳng tiếc tính mạng mình, Bạch Vân Sơn tôi có thể kết bạn với một người anh em chí cốt như thế coi như chẳng sống uổng kiếp này.

Đúng lúc này, một bóng người như ma quỷ đột nhiên lao vọt qua chỗ tôi và Vương Tiên Dao, sau đó lại tiếp tục xông về phía Tôn Kim Nguyên. Tại sao lại nói là bóng người đó như ma quỷ? Ấy là bởi tốc độ của người đó thực sự quá nhanh, gần như vừa chạy vừa nhảy vọt qua trước mặt chúng tôi, không cho người ta có cơ hội nhìn rõ mặt mũi.

Bóng người đó nhảy tới phía sau đám binh sĩ đang tấn công Tôn Kim Nguyên, hai tay múa may lên xuống một chặp, liên tục điểm vào người các binh sĩ. Không lâu sau, đám binh sĩ hết kẻ này tới kẻ khác đổ gục xuống đất,

hoàn toàn không còn sức lực phản kháng. Đến khi bóng người đó dừng lại, mùi máu gĩa binh sĩ đã bị giải quyết hết. Tôi thật sự không biết vị cao thủ tốt bụng này từ đâu chui ra, nhưng đến khi nhìn rõ bộ dạng của anh ta, tôi bất giác sững người, không ngờ đó chính là anh gầy bị đỏi đến mức chỉ còn da bọc xương và được chúng tôi cứu ra từ trong địa lao.

Lúc này, Tôn Kim Nguyên cũng đã đứng dậy. Tôi nhìn thấy trên người cậu ta có mấy vết đao chém, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả áo ngoài, có điều cậu ta rất cứng cỏi, không hề kêu lên một tiếng, vẫn hiên ngang đứng đó, thật là một trang nam tử bất phàm, tự nơi đáy lòng tôi bất giác càng khâm phục cậu ta. Có lẽ cũng giống như tôi, Tôn Kim Nguyên không ngờ được người cứu mình lại chính là anh gầy kia, thế là không kìm được ngạc nhiên thốt lên: “Được lắm, hóa ra anh chính là chân nhân bất lộ tướng(*).”

(*). “Chân nhân bất lộ tướng” ý chỉ người có bản lĩnh nhưng không tùy tiện thể hiện tài năng.

Anh gầy khẽ mỉm cười, nói: “Bây giờ không phải là lúc trò chuyện, hãy mau mau rời khỏi đây trước đã.” Dứt lời liền đánh ngã thêm mấy gã binh sĩ vừa xông tới. Lần này, tôi rút cuộc đã nhìn thấy rõ ràng, anh gầy chỉ ấn nhẹ lên lưng những tên binh sĩ đó một cái, bọn chúng liền nhũn người ra, giống hệt như đám binh sĩ trước đó, hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, mà không đứng, phải nói là hoàn toàn mất đi năng lực hành động, bởi bọn chúng còn không thể đứng dậy được, chỉ biết nằm trên mặt đất mà giãy giụa không ngừng. Thủ đoạn của người này quả nhiên cực kỳ cao minh, xem ra những lời mà anh ta nói với chúng tôi trước đó đều là sự thực, không hề khoác lác.

Lúc này, tôi và Vương Tiên Dao đã tới bên cạnh anh gầy và Tôn Kim Nguyên, tôi vốn muốn đỡ Tôn Kim Nguyên nhưng lại bị cậu ta từ chối. Cậu ta kéo ba người chúng tôi ra sau lưng, lấy từ trong ba lô leo núi ra một chai Nhị Oa Đầu(*), cứ thế ném về phía Lương Vương, sau đó giơ khẩu súng hoa cải lên bắn. Tài bắn súng của cậu ta quả thực không tầm thường chút nào, vừa khéo trúng ngay vào chai Nhị Oa Đầu ở giữa không trung. Chỉ nghe “ầm” một tiếng dữ dội, những tia lửa tức thì bắn tung ra tứ phía.

(*). Nhị Oa Đầu là một loại rượu mạnh, có hàm lượng cồn đạt tới 60-70%.

Rất nhiều tên binh sĩ né không kịp, thân thể bị bắt lửa, liền cháy bùng lên, những tiếng kêu la thảm thiết lập tức vang lên không ngớt. Tôn Kim Nguyên cười lạnh, nói: “Khốn kiếp, sớm biết thế này, ông đã kiếm ít thuốc nổ tới đây rồi. Khi ấy, lũ súc sinh chúng bay sẽ tan xương nát thịt.” Sau đó mới xoay người lại, vội vã chạy về phía đường hầm dưới sự dìu đỡ của tôi.

Sau khi đi vào trong đường hầm, chúng tôi phát hiện tạm thời không có gã binh sĩ hay đóc công nào đuổi theo cả, thế là đều thở phào một hơi. Trên đường đi, tôi có chút lo lắng nói với Tôn Kim Nguyên: “Kim Nguyên, trên người cậu có nhiều vết thương quá, tuy không sâu nhưng lại mất nhiều máu, tớ lo là lát nữa cậu sẽ bị choáng đấy!”

Tôn Kim Nguyên bình thản nói: “Chút thương tích này có sá gì? Lần trước, trong một ngôi mộ cổ, tớ với sư phụ gặp phải một cái bánh chưng lớn, sức mạnh của nó thật khó có lời miêu tả được, kết quả là tớ bị đánh cho thân thể gần như biến dạng, nhưng đến cuối cùng vẫn cầm cự được đấy thôi.”

Cậu ta nói nghe rất nhẹ nhàng nhưng mồ hôi trên trán vẫn rỉ ra không ngớt, tôi biết cậu ta chẳng qua là không muốn bọn tôi lo lắng cho nên mới nói vậy mà thôi. Tôi bất giác cảm thấy vô cùng khó chịu, vì Tôn Kim Nguyên dù gì cũng là bạn bè thân thiết nhiều năm của tôi, tôi thật lòng không muốn thấy cậu ta xảy ra chuyện.

Lúc này, anh gầy chột đi tới, bảo Tôn Kim Nguyên dừng lại, sau đó giúp cậu ta kiểm tra những vết thương ở ngực và lưng. Sau khi xem xét, anh gầy nói: “Ừm, may mà chưa bị thương đến xương và các động mạch chính, bằng không trong hoàn cảnh như bây giờ, không ai cứu được cậu hết. Cậu tạm thời đừng động đậy, cố thả lỏng người đi, đợi lát nữa sẽ hơi đau đấy!”

“Anh muốn làm gì vậy? Chẳng lẽ anh có mang theo kim chỉ, định khâu vết thương giúp tôi?” Tôn Kim Nguyên dường như rất sợ hãi, vì trong tình huống không có thuốc tê, đó thực sự là một việc vô cùng đau đớn.

Anh gầy nhìn Tôn Kim Nguyên như nhìn một kẻ điên, hờ hững nói: “Cái gì mà kim với chỉ? Cậu nghĩ đi đâu vậy? Bảo cậu đừng động đây thì cứ làm theo là được rồi, trừ phi cậu không muốn thấy ánh mặt trời ngày mai!” Trong lời nói của anh gầy rõ ràng có mang theo giọng điệu uy hiếp, Tôn Kim Nguyên thấy anh ta không có vẻ như đang đùa, cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, bèn ngậm miệng lại không nói thêm gì nữa.

Tôi thấy anh gầy đưa tay phải ra, ngón giữa và ngón trỏ khép lại, liên tục điểm mạnh mấy cái vào vết thương của Tôn Kim Nguyên, những chiêu thức đó thoạt trông khá giống với công phu điểm huyết thường xuất hiện trong phim chưởng. Quả nhiên, Tôn Kim Nguyên không kìm được kêu đau oai oái, mãi đến khi anh gầy thu tay về mới ngừng lại.

Anh gầy nói với Tôn Kim Nguyên: “Vừa rồi, tôi đã dùng thủ pháp điểm huyết để giúp cậu phong bế các huyết đạo xung quanh vết thương, bây giờ, máu đã ngừng chảy. Có điều, tốt nhất là cậu đừng dùng sức quá độ, bằng không huyết đạo sẽ tự giải đấy!”

Bấy lâu nay, tôi vẫn cho rằng công phu điểm huyết không hề tồn tại, chỉ là thứ mà tiểu thuyết gia tưởng tượng ra mà thôi. Nhưng bây giờ, anh gầy nói như vậy rõ ràng có ý rằng trên đời thật sự có môn công phu này. Hơn nữa, vết thương trên người Tôn Kim Nguyên đúng là đã không chảy máu nữa, xem ra bản lĩnh của anh gầy thực sự không tầm thường. Tôi bỗng nhớ tới một việc, bèn hỏi anh gầy: “Nói như vậy là vừa rồi đám binh sĩ kia cũng bị anh dùng môn công phu điểm huyết này đánh ngã ư?”

Anh gầy khẽ lắc đầu, nói: “Không phải vậy. Kỳ thực người biết điểm huyết có thể chia ra làm hai loại: loại thứ nhất giống như ta đây, chuyên môn học ngón bản lĩnh này; còn một loại nữa là chuyên gia châm cứu, nhưng thủ pháp bọn họ sử dụng không phải điểm huyết, mà là dùng kim bạc châm vào huyết đạo. Có điều bất kể là loại nào thì cũng đều hiểu rõ kết cấu của cơ thể người, do đó biết được vị trí của các huyết vị cùng cấu tạo của xương cốt. Vừa rồi, sở dĩ ta có thể dùng một chiêu hạ gục được đám binh sĩ đó là bởi ta đã đánh gãy xương cột sống của bọn chúng, mà mấy người chắc cũng biết,

nếu một người bị gãy xương cột sống, nửa thân dưới sẽ bị bại liệt, cả đời chỉ có thể nằm trên giường hoặc là ngồi xe lăn mà thôi, cho nên đám binh sĩ kia có thể nói là đã bị ta đánh thành tàn phế rồi, sau này đừng hòng đứng lên được nữa.”

Tôn Kim Nguyên nhìn anh gầy vẻo vô cùng kích động, hai mắt sáng rực cả lên, hưng phấn nói: “Người anh em, à không, phải là tiền bối mới đúng. Tiền bối ngài đúng là một cao thủ trong hàng ngũ cao thủ, sau khi ra ngoài, ngón tuyệt nghệ này của ngài bất kể thế nào cũng phải dạy cho tôi đấy nhé! Như thế lần sau lỡ có gặp phải nguy hiểm thì tôi tốt xấu gì cũng có thể cầm cự được một lúc, hay là để tôi bái tiền bối làm sư phụ cũng được.”

Anh gầy buông lời trêu chọc: “Các cô cậu từng cứu tôi một mạng, theo lý mà nói thì dù có bắt tôi trả lại tính mạng này cũng được, nhưng sư môn có lệnh, bản lĩnh này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, cho nên nếu cậu muốn học thì phải bái làm đệ tử của tôi mới được, còn bối phận như tôi đây thì chưa thể thu đồ đệ được, bởi vì cấp bậc không đủ. Có điều sư phụ tôi sẽ không thu người miền Bắc làm đệ tử đâu, bởi vì đây là quy củ do chính tổ sư gia của Nam phái đặt ra.”

Tôn Kim Nguyên than dài rằng đáng tiếc quá, vì không ngờ mình lại không có duyên với môn tuyệt kỹ này, lại nói Nam phái với Bắc phái không phải đều là của người Trung Quốc cả ư, tại sao còn phải phân chia rắc rối như thế làm gì? Cậu ta nào có biết, trong quá khứ, Nam phái và Bắc phái từng phát sinh một phen đại chiến, cụ thể là vì chuyện gì thì bây giờ đã chẳng còn ai biết rõ nữa, nhưng từ sau lần đó, Nam phái và Bắc phái đã như nước với lửa, không thể dung hòa với nhau.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 34: Bóng Đen Đột Nhiên Xuất Hiện

Type: Thu Hiền

Tranh thủ lúc chúng tôi trò chuyện, Vương Tiên Dao lấy từ trong ba lô leo núi ra cứu thương khẩn cấp mà chúng tôi đã chuẩn bị từ trước, bên trong có một số vật phẩm y tế thường dùng. Vương Tiên Dao mở túi cứu thương, lấy ra một cuộn vải gạc giúp Tôn Kim Nguyên băng bó sơ qua vết thương, tránh để vết thương của cậu ta bị nhiễm trùng.

Tôi bỗng nhớ tới một chuyện, bèn hỏi Tôn Kim Nguyên: “Phải rồi Kim Nguyên, lúc trước cậu với bọn tớ bị lạc nhau, cậu rốt cuộc đã đi đâu vậy? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện phía sau đài cúng tế? Khi đó bọn tớ cứ ngỡ cậu đã xảy ra chuyện gì rồi cơ.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Ôi, chuyện này nói ra thì thật là trùng hợp. Khi đó, chẳng phải tớ đã nói với các cậu là sẽ gặp mặt ở cửa Đổ ư? Cho nên sau khi ra khỏi cửa Sinh, tớ lập tức chạy về bên này, còn hai gã binh sĩ kia thì cứ bám sát theo phái sau. Tớ vốn định sau khi tới cửa Đổ thì sẽ tiêu diệt hai gã đó, không ngờ bọn chúng đều có tấm thân bất tử, thêm vào đó còn có ưu thế về vũ khí, thành ra tớ đánh không lại, đành tìm đường chạy trốn. Nhưng tớ cứ nghĩ tiếp tục như thế mãi cũng không phải là cách, nên sớm tìm ra cánh cửa ngầm kia rồi ra ngoài đợi các cậu là hơn. Nào ngờ, khi tớ đi tới chỗ cánh cửa đá kia thì lại phát hiện cửa đã biến mất tự bao giờ, trước mặt chỉ có một bức tường xây bằng gạch xanh. Tớ sợ hãi nghĩ, thế này thì gay rồi, trước mặt là đường cụt, phía sau còn có truy binh, phen này tớ chẳng phải là chết chắc rồi sao?”

Nói tới đây, Tôn Kim Nguyên chột cười khà khà hai tiếng, sau đó mới kể tiếp: “Nhưng mạng tớ chưa tới lúc tuyệt, ông trời vẫn muốn để tớ sống nhăn răng. Khi đó tớ rất căng thẳng, nhủ thầm chỉ có thể liều mạng với hai cái xác chết biết đi kia mà thôi, bèn nấp vào chỗ rẽ của đường hầm, chuẩn bị đánh

lén bọn chúng. Ai ngờ khi tở dựa lưng vào tường thì bức tường sau lưng đột nhiên hơi lung lay, khi tở còn chưa kịp hiểu ra là có chuyện gì thì cơ thể đã bị xoay tròn một vòng. Sau đó tở mới biết mình đã vô tình chạm phải cơ quan của một cánh cửa ngòm nào đó, khi cánh cửa ngòm ấy xoay tròn đã đưa tở vào bên trong luôn. Có điều như vậy cũng tốt, tở rốt cuộc đã thoát khỏi sự truy sát của hai gã binh sĩ kia. Sau khi đi vào bên trong đó một lúc lâu, tở cho rằng hai gã binh sĩ kia chắc đã đi xa rồi, định ra ngoài, nhưng dù tở cố gắng đẩy thế nào đi chẳng nữa thì bức tường kia cũng không hề lay động. Tở rất hoang mang, sợ rằng đợi lát nữa khi các cậu tới tìm tở thì không nhìn thấy tở đâu cả. Nhưng đành chịu thôi, không tìm được cơ quan để mở cửa, dù có lo lắng đến mấy cũng chỉ là vô ích, chẳng bằng chịu khó tìm kiếm trong này một chút xem có thể tìm thấy cửa ra nào khác không. Đến khi đi vào sâu bên trong, tở mới biết đây hóa ra là nơi dùng để cúng tế, trong lòng nghĩ thầm như vậy cũng tốt, không phải bọn chúng định dùng chúng ta làm đồ cúng tế ư? Đã như vậy, tở cứ ở đây thì nhất định sẽ chờ được các cậu.”

Tôi vội vàng lên tiếng cắt ngang lời cậu ta, bực bội nói: “Tên không cậu nói vậy là có ý gì? Lẽ nào cậu cho rằng tới với Tiên Dao không thể thoát ra ngoài được?”

Tôn Kim Nguyên gượng cười một tiếng, nói: “Đây chỉ là kết quả theo sự phân tích bình thường của tở thôi mà. Cậu nghĩ thử xem, tở ít nhất còn biết một ít ngón nghề trộm mộ, thế mà vẫn không thể tìm được đường ra, huống chi là hai người bọn cậu. Mà nếu bọn cậu không thể tìm được đường ra, vậy thì tất nhiên không có cách nào đấu lại đám binh sĩ đánh không chết kia rồi, muốn không bị bắt căn bản là không thể, trừ phi các cậu có được vận may như tở, có thể tìm thấy cánh cửa ngòm này.”

“Vậy sau đó thì sao?” Tôi lại hỏi

Tôn Kim Nguyên nói: “Sau đó tở phát hiện nơi cúng tế này chẳng có kẻ nào canh giữ cả, bèn nấp ở phía sau cái đài tế kia, chờ khi nào các cậu tới thì sẽ tính đường giải cứu.”

Trong khi trò chuyện, chúng tôi đã đi tới điểm cuối của đường hầm, trước

mặt không còn đường nữa, chỉ có một bức tường mà thôi. Tôn Kim Nguyên nôn nóng nói: “Hồng rồi, cánh cửa này sao đã đóng lại như thế? Giờ phải làm sao đây?”

Phí trước không có đường, phía sau lại có rất nhiều truy binh, đây không phải là tình cảnh mà Tôn Kim Nguyên vừa mới nói ư? Có điều, liệu chúng tôi có thể có vận may như Tôn Kim Nguyên khi đó hay không? Đang khi tôi ủ dột, anh gầy chột bước lên phía trước, đưa tay gõ vào tường liên tục, đoán chừng muốn xem thử xem phía sau bức tường có chỗ nào rỗng hay không, nếu có thì cơ quan nhất định là nằm ở đó. Nhưng lúc này, tôi có cảm giác được phía sau có rất nhiều truy binh đang đuổi tới, bởi vì tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ rất rõ ràng.

Chính vào thời khắc nguy cấp, đôi tay anh gầy đột nhiên dừng lại, sau đó lần mò trên một viên gạch ở giữa bức tường, cứ thế dùng sức ấn mạnh. Viên gạch đó tức thì bị ấn lún hẳn vào trong, và rồi trước mặt chúng tôi mở ra một cánh cửa ngầm. Chúng ôi vô vùng mừng rỡ, vội vàng chạy ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, chúng tôi lại bước vào đường hầm ở cửa Đổ kia, tuy Tôn Kim Nguyên đã nói cánh cửa đá ở đầu bên kia đã bị đóng lại, nhưng có một vị cao thủ như anh gầy ở đây, tôi tin rằng bất cứ cánh cửa ngầm nào cũng không thể cản bước chúng tôi, thế nên chúng tôi lập tức chạy về hướng đó. Tôn Kim Nguyên sợ đám truy binh phía sau đuổi theo quá nhanh, bèn lấp đạn vào khẩu súng hoa cải, sau đó bảo chúng tôi đi trước tìm cách mở cửa, còn mình thì ở lại cố gắng ngăn cản truy binh một lát.

Nhưng mới đi trong đường hầm được chừng ba, bốn mét, ba người chúng tôi đột nhiên nhìn thấy rõ ràng tại chỗ rẽ trước mặt xuất hiện một bóng người. Bởi vì đối phương cố tình ẩn nấp nên chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng nửa người trên của hắn. Cái bóng đó chẳng hề động đậy, cứ đứng im một chỗ, xem chừng định đánh lén bốn người chúng tôi, thực là quá hiểm độc, khiến chúng tôi không kìm được nảy sinh cảm giác run sợ từ tận đáy lòng. Nếu như cái bóng kia thật sự đánh lén chúng tôi, cậ thì hẳn nhất định là có tư tưởng riêng của mình, căn bản không hề bị Lương Vương dùng Cổ

độc không chế, vậy hẳn rốt cuộc là ai đây?

Tôn Kim Nguyên vốn đi sau yểm trợ lúc này cũng đã quay trở lại, cậu ta nôn nóng nói với chúng tôi: “Này, mọi người còn ngây ra đó làm gì? Đám xác chết biết đi kia sắp đuổi theo tới nơi rồi!” Sau đó, thấy chúng tôi đều nhìn chằm chằm về phía trước, cậu ta lập tức ý thức được điều gì, thế là cũng nhìn theo, thế rồi không kìm được hít một hơi khí lạnh, hiểu ra tại sao chúng tôi lại đứng đực ra đó.

Nhưng Tôn Kim Nguyên vốn là người lớn mật, lập tức mắng lớn: “Mẹ kiếp, mày là ai thế hả? Còn không ra đây thì đừng trách tao không khách sáo.” Đợi chừng ba giây, thấy bóng đen đó vẫn không động đậy, cậu ta tức thì nổi nóng, giơ khẩu súng hoa cài lên bắn thẳng về phía đó.

Sau tiếng súng nổ, cái bóng đó hơi động đậy, nhưng vẫn không chịu hiện thân. Sau đó, có một thứ gì đó đen thui bỗng lăn về phía chúng tôi. Chờ nó tới gần, tôi định thần nhìn kĩ, ối mẹ ơi, là trái nỏ, hơn nữa còn là mấy trái được buộc vào với nhau, mà ngòi nỏ thì đều đã được đốt cháy.

“Là trái nỏ đấy!” Tôi lớn tiếng hét lên nhắc nhở mọi người rồi lùi nhanh về phía sau. Sau đó, bốn người chúng tôi cùng xoay người lại, nhào tới nằm úp mặt xuống đất. Chỉ nghe “uỳnh” một tiếng, toàn bộ đường hầm rung lên dữ dội. Sau đó, những viên gạch trên đỉnh đầu chúng tôi bắt đầu rơi xuống, ngay đến bức tường ở hai bên cũng xuất hiện mấy vết nứt.

Cũng còn may, sau một hồi rung lắc dữ dội, cánh cửa ngầm thông đến đài tế đã bị một lượng lớn gạch đá rơi xuống chặn mất hoàn toàn. Chúng tôi tạm thời không cần lo lắng về vấn đề truy binh nữa. Nhưng vấn đề phiền phức nhất của chúng tôi bây giờ là trong tay bóng đen kia e rằng vẫn còn trái nỏ, thậm chí còn có những thứ vũ khí khác lợi hại hơn.

Có điều trước mắt, chúng tôi có thể khẳng định được bóng đen phía trước kia chỉ là một người bình thường, hơn nữa còn là người hiện đại, bởi thứ hẳn dùng là trái nỏ. Thử nghĩ mà xem, Lương Vương lấy đâu ra được trái nỏ cơ chứ, cùng lắm cũng chỉ phát minh ra được mấy thứ như súng kíp mà thôi,

hơn nữa uy lực còn không lớn lắm. Trong khi đó, trái nổ mà bóng đèn kia ném ra là loại trái nổ dùng để phá đá điện hình, uy lực cực kỳ ghê gớm, bằng không đường hầm này đã chẳng rung lên dữ dội như vậy. Có điều, giờ đã biết được lai lịch của đối phương, chúng tôi tất nhiên không còn sợ hãi như trước nữa.

Một hồi lâu sau con rung lắc mới kết thúc. Lúc này, tuy chúng tôi hoặc ít nhiều điều đã bị những viên đá vụn rơi xuống trúng người, nhưng may mà không ai bị thương quá nghiêm trọng. Chúng tôi lần lượt đứng dậy, phủi bụi đất trên người, nhưng khi dỗi nhìn về phía bên kia, khốn kiếp, bóng đen đó vẫn ở nguyên chỗ cũ. Tôn Kim Nguyên cả giận, không kìm được mắng lớn: “Chó chết thật, là tên khốn nào nấp ở đó đấy hả? Có giỏi thì ra đây xem nào, đừng có mà giả thân giả quỷ nữa!”

Tôn Kim Nguyên mắng suốt một lúc mới dừng lại, khi nhìn qua thì thấy bóng đen kia vẫn đứng nguyên một chỗ không động đậy, chẳng biết rốt cuộc người đó có ý gì? Mà tại sao hắn phải đối đầu với mấy người chúng tôi chứ? Tôn Kim Nguyên ra hiệu cho ba chúng tôi đứng lên tiếng, sau đó dán sát lưng vào tường, bước dần từng bước về phía bóng đen, định nhân lúc hắn không đề phòng mà ra tay bắt sống.

Nhưng bóng đen kia vô cùng tinh quái, thấy mấy người chúng tôi không phát ra âm thanh nào nữa thì dường như ý thức được điều gì đó, bèn thò ra một khẩu súng lục bắn về phía chúng tôi mấy phát liền, có điều những viên đạn đều không bắn trúng chúng tôi, xem ra hắn ta định không cho chúng tôi về phía trước.

Tôn Kim Nguyên cho rằng đối phương chưa phát hiện ra mình, bèn tiếp tục bước đi thật cẩn thận, nhưng khi chỉ còn cách bóng đen kia chừng ba mét, mấy phát đạn chọt bay sượt qua đầu cậu ta, rõ ràng bóng đen kia sớm đã phát hiện ra Tôn Kim Nguyên rồi. Cậu ta sợ đến toát mồ hôi lạnh, lập tức lùi về phía sau.

Tôi rất ngạc nhiên, dựa vào mấy phát súng vừa rồi thì rõ ràng bóng đen kia chỉ muốn cảnh báo chúng tôi, rằng chúng tôi chớ có lại gần hắn, bằng

không hẳn sẽ không khách sáo. Nhưng tại sao hẳn lại phải làm như vậy? Tôi thật sự không sao hiểu nổi. Lúc này, ba người chúng tôi đều hơi sững sờ, hoàn toàn không hiểu rõ ý đồ của bóng đen kia, nhưng bất kể chúng tôi có nói gì thì hẳn cũng không đáp lại, cũng không chịu hiện thân.

Tôn Kim Nguyên đột nhiên cười ha hả, nói với bóng đen kia: “Tao nói này, cái thằng đang nấp kia, chắc không phải người mà bị cảm đấy chứ? Hay là mà không biết nói tiếng người? Sao mà cứ thụt thò thò như thế?”

Phép khích tướng của Tôn Kim Nguyên đã có chút tác dụng. Đoán chừng người kia không chịu nổi những lời đó của cậu ta, liền động đậy một hồi, dường như đang lọ mọ làm cái gì đấy. Có bài học từ trước đó, mấy người chúng tôi vội vàng lùi về phía sau.

Quả không sai, gã đó lại ném ra một bó trái nổ nữa, mà bó lần này còn to hơn bó trước, xem ra điệu bộ của hẳn thì hình như muốn chôn sống chúng tôi nơi này luôn. Nhưng nếu như thế, tại sao hẳn không trực tiếp dùng súng, giải quyết chúng tôi nhỉ? Chẳng lẽ hẳn là một tên biến thái, không thích dùng súng giết người, chỉ muốn thấy người ta bị chôn sống? Trong đầu tôi bất giác xuất hiện một suy nghĩ hoang đường như vậy.

Tôi chỉ cảm thấy hai từ cùng nổ “uỳnh” một tiếng, vội vàng nhào người xuống đất theo bản năng. Trong khoảnh khắc đó, trái tim tôi đập thành thịch không ngừng, tưởng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi, thân thể thì bị đá vụn vùi mất hơn nửa, nhưng may mà trong số đó không còn hòn đá tảng nào, bằng không tôi dù không chết thì cũng thành tàn phế.

Uy lực của vụ nổ lần này lớn hơn lần trước rất nhiều, hơn nữa vừa rồi, đường hầm này đã xuất hiện rất nhiều vết nứt, còn có một số chỗ bị sụt lún. Bây giờ đường đi về phía trước của chúng tôi đã bị những viên đá vụn bít kín hoàn toàn, thành ra chúng tôi chỉ còn nước đi về hướng địa cung mà thôi.

Sau khi đứng dậy, chúng tôi cùng mắng lớn kẻ nấp ở chỗ rẽ kia một phen, nói hẳn là đồ mất dạy, không ngờ lại muốn mưu sát chúng tôi. Nhưng mắng thì mắng, chúng tôi vẫn phải tìm cách rời khỏi cái nơi chết tiệt này, sau khi

oán thán thêm mấy câu liền bắt đầu đi về hướng địa cung.

Kết cấu đại khái của địa cung thì chúng tôi đã biết, phía bên phải thông đến địa lao ở cửa Sinh, phía bên trái thì thông đến chỗ long ỷ của Lương Vương, ngoài ra không còn đường ra nào khác. Lẽ nào chúng tôi phải nghĩ cách thoát ra từ chỗ cửa Sinh? Nhưng nơi đó chúng tôi đã từng tới, căn bản không nhìn thấy có cánh cửa ngầm nào. Lúc này, có thể nói chúng tôi đã lâm vào tuyệt cảnh rồi.

Tôn Kim Nguyên không kìm được cất tiếng than: “Khỉ thật, nếu biết ngôi mộ cổ này phức tạp như vậy thì tớ đã mang theo một ít trái nổ rồi. Chưa biết chừng cho nổ tung mấy bức tường này ra, chúng ta sẽ tìm được những đường khác ấy chứ!”

Đúng lúc này, anh gầy tỏ ra hết sức bình tĩnh nói với chúng tôi: “Theo tôi thấy, khu vực cúng tế chính là cửa Thương, nơi đó chủ quản việc sinh sát, nên mới được chọn làm nơi cúng tế. Còn địa lao kia thì vốn là cửa Sinh rồi, tôi nghĩ sẽ không có cửa ra nào khác nữa đâu, bởi trong trận pháp này, mỗi hướng chỉ có duy nhất một cửa mà thôi. Bây giờ, chúng ta hãy qua chỗ long ỷ của Lương Vương xem thử, hy vọng có thể tìm được đường ra ở nơi đó.”

Vương Tiên Dao nói: “Nhưng chúng ta vẫn còn một vấn đề chưa giải quyết được, đó là đám người trong cửa Thương kia chưa rõ lúc nào sẽ xông ra ngoài, vậy nên thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa đâu.”

Anh gầy suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc trước, các cô cậu nói các cô cậu đã vào đây theo cửa Đổ, mà nơi chúng ta bị giam giữ là cửa Sinh, khu cúng tế thì là cửa Thương. Dựa theo phương vị của trận Âm Dương Lục Hợp, tôi có một cửa, chính là cửa Hưu. Tôi nghĩ chúng ta sẽ không mất quá nhiều thời gian để tìm được cửa Hưu đó.”

Đã như vậy, chúng tôi cũng không dám chậm trễ nữa, lập tức đi về phía bên trái. Đi được chừng năm mươi mét, trước mặt chúng tôi xuất hiện một dãy cầu thang hướng lên trên, tất cả có chừng hơn năm mươi bậc thang đều được lát bằng đá cẩm thạch trắng. Đi qua dãy cầu thang đó, chúng tôi đã

nhìn thấy chiếc long ý kia. Lần này, do ở gần nên chúng tôi có thể nhìn thấy rõ ràng, chiếc long ý này được đúc bằng vàng ròng, bên trên còn nạm đầy những viên bảo thạch lớn nhỏ khác nhau, dưới ánh nến ở bên cạnh rọi vào thực là long lanh rực rỡ vô cùng.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 35: Cửa Hưu

Từ xưa tới nay, người ta luôn lấy rồng làm vật tượng trưng cho hoàng quyền, coi đó là một thứ thần uy không thể thay thế. Do đó các hoàng đế thời cổ đại luôn coi rồng là vật tượng trưng cho mình, chẳng hạn như cái gọi là chân long thiên tử chính là như thế. Ngoài ra, áo họ mặc cũng gọi là long bào, ghế họ ngồi thì gọi là long ỷ. Có một số vị vương gia chur hầu cất cả công cao cũng được hoàng đế ban cho đặc quyền, đó là có thể mặc long bào, song không được tự xưng là chân long thiên tử.

Mà chiếc long ỷ được đúc bằng vàng rồng trước mặt chúng tôi bây giờ cũng có đặc trưng như thế. Trên tấm dựa chạm trổ một con rồng bay, tứ chi dang rộng, thể hiện khí thế thiên hạ vô song. Mà trên hai tay vịn cũng có hai con rồng đang nằm, tuy không nhìn thấy chân rồng đâu, nhưng từ cái miệng há rộng của nó cũng có thể nhìn ra một thứ thần uy mà người thường không thể mạo phạm.

Những viên đá cẩm thạch trắng dưới đất đều có hình vuông, chiều rộng chừng một mét, tôi đếm sơ qua thì thấy mặt ngang có hai mươi tám viên, mặt dọc có ba mươi sáu viên, đều là số chẵn. Anh gầy nói với chúng tôi: “Hai mươi tám viên ở mặt ngang tượng trưng cho nhị thập bát tinh tú, ba mươi sáu viên ở mặt dọc tượng trưng cho tam thập lục thiên tướng còn ngồi trên long ỷ thì chính là Thiên đế, xem ra vị Nguyên Lương Vương này đã vọng tưởng đến độ muốn làm thần tiên rồi.”

Đối với loại quái vật trường sinh bất lão như Nguyên Lương Vương, sợ rằng trên thế gian này đã chẳng còn thứ gì khác có thể làm hấn động lòng nữa, ngoại trừ việc làm thần tiên, điều này tôi hoàn toàn có thể hiểu được. Thời cổ đại, không phải rất nhiều hoàng đế đều có giấc mơ như vậy ư? Song thật nực cười, đến cuối cùng, tất cả đều thất bại, thậm chí có một số kẻ còn chết vì chất độc trong đan dược của đám phương sĩ luyện đan.

Nhìn thấy một khối vàng to như thế ở ngay trước mắt, Tôn Kim Nguyên lập tức lộ ra bản tính. Cậu ta lúc thì đưa tay vuốt ve long ý, lúc thì lại ngồi lên đó để thỏa giấc mơ làm hoàng đế, một lát sau mới cất lời rất cảm khái: “Có nhiều vàng như vậy, nếu chúng ta có thể mang ra ngoài được, có lẽ tiêu mấy kiếp cũng chẳng hết.”

Vương Tiên Dao nói: “Cậu quên mất hoàn cảnh của chúng ta bây giờ rồi ư? Đến tính mạng còn sắp không giữ được, nghĩ tới mấy thứ vật ngoại thân làm gì cơ chứ? Cho dù cậu có mang nó đi được, cũng e là không còn mạng mà hưởng thụ thôi.”

Tôn Kim Nguyên tỏ vẻ bất mãn, khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Thế nên mới nói phụ nữ các cậu tóc dài nhưng óc ngắn, nguyên một khối vàng ròng thế này ít nhất cũng phải nặng tới nghìn cân, dù chúng ta có tìm được cửa ra thì dựa vào sức của bốn người cũng không thể nào mang nó ra ngoài được.” Nói tới đây, cậu ta dừng một chút, bên khóe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa, nói tiếp: “Có điều nếu muốn mang một ít đồ kỷ niệm ra ngoài thì không có gì khó cả, bằng không chuyến này của chúng ta thật uổng phí.” Dứt lời, cậu ta bèn lấy con dao Tây Tạng gọt sắt như bùn của mình ra.

Nhìn bộ dạng của Tôn Kim Nguyên, xem chừng cậu ta muốn cắt lấy vài khối vàng từ chiếc long ý kia xuống. Con người cậu ta chính là như vậy, câu nói “Người chết vì tiền, chim chết vì ăn” quả thực rất thích hợp với cậu ta. Mấy người chúng tôi đều không có suy nghĩ như Tôn Kim Nguyên, ai nấy đều chỉ mong có thể nhanh chóng tìm được cửa Hư mà thôi.

Anh gậy đã nói rồi, cửa Hư không nằm ngoài hai vị trí: thứ nhất là bên dưới nền đá cẩm thạch trắng, thứ hai là trên bức tường phải sau chiếc long ý đúc bằng vàng ròng kia. Nhưng muốn tìm được cơ quan để mở cửa Hư thì lại khá khó khăn, bởi vì phạm vi quả thực rất rộng. Do đó, tôi là Vương Tiên Dao phải phụ trách gõ vào nền đá cẩm thạch trắng dưới chân để xem xem có chỗ nào rỗng giữa không, còn anh gậy thì đi tới phía sau long ý để tìm kiếm cơ quan trên bức tường kia.

Còn Tôn Kim Nguyên thì chỉ chăm chăm nhìn vào chiếc long ý kia, nước

dãi chảy ra không ngừng, lúc thì lằm bằm rằng phải cạy mấy viên bảo thạch ra, lúc thì lại nói phải cắt lấy một cái đầu rồng. Xem ra việc tìm kiếm cửa Huru không thể trông mong gì vào cậu ta được, trong đầu cậu ta bây giờ chỉ toàn là vàng bạc châu báu mà thôi, đâu có nghĩ tới việc bản thân còn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Sau khi quay trở lại, anh gầy ngần ngợ nói với tôi và Vương Tiên Dao: “Tôi không phát hiện được gì trên bức tường phía sau long ý cả, đoán chừng cơ quan mở cửa Huru mười phần thì có tám, chín phần là nằm bên dưới nền đá cẩm thạch dưới chân chúng ta.”

Có điều nền đá cẩm thạch dưới chân chúng tôi tổng cộng có tới sáu trăm bốn mươi tám viên, tôi và Vương Tiên Dao đã dùng tốc độ nhanh nhất có thể rồi nhưng tới giờ mới kiểm tra được một trăm viên, muốn kiểm tra tất cả thì có lẽ phải cần tới hai tiếng đồng hồ. Khi đó, lũ xác chết biết đi trong cửa Thương có lẽ đã dọn dẹp xong đồng đá vụn và lao ra ngoài đuổi giết chúng tôi rồi.

Anh gầy khẽ lắc đầu, nói là chuyện này không thể nôn nóng được. Vẫn phải cẩn thận kiểm tra từng viên đá cẩm thạch trắng, không thể bỏ sót viên nào, bằng không bao nhiêu công sức rất có thể sẽ đổ sông đổ bể cả. Nói xong, anh ta cũng bò rạp người xuống kiểm tra cùng chúng tôi.

Toàn bộ địa cung lúc này cực kỳ yên tĩnh, ngoài những âm thanh phát ra khi ba người chúng tôi gõ vào nền đá cẩm thạch thì chỉ có tiếng ma sát khi Tôn Kim Nguyên cắt long ý mà thôi. Đang khi ba người chúng tôi phiền não vì không tìm được cửa Huru, Tôn Kim Nguyên đột nhiên cả mừng cất tiếng hô lớn: “Haha, tớ sắp cắt xong cái đầu rồng này rồi, úi chao!”

Nghe thấy tiếng kêu đó của Tôn Kim Nguyên, tôi nhìn thằm chắc không phải cậu ta tự cắt vào tay của mình rồi đấy chứ? Nhưng vừa định qua xem thử thì thấy Tôn Kim Nguyên kéo hẳn chiếc đầu rồng ra ngoài. Bởi vì dùng sức quá mạnh, cậu ta không thể giữ chắc chiếc đầu rồng đó, đầu rồng liền bay thẳng về phía chúng tôi, vừa hay được anh gầy đón lấy.

Có điều Tôn Kim Nguyên không hề nôn nóng chạy qua đòi lại đầu rồng, còn kích động vẫy tay gọi chúng tôi lại. “Mau qua đây, chỗ này có vấn đề, chưa biết chừng các cậu đều nhầm cả rồi, cơ quan mở cửa Huru có khi lại nằm ở đây đây!”

“Cái gì? Cơ quan ở trên long ý?” Ba người chúng tôi đều ngạc nhiên bật thốt, nhưng ngay sau đó trong lòng đều dâng trào một niềm vui khó tả.

Đi qua xem thử, tôi thấy chỗ tay vịn bị Tôn Kim Nguyên cắt mất đầu rồng tên long ý đã lồm hẫ xuống, bên trong có một quả cầu nhỏ. Quả cầu vàng đó có thể chuyển động, bên dưới còn có một sợi chỉ vàng rất mảnh, nếu không chú ý thì sẽ rất dễ bỏ sót, đoán chừng Tôn Kim Nguyên muốn lấy luôn cả quả cầu vàng này nên mới phát hiện ra bí mật bên trong.

Tôi kích động nói với mọi người: “Rất rõ ràng, chỉ cần kéo quả cầu vàng này lên trên một chút thôi, sợi chỉ vàng bên dưới sẽ phát động cơ quan nào đó.”

Tôn Kim Nguyên vô cùng hưng phấn, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý. Cậu ta đón lấy cái đầu rồng từ tay anh gầy, cười khà khà, nói: “Các cậu đều cho rằng tớ là kẻ tham tiền, kỳ thực đâu phải như thế. Nói cho các cậu biết nhé, từ lâu tớ đã phát hiện ra chiếc long ý này có vấn đề rồi, nên mới tập trung vào đây, quả nhiên phán đoán của tớ là chính xác.” Nói rồi liền đưa tay định kéo quả cầu vàng kia lên để mở cơ quan.

May mà anh gầy ở bên cạnh nhanh tay nhanh mắt, kịp thời chụp lấy tay Tôn Kim Nguyên giữ lại, sau đó ấn chặt xuống dưới. Anh ta tái hẫ mặt đi, trầm giọng nói: “Đừng làm bừa, cẩn thận kéo làm đứt sợi dây đó thì không mở cơ quan ra được nữa đâu.”

Tôn Kim Nguyên chẳng hiểu ra sao, bèn hỏi: “Tôi nói này, anh ruốt cuộc có ý gì vậy? Chẳng lẽ vì sợi dây này đứt mà chúng ta không mở cơ quan ra sao? Hay là anh có cách nào tốt hơn?”

Anh gầy chậm rãi đẩy bàn tay của Tôn Kim Nguyên về, nói: “Muốn mở

được cơ quan này nhất định phải đồng thời nâng miệng rồng ở hai tay vịn lên, nếu cậu chỉ nâng có một bên, sợi chỉ vàng kia rất có thể sẽ bị đứt đấy!”

Tôn Kim Nguyên sợ giật nảy mình, lúc này mới biết mình suýt đã làm hỏng việc. Cậu ta có chút không phục nói với anh gầy: “Nếu anh đã biết vậy thì tại sao lại không nói sớm? Thiếu chút nữa đã khiến tôi biến thành tội nhân thiên cổ rồi.”

Anh gầy hờ hững nói: “Vừa rồi không phải cậu nói là sớm biết long ý có vấn đề rồi sao? Vậy nên tôi mới không chú ý, cứ ngỡ cậu đã biết hết mọi chuyện.”

Tôi với Vương Tiên Dao không kìm được cười khanh khách. Vương Tiên Dao cất tiếng trêu chọc Tôn Kim Nguyên: “Vừa rồi là ai đã mạnh miệng ấy nhỉ? Sao bây giờ lại chẳng ho he gì nữa thế?”

Tôn Kim Nguyên mặt vàng như nghệ, gượng ngáp nói: “Hừ, tớ đúng là chưa thấy ai như các cậu, biết lòng nhau là được rồi, lại còn nhất định phải nói ra nữa. Thế này không phải là cố ý làm tổn thương tớ hay sao?”

Tôi cười, nói: “Phải chỉ rõ lỗi sai của nhau thì mọi người mới nhận rõ vấn đề của mình nằm ở đâu. Bọn tớ làm thế cũng là vì muốn tốt cho cậu đấy chứ, có gì đâu mà tổn thương với cả không tổn thương?”

Anh gầy vội bảo chúng tôi đừng luyện thuyên nữa, cần phải mau mau rời khỏi đây vì anh ta đã nghe thấy động tĩnh ở cửa Thương, đoán chừng không lâu nữa Nguyên Lương Vương sẽ dẫn người xông ra ngoài. Máy người chúng tôi đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không ho he gì thêm nữa.

Lúc này, anh gầy đã ngồi vững chãi trên long ý, hai tay đặt vào hai tay vịn, sau đó kêu mấy người chúng tôi chú ý quan sát. Hai tay anh ta khẽ kéo lên trên, chúng tôi liền nghe thấy từ trên bức tường phía sau long ý vọng lại nhưng tiếng “ầm ầm” rất lớn. Tôi nhủ nhảm, cửa Hưu chắc hẳn đã được mở ra rồi.

Mấy người chúng tôi không tìm được cất tiếng hoan hô, nhưng anh gầy lại tỏ ra cực kỳ nghiêm túc. Anh ta cười gượng, nói với chúng tôi: “Tôi phát hiện ra một vấn đề, đó là nhất định phải có thứ gì đó chặn miệng rồng lại mới được, bằng không, sau khoảnh khắc cơ quan được mở ra, miệng rồng sẽ tự động hạ xuống, như thế cũng tức là người mở cơ quan sẽ không thể ra ngoài được nữa.”

Tôi cười, nói: “Chuyện này chẳng phải rất đơn giản sao? Cứ lấy trong ba lô leo núi mấy món đồ có thể dùng được là ổn rồi, chúng ta còn có hai cái đèn pin nữa, tôi thấy kích thước của chúng cũng xấp xỉ bằng miệng rồng đấy, chắc hẳn có thể chặn miệng rồng lại được.”

Tôn Kim Nguyên đứng kế bên nôn nóng nói: “Vậy sao được, đèn pin là nguồn sáng duy nhất của chúng ta, hơn nữa chỉ còn có hai cái đó thôi, nếu cậu dùng hết cả, đến lúc đó cảnh tối tăm, chúng ta biết phải ra ngoài như thế nào?”

Tôn Kim Nguyên nói rất có lý, tôi đành vớt suy nghĩ này sang một bên. Vương Tiên Dao dường như nghĩ tới điều gì đó, bèn nói: “Không phải chúng ta còn có thị bò đóng hộp sao? Kích thước của nó hình như cũng xấp xỉ với đèn pin mà!”

Tôi ưỡn oải nói: “Đã ăn hết từ lâu rồi, bây giờ chúng ta chẳng còn lại chút đồ ăn nào cả.”

“Vậy những công cụ khác thì sao?” Anh gầy nhắc nhở chúng tôi.

Tôi nói xềng gập quá lớn, còn những công cụ nhỏ khác thì lại không thể dùng được, chỉ có dao găm quân dụng là còn tạm tạm. Nhưng con dao của tôi đã mất từ lâu, con của Vương Tiên dao cũng chẳng còn bóng dáng, chỉ có con dao Tây Tạng của Tôn Kim Nguyên là vẫn còn, nhưng chỉ có một mình nó thì đủ dùng làm sao được?

Anh gầy nhìn Tôn Kim Nguyên, nở một nụ cười đầy ý vị. “Người anh em, tôi thấy cộng thêm cái đầu rồng mà cậu cắt ra trước đó thì vừa đủ đấy, chắc

cậu không lý nào lại không nở từ bỏ nó đâu nhỉ?”

Chúng tôi đổ dồn ánh mắt qua phía Tôn Kim Nguyên, nhìn chăm chăm vào cậu ta khiến cậu ta không kìm được đổ mồ hôi lạnh. Cậu ta nôn nóng nói: “sao cậu lại cứ nhìn tớ bằng ánh mắt đó thế? Cứ như là ăn thị tứ rồi thì có thể trường sinh bất lão ấy.”

Tôi cười gượng, “Kim Nguyên, chúng ta quen thân với nhau đã bao năm tất nhiên khỏi cần phải nói nhiều, cậu hãy khẳng khái một chút, giao hai thứ đó ra đi! Chuyện này có liên quan tới tính mạng mọi người đấy!”

Tôn Kim Nguyên phân bua: “Kỳ thực chúng ta vẫn còn có thể dùng cách khác mà. Cậu xem này, dùng đá cẩm thạch trắng dưới đất này thì sao, chúng ta hãy cắt lấy mấy viên đá có kích thước xấp xỉ mà dùng tạm là được rồi.”

Anh gầy kiên quyết nói: “Không còn thời gian nữa đâu. Chờ cậu cắt đá xong, tôi tin là cái đầu trên cổ chúng ta cũng bị bọn Nguyên Lương Vương cắt xuống rồi.”

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi hiểu rồi, đầu rồng thì tôi có thể giao cho anh được, nhưng con dao Tây Tạng kia thì chịu thôi, thứ đó đã từng cứu mạng tôi mấy lần rồi đấy!” Dứt lời bèn đưa cái đầu rồng vàng trong tay cho anh gầy.

Đối với Tôn Kim Nguyên, con dao Tây Tạng đó quả thực có ý nghĩa rất lớn, nhưng việc đã tới nước này, ngay đến tính mạng cũng không giữ được, còn nghĩ nhiều như thế làm gì? Tôi biết, muốn Tôn Kim Nguyên ngoan ngoãn giao con dao Tây Tạng ấy ra là việc khó khăn vô cùng, chỉ còn cách sử dụng biện pháp mạnh thôi.

Tôi nháy mắt ra hiệu cho Vương Tiên Dao và anh gầy, hai người bọn họ lập tức hiểu ý. Ba người chúng tôi nhân lúc Tôn Kim Nguyên không đề phòng, đồng thời tiến tới bao vây cậu ta. Đến khi biết được ý đồ của chúng tôi thì đã quá muộn, tôi và Vương Tiên Dao thì có lẽ không thể gây uy hiếp cho cậu ta, nhưng có anh gầy ở đây, chút bản lĩnh của cậu ta rõ ràng chẳng

nhằm nhò gì.

Tôn Kim Nguyên còn chưa kịp chạy về phía sau, anh gậy đã lao vọt tới, đưa tay chụp lấy bàn tay phải của cậu ta, tay còn lại thì kéo chiếc ba lô leo núi sau lưng cậu ta về phía mình. Cậu ta còn chưa kịp phản ứng thì tôi và Vương Tiên Dao đã đồng thời giữ chặt vai cậu ta, khiến cậu ta không thể động đậy, đành ngoan ngoãn chịu để yên.

Đề phòng Tôn Kim Nguyên không chịu hợp tác, khi anh gậy đi mở cơ quan, tôi và Vương Tiên Dao vẫn ra sức giữ chặt lấy cậu ta. Tôn Kim Nguyên tức tối mắng lớn: “Thực là vô lý quá mà, không ngờ hai người bạn tốt nhất của tớ lại đi giúp người ngoài ức hiếp anh em trong nhà. Tôn Kim Nguyên tớ đúng là có mắt như mù.”

Tôi nói: “Cậu đừng kêu gào nữa, có kêu to đến mấy cũng vô dụng thôi, tớ và Tiên Dao sẽ không dao động đâu!”

Cùng lúc ấy, anh gậy đã làm xong xuôi mọi việc, bèn vẫy tay một cái, dẫn ba người chúng tôi đi về phía cửa Hưu. Trên đường đi, Tôn Kim Nguyên còn không ngừng làu bàu con dao Tây Tạng đó của cậu ta thật đáng thương, đã cứu cậu ta bao nhiêu lần, còn thân thiết hơn cả anh em ruột, thế mà lại bị vứt bỏ. Lời này rõ ràng ý trách móc tôi và Vương Tiên Dao, rằng hai chúng tôi còn thua cả con dao Tây Tạng của cậu ta, nhưng bất kể cậu ta có nói thế nào thì chúng tôi cũng chẳng thèm để ý, một mực kéo cậu ta vào trong cửa Hưu.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 36: Huyền Quan(*)

(*) Huyền quan trong trường hợp này nghĩa là quan tài được treo lơ lửng trên vách núi theo tập tục an táng người chết có tên gọi là “huyền táng” - một trong những hình thức mai táng cổ xưa nhất ở Trung Quốc và một số quốc gia khác.

Phía sau cửa đá lại là một đường hầm nữa, không có gì khác những đường hầm trước đó, cũng không có điểm gì đặc biệt. Mấy người chúng tôi đi cũng không gặp phải trắc trở gì. Kể từ khi vào ngôi mộ cổ này tới giờ, chúng tôi không lýc nào không phải đối mặt với nguy hiểm, chỉ có bây giờ mới tạm thời thoát khỏi cục diện đó mà thôi.

Tôn Kim Nguyên dường như đã hoàn toàn quên mất chuyện vừa rồi, vừa đi vừa ngâm nga một khúc nhạc của vùng Giang Nam, bộ dạng hết sức ung dung thư thái, có điều chẳng biết cậu ta học được khúc nhạc đó từ đâu, nó quả thực khó nghe vô cùng. Cậu ta dường như nhìn ra được vẻ bất mãn của tôi, bèn tỏ vẻ đắc chí nói: “Cái này thì cậu không biết rồi, bài hát mà tớ đang ngâm nga đây là do một minh tinh tên Quyên Nhi gì đó hát, hay cực kì luôn! Mà cô Quyên Nhi đó đang là ca sĩ hot nhất hiện giờ, không phải dạng vừa đâu, xinh lắm đấy nhé!”

Tôi nói: “Chắc không phải là cậu đi bar nhiều đó, học được một bài Thập bát mô (*) rồi về đây rên rỉ đấy chứ? Chỗ này không có gái gọi đâu, nếu cậu bức bối quá thì chờ sau khi ra ngoài rồi hãy tìm người mà sờ cho sướng tay.”

(*) “Thập bát mô” tức Mười tám kiểu sờ, tên một bài dân ca khá tục tĩu. Ngoài ra, do đây là bài tú của Vi Tiểu Bảo - nhân vật chính trong tác phẩm Lộc Đĩnh ký của nhà văn Kim Dung - cho nên khá nổi tiếng, được mọi người biết tới rất nhiều.

Tôn Kim Nguyên giận dữ trừng mắt nhìn tôi, nói: “Tên khốn cậu đừng có

mà ăn nói linh tinh, làm hỏng mất hình tượng tốt đẹp của tớ, tớ đây hoàn toàn trong sạch chứ chẳng như cậu đâu.”

Trong khi trò chuyện, chúng tôi đã nhìn lại thấy một cửa ra nữa, bên trong sáng trưng như ban ngày, đoán chừng giống như địa cung lúc trước, ở đó cũng được đặt đầy nến và gương đồng. Chúng tôi không chút do dự đi về phía cửa ra đó. Nghe anh gầy nói, sau khi đi qua cửa Thương, chúng tôi chỉ cần tìm đúng vị trí, phát hiện ra một cửa ra nữa, vậy là sẽ được giải thoát thật sự.

Nhưng tôi mơ hồ cảm thấy việc này tuyệt đối không đơn giản như vậy, vì tạm thời chưa xét tới Nguyên Lương Vương, nhưng người thần bí nấp trong chỗ tối kia liệu có dễ dàng buông tha cho chúng tôi hay không? Tôn Kim Nguyên phân tích: “Có thể người đó cũng tới đây trộm mộ, lại thấy chúng ta tới trước thì cho rằng bao nhiêu đồ tốt đều đã bị chúng ta lấy hết, nên mới muốn giết người cướp hàng.”

Kỳ thực chỉ cần là người có chút đầu óc thì đều biết chuyện đâu có đơn giản như lời Tôn Kim Nguyên nói. Nếu người thần bí kia thật sự chỉ muốn giết người cướp hàng, vậy thì lúc ở trong đường hầm, hắn hoàn toàn có thể dùng súng lần lượt giết chết mấy người chúng tôi. Nhưng hắn lại không làm thế, còn năm lần bảy lượt cảnh cáo chúng tôi, cuối cùng vì bị Tôn Kim Nguyên khích tướng cho nên mới nổi nóng, chặn đứng đường đi của chúng tôi. Nhưng chúng tôi với hắn đâu có thù oán gì, tại sao hắn phải làm như vậy? Việc này đúng là khiến người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Vương Tiên Dao suy nghĩ một chút rồi hỏi Tôn Kim Nguyên: “Kim Nguyên, cậu hãy khai thật ra đi, trước đây khi đi lật đầu với sư phụ cậu, có phải hai người từng hợp tác với ai đó, đến cuối cùng lại ngấm ngầm giở trò hãm hại người ta, bây giờ người ta tìm tới đây trả thù không?”

Tôn Kim Nguyên hô to: “Làm gì có chuyện đó!”, rồi than vãn: “Lẽ nào mới mấy năm không gặp mà các cậu đã coi lão Tôn tớ là loại người xấu xa tội ác tày trời hay sao? Tớ đã nói với các cậu rồi mà, với bản lĩnh của sư phụ tớ thì hoàn toàn có thể làm một mình, việc gì phải hợp tác với ai nữa? Như

thế chẳng phải là mua dây buộc mình hay sao?”

Tuy Tôn Kim Nguyên là một gã bịa chuyện không chớp mắt, nhưng tôi rất hiểu lối làm người của cậu ta, tay này cùng lắm cũng chỉ ba hoa khoác lác về chiến tích của mình với mấy cô nhóc ít tuổi thôi, còn chuyện thất đức thì gã tuyệt đối không bao giờ làm.

Sau khi ra ngoài đường hầm, trước mặt chúng tôi quả nhiên lại xuất hiện một địa cung rất giống với địa cung trước đó, chỉ là nơi này còn xa hoa hơn một bậc, khắp nơi đều được treo rèm vàng, phía sâu bên trong còn có ba tòa cung điện được xây bằng đá cẩm thạch trắng, chỗ chính giữa thì có một đài phun nước, nước phun ra xung quanh tạo thành một cái hồ nhỏ, từ nơi đó, những làn sương trắng tỏa ra không ngớt.

Mà tòa cung điện ở ngoài rìa địa cung thì hình như còn đang trong quá trình xây dựng, bởi nóc điện vẫn chưa xây xong, bên cạnh lại đặt rải rác khá nhiều phiến đá. Giữa những làn sương trắng mịn mờ, ba tòa cung điện đó chẳng khác nào tiên cung thoát ẩn thoát hiện trong mây, khiến người ta bất giác sinh ra một thứ cảm giác không chân thực, tự nhủ thậm rằng đây lẽ nào chính là thiên cung mà Nguyên Lương Vương đang cho xây dựng?

Nếu nói địa cung trước đó đã khiến chúng tôi phải kinh ngạc, vậy thì địa cung mà chúng tôi nhìn thấy lúc này lại đủ sức khiến cho tất cả mọi người phải chấn động, chấn động đến mức tim đập chân run. Đây là một công trình xa hoa đến cỡ nào cơ chứ? Nhìn phần nền được lát hoàn toàn bằng đá cẩm thạch trắng, chúng tôi có cảm giác như đang đứng giữa một thế giới của mây trắng mênh mang.

Bốn người chúng tôi cứ đứng ngẩn ngơ ở đó suốt năm phút liền, rồi Tôn Kim Nguyên mới không kìm được buông lời tán thán: “Mẹ kiếp, quả nhiên là thiên cung có khác, chắc thiên đình trong truyền thuyết cũng chỉ được đến thế này thôi.”

Nhìn dòng nước không ngừng phun lên từ đài phun nước, Vương Tiên Dao ngẩn ngơ nói: “Nước ở kia chắc không phải là nước Địa Tuyền trong

truyền thuyết đây chứ? Nếu chúng ta uống mấy ngụm, há chẳng phải cũng được trường sinh bất lão sao? Còn tở, chẳng phải sẽ vĩnh viễn giữ được dung mạo như bây giờ hay sao? Trời ơi! Thật là khó tin quá! Lẽ nào tở đang nằm mơ?"

Sau nửa phút sững sờ, tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao đều không tìm được hoan hô âm ỉ, sau đó vừa chạy vừa nhảy lao tới chỗ đài phun nước kia, trong lòng thậm nhủ chỉ cần uống mấy ngụm nước Địa Tuyền là coi như không uống chuyến đi này rồi. Chẳng ngờ anh gầy lại chặn chúng tôi lại, tỏ ra hết sức nghiêm túc, nói: "Chớ có làm bừa, chưa biết chừng nước ở đó đã bị Nguyên Lương Vương hạ Cổ độc rồi. Các cô cậu đừng quên, Cổ thuật của Nguyên Lương Vương không nơi nào mà không có."

Nghe anh gầy nói như vậy, ngọn lửa hung phấn trong lòng ba người chúng tôi sau nháy mắt đã tắt ngúm, trái tim như bị ngâm vào hầm băng khiến chúng tôi rùng mình một cái. Thủ đoạn của Nguyên Lương Vương quả thực quá tàn nhẫn nên chúng tôi cũng không dám lấy thân mình mạo hiểm, bởi nói gì thì nói, sự an toàn của bản thân vẫn là quan trọng nhất.

Anh gầy lại nói tiếp: "Việc cấp bách nhất bây giờ là phải mau chóng tìm được cửa ra để rời khỏi đây đã, vì chúng ta chẳng còn nhiều thời gian nữa đâu, chưa biết chừng Nguyên Lương Vương đang dẫn theo rất nhiều người kéo đến đây, do đó mọi người hãy cố gắng tìm kiếm đi, đừng lãng phí thời gian nữa!"

Nhưng nơi này rộng lớn như thế, nếu cơ quan mở cửa ra nằm dưới một viên đá cẩm thạch trắng nào đó ở dưới chân thì chúng tôi biết phải tìm tới khi nào đây? Anh gầy xem sơ qua kết cấu của thiên cung rồi nói với chúng tôi: "Nếu tôi đoán không nhầm, cửa ra mà chúng ta cần tìm chắc hẳn nằm trong ba tòa cung điện kia."

Trong ba tòa cung điện kia, tòa ở chính giữa là cao và lớn nhất, hơn nữa đã hoàn thành rồi, tôi nghĩ cơ quan mở cửa ra có lẽ được đặt trong đó. Nghe tôi nói ra suy nghĩ của mình, Tôn Kim Nguyên lập tức gật đầu phụ họa:

"Vân Sơn nói đúng lắm, chúng ta mau tới tòa cung điện ở chính giữa kia xem thử một chút. Nhìn khí thế hùng vĩ của tòa cung điện đó, bên trong chắc hẳn có chứa không ít bảo vật đâu."

Mười lăm năm trước, tôi đâu có thấy gã Tôn Kim Nguyên này tham tiền như vậy, nhưng bây giờ thì sao? Thực chẳng khác nào đã biến thành một con người khác, không lúc nào không nghĩ tới vàng bạc châu báu. Tôi nói với cậu ta: "Kim Nguyên, sao tớ cứ có cảm giác cậu đã biến thành nô lệ của đồng tiền rồi nhỉ?"

Tôn Kim Nguyên lắc đầu thờ dài, nói: "Mấy năm nay, người anh em của cậu phải sống một cuộc sống thế nào chắc cậu cũng rõ. Mà cậu nhìn những người có tiền xem, họ đi xe gì, ở nhà gì, ăn cái gì? Khốn kiếp, dựa vào đâu mà họ lại có thể sống một cuộc sống ung dung tự tại như vậy chứ? Chi tiền ăn một bữa cơm cũng đã đủ cho bốn người chúng ta ăn cả tháng rồi. Còn nói tới nhà cửa với xe cộ, e rằng bốn người chúng ta dù có làm cả đời cũng chẳng mua nổi một căn nhà hay một cái xe của họ. Tóm lại, tớ đã chịu cuộc sống vất vả cả đời rồi, bây giờ là lúc phải sống sung sướng." Tôn Kim Nguyên dường như rất không cam lòng với hoàn cảnh hiện tại của mình, cậu ta thờ dài một hơi, nói tiếp: "Được rồi, tớ không phân bua giải thích với cậu nữa, bây giờ tớ phải đi tìm bảo bối cái đã." Dứt lời liền cười vang mấy tiếng rồi đi. Nhưng không hiểu sao, tôi cảm thấy tiếng cười của cậu ra rất lạ, cứ như là đang phát tiết sự bất mãn ẩn giấu trong lòng những năm nay vậy.

Kỳ thực nào phải tôi không biết suy nghĩ của cậu ta. Lần này, nếu không vì vừa bị mất việc, nếu không vì cuộc sống chẳng dễ chịu gì, tôi đã chẳng tới nơi đây. Còn Vương Tiên Dao lại càng chẳng cần phải nói, cứ giữ mãi cửa hàng của cha để lại, việc làm ăn ngày một kém đi, hơn nữa cô nàng còn từng ly hôn, một mục muốn làm một người phụ nữ mạnh mẽ để không bị chồng cũ coi thường... Có thể nói hoàn cảnh của ba người chúng tôi chẳng khác nhau là mấy, mục tiêu truy cầu cũng giống hệt nhau. Những lời vừa rồi của Tôn Kim Nguyên có thể nói là đã gõ trúng vào trái tim của mỗi người chúng tôi. Trên thực tế, đối với những người đang túng quẫn, ai chẳng mong đột nhiên có được một khoản tiền to để đổi đời cơ chứ, việc này không có gì là

kỳ lạ cả.

Chỉ có anh gầy kia từ đầu chí cuối không phát biểu ý kiến gì, chẳng rõ anh ta đang phân tích tâm tư của mấy người chúng tôi hay là cũng đang nghĩ tới một số chuyện, tóm lại từ trong hai mắt anh ta đang để lộ ra mấy tia ngơ ngẩn. Có lẽ vì thấy ba chúng tôi đều có chút hụt hẫng, anh ta chợt nở một nụ cười hiem có. “Được rồi, đừng có u sầu rầu rĩ như vậy nữa, tin rằng sau này mọi thứ đều sẽ tốt lên thôi.”

Chúng tôi dựa theo ý của Tôn Kim Nguyên, đi tới tòa cung điện lớn nhất ở chính giữa trước tiên. Bởi vì có hàng rào bảo vệ cho nên chúng tôi phải đi vào theo đường vòng, cửa lớn của cung điện mở rộng, bên trong được chia làm mấy gian phòng. Nơi chúng tôi đi vào trước nhất là đại sảnh, trong sảnh có bày một ít đồ đạc, tại phía trong cùng còn có một bức tượng thần, trông giống hệt với bức tượng thần mà chúng tôi nhìn thấy ở chỗ đài tế trước đó, chỉ là kích thước nhỏ hơn nhiều.

Phía trước bức tượng thần có mấy sợi xích sắt lớn vươn dài về phía trên đỉnh đầu chúng tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy bên trên đó có treo một khối pha lê lớn vô cùng, so ra thì phải to hơn một chiếc giường nữa. Tôi sợ mấy sợi xích sắt kia không đủ chắc chắn, nghĩ bụng lỡ khối pha lê đó mà rơi xuống thì bốn người chúng tôi há lại chẳng nát bét ư? Thế là vội vàng nhắc nhở, mọi người lập tức lùi lại phía sau mấy bước.

Tôn Kim Nguyên lúc này lại ngẩng đầu nhìn lên khối pha lê khổng lồ được treo bằng xích sắt trên kia, dường như phát hiện ra điều gì, bèn nói với ba người chúng tôi. "Khôn kiếp, cứ tưởng bọn chúng dùng xích sắt treo khối pha lê to tướng kia lên cao làm gì, hóa ra đó là một cỗ quan tài, mà loại quan tài được treo lên cao thế này có tên gọi là huyền quan."

Lối an táng theo kiểu treo quan tài lên cao thế này từng xuất hiện ở rất nhiều nơi, nhưng hôm nay tôi mới được nhìn thấy lần đầu tiên. Nghe nói có một số nơi địa hình trũng thấp, do đó mộ thường xuyên bị nước mưa chảy vào, mà như thế thì quan tài sẽ rất dễ mục nát, thi thể bên trong tất nhiên cũng bị như vậy. Có thể bạn sẽ hỏi, tại sao không đổi sang một nơi khác tốt

hơn? Có điều tôi phải nói với bạn, cổ nhân đều rất tin vào phong thủy, mà nơi bị ngập nước không hẳn là không tốt, thậm chí còn có khả năng là một vùng phong thủy bảo địa, thành ra mới được chủ nhân của ngôi mộ lựa trúng, cho dù có ủng nước thì cũng không đành lòng đổi sang một nơi khác, nên mới xuất hiện lối an táng theo kiểu treo quan tài thế này, như vậy chủ nhân của ngôi mộ vừa có được một chỗ phong thủy bảo địa lại vừa không lo bị ngập nước nữa, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Song, những điều tôi nói ở trên cũng không phải là tất cả. Ở một số dân tộc thiểu số miền Nam thời cổ đại, huyền táng là một trong số các phương thức mai táng chủ yếu của người dân, mãi tới nay, các chuyên gia vẫn chưa thể xác định được họ lựa chọn cách táng này rốt cuộc là vì nguyên nhân gì. Huyền táng kiểu như vậy là một loại thuộc nhai táng(*), người ta sẽ đục mấy cái lỗ trên vách núi rồi đóng cọc gỗ vào, sau đó đặt ngang quan tài lên trên; ngoài ra còn một cách khác là đặt một đầu quan tài vào trong hốc trên vách đá, đầu còn lại chĩa ra ngoài thì được đỡ bằng cọc gỗ. Có điều, công trình huyền quan táng kiểu này rất nguy hiểm, lại tốn kém, do đó chỉ thịnh hành trong giới quý tộc.

(*)" Nhai táng" cò nghĩa là an táng trên vách núi.

Tôn Kim Nguyên nở một nụ cười gian manh nói với chúng tôi: "Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, bên trong cỗ quan tài đó nhất định là một người không tầm thường chút nào, bằng không sau khi chết đã chẳng được đặt vào trong thiên cung như vậy, mà chưa biết chừng người trong quan tài có khi lại là tình nhân của Lương Vương ấy chứ, như thế các món bảo bối nhất định đều ở bên trong đó cả. Thế nào? Chúng ta có nên thử vận may không nhỉ?"

Cỗ quan tài làm bằng pha lê đó có thể được Lương Vương đặt ở một nơi quan trọng như thế này, chứng tỏ người trong quan tài có địa vị không hề tầm thường. Nhưng có một vấn đề làm tôi rất lo lắng, đó là người trong quan tài liệu đã biến thành cương thi chưa? Lỡ như bên trong đó là một con cương thi thì phải làm thế nào? Sau khi ngẫm nghĩ một lát, tôi bèn lắc đầu, nói với

Tôn Kim Nguyên: “Tớ thấy cứ nên thôi đi thì hơn, lỡ như thứ bên trong quan tài đó là một con cương thi, vậy thì chúng ta chẳng phải là tự đi tìm cái chết hay sao?”

Tôn Kim Nguyên tỏ vẻ hết sức xem thường nói với tôi: "Tớ nói này Vân Sơn, sao lá gan của cậu lại càng lúc càng nhỏ thế? Tớ đã nói với cậu rồi mà, gặp cương thi trong mộ cổ không phải điều gì đặc biệt cả, tớ và sư phụ đã từng gặp mấy lần rồi. Yên tâm, có tớ ở đây, cho dù bên trong đó thật sự có cương thi thì tớ cũng có cách khiến cho nó không thể tác oai tác quái được."

Lần này, anh gầy không hề buông lời phản đối Tôn Kim Nguyên, rất có thể những lời phế phủ trước đó của Tôn Kim Nguyên đã đánh động đến anh ta. Anh ta nhắc nhở chúng tôi: “Các cô cậu có lấy gì thì lấy, nhưng nhớ là đừng làm hỏng quy củ của dân lật đầu đấy!”

Tôn Kim Nguyên vỗ ngực bôm bốp đảm bảo, nói: “Yên tâm, tôi cũng là người trong nghề, tất nhiên biết rõ quy củ rồi.”

Tôn Kim Nguyên đã có lời như vậy, anh gầy tất nhiên không tiện nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu, nói: "Nếu vậy thì các cô cậu hãy nhanh lên một chút. Bây giờ tôi sẽ tới chỗ hậu điện xem thử, cơ quan mở cửa ra có lẽ nằm ở đó."

Sau khi anh gầy rời đi, Tôn Kim Nguyên tỏ ra vô cùng vui vẻ, lập tức chạy đi tìm một mìn đồ làm bằng đá, cứ thế đập mạnh vào chỗ cố định sợi xích sắt. Sau khoảng mấy chục nhát đập, trên tường đã xuất hiện một cái hốc lớn thì Tôn Kim Nguyên mới dừng lại. Lúc này, vì một sợi xích sắt đã bị lỏng ra, nên chiếc quan tài pha lê lập tức nghiêng hẳn sang một bên, rồi Tôn Kim Nguyên lại dùng cách tương tự như thế đập bung một chỗ cố định xích sắt khác ra. Chỉ nghe "rầm" một tiếng, chiếc quan tài pha lê rơi thẳng xuống đất, nhưng chẳng ngờ pha lê thoát nhìn thì rất cứng rắn nhưng lại vô cùng giòn, vừa mới rơi xuống đã vỡ tan thành từng mảnh vụn. Hành động lỗ mãng của Tôn Kim Nguyên khiến tôi và Vương Tiên Dao ngây người, phải biết rằng chiếc quan tài pha lê đó ít nhất cũng là một món đồ thuộc loại quốc bảo, thế mà lại bị cậu ta hủy hoại mất, may mà anh gầy không ở đây, bằng không nhất định sẽ mắng cậu ta một trận.

Quan tài pha lê đã vỡ, tôi và Vương Tiên Dao đều không nói gì cậu ta cả, bởi có nói cùng chẳng thể nào vẫn hồi được tồn thất. Lúc nãy, những thứ bên trong quan tài đều đã lộ hẳn ra ngoài. Quả nhiên, trước mắt chúng tôi hiện ra một thi thể hoàn chỉnh, trên người hẳn có mặc chiến giáp, trang bị hết sức đầy đủ, tôi nhủ thầm đây có lẽ là một nhân vật thuộc hàng đại tướng.

Trong tay người này vẫn cầm chắc một thanh loan đao(*), trên vỏ đao có nạm bảo thạch. Người sáng mắt chỉ vừa nhìn đã biết đây tuyệt đối không phải là một thanh đao tầm thường, bằng không đã không được dùng làm vật tùy táng. Ngoài thế ra, chỉ có mấy miếng ngọc bội nằm rải rác trên người hẳn hoặc rơi dưới đất chứ không có bất kỳ món đồ tùy táng nào khác nữa.

(*) Loan đao là thanh đao có dạng hình cong.

Thấy trong quan tài pha lê chỉ có những món đồ này, Tôn Kim Nguyên tỏ ra rất thất vọng. Cậu ta ử rũ nhặt những món đồ rơi dưới đất lên, không tìm được quay sang phía thi thể kia mắng lớn: "Người ta là tướng quân, người cũng là tướng quân, nhưng người tự nhìn lại mình đi, đồ tùy táng sao lại chỉ có một chút xíu thế này thôi chứ? Sớm biết vậy, ông đây đã chẳng tốn sức đưa người xuống rồi."

Nhặt những miếng ngọc bội lên xong, Tôn Kim Nguyên lập tức nhìn chăm chăm vào thanh bảo đao mà thi thể kia cầm chặt trong tay, sau khi thấy những viên bảo thạch lấp lánh phát sáng thì lập tức kích động nói: "Ta nói rồi mà, người tốt xấu gì cũng là một tướng quân, ít ra cũng phải có một, hai món đồ ra hồn mang trên người mới đúng, hóa ra chính là thanh loan đao này." Nói rồi, Tôn Kim Nguyên liền định lấy thanh loan đao đó ra khỏi tay thi thể.

Có lẽ trước khi chết, thi thể này đã nắm chặt thanh đao, mà sau khi chết, huyết quản và cơ bắp của hẳn đều cứng lại, nên bây giờ thanh đao lại càng bị nắm chặt hơn. Tôi thấy Tôn kim Nguyên đã phải tốn rất nhiều sức lực mới cạy được từng ngón tay của thi thể đó ra, cuối cùng cậu ta cũng lấy được thứ mình muốn. Nhưng đúng lúc này, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng những ngón tay vừa bị cạy ra của thi thể đó hơi run lên, sau đó từ trong miệng thi thể

phun ra một luồng khí đen trắng đan xen, trong không khí xung quanh tức thì tràn ngập một thứ mùi hôi thối khó tả.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 37: Cương Thi Lôg Đen

Tôn Kim Nguyên phản ứng cực nhanh, lập tức nghiêng đầu tránh khỏi luồng khí đó, sau đó liền bịt mũi, lùi lại phía sau, cất tiếng hô lớn: “Trong làn khí này có độc, các cậu phải cẩn thận, không ngờ cái xác này lại có vấn đề như vậy. Hừm, đúng là sợ cái gì thì cái đó tới.”

Một lát sau, cái xác đó không phun ra thêm luồng khí nào nữa, chúng tôi cứ ngỡ rằng chuyện coi như đã qua, nào ngờ chưa được bao lâu, trên mặt, trên tay và những nơi có thể nhìn thấy da thịt trên xác chết đó bắt đầu mọc ra lông đen, khi dài tới hơn một tấc mới dừng lại. Tôn Kim Nguyên liếc qua một cái rồi không kìm được biến hấn sắc mặt, vội vàng kéo tôi và Vương Tiên Dao chạy về hướng anh gầy vừa rời đi, vừa chạy vừa nói: “Lần này hỏng bét rồi, không ngờ cái xác đó đã biến thành Hắc Hung”.

Chuyện về Bạch Hung và Hắc Hung tôi từng được nghe Tôn Kim Nguyên nói tới. Tương truyền nếu một người lòng mang oán niệm quá lớn thì sau khi chết đi, trong cỗ họng y sẽ sinh ra một luồng oán khí. Luồng oán khí này vô cùng lợi hại, một khi tiếp xúc với những thứ có mang dương khí thì sẽ được kích hoạt, từ đó khiến thi thể của người chết biến thành cương thi. Mà cương thi cũng được chia ra ba cấp bậc, lần lượt là Lục Hung, Bạch Hung và Hắc Hung. Trong đó, Lục Hung là loại cương thi lông xanh mà chúng tôi thường nói tới, nó không lợi hại lắm, thậm chí còn sợ con người. Còn Bạch Hung thì ghê gớm hơn Lục Hung rất nhiều, chẳng hề sợ người hay gia súc, phạm là vật sống thì nó đều sẽ không buông tha, có điều dùng những thứ như móng lừa đen, chu sa, kiếm gỗ đào là có thể đối phó với nó, Song đáng sợ nhất phải kể tới cương thi lông đen - cũng chính là Hắc Hung - nghe đồn những thư pháp khi bình thường đều vô hiệu với nó, hơn nữa, nó còn đao thương bất nhập, khoẻ mạnh vô song, có điều chỉ cần là cương thi thì đều có một nhược điểm chung, đó là rất sợ ánh sáng.

Ba người chúng tôi ra sức chạy như bay về phía trước, rất nhanh đã chạy

tới chỗ trong cùng của tòa cung điện. Trước mặt chúng tôi lúc này xuất hiện ba gian phòng nhỏ, chúng tôi không chút suy nghĩ, lập tức chạy vào gian phòng ở chính giữa. Trong gian phòng này chẳng có đồ đạc gì, ngay tới một chỗ nấp cho tử tế cũng không có, đành mỗi người đứng sau một cây cột đá, hy vọng có thể gạt được con Hắc Hung kia.

Rất nhanh sau đó, con Hắc Hung đã tiến tới trước cửa gian phòng mà chúng tôi đang trốn, còn nhảy qua nhảy lại mấy cái, dường như đang tìm kiếm tung tích của chúng tôi. Tôi hỏi Tôn Kim Nguyên: "Chỗ này có tới ba gian phòng, tại sao con cương thi đó lại biết chúng ta đang trốn trong gian phòng này nhỉ?"

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói: "Chắc nó lần theo mùi của chúng ta mà tới đây."

Tôi bất giác cả kinh, nếu như con Hắc Hung đó lần theo mùi của chúng tôi mà tới đây, vậy chẳng phải là dù chúng tôi trốn tới đâu nó cũng có thể dễ dàng tìm được hay sao? Vương Tiên Dao đứng kế bên nói với Tôn Kim Nguyên: "Không phải cậu đã nói là mình có thể đối phó với cương thi ư? Mau lên đi, đây chính là cơ hội cho cậu thể hiện bản lĩnh đấy!"

Tôn Kim Nguyên nhăn nhó mặt mày, kêu than: "Bà cô của tôi ơi, cậu nói linh tinh cái gì vậy chứ? Nếu chỉ là cương thi lông xanh thì tớ hoàn toàn có thể đối phó dễ dàng, cho dù gặp phải Bạch Hung thì tớ cũng miễn cưỡng chống cự được, nhưng thứ kia là một con Hắc Hung đấy!"

Tôi hậm hực nói: "Tên khốn này, ý cậu là không đối phó nổi nó đúng không? Vừa nãy cậu đã đảm bảo thế nào?"

Tôn Kim Nguyên cũng không ngờ được sự việc lại thành ra thế này, đành nói: "Được rồi, dù gì chuyện cũng xảy ra rồi, cậu nói lắm như thế thì có ích gì chứ? Mau mau nghĩ cách thoát thân đi thì hơn!"

Tôi nói thầm thoát cái đầu cậu ấy, cậu là người trong nghề mà còn không biết phải làm thế nào, chẳng lẽ một kẻ ngoại đạo như tớ mà lại có thể xoay

chuyên càn khôn được hay sao? Đáng tiếc là anh gậy không có ở đây, bằng không với kiến thức phong phú cùng bản lĩnh đầy mình, có lẽ anh ta sẽ giải quyết được con cương thi này. Nhưng anh gậy đi đâu rồi nhỉ? Chẳng lẽ ở gian phòng bên cạnh? Những gian phòng này đều được xây bằng đá cẩm thạch trắng, có thể nói một ngọn gió cũng không lọt qua được, nên dù phòng bên này có đập phá đồ đạc thì phòng bên kia cũng chưa chắc đã nghe thấy. Nếu thật sự là như vậy, dù ba người chúng tôi có chết ở đây thì anh gậy cũng không thể nào biết được, như thế thì chúng tôi đúng là toi mạng một cách oan uổng.

Lúc này, con Hắc Hung kia ngẩng đầu lên, đưa mũi ngửi quanh tứ phía, sau đó chậm rãi lần theo hướng có mùi của con người, cứ thế tiến dần từng bước về phía chúng tôi. Nó càng tới gần, tim tôi càng đập nhanh hơn, có thể nghe thấy rõ ràng. Lúc này, Tôn Kim Nguyên ở phía bên phải tôi chột vẩy tay với tôi một cái, còn nháy mắt ra hiệu, không biết là có ý gì. Tôi đưa mắt nhìn Vương Tiên Dao ở phía bên kia, thật bất ngờ, cô nàng cũng làm mấy động tác tương tự như vậy khiến tôi vừa buồn bực lại vừa cảm thấy tức cười, thậm chí tới lúc này rồi mà hai người bọn họ còn có tâm trạng để trêu chọc tôi nữa?

Nhưng khi tôi hỏi bọn họ đang làm gì thì bọn họ lại lắc đầu không chịu trả lời, chỉ nhìn chằm chằm về phía con Hắc Hung kia, sau đó lại đưa tay bịt mũi, liên tục như vậy mấy lần liền. Tôi rút cuộc đã hiểu ra, hóa ra Tôn Kim Nguyên muốn bảo tôi hãy bịt mũi lại đừng thở nữa, như thế cương thi sẽ không thể ngửi thấy mùi của chúng tôi, nên tạm thời không thể tìm thấy chúng tôi. Cách này tôi vẫn thường nhìn thấy trong các bộ phim về cương thi, chẳng ngờ hôm nay chuyện lại rơi vào đầu mình, không rõ biện pháp như vậy có dùng được không nhưng trước mắt chẳng còn cách nào tốt hơn nên tôi đành thử một phen xem sao.

Con Hắc Hung kia càng lúc càng tới gần chúng tôi, hiện giờ chỉ còn cách chỗ tôi khoảng chừng hai mét. Tuy mới hơn một phút trôi qua nhưng tôi nhìn trái nhìn phải, thấy mặt mũi ba người chúng tôi đều đã đỏ bừng, song hai tay vẫn bịt chặt mũi và miệng, hy vọng không để chút khí nào lọt ra khỏi miệng.

Mất đi mùi để tìm kiếm, con Hắc Hung đó qua nhiên dừng lại, tuy không đi tiếp nữa nhưng nó vẫn chẳng chịu rời đi, cứ không ngừng đi qua đi lại. Tôi thầm nghĩ lần này thì nguy to rồi, một người liệu có thể nín thở được bao lâu đây? Ba phút, năm phút, hay là tám phút? Lúc này tôi đã cảm thấy mình sắp đạt tới cực hạn của sự chịu đựng, cuối cùng không nhịn nổi nữa, bèn thở ra một hơi thật dài, cảm giác đó thực sáng khoái vô cùng.

Tôi vốn cho rằng hành động này sẽ đẩy mình vào hiểm cảnh, nhưng không ngờ con Hắc Hung đó lại có vẻ có tình có nghĩa, không thêm để ý tới tôi. Lẽ nào sáu trăm năm trước nó và tôi từng là người một nhà? Đã như vậy, tôi cũng không cần lo lắng quá, lập tức hít thở sâu liền mấy hơi.

Lúc này, ngay cả Vương Tiên Dao cũng không kiên trì nổi nữa, thấy tôi đã hít thở bình thường trở lại mà vẫn không việc gì, bèn buông hai tay xuống theo. Cô nàng vừa hít thở vừa đưa tay lên vỗ ngực, mãi một lúc sau mới thôi không thở dốc nữa. Nhưng thật lạ, con Hắc Hung đó cũng không tìm tới Vương Tiên Dao, chẳng lẽ sáu trăm năm trước Vương Tiên Dao cũng là người một nhà với nó?

Hồi nhỏ khi đi bơi, Tôn Kim Nguyên nổi tiếng là vua lặn, cậu ta có thể lặn xuống nước rồi bơi ra xa ít nhất ba mươi mét mới trồi lên đổi hơi, trong khi đó, chúng tôi nếu làm tương tự thì chỉ bơi được hơn mười mét là cùng, sau không nhịn được phải nổi lên. Có điều lần này, ngay đến vua lặn Tôn Kim Nguyên cũng không gắng gượng được nữa, tôi thấy hai má cậu ta đã căng phồng cả lên, trong mắt vẫn đầy tia máu, rõ ràng là đã sắp tới cực hạn rồi.

Quả nhiên, Tôn Kim Nguyên thực sự không cầm cự thêm được nữa, bèn buông hai tay bám lấy cây cột đá bên cạnh mà thở hồng hộc, giống như vừa phải chạy liền một mạch tám chục dặm đường vậy. Nhưng cậu ta không được may mắn như tôi và Vương Tiên Dao, vừa mới hít thở được mấy hơi thì con Hắc Hung đã như bị sét đánh trúng, thân thể hơi run lên, sau đó lao vọt về phía Tôn Kim Nguyên, khiến cậu ta vô cùng sợ hãi, ba hồn thì ít nhất đã bay mất hai. Cậu ta không kìm được tức tối mắng lớn: "Mẹ kiếp, đúng là

đồ khôn nạn, sao cứ thích nhắm vào ông đây chứ? Lẽ nào nghìn năm trước ông đây từng đắc tội với tổ tông nhà mày hay sao?" Sau đó liền chạy như bay sang một bên, cùng con Hắc Hung chơi trò đuổi bắt lòng vòng quanh cây cột đá.

Tôn Kim Nguyên vô cùng tức tối, một mặt mắng con Hắc Hung đó, một mặt hoang mang lấy chiếc ba lô leo núi đeo trên người xuống, rất nhanh đã túm được một nắm gạo nếp trắng ngần từ trong ba lô, cứ thế ném về phía Hắc Hung. Hắc Hung tức thì giống như phải chịu một sự kích thích nào đó, vội vàng lùi về phía sau mấy bước, trên người bốc lên một làn khói trắng khét lẹt, xem ra việc cương thi sợ gạo nếp là sự thật chứ không phải do người ta hư cấu ra.

Tôn Kim Nguyên thấy cương thi sợ gạo nếp, nhất thời không dám lại gần thì to gan hơn hẳn, lấy luôn cả túi gạo nếp vốn để trong ba lô ra, sau đó giống như đang trêu trẻ con, cứ thỉnh thoảng lại bốc ra một nắm gạo ném về phía Hắc Hung.

Hắc Hung vừa tiến lên phía trước đã bị gạo nếp đẩy trở về, nhưng Tôn Kim Nguyên vừa mới dừng lại nó đã lại nhảy lên, thế là Tôn Kim Nguyên lại tiếp tục ném ra một nắm gạo nữa, Hắc Hung liền lui trở về, cứ như vậy, bọn họ chẳng khác nào đang chơi đùa với nhau.

Tôn Kim Nguyên tỏ ra rất hưng phấn, không hề chú ý tới việc gói gạo nếp đã bị mình bốc mất gần hết tự bao giờ. Một lát sau, cậu ta thò tay vào túi định bốc gạo tiếp, chợt phát hiện chiếc túi đã trống rỗng thì cả kinh, liền rút chiếc túi đi, lại lấy từ trong ba lô ra một vật khác. Tôi nhìn kỹ, thấy đó là một chiếc móng lừa đen.

Nghe đồn móng lừa đen chuyên được dùng để khắc chế cương thi, nhưng có linh nghiệm hay không thì chẳng ai biết rõ, có điều trông bộ dạng Tôn Kim Nguyên thì rõ ràng là rất tự tin. Cậu ta cầm móng lừa đen trong tay, không chút sợ hãi chạy về phía Hắc Hung.

Hắc Hung thấy đối phương dám khiêu khích mình bèn há to miệng để lộ

một cặp răng nanh rất dài, từ trên đó còn không ngừng nhỏ dãi khiến tôi nhìn mà buồn nôn. Tôn Kim Nguyên lại chẳng thấy thế, Hắc Hung vừa mới mở miệng ra, cậu ta đã ngấm chuẩn, sau đó nhét luôn móng lừa đen vào trong miệng Hắc Hung.

Chỉ thấy từ trong miệng Hắc Hung bay ra một làn khói màu xanh, rồi một thứ mùi hôi thối nồng nặc tỏa tứ phía. Nhưng Hắc Hung cũng chỉ kêu thảm một tiếng, sau đó liền há to miệng và khép lại, chiếc móng lừa đen kia lập tức bị nó cắn nát rồi nuốt vào bụng, khiến Tôn Kim Nguyên nhìn mà suýt rớt cả cằm xuống đất. Cậu ta sợ hãi hét to một tiếng, sau đó lại tiếp tục trốn ra sau cây cột đá mà chơi trò đuổi bắt với Hắc Hung.

Tôi cảm thấy chuyện này thật quá kỳ lạ, con Hắc Hung đó không tìm tôi, cũng không tìm Vương Tiên Dao, chỉ một mực muốn giải quyết Tôn Kim Nguyên, lẽ nào tôi thật sự đã đoán đúng, tôi và Vương Tirm Dao ngày xưa từng là người một nhà với Hắc Hung? Nhưng cách giải thích này rõ là không thực tế chút nào. Có điều chuyện này chẳng liên quan gì tới tôi, ai bảo Tôn Kim Nguyên nằng nặc đòi mở quan tài chứ, bị như thế cũng đáng kiếp. Tôi thích thú nhìn một người một cương thi không ngừng đuổi nhau.

Tôn Kim Nguyên thấy tôi và Vương Tiên Dao nhìn cậu ta như đang xem khi diễn xiếc, chẳng chịu qua giúp đỡ, bèn tức tôi gào lên: "Hai cậu sao còn ở đó hả? Mau qua đây giúp tớ đi chứ! Các cậu có còn là người nữa không vậy?"

Tôi buông lời trêu chọc: "Cậu không có cách nào đối phó với thứ này, chẳng lẽ tớ và Vương Tiên Dao thì có cách ư? Tớ thấy cậu đừng gào lên nữa, chú ý tiết kiệm sức lực thì hơn, kéo lát nữa hết hơi rồi bị con quái vật lông đen kia bắt về làm phu nhân đấy!"

Trêu đùa thì trêu đùa, nhưng người đương nhiên vẫn phải cứu, tôi và Vương Tiên Dao đưa mắt nhìn nhau, rồi không hẹn mà cùng chạy ra khỏi gian phòng này. Hiện giờ bên ngoài vẫn còn hai gian phòng đá mà chúng tôi chưa ghé tới, tôi và Vương Tiên Dao mỗi người chọn một gian chạy vào, hy vọng anh gầy đang ở bên trong, bằng không Tôn Kim Nguyên lần này thật

sự khó mà thoát khỏi kiếp nạn.

Gian phòng đá mà tôi chạy vào hoàn toàn trống trải, gần như chỉ đưa mắt ngó qua một vòng là có thể thấy hết tình trạng bên trong. Thật đáng tiếc, anh gậy không ở trong gian phòng đá này. Tôi lập tức quay trở lại, vừa mới ra đến cửa thì đã thấy anh gậy và Vương Tiên Dao đi ra từ gian phòng đá còn lại kia.

Anh gậy cứ một mực hỏi đã xảy ra chuyện gì, tôi và Vương Tiên Dao liền kể lại cho anh ta nghe đại khái tiền nhân hậu quả. Anh gậy trầm ngâm suy nghĩ một lát, trong lòng cũng thầm cảm thấy kỳ lạ, bèn hỏi: "Con Hắc Hung đó chỉ đuổi theo Tiểu Tôn mà không đuổi theo hai cô cậu ư?" Tôi và Vương Tiên Dao cùng gật đầu, tỏ ý sự thực chính là như vậy.

Anh gậy nhíu chặt đôi mày, suy nghĩ suốt một lúc lâu mới nói: "Tôi hiểu rồi, nhất định là vì Tiểu Tôn đã lấy sạch đồ tùy táng của người ta nên mới bị người ta truy đuổi. Ban nãy tôi đã nói rồi mà, trộm mộ cũng phải tuân thủ nguyên tắc của nghề trộm mộ, bất kể là mở quan tài của ai, bất kể là bên trong đó có bao nhiêu đồ tùy táng thì người trộm cũng phải nhớ kỹ một điều, đó là ít nhất phải để lại cho chủ nhân ngôi mộ một, hai vật tùy thân, hơn nữa còn phải là vật tốt nhất, bằng không oán khí vốn bị ẩn giấu trong chủ nhân ngôi mộ sẽ bùng lên, lúc này, nếu bên cạnh lại có người sống thì dương khí tất nhiên sẽ bị thi thể của chủ nhân ngôi mộ hút lấy, phát sinh biến cố cũng là lẽ thường tình. Không phải tên nhóc đó đã nói là mình hiểu quy tắc trong nghề ư? Tại sao còn gây ra chuyện như vậy?" Anh gậy nói xong liền chạy vào gian phòng kia, tôi và Vương Tiên Dao vội vã theo sau.

Không ngờ thể lực của Tôn Kim Nguyên hãy còn khá tốt, vẫn một mực cùng Hắc Hung chạy lòng vòng quanh cây cột đá kia, có điều tốc độ rõ ràng đã chậm hơn trước đó nhiều, trên trán tuôn đầy mồ hôi. Cậu ta thấy chúng tôi đã đưa anh gậy tới, lập tức vừa né tránh Hắc Hung vừa thở hồng hộc buông lời oán trách: "Sao bây giờ mới tới thế? Tớ sắp tắt thở rồi đây này. Tiền bối, ngài mau tới đây giúp tôi một tay đi, chẳng hiểu sao cái thứ này cứ như là có thù với tôi vậy."

Anh gậy không lập tức ra tay với cương thi giống như trong dự liệu của chúng tôi, chỉ bình tĩnh đứng đó, khiến cho Tôn Kim Nguyên vô cùng nôn nóng, không ngừng kêu gào đến khản cả cổ. Anh gậy lườm cậu ta một cái, nói: "Cậu muốn giữ mạng không khó, chỉ cần trả lại người ta những món đồ tùy táng kia là được. Cậu cũng thật tệ quá, lấy sạch đồ tùy táng của người ta."

Tôn Kim Nguyên lập tức hiểu ra nguồn cơn mọi sự, liền cười gượng, nói: "Hóa ra nguyên nhân là như vậy! Tôi còn tưởng tại sao nó lại nhìn tôi không vừa mắt, thì ra là muốn đoạt lại thứ thuộc về mình. Vậy được thôi, bây giờ tôi trả lại cho nó là được chứ gì." Dứt lời, Tôn Kim Nguyên liền móc những vật tùy táng như ngọc bội, mã não mà mình đã cất vào trong túi ra, lần lượt ném về phía Hắc Hung, nhưng đôi phương vẫn chẳng chịu dừng lại, tiếp tục đuổi theo cậu ta.

Lúc này hai chân Tôn Kim Nguyên dường như đã mềm nhũn, đầu choáng mắt hoa, xem ra sắp ngất xỉu tới nơi rồi. Thấy Hắc Hung vẫn cứ đuổi theo mình, cậu ta nôn nóng hỏi anh gậy: "Ông nội của tôi ơi, tôi đã trả hết đồ cho nó rồi, tại sao nó vẫn đuổi theo tôi như thế chứ?"

Anh gậy chỉ tay vào thanh đao cổ mà Tôn Kim Nguyên gài bên hông, nghiêm nghị nói: "Cậu đừng có giả vờ ngốc nữa, mau trả lại đao cho người ta đi, tôi vừa nhìn đã biết thanh đao cổ đó là đồ của Hắc Hung rồi. Đối với võ tướng, binh khí chính là thứ bọn họ yêu quý nhất trên đời."

Tôn Kim Nguyên nghe nói phải giao thanh đao đó ra thì dường như có chút không đành lòng, liền đưa mắt ngó qua phía anh gậy, hy vọng anh ta có thể nghĩ ra biện pháp khác. Nhưng từ sắc mặt tái xanh của anh gậy, cậu ta có thể nhìn ra, chuyện này hoàn toàn không thể thương lượng, bèn lộ vẻ hết cách, ném thanh đao cổ đeo bên hông về phía Hắc Hung.

Nói ra thì quả là kỳ lạ, khi thanh đao cổ kia còn ở giữa không trung, Hắc Hung đã đột nhiên đưa đôi tay gậy khô của nó ra chụp lấy, sau đó không tiếp tục đuổi theo Tôn Kim Nguyên nữa. Tôn Kim Nguyên như được đại xá, lập tức chạy tới chỗ chúng tôi rồi ngồi phịch xuống, thở hồng hộc.

Nhưng chuyện trên đời lại cứ thường nằm ngoài dự tính của người ta, vốn ngỡ rằng mọi thứ đã được trả lại, chuyện này lẽ ra nên kết thúc mới phải, song chẳng ngờ con Hắc Hung lại có vẻ chưa cam tâm, liền vung tay phải một cái, rút thanh đao cổ ra khỏi bao. Lưỡi đao bóng loáng, vừa nhìn đã biết là sắc bén vô cùng, hơn nữa còn tỏa ra những tia sáng lạnh ngắt. Hắc ta giơ thanh đao cổ hơi cong đó lên, cứ thế lao thẳng về phía Tôn Kim Nguyên. Chuyện này thật sự quá bất ngờ, nhất thời không người nào kịp phản ứng, thậm chí Tôn Kim Nguyên còn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cái chết đã tới gần mà cậu ta vẫn chẳng hề hay biết. Chúng tôi vội vàng hét lên, bảo cậu ta mau mau tránh đi.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 38: Cấm Địa

Type: Thu Hiền

Đúng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, anh gầy lại thể hiện bản lĩnh hơn hẳn người thường của mình. Anh ta tung mình nhảy vọt lên, sau nháy mắt đã tới trước mặt Tôn Kim Nguyên, thừa dịp bàn tay vung đao của con Hắc Hung đó còn chưa chém xuống, lập tức vung chân đá cầm đối phương. Hắc Hung tuy rằng có thân thể cứng rắn như thép nhưng sức đá của anh gầy cũng mạnh mẽ vô cùng, nhờ đó mà cứu được cái mạng nhỏ của Tôn Kim Nguyên.

Nghe thấy âm thanh đột ngột vang lên, Tôn Kim Nguyên mở bừng hai mắt, ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng xảy ra trước mặt, sau đó hoang mang nói: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? “Lẽ nào gã đó vẫn không chịu bỏ qua cho tôi?” Tôn Kim Nguyên nói xong liền vội vàng đứng dậy, tránh qua một bên.

Hắc Hung cũng không phải hạng dễ đối phó, thân thể sau khi hơi run lên liền đứng bật dậy, thoát trông cứ như một chiếc lò xo nảy lên khỏi mặt đất, chẳng khác nào các kỹ xảo điện ảnh mà tôi được thấy trong phim về cương thi. Hắc Hung hình như đã bị chọc giận, liền mở to miệng phun khí độc. Tôi nhìn thấy hai bên miệng nó có hai chiếc răng nanh dài và trắng muốt, lấp lánh chiếu ra những tia sáng lạnh băng, khiến tôi nhìn mà nổi da gà.

Rất rõ ràng, Hắc Hung đã bắt đầu nổi điên, mà một khi như thế, nó chắc hẳn sẽ coi tất cả chúng tôi là đối tượng công kích. Tôi và Vương Tiên Dao không thể không lùi về phía sau mấy, nhìn chăm chăm vào con Hắc Hung đó, đề phòng nó đột ngột tấn công.

Anh gầy cũng làm tư thế phòng bị, nhưng không lùi về phía sau, ngược lại còn tiến lên trước một bước, khiến ba người chúng tôi không kịp trở tay.

môi lạnh thay cho anh ta, thâm nghĩ người này đúng là lớn gan quá thể. Hắc Hung thấy có người không sợ mình thì lại càng nóng giận, liền ngẩng đầu gầm lớn một tiếng, tuy rất đơn điệu nhưng âm thanh lại kéo ra rất dài, mang tới cho người ta có cảm giác the lương tốt độ, cứ như một con sói cất tiếng tru dài dưới vầng trăng tròn, khiến chúng tôi nghe mà toàn thân run rẩy. Mãi tới bây giờ tôi mới biết tại sao cổ nhân lại ghép hai thứ chẳng hề liên quan như quỷ khóc và sói tru vào thành một câu, háo ra hai âm thanh này lại giống nhau đến vậy.

1. Quỷ khóc sói tru là một câu thành ngữ hình dung cảnh gào khóc thảm thiết.

Thấy Hắc Hung chuẩn bị tấn công, anh gầy không hề né tránh hay ra đòn tấn công trước, chỉ đứng im một chỗ bắt đầu lảm bảm niệm chú, song mấy người chúng tôi chẳng biết anh ta đang niệm cái gì, cứ hệt như đang nghe ngoại ngữ vậy. Nhưng rất lạ, không ngờ con Hắc Hung đó lại niệm theo anh ta, hơn nữa tiếng niệm của hai bên dường như còn khá giống nhau, có điều trong giọng của Hắc Hung thoáng mang theo một tia giận dữ.

Ba người chúng tôi đều ngẩn ra, nhủ thâm chẳng lẽ anh gầy cũng biết niệm thần chú như các đạo sĩ Mao Sơn? Có điều nhìn tình cảnh này thì lại không giống nhau lắm, vì khi các đạo sĩ Mao Sơn niệm chú thì chúng tôi ít nhất còn nghe hiểu được, về cơ bản hoàn toàn là những lời như “thiên linh linh, địa linh linh”, “cấp cấp như luật lệnh”, sau đó cương thi sẽ bị trúng phải thần chú và ngoan ngoãn làm việc theo ý của người niệm chú.

Có điều rõ ràng con Hắc Hung trước mắt còn chưa bị trúng phải thần chú, thậm chí còn kêu gào âm ỉ một hồi. Tôi đã để ý thấy một chi tiết nhỏ, đó là trong khi kêu gào, thỉnh thoảng nó lại đưa mắt liếc về phía Tôn Kim Nguyên, chẳng rõ là có ý gì. Một lát sau, Hắc Hung càng lúc càng kêu gào dữ tợn, mà anh gầy cũng chợt gầm lên một tiếng rất lớn, thoát trông bọn họ giống như hai con sư tử đang thị uy với nhau.

Lúc này, anh gầy chợt lùi về phái sau một bước, quay đầu lớn tiếng nói với chúng tôi: “Nó chịu tha cho Tiểu Tôn, hai cô cậu mau đưa cậu ta trốn đi,

hãy tới gian phòng mà tôi đã tới khi này, tôi sẽ cố cầm chân nó một lát, mau lên!”

Anh gầy tỏ ra vô cùng kiên quyết, chúng tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, vội vàng kéo Tôn Kim Nguyên chạy ra phía ngoài. Chẳng mất bao nhiêu thời gian, chúng tôi đã tới được gian phòng đá mà anh gầy đã tới khi trước, cả ba đều không tìm được thở phào một hơi. Tôi quan sát gian phòng này thật tỉ mỉ, thấy nó rất khác hai gian phòng đá còn lại. Ở đây có bày đầy các món đồ làm bằng đá, có bàn có ghế, còn có giường có tủ, tất cả đều được làm bằng đá, hơn nữa còn vô cùng tinh xảo.

Tôn Kim Nguyên còn chưa hết kinh hôn, lâu bầu nói với tôi và Vương Tiên Dao: “Khỉ thật, tớ còn tưởng anh gầy đó kêu gào cái gì với Hắc Hung cơ, hóa ra là đang nói cả chữ mà cương thi có thể xem được nữa ấy chứ.

Nghĩ ngợi một lát, ba chúng tôi rốt cuộc đã khôi phục được một phần thể lực, bèn chú ý quan sát những điểm khác biệt trong gian phòng đá này. Tôn Kim Nguyên nói: “Khốn kiếp, nhìn kiểu bố trí ở đây thì cứ như một gian phòng ngủ vậy, lẽ nào nơi này là tâm cung của Nguyên Lương Vương?”

Tôi nói có khả năng là vậy lắm, cho nên cửa ra mười phần thì có tám, chín là được đặt ở đây. Vương Tiên Dao gật đầu tỏ ý tán đồng. “Có lẽ là như vậy rồi. Điều này chứng tỏ rằng Nguyên Lương Vương không chỉ hung tàn mà còn mười phần giao hoạt, hẳn ta đặt cửa ra ở phòng ngủ của mình rõ ràng là để đề phòng bất trắc, lỡ như có biến cố gì đang xảy ra thì hẳn có thể trốn khỏi nơi này ngay.”

Đang khi ba người chúng tôi trò chuyện với nhau, bên ngoài chợt vang lên tiếng đấm đá, hơn nữa âm thanh còn đang tới gần gian phòng này. Xem ra anh gầy cũng không địch lại Hắc Hung, nên phải tiến dần về phái bên này. Tôn Kim Nguyên bất giác cả kinh, ồ dột nói: “Không phải chứ, anh gầy không xử lý được Hắc Hung ư? Vậy chẳng phải tớ chết chắc rồi sao?” Nói tới đây, Tôn Kim Nguyên ngó quanh bốn phía một lượt, cuối cùng chẳng để tâm tới hình tượng của mình nữa, trốn ngay xuống dưới gầm giường, còn gọi chúng tôi mau trốn vào đó. Tôi và Vương Tiên Dao có chút do dự,

không biết có nên đi giúp anh gầy một tay không, có điều nghĩ lại thì cảm thấy không nên đi thì hơn, vì với thân thủ của chúng tôi thì dù có đi cũng chẳng giúp được gì, thậm chí còn có khả năng làm anh gầy vướng bận tay chân. Rồi chúng tôi lại nghĩ dù anh gầy đánh không lại Hắc Hung thì chắc cũng có thể an toàn rời đi được, không cần quá lo lắng cho anh ta, sau đó cũng chui xuống dưới gầm giường. Lúc này, ba chúng tôi đều không dám nói gì, nhìn chăm chặp về hướng cửa ra, hy vọng anh gầy có thể giải quyết được con Hắc Hung kia.

Có điều hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Chẳng bao lâu sau, anh gầy đã loạng choạng chạy vào trong gian phòng đá này. Chúng tôi trốn dưới gầm giường, anh ta không nhìn thấy chúng tôi, nhưng chúng tôi lại có thể nhìn thấy anh ta. Anh gầy dường như đang tìm tung tích chúng tôi, trên mặt lộ rõ vẻ căng thẳng. Sau đó, anh ta nhanh chóng tránh khỏi Hắc Hung, tung người nhảy lên chiếc tủ đá phía trước, tạm thời coi như đã được an toàn. Rồi anh ta lớn tiếng nói: “Ba cô cậu trốn dưới gầm giường phải không? Nếu thật sự như thế, các cô cậu mau tìm thử xem có nhìn thấy một phiến đá bị kéo ra một khoảng không, nếu nhìn thấy rồi thì mau mau xuống dưới, cửa ra chính là nơi đó đây!”

Ba chúng tôi cẩn thận tìm kỹ dưới gầm giường một lát, quả nhiên thấy có một viên đá hơi vênh lên trên, rõ ràng đây chính là ký hiệu mà anh gầy đã để lại. Chúng tôi hợp sức kéo viên đá đó qua một bên rồi xem thử, thấy bên dưới quả nhiên có một cái hang, có điều bên trong tối om, trong tay chúng tôi lại không có đèn pin, không thể nhìn thấy cái hang này sâu cỡ nào, thành ra không dám tùy tiện nhảy xuống dưới.

Lúc này, Vương Tiên Dao mau chóng lấy một chiếc đèn pin từ trong ba lô ra, sau đó bật lên, rọi vào trong. Vẫn còn may, cái hang này không sâu lắm, chỉ khoảng chừng hai mét, chẳng cần dùng thang dây vẫn có thể xuống được. Nhưng nếu chúng tôi xuống dưới đó rồi, anh gầy phải làm sao đây? Lỡ anh ta không thoát thân được thì chẳng phải là chết chắc rồi ư?

Tôn Kim Nguyên thò đầu ra ngoài chiếc giường đá, nhìn thấy anh gầy vẫn

đang giao chiến quyết liệt với Hắc Hung, bèn gào to: “Tiền bối, chúng tôi mà xuống dưới đó thì anh phải làm sao đây? Một mình anh có ứng phó nổi không?”

Anh gậy nói: “Mấy người xuống dưới đó trước đi, tôi sẽ theo sau ngay. Yên tâm, tôi tự có cách thoát thân.”

Đã như vậy, chúng tôi cũng không dám chậm trễ thêm nữa, cứ theo cách cũ mà đi, Tôn Kim Nguyên đi đầu tiên, Vương Tiên Dao đi thứ hai, còn tôi thì đoạn hậu. Vừa xuống bên dưới, chúng tôi đã ngửi thấy mùi đất sét cực kỳ nồng đậm, dựa vào ánh đèn rọi ra từ chiếc đèn pin trong với đường hầm trong tay Vương Tiên Dao thì mới hay đây là một cái hang núi, so với đường hầm trong địa cung thì rộng rãi hơn một chút, nhưng không hề có dấu tích gì về sự đẽo gọt của con người, rất có thể đây là một hang động do thiên nhiên tạo thành, còn mùi đất sét thì tỏa ra từ vách hang.

Tôn Kim Nguyên móc lấy một ít đất sét từ trên vách hang, lẳng lặng vôn vê trong tay. Tôi thấy chỗ đất sét đó giống như những hạt cát vậy, không ngừng rơi ra kẽ ngón tay của cậu ta. Tôn Kim Nguyên cau mày nói với chúng tôi: “Nơi này ít nhất cũng sâu dưới lòng đất năm mươi mét, do đó đất sét ở đây có chứa một hàm lượng lớn sa thạch¹. Loại hang động như thế này không hề chắc chắn, chỉ cần bị chấn động khẽ là sẽ sụp xuống ngay, chúng ta không thể ở lại đây quá lâu được.”

1. Sa thạch hay cát kết (đá cát) là đá trầm tích vụn cơ học với thành phần gồm các hạt cát chủ yếu là fenspat và thạch anh được gắn kết bởi xi măng, silic, canxi, oxi sắt... Tùy theo từng loại xi măng mà sa thạch có màu sáng, xám, lục đỏ. Do sa thạch thông thường tạo ra các vách đá dễ nhận thấy và các hình khối tự nhiên bằng đá khác nên màu sắc của đá cát có thể coi là giống hệt như màu sắc của khu vực đó.

Vương Tiên Dao nói: “Nếu chúng ta cứ thế này mà đi, tiền bối sau khi xuống đây phải làm thế nào? Chi bằng chúng ta hãy để lại ký hiệu, như thế anh ta ít nhất cũng biết chúng ta đã đi đâu.” Dứt lời liền lấy trong ba lô leo núi ra mấy cây gậy huỳnh quang, sau khi lắc nhẹ mấy cái bèn xếp thành một

hình mũi tên trên mặt đất, chỉ rõ hướng đi của chúng tôi.

Hang núi này rất dài, chúng tôi đã đi được chừng mười phút mà vẫn chưa thấy điểm tận cùng đâu. Nói thật lòng, hang núi này cứ thế vươn dài, chẳng hề nghiêng chéch chút nào, nên chúng tôi không rõ lúc này mình đang lên cao hay là xuống thấp.

Đúng vào khoảnh khắc chúng tôi do dự không biết có nên quay trở lại hay không, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng. Chúng tôi cả mừng, cho rằng đã tới cửa ra rồi, bèn ra sức chạy nhanh về phía trước. Nhưng chẳng bao lâu sau, chúng tôi đã phải thất vọng.

Khi chúng tôi đi tới nơi mà cứ ngỡ là cửa ra thì điều hết sức bất ngờ, đúng vậy, nơi này đúng là một hang đá khổng lồ ít nhất cũng phải cao tới năm mươi, năm sáu mét. Từ trên trần hang đá có rất nhiều thạch nhũ chĩa xuống phía dưới, thoạt nhìn từ xa, nơi đây cứ như cái miệng của một con quái thú khổng lồ đáng há rộng, bên trong đầy những răng là răng, chỉ chờ có người tới là sẽ nuốt chúng. Còn chiều rộng của hang đá này này thì coi như là bình thường, nhỏ hơn sân bóng đá một chút.

Chính giữa hang đá này có một bức tượng thần cao khoảng hơn hai mét, toàn thân đều được đúc bằng vàng ròng, khiến ba người chúng tôi nhìn mà hai mắt sáng rực cả lên. Bức tượng thần này có vẻ bề ngoài hoàn toàn giống với bức tượng chúng tôi đã nhìn thấy ở chỗ cúng tế, là một vị Vu Thần đang nhe nanh múa vuốt, có điều bàn tay phải của hắn không cầm cây xiên ba chạc kia, thay vào đó là một thứ gì đó phát ra những tia sáng màu trắng. Thứ ánh sáng trắng đó vô cùng chói mắt, toàn bộ hang đá trở nên cực kỳ sáng sủa dưới sự chiếu rọi của nó.

Nhìn thấy thứ phát sáng đó, ba người chúng tôi đều mừng rỡ điên cuồng, không kìm được đồng thời kêu lên: “Vật thể phát sáng trong tay bức tượng thần kia lẽ nào chính là thần khí thượng cổ dạ minh châu trong truyền thuyết?” Lúc này, ba người chúng tôi đều kích động tột cùng, căn bản không thể dùng lời để miêu tả, vì mọi từ ngữ đều không thể hình dung nổi một phần vạn tâm trạng của chúng tôi.

Chúng tôi không sao không chế được trái tim đang đập thình thịch của mình, vội vàng chạy về phía trước như phát điên, chỉ muốn vào ngay trong hang đá. Nào ngờ, thân thể chúng tôi bỗng bị một luồng sức mạnh chặn lại ở bên ngoài. Luồng sức mạnh đó không thể nhìn thấy, cũng chẳng thể sờ thấy nhưng lại ngăn cản chúng tôi, không cho chúng tôi tiến về phía trước thêm nữa. Tôi có chút không cam tâm, bèn hỏi Tôn Kim Nguyên: “Có chuyện gì vậy? Là sức mạnh nào đã chặn chúng ta lại nơi này?”

Tôn Kim Nguyên ngơ ngẩn lắc đầu, rõ ràng cậu ta đang có suy nghĩ giống tôi, căn bản không rõ là nguồn sức mạnh nào đã chặn chúng tôi lại bên ngoài hang đá rất lớn kia. Thấy bảo vật đã ở ngay trước mắt mà lại bị chặn lại ngay ngoài cửa, tôi và Tôn Kim Nguyên đều không can tâm, ra sức lao vào đó mấy lần, nhưng lần nào cũng bị luồng sức mạnh kia đẩy ngược lại. Vương Tiên Dao suy nghĩ một lát rồi nói với chúng tôi: “Các cậu tạm thời đừng kích động. Đằng nào chúng ta cũng không vào được, vậy thì hãy đợi ở đây đi, chưa biết chừng tiền bối lại có cách đây!”

Hiện giờ chỉ còn mỗi cách đó mà thôi, ba người chúng tôi giống nhau như những quả bóng đá bị xịt hơi, sau khi lui khỏi cửa một quãng liền ngồi phịch xuống đất, không nói với nhau thêm câu nào nữa, tất cả đều im lặng chờ đợi anh gầy tới. Anh gầy cứ như là có thần giao cách cảm với chúng tôi, vừa nhắc tới anh ta thì anh ta đã xuất hiện ngay trước mặt. Chỉ thấy anh gầy lúc này mồ hôi đầm đìa, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, chắc hẳn vừa rồi đã phải đại chiến một phen rất dữ dội với con Hắc Hung kia.

Tôn Kim Nguyên ngó nhìn về phía sau lưng anh gầy, thấy không có động tĩnh gì bèn hỏi: “Con Hắc Hung đó đâu rồi?”

Anh gầy ngồi xuống đất nghỉ ngơi một lát rồi lấy từ sau lưng ra một vật ném sang cho Tôn Kim Nguyên. Tôi định thần nhìn kỹ, không ngờ đó lại là thanh đao cổ nạm đầy bảo thạch, trong lòng ngạc nhiên vô cùng. Anh gầy nói: “Đừng lo, con Hắc Hung không biết tốt xấu, bị tôi xử lý rồi.”

“Cái gì? Xử lý rồi?” Ba người chúng tôi đều chấn động tột cùng, không ngờ con Hắc Hung dũng mãnh vô song kia đã bị anh gầy giải quyết, hơn nữa

nghe giọng anh ta thì đây chẳng phải một việc gì quá khó khăn. Tôi thật sự hoài nghi anh gậy này không phải là người mà là ma quỷ hóa thân, vì chỉ ma quỷ mới có được sức mạnh đáng sợ tới nhường này.

“Phải rồi, sao các cô cậu lại ngồi cả ở đây vậy, phía trước không phải là cửa ra ư?” Anh gậy chỉ vào chỗ cửa ra trước mặt, ngạc nhiên hỏi chúng tôi.

Tôn Kim Nguyên làm ra vẻ thần bí, nói: “Ừm, chúng ta gặp phải phiền phức rồi. Bây giờ có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe tinnào trước đây?”

“Vậy hãy nói tin tốt trước đi!” Anh gậy thản nhiên nói.

Tôn Kim Nguyên lập tức lộ vẻ kích động, cười ha hả nói với anh gậy: “Ha haha! Tin tốt chính là bọn tôi đã tìm được thần khí dạ minh câu trong truyền thuyết, chúng ta sắp phát tài đến nơi rồi!”

Anh gậy không hề bị tâm trạng hưng phấn của Tôn Kim Nguyên làm cho lay động, vẫn nói với giọng bình thản như trước: “Vậy còn tin xấu thì sao?”

Tôn Kim Nguyên cứ như biến thành một người khác, cúi gục đầu xuống, ủ rũ nói: “Tin xấu là bọn tôi đã bị một sức mạnh vô hình chặn mất đường đi, do đó không thể tiến vào trong kia được.” Dứt lời, cậu ta liền chỉ tay về phía cửa ra, uể oải nói tiếp: “Anh ta tự qua đó xem thì biết.”

Anh gậy tuy chưa biết đã xảy ra chuyện gì nhưng từ mấy lời nói sơ lược của Tôn Kim Nguyên cũng đã cảm nhận được có chuyện gì đó không đúng lắm. Anh ta cau mày suy nghĩ một lát, sau đó bước từng bước về phía cửa ra. Đi tới nơi, nhìn thấy khung cảnh bên trong, anh gậy hiển nhiên kinh ngạc vô cùng nhưng không hề lỗ mãng như chúng tôi khi nãy, chỉ chậm rãi đưa hai tay ra phái trước để thăm dò.

Giống hệt chúng tôi, khi hai tay anh ta tới gần chỗ ra thì bị bật đẩy trở về, sau đó anh ta liền quay trở lại.

Tôn Kim Nguyên hỏi: “Sao rồi?” Anh đã biết hiện giờ chúng ta đang phải

đôi mắt với một khó khăn như thế nào chưa?”

Anh gầy không trả lời câu hỏi của Tôn Kim Nguyên, chỉ đưa mắt nhìn về phía ba người chúng tôi, bắt đầu từ tôi, sau đó Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao. Ánh mắt của anh ta rất sắc bén, như có thể xuyên thấu trái tim của mỗi người. Tôi không kìm được hỏi: “Anh nhìn bọn tôi như thế làm gì? Bọn tôi có phải tình nhân cũ của anh đâu.”

Anh gầy thu ánh mắt về, chậm rãi nói: “Tôi có một cách có thể phá giải sự ngăn trở của luồng sức mạnh vô hình đó, có điều ba cô cậu nhất định phải giúp đỡ tôi mới được.”

Vừa nghe nói là có cách phá giải luồng sức mạnh vô hình đó, cả ba người chúng tôi cùng kích động đứng bật dậy, và lần này thì tới lượt chúng tôi nhìn chăm chăm vào anh gầy. Tôn Kim Nguyên hưng phấn nói: “Tiền bối có gì xin cứ dặn dò, ba người bọn tôi nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ anh.”

Anh gầy khẽ gật đầu, cười nói: “Vậy được rồi, tôi sẽ nói cho mấy cô cậu biết. Nếu tôi đoán không nhầm, hang đá đó kỳ thực chính là một cấm địa cho Nguyên Lương Vương dùng thần khí tạo ra, ngoại trừ bản thân Nguyên Lương Vương, bất kỳ ai khác cũng không thể đi vào. Bởi lẽ Nguyên Lương Vương đã nhỏ máu tươi của mình lên bề mặt hai món thần khí, do đó hắn đã trở thành chủ nhân của thần khí rồi, như vậy, chỉ mình hắn mới có thể tới gần hai món thần khí đó thôi, còn người ngoài sẽ bị hai món thần khí chặn lại bên ngoài. Một khi Nguyên Lương Vương chết đi, cấm chế của thần khí sẽ theo đó mà biến mất, chỉ đến khi nào gặp được chủ nhân tiếp theo thì cấm chế của thần khí mới lại một lần nữa khai mở.

Muốn phá giải được cấm chế này, ngoài một cách là giết chết Nguyên Lương Vương ra thì còn duy nhất một cách khác, đó chính là dùng máu tươi của ba cô cậu, bởi máu tươi của ba cô cậu có khả năng phá vỡ sức mạnh của thần khí. Bây giờ, các cô cậu đã biết cần phải giúp tôi như thế nào rồi chứ?” Nói xong liền nhìn ba người chúng tôi, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời.

Tôn Kim Nguyên thở dài nói: “Chuyện này đơn giản thôi mà, chẳng

phải là một ít máu thôi sao? Vì vàng bạc, vì châu báu, tôi đây sẵn sàng bắt chấp tất cả.” Dứt lời, cậu ta lấy thanh đao cổ kia ra, cười nói tiếp với tôi với Vương Tiên Dao: “Thanh đao này sắc lắm, dù có cắt một đường trên ngón tay thì chúng ta cũng chẳng cảm thấy đau đâu, kể cả có đau thì cũng chỉ đau một chút xíu thôi. Nào nào nào, hai cậu mau đưa tay ra đây!”

Tôi không chút nghĩ ngợi, lập tức đưa tay ra nhưng Vương Tiên Dao lại vội vàng ngăn tôi lại, nói: “Kim Nguyên ra tay nhất định rất nặng, xin tiên bói hãy giúp chúng tôi việc này.”

Tôn Kim Nguyên thấy Vương Tiên Dao không tin tưởng mình như vậy thì không kìm được lộ rõ vẻ bất mãn. “Cậu có ý gì vậy chứ? Cứ như muốn nói tớ có lòng mưu sát bọn cậu vậy? Tốt xấu gì thì chúng ta cũng đã quen nhau mấy mươi năm, lẽ nào các cậu lại không tin tưởng tớ đến mức ấy? Vậy được rồi, tớ sẽ cắt ngón tay của mình trước, các cậu hãy chờ mà xem bản lĩnh của tớ.” Nói rồi liền rút thanh đao cổ kia ra, chuẩn bị cắt vào ngón tay trở tay phải của mình.

Anh gầy đứng kế bên lập tức ngăn Tôn Kim Nguyên lại, nghiêm giọng nói: “Thanh đao này sắc bén vô cùng, nếu không khống chế lực cẩn thận sẽ rất nguy hiểm, có thể cậu chỉ khẽ rạch một cái thôi là cả ngón tay sẽ rụng xuống đấy, tôi thấy cứ để tôi giúp các cậu việc này thì hơn.”

Nghe anh gầy nói như vậy, Tôn Kim Nguyên bất giác cả kinh, đồng thời lại thậm cảm thấy may mắn vì đã không lỗ mẫn. Rồi cậu ta vội vàng đưa thanh đao cổ trong tay cho anh gầy, hậm hực nói: “Tiền bói, lần sau có việc gì thì anh phải nói sớm vào! Vừa rồi thực là nguy hiểm quá!”

Anh gầy không đáp lời, chỉ bảo ba người chúng tôi đưa tay ra, sau đó cắt nhẹ một cái vào ngón tay trở tay phải của mỗi người. Thủ pháp của anh ta cực kỳ lợi hại, chúng tôi thậm chí còn chưa cảm thấy đau thì đầu ngón tay đã bị anh ta rạch ra một vết nhỏ, nếu không nhìn kĩ thì không tài nào phát hiện ra được.

Không lâu sau, từ miệng vết thương nơi ngón tay tôi rỉ ra một ít máu tươi,

mãi tới lúc này chúng tôi mới cảm thấy hơi đau. Anh gầy nhìn thấy máu đã chảy ra, bèn nói với chúng tôi: “Được rồi, bây giờ các cô cậu hãy đi phá giải cấm chế đi! Nhớ đấy, nếu bị ngăn cản thì chỉ việc chọc ngón tay trở đã chảy máu về phía trước là được!”

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 39: Đoạn Bảo

Type: Thu Hiền

Ba người chúng tôi khẽ gật đầu, chậm rãi đi về phía hang đá thần bí gần đó. Khi đi tới bên cạnh cửa ra, luồng sức mạnh vô hình kia đã lại một lần nữa xuất hiện. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời đưa ngón tay trở tay phải lên, cứ thế chọc nhẹ về phía trước, quả nhiên luồng sức mạnh vô hình kia tức thì biến mất.

Sau khi chúng tôi đi vào trong hang, dạ minh châu có lẽ biết đối thủ của mình xuất hiện, bèn tỏa sáng rực rỡ hơn, rọi cho ba người chúng tôi cơ hồ không mở mắt ra nổi. Mới đi về phía trước được một quãng mười mấy mét, lại có một luồng sức mạnh lần này rõ ràng là lớn hơn nhiều. Chúng tôi thậm chí còn cảm thấy mình như bị một thứ gì đó đè nặng lên người, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là sẽ ngã ngược.

Anh gầy vẫn theo sau chúng tôi, có điều anh ta vô cùng cẩn thận, lúc nào cũng giữ khoảng cách ước chừng mười mét. Thấy trên mặt chúng tôi xuất hiện vẻ sợ hãi, anh gầy liền nhắc nhở: “Đừng sợ, cứ đi tiếp đi, nhưng ba người hãy nhớ lấy, nhất định phải cùng tiến cùng lùi, bằng không lỡ như có một người ngã xuống, máu tươi của hai người còn lại lập tức sẽ mất hiệu lực.”

Lúc này tôi có cảm giác như thể trước mặt có một chiếc quạt siêu lớn đang không ngừng thổi mạnh về phía chúng tôi, thành ra chúng tôi nhất định phải đi ngược lại gió, bằng không sẽ bị thổi về phía sau, tới lúc đó dù không chết cũng thành tàn phế. Thật may, dưới sự kiên trì của chúng tôi, luồng sức mạnh thứ hai này rốt cuộc đã bị phá giải. Chúng tôi không dám chậm trễ, lại đi tiếp về phía trước theo sự chỉ đạo của anh gầy.

Có điều hình như chúng tôi đã vui mừng quá sớm, khi chỉ còn cách một

bước là có thể tới được bức tượng thần, một luồng sức mạnh càng lớn hơn tràn về phía ba người chúng tôi. Lần này, chúng tôi không kịp chuẩn bị, sau nháy mắt đã bị luồng sức mạnh ấy đẩy lùi liền ba bước. May mắn từ đầu đến cuối chúng tôi luôn giữ vững đội hình, bằng không thì thật là nguy to.

Đúng lúc này, anh gầy lại lên tiếng: “Còn một việc tôi quên mất chưa nói với các cô cậu, đó là một khi các cô cậu lấy được dạ minh châu thì nhất định phải đồng thời nhỏ máu tươi của cả ba người lên trên đó, như thế, tất cả mọi luồng sức mạnh mới biến mất.”

Chỉ còn cách vài bước chân nữa là có thể lấy được vật thời thượng cổ, chúng tôi há lại chịu tùy tiện bỏ cuộc. Ba người chúng tôi vai kề vai, cùng cắn chặt răng để kháng cự áp lực nặng nề kia, rốt cuộc cũng đi về phía trước được vài bước, trở lại vị trí ban nãy. Sau đó, Tôn Kim Nguyên hét lớn một tiếng, yêu cầu tôi và Vương Tiên Dao dốc hết sức lực để đi nốt nước cuối cùng

Chúng tôi khễ gật đầu, học theo bộ dạng của cậu ta rồi cả ba người cùng hét lớn mấy tiếng, ra sức lao về phía trước. Tuy luồng sức mạnh đó vẫn cực kỳ lớn nhưng ba người chúng tôi chẳng hề lui bước, vẫn sai sấn vai liền thành một thể với nhau, rốt cuộc đã đi nốt được quãng đường cuối cùng kia. Chính vào lúc này, những tia sáng mà dạ minh châu tảo ra bỗng trở nên êm dịu, tuy vẫn rạng rỡ như trước song đã không còn khiến người ta cảm thấy chói mắt nữa. Có điều thần khí không thẹn là thần khí, dù đã đến bước rồi nhưng nó vẫn cố gắng dùng chút sức mạnh cuối cùng đối kháng với chúng tôi. Giờ phút này, chúng tôi chỉ cần phá vỡ được luồng sức mạnh cuối cùng đó, lại đưa tay lên trên là có thể lấy được món thần khí dạ minh châu mà bức tượng thần kia đang cầm trên tay. Ba người chúng tôi bắt đầu cảm thấy hưng phấn, trên mặt mỗi người đều lộ ra những nét vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Nhưng chính vào thời khắc mấu chốt này, từ phía sau lưng chúng tôi đột nhiên vang lên một tiếng gầm lớn: “Láo xược, bản vương nhất định phải giết chết các ngươi.” Giọng nói này quen thuộc và bá đạo vô cùng. Chúng tôi ngoảnh đầu lại, thấy Nguyên Lương Vương đang bừng bừng giận dữ, mang

theo một đàn thuộc hạ chạy tới chỗ cửa hang mà chúng tôi vừa mới đi vào.

Anh gậy lớn tiếng hét lên với chúng tôi: “Mặc kệ hấn đi, các cô cậu chỉ cần lấy được viên dạ minh châu kia là được, những việc còn lại cứ giao cho tôi xử lý.” Dứt lời bèn rút thanh đao cổ kia ra. Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng, vẻ mặt anh gậy lúc này đã trở nên lạnh ngắt tựa băng sương, từ trong mắt chiếu ra những tia sắt khí vô cùng nồng đậm. Ba tên binh sĩ chạy trước nhất bị anh ta cung đao chém ngang một cái, sau nháy mắt đã đứt thành hai nửa, ba luồng dịch thể màu xanh sẫm tức thì từ bụng của bọn chúng bắn ra tung tóe. Từ chuyện này có thể thấy thanh đao cổ kia sắc bén đến mức có thể dùng từ chém sắt như bùn để hình dung.

Tuy đã được anh gậy trấn an, nhưng biết Nguyên Lương Vương dẫn theo rất đông thủ hạ tới đây, chúng tôi vẫn không tránh khỏi có chút sợ hãi. Có điều dạ minh châu đã ở gần ngay trước mặt, chúng tôi đương nhiên không thể bỏ cuộc được. Lúc này, dạ minh châu đã ở gần ngay trước mắt, chúng tôi đương nhiên không thể bỏ cuộc được. Lúc này dạ minh châu đã chỉ còn cách đầu ngón tay của chúng tôi chừng một tấc nữa thôi, nếu không phải vì nói vẫn còn chút phản kháng, chúng tôi đã có thể lấy nó xuống chỉ trong một giây.

Nhưng chuyện bất ngờ đã lại một lần nữa xuất, chính vào lúc này, viên dạ minh châu sắp khuất phục dưới tay chúng tôi lại đột nhiên lao vọt lên giữa không trung, sau đó bắt đầu bay về phía Nguyên Lương Vương. Chúng tôi ngoảnh đầu nhìn, thấy Nguyên Lương Vương đang lầm rầm niệm thần chú, hình như đang gọi dạ minh châu về chỗ mình, sau đó lại vút tráp pha lê trong tay lên cao.

Không bao lâu sao, dạ minh châu đã nhẹ nhàng bay vào giữa tráp pha lê.

Chỉ thấy từ trong tráp pha lê chiếu ra rất nhiều tia sáng màu trắng, so với trước đó thì ánh sáng càng trở nên chói mắt hơn, khiến người ta bắt đầu nảy sinh cảm giác bỏng rát. Tuy ba người chúng tôi hiểu được ý đồ của Nguyên Lương Vương, song giờ đây đã lên cao khỏi mặt đất hơn ba mét, dù có nhảy lên cũng chẳng với tới được, huống hồ còn phải nhỏ máu tươi trên đầu ngón

tay vào đó nữa.

Tôi ngoảnh đầu qua, nôn nóng hỏi anh gầy lúc này vẫn đang cật lực giao chiến: “Tiền bối, dạ mình châu bay mất rồi, chúng tôi phải làm sao bây giờ?”

Anh gầy chém một đao xuống, lại có hai gã binh sĩ khác bị đứt đôi người. Sau đó, anh ta lùi lại phía sau, rất nhanh đã tới trước mặt chúng tôi. Dưới sự chiếu gọi của tráp pha lê, anh gầy rất nhanh đã bị một luồng sức mạnh vô hình chặn đứng, mà anh ta lại không có loại máu thần kỳ như của chúng tôi, thế là chỉ sau không đầy ba giây đã bị đẩy ngược về phía sau. Anh gầy thấy tình hình không ổn, vội vàng kêu chúng tôi tới bên cạnh anh ta.

Ba người chúng tôi đã hiểu ngay ý của anh gầy, lúc này, tuy anh ta không thể tới bên cạnh chúng tôi nhưng chúng tôi lại có thể tới bên cạnh anh ta, thế là cả ba đều không chút do dự làm theo lời anh ta nói. Anh gầy lại chém ngã mấy binh sĩ vừa lao tới nữa, sau đó nôn nóng nói với chúng tôi: “Mau đưa tay các cô cậu ra đây!”

“Anh định làm gì thế?” Tuy đều có câu hỏi như vậy nhưng chúng tôi vẫn ngay lập tức đưa bàn tay phải của mình ra. Anh gầy không chần chừ chút nào, tay phải vung đao vạch về phía trước một đường. Chúng tôi cảm thấy từ nơi cánh tay mình truyền tới một cơn đau thấu tâm can, hóa ra nhát đao đó của anh gầy đã cứa lên cánh tay của chúng tôi, mà nhát đao này anh ta rõ ràng đã dùng sức mạnh hơn hồi nãy rất nhiều. Không lâu sao, trên cán tay của ba người chúng tôi đều xuất hiện một vết máu dài chừng ba, bốn centimét.

Anh gầy không giải thích, tranh thủ lúc chúng tôi còn chưa hết kinh ngạc đã đổi sang cầm đao bằng tay trái, tay phải thì nhanh chóng đưa tới, lần lượt quệt vào vết thương trên tay ba người chúng tôi, sau đó lại bôi máu tươi của ba người chúng tôi lên lưỡi thanh đao cổ kia. Chúng tôi nhìn thấy cảnh này thì vô cùng ngạc nhiên, không biết anh ta làm như thế là có ý gì.

Anh gầy không quan tâm ba người chúng tôi suy nghĩ như thế nào, đột nhiên quát lớn một tiếng, tung người nhảy lên cao. Cú nhảy này ít nhất cũng

đưa anh ta lên cao hơn hai mét, sau đó thanh bảo đao đã nhuốm đầy máu tươi kia được anh ta chém thẳng về phía chiếc tráp pha lê đang sắp nay về chỗ Nguyên Lương Vương. Chỉ nghe một tiếng “keng” giõn tan vang lên, trên lưỡi đao bắn ra vô số tia lửa, sau đó anh gầy liền giống như bị sét đánh trúng giữa không trung, cứ thế rơi thẳng xuống đất, chẳng khác nào một con diều đứt dây. Chúng tôi vội vàng chạy tới đỡ anh ta dậy.

Mãi tới lúc này chúng tôi phát hiện, thì ra anh gầy biết ba người chúng tôi tuyệt đối không thể hoàn thành nhiệm vụ, vì chiếc tráp pha lê đó ở quá cao so với vị trí của chúng tôi bây giờ, do đó anh ta mới quyết định tự mình hoàn thành bước cuối cùng này, bởi trong bốn người chúng tôi thì chỉ có mình anh ta là có thể nhảy cao được hơn hai mét, lại thêm vào độ dài của thanh đao cổ và cánh tay nữa thì hoàn toàn có thể chém thanh đao đã dính đầy máu tươi của chúng tôi vào tráp pha lê, từ đó phá giải sức mạnh của môn thần khí này.

Lúc này, tráp pha lê cũng đã từ từ rơi xuống, vừa hay được tôi đón lấy. Tôi không dám sơ suất, lập tức kéo khóa của chiếc ba lô leo núi trên người ra, đặt tráp pha lê vào trong đó. Nói ra kể cũng lạ, vừa rồi, khi tôi đón được tráp pha lê thì đã để tâm quan sát, phát hiện tráp pha lê sau khi bị thanh đao cổ chém sứt như bùn đó chém trúng thì vẫn chẳng hề bị tổn hại, ngay đến một vết nứt cũng không có. Rõ ràng, nó tuy gọi là tráp pha lê nhưng được làm từ một thứ nguyên liệu gì đó khác chứ không phải là pha lê thật sự, bằng không sớm đã vỡ vụn từ lâu rồi.

Sau khi tráp pha lê được tôi cất cẩn thận, mọi ánh sáng trong hang đá tức thì biến mất, tầm nhìn của chúng tôi cũng theo đó mà bị hạn chế đi nhiều, chỉ còn nhìn thấy mấy ngọn đuốc bên cạnh Nguyên Lương Vương đang lập lòe phát sáng. Chúng tôi vội vàng lấy đèn pin vốn giắt bên hông ra, ấn nút chiếu sáng. Nguyên Lương Vương thấy bảo vật của mình bị người ta đoạt mất thì sao chịu bỏ qua, lập tức rút thanh bảo đao đeo bên hông ra chỉ về phía mấy người chúng tôi, lại ngoảnh đầu gầm lên với đám thủ hạ sau lưng: “Mau lên, chém hết đám người này cho bản vương.”

Những tên binh sĩ và đốc công đó cứ giống như một đám người máy vừa

được mở công tắc điện, lập tức chạy ào về phía bốn người chúng tôi như từng đợt thủy triều, ngay đến bản thân Nguyên Lương Vương cũng hung hãn xông tới. Còn bên phía chúng tôi, anh gầy đã bị thương nặng, từ bên khóe miệng vẫn đang rỉ máu tươi, đến nói năng cũng chẳng thể. Nếu không phải vì anh ta có thể chất hơn hẳn người thường, e rằng đã sớm mất mạng khi trúng phải tia sét do tráp pha lê phóng ra rồi.

Ba người chúng tôi tuy đều đã bị anh gầy rạch một đao vào tay, nhưng lúc này, vết thương nhỏ ấy căn bản chẳng đáng kể gì. Tôi bảo Tôn Kim Nguyên công anh gầy chạy về phía sau, còn mình thì cùng Vương Tiên Dao đoạn hậu. Hiện giờ, vũ khí duy nhất của chúng tôi chính là thanh đao có dính đầy máu tươi lấy từ trên người anh gầy xuống, tình cảnh quả là tệ hại vô cùng.

Trong khi chạy trốn, tôi có thể nghe thấy rõ ràng từ phía sau lưng vang lại một tiếng nổ lớn. Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, phát hiện toàn bộ hàng đá không ngờ đã bắt đầu rung lên dữ dội, những khối thạch nhũ không ngừng rơi xuống, nếu không may trúng phải thì tuyệt đối khó lòng toàn mạng. Máy người chúng tôi đang giảm tốc độ rồi đi thật cẩn thận, đề phòng xảy ra chuyện chẳng lành.

Có điều trong cái rủi cũng có cái may, vì dọc đường có rất nhiều thạch nhũ rơi xuống, mà đám binh sĩ với độc công kia lại chỉ là xác chết biết đi, không hề biết né tránh nên có quá nửa đã bị những khối thạch nhũ kia đập bẹp xuống đất. Có điều vẫn có một nửa non đám xác chết biết đi may mắn tránh khỏi kiếp nạn. Bọn chúng giống như các dững sĩ chẳng biết sợ là gì, dốc hết sức lực đuổi theo chúng tôi, trông dáng vẻ đó tựa hồ như không giết được chúng tôi thì quyết không bỏ cuộc, vậy nên lúc này, chúng tôi vẫn phải tiếp tục bỏ trốn.

Đúng vào lúc ấy, lại một tiếng nổ lớn nữa vang lên, cơn chấn động xuất hiện ngay sau đó rõ ràng còn mạnh hơn lần trước nhiều. Tôi cảm thấy toàn bộ hàng đá đều đang rung lắc, thế rồi hai chân đột nhiên mất trọng lực, cứ thế ngã nhào xuống đất, mà tình cảnh của Vương Tiên Dao với Tôn Kim Nguyên lúc này chẳng tốt hơn tôi là bao. Có điều Tôn Kim Nguyên từ đầu

chí cuối đều không buông anh gầy xuống, ngay cả lúc bò dưới đất cũng vẫn để anh ta nằm rạp trên lưng, bởi cậu ta biết rõ, anh gầy lúc này đã hôn mê bất tỉnh, không biết né tránh, một khi bị bỏ lại, anh ta nhất định sẽ bị những khối thạch nhũ từ trên cao rơi xuống đập bẹp thành một đồng tương thịt.

Vốn ngõ con rung lắc trong hang đá sẽ chỉ kéo dài trong vòng mười phút, nào ngờ mãi mười phút sau, nó vẫn chẳng có dấu hiệu dừng lại, hơn nữa còn càng lúc càng mạnh. Đúng lúc này, Tôn Kim Nguyên chợt cất tiếng hét lên, bảo tôi cẩn thận phía sau. Tôi ngoảnh đầu nhìn, phát hiện có một tảng đá khổng lồ ở mé bên đang dần dần nghiêng về phía mình, xem ra cái hang này sắp sập xuống đến nơi rồi. Tôi không dám suy nghĩ quá nhiều, vội vàng dốc hết sức lực chạy tới bên cạnh Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao.

Tôi vừa định nói với Tôn Kim Nguyên một tiếng cảm ơn, bỗng lại thấy Vương Tiên Dao ở bên cạnh chỉ tay vào tôi, lớn tiếng nhắc tôi cẩn thận. Tôi còn chưa kịp hiểu ra là có chuyện gì thì tầm mắt đã trở nên mờ mịt, sau đó lưng tôi bị một thứ gì đó đánh cho một cú thật mạnh, từ trong cổ họng tôi lập tức tràn lên một dòng dịch thể tanh nồng. Cuối cùng, hai mắt tôi trở nên tối sầm, hoàn toàn mất đi tri giác. Nhưng trước lúc hôn mê bất tỉnh, tôi cảm thấy loáng thoáng mình rơi xuống phía dưới, sau đó thì không còn biết gì nữa cả

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 40: Núi Thây

Type: Thu Hiền

Nhìn làn ánh sáng dịu dịu do dạ minh châu phát ra, tâm tư tôi mới thoát đó đã quay trở lại mười lăm năm trước, nhớ tới tình cảnh khi mình, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao lần đầu tiên tới núi Lương Vương. Những chuyện năm đó tới bây giờ vẫn còn hiện rõ ràng trước mắt, như thể vừa mới xảy ra hôm qua thôi vậy, tất cả đều đã in sâu vào trong ký ức tôi.

Ngày hôm nay, sau mười lăm năm, chúng tôi lại một lần nữa tụ họp, lại một lần nữa tới núi Lương Vương, tất cả mọi chuyện đều như mộng ảo, rất mực thần kỳ, rất không chân thực, nhưng lúc này đây, tôi quả thực vẫn đang ở trong cái hang này, các vết thương trên người không lúc nào không nhắc nhở tôi những việc ấy đều là sự thật.

Đúng thế, tôi đã rơi xuống khe nứt hình thành khi hang đá kia đổ sụp, sau đó thì nhanh chóng hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn mất đi tri giác, mãi đến lúc tỉnh lại mới phát hiện mình đã bị tách rời khỏi đội ngũ. Lúc này, chỉ còn lại một mình tôi trong thế giới lòng đất này, ngoài ra, khi đang tìm kiếm cửa ra, tôi còn gặp phải một con quái thú có vẻ ngoài giống cá sấu, nhưng kích thước thì to hơn cá sấu rất nhiều, cái miệng rộng như chậu máu của nó một khi há ra thì hoàn toàn có thể nuốt chửng tôi vào bụng. Nhưng hãy còn may, đôi mắt của nó không thể nhìn thấy gì.

Tôi thậm cảm thấy may mắn vì mình đã không rơi thẳng xuống nơi này, bằng không chỉ e tôi sớm đã phải vùi thây trong bụng con quái thú khổng lồ kia, hơn nữa còn chết trong lúc hôn mê bất tỉnh. Ngày sau đến địa phủ, nếu như Diêm Vương hỏi tôi có sao lại chết, chắc tôi đành trả lời là không biết thôi. Nhưng tôi bây giờ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, con quái thú đó đang nằm ngay bên cạnh cây cột đá mà tôi vừa mới trèo lên. Nó giống như một tay thợ săn vậy, lẳng lẳng nằm rạp bên dưới chờ đợi thời cơ, và tôi chính là

con mỗi trong mắt nó.

Đáng tiếc anh gậy không có ở đây, bằng không dựa vào thân thủ của anh ta, lại cộng thêm thanh đao cổ chém sắt như bùn kia nữa, tôi tin rằng con quái thú trước mắt không thể gây ra sóng gió gì. Có điều ngẫm lại, khi phá giải pháp lực của tráp pha lê, anh gậy đã bị thương nặng, hơn nữa còn hôn mê bất tỉnh, cho dù lúc này có ở bên cạnh tôi thì chỉ e cũng chẳng giúp gì được, huống hồ thanh đao cổ kia sớm đã bị tôi làm mất từ lúc nào chẳng hay.

Tôi xưa nay chưa từng một mình ở giữa một hang núi tối tăm như thế này, lúc nào bên cạnh tôi cũng đều có bè bạn, nhưng lúc này... Nghĩ đến đây, tôi không kìm được thở dài một tiếng, trong lòng trào dâng một nỗi bi ai khó tả, thứ tâm trạng ấy khiến tôi dần dần nảy sinh cảm giác tuyệt vọng đối với sinh mệnh.

Bây giờ ngẫm lại, tuy chúng tôi đã lấy được thứ mà mình chẳng thiết tha mong ước, nhưng như thế thì có ích gì đây? Chẳng rõ mọi người đã rơi vào tình cảnh thế nào, chưa biết chừng bọn họ đã bị chôn vùi trong hang đá phía trên, còn tôi mới chính là người may mắn nhất. Nếu thật sự là như vậy, tôi đừng mong có ai khác đến đây cứu mình, tất cả mọi việc chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi. Nhưng dựa vào năng lực của bản thân, liệu tôi có thể rời khỏi thế giới dưới lòng đất này hay không? Rất hiển nhiên, tôi chẳng có bao nhiêu hy vọng.

Thần khí dạ mình châu đưa cho tôi cũng chỉ là thừa thãi, vì trong bốn người chúng tôi, ngoài anh gậy ra, không ai khác biết cách sử dụng sức mạnh của nó, bằng không, chỉ một con quái thú nhỏ nhoi há có thể làm khó được tôi. Nhưng lúc này, cầm bảo vật trong tay, tôi lại chỉ có thể dùng nó như công cụ chiếu sáng.

Tôi bắt đầu cảm thấy hối hận, vừa nghĩ tới những con người vì tiền tài và bảo vật mà cuối cùng trở thành nô lệ của Lương Vương, vừa nghĩ tới kết cục của mình, Tôn Kim Nguyên, Vương Tiên Dao, và còn cả anh gậy kia nữa, tôi liền thấy không đáng. Chúng tôi đều vì cùng một mục tiêu mà đến nơi này, nhưng cuối cùng có rất nhiều người thậm chí còn chưa thể nhìn thấy thứ

mà mình muốn thì đã mất mạng, chẳng lẽ như thế đáng lắm sao?

Tôi không dám suy nghĩ nhiều thêm, sợ càng suy nghĩ sẽ lại càng tuyệt vọng. Cuối cùng, tôi cố gắng trấn định tinh thần, không để mình chìm vào giữa những dòng hồi ức kia nữa, chỉ thềm cầu khẩn trong lòng, hy vọng các bạn bè tôi cũng được giống như tôi, vẫn bình yên vô sự.

Tôi cúi đầu nhìn con quái thú khổng lồ ở phía dưới, thấy nó vẫn chẳng khác gì lúc trước. Sau khi ăn, nó liền nằm rạp bên dưới cây cột đá, thỉnh thoảng lại quấy nhẹ chiếc đuôi ngắn ngủn củ mình một cái, có lúc thì ngẩng cái đầu nặng nề lên mà nhìn về phía tôi, dù rằng nó kỳ thực chẳng thể nhìn thấy gì, cặp mắt kia chỉ là vật trang trí mà thôi.

Lúc này, toàn thân tôi đều là thương tích, hơn nữa đã khá lâu không ăn uống gì nổi, vì không được tiếp thêm năng lượng nên thể lực gần như đã cạn kiệt. Nên cứ chần chừ thêm, chắc tôi khó mà còn đường sống, vậy nên tôi cần phải nghĩ cách xuống dưới, sau đó tránh khỏi con quái thú xấu xí kia mà đi tìm cửa để rời khỏi nơi này. Có lẽ trên đường đi, tôi sẽ gặp được mấy người Tôn Kim Nguyên cũng nên.

Tôi đưa ra phân tích, ở nơi này có một dòng sông ngầm, tuy không biết nó chảy về đâu nhưng dòng nước thì luôn lưu động, do đó có thể khẳng định hạ du của dòng sông ngầm này nhất định là cửa thoát nước, mà đã có cửa thoát nước thì sẽ có cửa ra, hy vọng của tôi chính là ở đó.

Vì nằm bò trên cột đá này quá lâu, lại phải giữ mãi một tư thế nên khi tôi muốn cựa mình một chút thì chợt phát hiện tay chân mình đều đã trở nên tê dại, trong tình cảnh này tôi không dám hành động khinh suất, chỉ có thể chậm rãi vương chân từng chút, để chúng từ từ khôi phục lại tri giác, bằng không lát nữa sẩy tay lỡ chân rơi xuống thì có hối hận cũng không kịp.

Ước chừng mười mấy phút sau, tôi cảm thấy thân thể mình đã hồi phục được tương đối, bèn co thử hai chân, chậm rãi ngồi thẳng người lên. Chẳng ngờ tôi mới động dậy một chút mà con quái thú ở phía dưới đã có phản ứng ngay, nó lập tức nhồm người dậy, cái đầu đưa qua đưa lại không ngừng,

dường như đang tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Tiếp đó, tôi lại lục lọi trong ba lô leo núi, rốt cuộc đã tìm được một ít đinh vít. Chúng tôi vốn lo sẽ gặp phải vách núi dựng đứng nên mới chuẩn bị sẵn thứ này, nhưng mãi mà vẫn không phải dung đến, lúc này vừa hay có thể dung để dụ con quái thú kia đi chỗ khác. Đinh vít chỉ còn mười mấy cái, tôi không dám dùng bừa bãi, trước tiên là ném một cái ra chỗ cách mình năm mét ở phía sau lưng, cái đinh vít lập tức va vào tường làm phát ra một tiếng “keng” giòn tan.

Con quái thú đó quả nhiên thính tai vô cùng, vừa nghe thấy phía xa có tiếng động vang lên thì lập tức quay đầu chuyển hướng, bò dần từng bước về phía phát ra âm thanh. Tôi thấy chiêu này hữu hiệu, thế là lại ném ra thêm một cái đinh vít nữa, lần này thì vị trí ném xa hơn lần trước nhiều, ít nhất cũng phải cách chỗ tôi mười mét. Con quái thú kia ngỡ là con mồi đang bỏ trốn, lập tức tăng tốc độ, rất nhanh đã tiến về phía trước thêm mấy mét nữa.

Tôi thấy nó đã cách mình hơn mười mét, thậm chí bây giờ không bỏ trốn thì còn chờ tới lúc nào? Thế là lại lấy ra một cái đinh vít nữa rồi ném tới một chỗ xa hơn. Con quái thú kia tựa hồ đã bị chọc giận, lập tức lao thẳng về hướng đó. Lúc này thời cơ đã chín muồi, tôi nhất định phải tận dụng tốt mới được.

Tuy cột đá này cao tới ba mét, ngang với chiều cao của một gian nhà cấp bốn bình thường, nhưng lúc này, tôi chẳng còn lòng dạ nào mà lo sợ nữa, sau khi hít sâu một hơi liền dãn lòng nhảy ngay xuống dưới. Vừa mới chạm đất, hai chân tôi đã không chịu nổi sức nặng của cơ thể, liền nhào người về phía trước, lại lăn đi trên mặt đất mấy vòng, có điều cũng còn may, tôi không hề bị thương gì cả.

Tôi lập tức chống tay đứng dậy, ngoảnh đầu nhìn thì thấy con quái thú kia đã nhanh chóng xoay người lại, rõ ràng cú nhảy vừa rồi của tôi đã thu hút sự chú ý của nó. Tôi nào dám dừng lại, dù trước mặt có vô số xác chết, tôi vẫn cất bước thật mau, ra sức chạy về phía trước. Đứng vào khoảnh khắc đôi chân giẫm lên xác chết đầu tiên, tôi lập tức cảm thấy hối hận, vì số lượng xác chết

ở đây thực nhiều đến dọa người, tất cả chất thành một đồng cao ngất, cứ như một ngọn núi cây, hoàn toàn vượt ra khỏi sức tưởng tượng của tôi.

Tôi cắn chặt răng, bất kể thế nào thì tôi cũng cần phải đi qua chỗ các thi thể này, bởi lẽ đây chính là con đường sống duy nhất của tôi. Do đa phần các thi thể ở đây đều bị rữa nát nghiêm trọng, vậy nên có mấy lần chân tôi giẫm phải dòi bọ, rất nhiều con dòi còn nhôn nhô mà bỏ lỏm ngòm lên ống quần của tôi. Tôi hoang mang đá mạnh chân để làm văng lũ dòi ấy đi, trong lòng sợ hãi tột cùng nhưng lúc này tôi nhất định phải cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi đó, bằng không sẽ bị con quái thú sau lưng đuổi kịp ngay.

Tôi cũng không rõ mình đã trèo trên núi thây được bao lâu, chỉ cảm thấy quãng thời gian vừa rồi quả là dài đằng đẵng. Lúc này, tôi đã ở trên đỉnh cao nhất của núi thây, vốn định đi xuống phía dưới, nhưng vừa mới cúi đầu nhìn thoáng qua dưới chân mình, tôi đã không thể nhấc chân lên nổi nữa. Trời ạ, mặt bên kia của núi thây không ngờ lại có tới mười mấy con quái thú giống hệt con vừa rồi, bọn chúng đang không ngừng cắn xé các thi thể, nếu tôi mà xuống dưới đó thì chắc chẳng đủ cho bọn chúng chia nhau.

Mà con quái thú ở phía sau tôi lúc này đang ra sức trèo lên trên, áng chừng chỉ còn không đầy một phút nữa là nó đã có thể tới được chỗ tôi. Tôi bây giờ có thể nói là đã rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, hoàn toàn lọt vào giữa vòng vây của lũ quái thú.

Tôi vô cùng sợ hãi, trong lòng trào lên nhưng cơn hoang mang tột độ, ngay cả sức hét to lên cũng chẳng có. Tôi cảm thấy cái chết đã ở cách mình rất gần, có lẽ không bao lâu sau, tôi sẽ bị con quái thú phía sau kia ăn thịt, hoặc là trở thành một phần nhỏ của núi thây này.

Mười mấy con quái thú ở dưới núi thây dường như đang vùi đầu vào việc ăn nên chẳng hề chú ý tới tôi, chỉ có con quái thú vẫn đang đuổi theo tôi từ nãy giờ kia là đang hăng tiết, càng lúc càng tới gần hơn. Bốn bàn chân của nó to lớn vô cùng, cứ như những chiếc quạt hương bồ, chỉ sau mấy tiếng “bình bịch” đã tới trước mặt tôi, cách tôi chỉ còn hơn hai mét, khoảng cách này thậm chí còn kém cả chiều dài thân thể của nó nữa.

Nhìn con quái thú ở ngay trước mặt, tôi bất giác đổ mồ hôi như tắm, tuy biết rõ mình không phải là đối thủ của nó nhưng vẫn muốn liều một phen, bởi tôi không cam tâm chết đi như vậy, dù có chết thì tôi cũng phải chết một cách có ý nghĩa. Nhưng bây giờ tôi không có món vũ khí nào trong tay, tức là phải tay không đánh nhau với nó. Mà lúc này, con quái thú đó đã dừng lại, chỉ bày ra bộ dạng chuẩn bị tấn công mà thôi, dường như đang lặng lẽ chờ đợi điều gì. Chẳng lẽ nó đã thay đổi ý đồ, muốn tha cho tôi một mạng? Hay là, nó có sở thích trông chừng vật sống, chờ đến khi đối phương chết đi rồi mới ăn thịt?

Thấy nó không tấn công, tôi đưa mắt ngó quanh bốn phía, hy vọng có thể tìm được một món vũ khí nào đó giữa núi thây này. Đáng tiếc, tại nơi này, tôi chẳng tìm thấy thứ gì có thể dùng được, những viên đá thì đều bị vùi lấp dưới các thi thể, lẽ nào tôi phải dùng các thi thể này để ném về phía con quái thú kia sao?

Con quái thú đột nhiên có hành động, cái đầu ngẩng cao, cứ thế lao thẳng về phía tôi. Nhìn hai hàm răng dài trắng ón hệt như những chiếc móc sắt trong cái miệng đỏ lòm như chậu máu của nó, tôi bất giác nhủ thầm, nếu phải chết dưới cái miệng kia nhất định là một chuyện vô vùng đau khổ, còn chẳng bằng cắn lưới tự vẫn, có điều tôi làm gì có dũng khí để tự vẫn cơ chứ! Lúc này, lòng tôi nóng như lửa đốt, rồi chẳng biết lấy dũng khí từ đâu, cũng có thể là vì đã lâm vào đường cùng rồi nên làm bừa, dùng thi thể ở ngay trước mặt làm vũ khí ném về phía con quái thú.

Con quái thú có thính giác cực tốt, biết có một vật đang bay về phía mình, bèn há to miệng đón lấy, nhai nhồm nhoàm. Tôi nhìn thấy cảnh này thì sợ gần chết, thậm chí mong con súc sinh này ăn no rồi, không thèm để ý đến tôi nữa.

Dường như nó cảm thấy thi thể đó không đủ tươi ngon, thế là lại quay đầu qua phía tôi, từ trong miệng liên tục phát ra những tiếng “chep chep”, cứ như đang nhấm nháp lại dư vị của món ăn vừa rồi. Sau khi yên lặng một lát, nó đột nhiên lại nhắm mắt hướng tôi mà tấn công lần nữa. Tôi chỉ cảm thấy có

một bóng đen lao vọt tới, tốc độ nhanh vô cùng, trong khi đó, đôi chân tôi lại đang lún giữa các xác chết, dù muốn bỏ chạy cũng chẳng được. Thế là tôi dứt khoát nhắm chặt hai mắt, không phản kháng vô nghĩa nữa, thậm chí bị một con quái thú ăn thịt dù sao cũng tốt hơn là bị một đàn quái thú xé xác ra ăn.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc tôi cho rằng mình chết chắc, trước mắt chợt bùng lên ánh sáng chói lòa, dường như có một luồng sáng rất mạnh chiếu thẳng lên người tôi. Tôi vô thức mở mắt ra xem có chuyện gì, bất ngờ phát hiện chẳng rõ tự bao giờ, chiếc tráp pha lê vốn được quấn chặt vào cánh tay trái của tôi đã tự động mở nắp, từ bên trong đang chiếu ra những tia sáng cực kỳ chói mắt.

Dưới sự chiếu rọi của thứ ánh sáng màu trắng đờ, con quái thú kia dường như gặp phải một thứ cực kỳ đáng sợ, lập tức quay đầu bỏ trốn, chẳng bao lâu sau đã cuống tới bên dưới núi thây rồi biến mất giữa bóng tối. Lúc này, những tia sáng màu trắng mãnh liệt do viên dạ minh châu trong tráp pha lê chiếu ra mới dần dần trở nên ảm đạm, cuối cùng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Cúi đầu nhìn xuống, tôi phát hiện toàn thân mình đã đầm đìa mồ hôi, rồi lại thở dốc một hồi, cuối cùng cứ thế đổ gục xuống, chẳng buồn quan tâm dưới chân mình là những gì. Tôi ngàn vạn lần không ngờ được rằng khi mình sắp chết lại được món thần khí này cứu giúp, trong lòng trào lên một nỗi vui mừng khó tả, đồng thời cảm thấy may mắn vì có thể sống sót sau kiếp nạn. Dù gì đi chăng nữa, cái mạng nhỏ này của tôi tạm thời giữ được rồi.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 41: Âm Thanh Quái Lạ

Type: Nghiêm Anh

Chừng mười mấy phút sau, tôi rút cuộc đã dần bình tĩnh trở lại từ trong cơn sợ hãi đó, liền chậm rãi mở mắt ra, cố gắng khống chế tâm trạng của bản thân, đồng thời tự nhủ mình bây giờ chỉ như đang nằm trên giường thôi, còn các thi thể xung quanh thì chỉ là đồ chơi, không việc gì phải sợ. Nhưng tôi càng suy nghĩ như vậy thì lại càng cảm thấy hoang mang, vì thứ mùi hôi thối nồng nặc tỏa ra từ các thi thể vẫn đang không ngừng chui vào mũi tôi. Tuy tôi đã ở giữa núi thây này hơn một tiếng đồng hồ nhưng thứ mùi đó vẫn nồng đậm một cách khó tả, hơn nữa đám dòi bọ trong các thi thể thỉnh thoảng lại bò lên người tôi, khiến tôi sợ hãi tột độ, chẳng có lòng dạ nào mà suy nghĩ tới những việc khác.

Tôi bây giờ tưởng chừng như sắp sụp đổ đến nơi, chỉ muốn điên cuồng gào to lên mấy tiếng nhưng lại sợ bị lũ quái thú ở dưới kia chú ý tới. Tôi không biết khi mình phải đối mặt với nguy hiểm lần nữa, liệu hai món thần khí trên tay còn có thể phát huy tác dụng hay không, do đó tôi nhất định phải giữ tỉnh táo, không để mình rơi vào trạng thái mất kiểm soát.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, tuy cái bụng vẫn trống rỗng nhưng thể lực của tôi đã khá hơn rất nhiều so với vừa rồi. Tôi chống tay đứng dậy, cố gắng ngược mắt nhìn lên cao để các thi thể kia không lọt vào tầm mắt mình, thế rồi tôi lê tấm thân mỗi một đi bước thấp bước cao giữa các thi thể, mãi đến khi đã đi tới chỗ sườn dốc tôi mới dừng lại.

Tôi biết rất rõ mình bây giờ tuyệt đối không thể quay lại, bởi con quái thú vừa rồi nhất định là đang rình rập trong một góc tối nào đó, chỉ cần tôi lọt vào phạm vi tấn công của nó thì hậu quả sẽ khó mà lường trước được, vậy nên tôi chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước mà thôi.

Tôi lén đưa mắt ngó xuống bên dưới núi thây, phát hiện mùi mấy con quái thú kia vẫn đang ăn xác chết. Tôi thật sự có chút hoài nghi những xác chết này là do Nguyên Lương Vương cố tình vớt ở đây để nuôi đám quái thú kia, chẳng rõ tại nơi đây rốt cuộc có bao nhiêu xác chết, e rằng không tới một vạn thì cũng phải có tám nghìn. Sáu trăm năm nay, nhất định là đã có vô số người phải chết trong ngôi mộ cổ này, thủ đoạn của Nguyên Lương Vương thực là quá tàn độc.

Tôi bắt đầu cẩn thận di chuyển qua phía bên trái, cố gắng để không phát ra bất cứ âm thanh nào. Vì đôi mắt của đám quái thú kia chỉ là vật trang trí nên tôi có thể lợi dụng điểm này để thoát thân, chỉ cần tôi đi vòng ra xa một chút là chắc hẳn có thể tránh khỏi bọn chúng, nhưng điều kiện tiên quyết là không được phát ra bất cứ âm thanh nào, bằng không nhất định sẽ rơi vào cảnh bị bọn chúng vây công.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút, tôi cũng càng lúc càng tới gần đám quái thú kia, có điều bọn chúng vẫn không hề phát hiện ra sự tồn tại của tôi, điều này khiến tôi bình tĩnh hơn nhiều. Ba mươi mét, hai mươi mét, mười mét, tôi đang ở cách bọn chúng càng lúc càng gần. Trong khoảng khắc này, cơ thịt toàn thân tôi đều căng cứng, cảm giác hồi hộp không ngớt trào dâng.

Mười mét, đây đã là khoảng cách cực hạn mà tôi có thể lại gần lũ quái thú rồi, nếu lại đi tiếp thêm nữa, cho dù bọn chúng không nhìn thấy tôi, cho dù tôi không phát ra bất cứ tiếng động nào thì dựa vào hệ thống cảm quan, bọn chúng nhất định vẫn có thể phát hiện ra sự tồn tại của tôi nên tôi liền dừng lại không đi tiếp nữa. Tôi thầm suy nghĩ, dựa vào mười mấy chiếc đinh vít cuối cùng tôi có liệu có thể dụ hết đám quái thú kia đi xa không? Nếu thành công thì cố nhiên là kết cục tốt nhất, nhưng nếu chỉ dụ được một phần đám quái thú, hoặc thậm chí chỉ một con quái thú không bị dụ đi, vậy tức là tôi đã thất bại, mà trong tay tôi chỉ có một lượng đinh vít thế thôi, do đó cơ hội sẽ không đến lần thứ hai.

Tôi nắm chặt chỗ đinh vít đó trong tay, tâm trạng có chút căng thẳng, hơi

thở cũng bắt đầu trở nên dồn dập. Tôi chậm rãi đưa tay phải lên, vì lần này có nhiều quái thú quá, một chút động tĩnh nhỏ e là khó có thể thu hút được sự chú ý của bọn chúng, vì vậy nên tôi dự tính sẽ chia số đinh vít còn lại ra để ném trong ba lần. Lần đầu tiên không thể ném đi quá xa, mục tiêu chủ yếu là thu hút sự chú ý của bọn chúng, lần thứ hai vẫn không thể ném đi quá xa, nhưng phương hướng nhất định phải thay đổi một chút, khiến bọn chúng cho rằng con mồi đang bỏ chạy, còn lần thứ ba thì nhất định phải ném xa hết mức có thể, bởi lẽ sau lần ném thứ ba ấy, tôi sẽ phải lập tức bỏ chạy khỏi đây.

Sau khi dự trù xong toàn bộ kế hoạch, tôi liền chuẩn bị tiến hành. Lặng lẽ cầm chắc ba cái đinh vít trong tay, tôi ngắm chuẩn cự ly, sau đó ném về phía sau lưng đám quái thú. Bởi vì lần này tôi ném ba cái đinh vít cùng lúc nên động tĩnh tạo thành rất lớn, sau nháy mắt đã thu hút được sự chú ý của đám quái thú, bọn chúng nháo nhào bò về phía sau lưng. Có điều lần ném này của tôi không thể tính là quá thành công, bởi lẽ vẫn còn một con quái thú ở yên chỗ cũ, nó không hề bị thu hút bởi âm thanh do những cái đinh vít phát ra, thậm chí ngay đến thân thể cũng chẳng động đậy chút nào.

Tôi nhủ thầm, có lẽ đến lần ném thứ hai nó sẽ có phản ứng, thế là lại ném ba chiếc đinh vít nữa ra, mà vị trí của lần ném này là ở phía bên phải của đám quái thú. Đám quái thú quả nhiên đã trúng kế, ngỡ rằng con mồi đã thay đổi phương hướng bỏ chạy, thế là lập tức xoay người đuổi theo. Nhưng rất lạ, con quái thú vừa rồi không động đậy lúc này vẫn nằm yên một chỗ, chẳng hề có phản ứng.

Lúc này tôi đã bắt đầu cảm thấy nôn nóng, vì trong tay tôi chỉ còn lại năm chiếc đinh vít cuối cùng, nếu vẫn không thể dụ nó chạy đi thì kế hoạch của tôi coi như hoàn toàn thất bại. Nhưng tôi đã đi được hai nước cờ rồi, không thể nào không đi nốt nước cờ thứ ba. Tôi nhủ thầm chết thì chết, dù sao tình cảnh của mình bây giờ so với chết cũng chẳng tốt hơn là bao, và chẳng tôi đã phải chịu đựng đủ các loại sợ hãi rồi, nếu cứ tiếp tục thế này mãi, dù tôi không chết thì e cũng sẽ biến thành kẻ điên mất.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, tôi ném nốt năm chiếc đinh vít cuối cùng đi, vị trí đinh vít rơi vẫn nằm ở hướng như lần ném thứ hai, có điều khoảng cách thì xa hơn mười mấy mét. Ngoài ra, lần này tôi ném đồng thời tới năm chiếc đinh vít, âm thanh phát ra lớn hơn trước đó rất nhiều, không có lý nào mà con quái thú cuối cùng kia lại không bị dụ qua đó.

Đáng tiếc hiện thực thường luôn tàn khốc, con quái thú này giờ một mực không chịu động đậy đó vẫn chẳng khác gì lúc trước, cứ nằm thu lu một chỗ. Nó giống như một con cáo già đã thành tinh, cái bẫy của người thợ săn không có tác dụng gì với nó. Phải làm sao bây giờ? Tôi đã không còn cái đinh vít nào nữa. Hay là tôi cứ tranh thủ dịp này mà chạy xuống dưới đó luôn? Không xuống thì sẽ chết chắc, nhưng xuống dưới đó rồi, tôi phải đối phó với con cáo già kia như thế nào đây?

Đang khi tôi bần thần do dự, chẳng biết từ đâu chợt có một cơn gió mạnh thổi tới, cứ thế thốc thẳng vào lưng tôi. Tôi vốn chẳng có chút chuẩn bị, bỗng nhiên cảm thấy chân bị trượt một cái, thế rồi thân thể liền lăn lông lốc xuống dưới núi thây. Tôi lăn một mạch tới cạnh con quái thú nhất quyết không chịu động đậy kia mới dừng lại được, mà lúc này, đầu của tôi chỉ còn cách đầu nó chưa đầy năm centimét, nó chỉ cần há miệng ra tợp một cái là đầu tôi ắt sẽ phải dọn nhà đi nơi khác ngay. Tôi không tìm được kinh hãi kêu lớn một tiếng, rồi nhảy bật dậy, không chút suy nghĩ, co cẳng bỏ chạy ngay lập tức.

Tôi chạy dọc theo dòng sông ngầm về hướng hạ du, cũng chẳng rõ mình đã chạy được bao xa, chỉ biết mãi tới khi đôi chân đã trở nên mềm nhũn không chạy tiếp được nữa tôi mới dừng lại, rồi nằm ngửa ra mặt đất mà thở hồng hộc. Ngoái đầu nhìn lại, vẫn còn may, phía sau không có động tĩnh, con quái thú vừa rồi cũng không đuổi theo, tôi thật sự hoài nghi con quái thú từ đầu chí cuối không động đậy đó đã chết, bằng không không có lý nào nó lại buông tha cho tôi, mà với tốc độ của nó, muốn đuổi kịp tôi cần bản chẳng phí bao nhiêu sức lực.

Đáng ghét nhất vẫn là cơn gió quái dị đột nhiên thổi tới kia, nếu con quái

thú đó chưa chết, rất có thể tôi đã phải mất mạng ngay tại chỗ rồi. Nhưng ngẫm lại, nếu không có cơn gió đó, chắc tôi vẫn còn đang do dự không biết có nên xuống dưới hay không, rất có thể sẽ vì vậy mà bỏ lỡ mất cơ hội bỏ trốn tốt nhất, thành ra lần này tôi cũng không thể nói rõ cơn gió quái dị đó rốt cuộc đã giúp tôi hay hại tôi nữa.

“Bạch Vân Sơn, Bạch Vân Sơn, mau tới đây, mau tới đây!” Đang khi tôi nằm nghỉ ngơi trên mặt đất, đột nhiên có tiếng người gọi tên tôi, hơn nữa nghe âm thanh đó thì dường như đang ở cách chỗ tôi không xa lắm. Tôi rất ngạc nhiên, ngỡ rằng mấy người Tôn Kim Nguyên đang gọi mình, vì giọng nói đó hình như là của Vương Tiên Dao. Có điều sau khi ngó quanh bốn phía, tôi lại chẳng nhìn thấy có bóng người nào, vậy thì ai đang gọi tôi đây? Trái tim tôi bất giác giật thột, chắc không phải có hồn ma bóng quế nào đó giữa núi thây kia bám theo tôi đây chứ?

Nhưng không đúng, giọng nói đó rõ ràng là của Vương Tiên Dao, hơn nữa còn giống hệt với giọng nói đã kêu tôi bảo vệ dạ mình châu thật cẩn thận. Sau nháy mắt, tôi giật mình bừng tỉnh, nhất định là mấy người Vương Tiên Dao không tìm thấy tôi nên dùng máy bộ đàm để gọi tôi rồi, tôi nhớ là khi xuất phát chúng tôi có mang theo máy bộ đàm mà.

Tôi lập tức mở ba lô leo núi ra, lục lọi một hồi nhưng lại chẳng tìm thấy máy bộ đàm đâu, chẳng lẽ tôi đã làm mất nó rồi? Vậy vừa rồi là ai đã gọi tôi? Hơn nữa nghe âm thanh đó thì rõ ràng là ở cách tôi không xa lắm. Nghĩ tới đây, tôi không kìm được nổi da gà, từng cơn sợ hãi trào lên không ngớt.

“Ai đang gọi tôi đây?” Tôi đánh bạo hô to một tiếng, đáng tiếc chẳng có ai trả lời, điều này khiến tôi càng cảm thấy sợ hãi. Tôi bất giác rung mình một cái, lập tức đứng bật dậy, hoang mang đưa mắt ngó quanh bốn phía.

“Đừng sợ, là tớ đây, mau tới đây, tớ đang ở ngay phía trước cậu thôi.” Giọng nói giống như là của Vương Tiên Dao đó lại vang lên lần nữa, trái tim tôi cơ hồ đã nảy lên đến tận cổ họng, nếu cứ tiếp tục thế này chắc nó sẽ nhảy ra khỏi miệng tôi mất.

Nhưng lý trí nói với tôi rằng mình không nên tin là trên thế giới này có sự tồn tại của ma quỷ, vì nếu thật sự có ma quỷ, con người còn có thể sống được sao? Hơn nữa đối phương rõ ràng đang gọi tên tôi, nếu đó là ma quỷ thì tại sao lại biết tên tôi được chứ? Và lại giọng nói đó tôi nghe thế nào cũng cảm thấy giống như là của Vương Tiên Dao.

Rồi tôi lại chợt nhớ ra, giọng nói đó không phải nói là cô ấy đang ở phía trước ư? Chưa biết chừng là Vương Tiên Dao đang ở bên đó gọi tôi ấy chứ! Hang động này thoáng đãng vô cùng, dù cô ấy có ở cách tôi một cây số gọi tên tôi thì âm thanh cũng có thể vọng tới đây, điều này không có gì là lạ cả.

Nghĩ tới đây, tôi lập tức cảm thấy kích động, mẹ kiếp, rốt cuộc đã có thể gặp lại bọn họ, tôi không cần phải đi một mình ở nơi đây nữa, cái cảm giác bất lực và sợ hãi khi không có ai khác ở bên giúp đỡ đó tôi đã chịu đủ lắm rồi. Tôi hét to: “Tiên Dao, Kim Nguyên, anh gậy, mọi người đợi một lát, tôi tới ngay đây!” Tôi vừa trả lời bọn họ vừa dốc sức chạy dọc theo dòng sông ngầm về hướng hạ du.

Tôi hưng phấn chạy về phía trước, giống hệt như một đứa bé xa nhà đã lâu, lúc này bỗng tìm được đường quay về, trong lòng vừa kích động lại vừa âm ức, chỉ còn thiếu điều rơi nước mắt nữa thôi.

Tôi cứ thế chạy như bay dọc theo dòng sông ngầm, lúc này dòng sông lại chợt ngoặt qua một bên, nhưng tôi vẫn chẳng thấy bóng dáng mấy người Tôn Kim Nguyên đâu, liền lơ mơ cảm thấy chuyện này có chỗ nào đó không đúng lắm. Tính đến giờ, tôi chạy cũng phải được mười phút rồi, theo tốc độ của tôi thì ít nhất cũng đã di chuyển được một cây số, vậy mà vẫn không nhìn thấy mấy người Vương Tiên Dao đâu, hơn nữa nơi này còn có một chỗ rẽ, nếu âm thanh thật sự vọng tới từ hướng hạ du, vậy thì không thể vang xa như vậy được, vì sau khi chuyển hướng, âm thanh sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này Vương Tiên Dao vẫn đang gọi tên tôi, mà âm thanh còn càng lúc càng rõ, lẽ nào bọn họ đang ở ngay sau ngã rẽ này ư? Nếu thật sự là như vậy thì bọn họ cũng tệ quá đi, không biết đi qua ngã rẽ rồi hãy gọi, như thế âm thanh sẽ có thể vang đi xa hơn một chút. Tôi không nghĩ nhiều thêm

nữa, lại tiếp tục chạy về phía trước, hy vọng bọn họ đang ở phía sau ngã rẽ chờ tôi.

Tôi chạy một mạch nốt quãng đường cuối cùng đó, sau khi đi qua chỗ ngã rẽ thì không sao kiên trì tiếp được nữa, liền chống hai tay vào đầu gối mà thở hồng hộc. Tranh thủ lúc này, tôi ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhưng cảnh tượng tôi nhìn thấy khiến tôi suýt ngất xỉu, vì phía trước mặt làm gì có bóng dáng ai đâu, chỉ có duy nhất một cánh cửa đá đứng sừng sững ở đó, hơn nữa còn đang mở rộng, cứ như là để chào đón tôi đến đây vậy.

Cũng chính vào lúc này, giọng nói của Vương Tiên Dao đã biến mất, tôi ra sức day mạnh hai tai, đúng thế, giọng nói của Vương Tiên Dao đã biến mất rồi. Chuyện này rốt cuộc là sao chứ? Chẳng lẽ khi tôi rơi xuống khe nứt này thì bị va đập vào đâu đó, cho nên đôi tai đã hỏng mất rồi?

Nhìn cánh cửa đang mở rộng trước mặt, tôi chẳng buồn quan tâm đôi tai của mình có phải đã bị làm sao rồi không, dù sao thì tôi cũng phải đi qua cánh cửa đá này, vì dòng sông ngầm chảy qua ngay bên dưới đó, tôi muốn tới được chỗ hạ du của dòng sông thì nhất định phải làm vậy mới xong, bằng không thì chỉ còn cách học theo lũ vịt bơi đi theo dòng nước thôi, mà tôi thì hiển nhiên là chẳng có cái bản lĩnh này.

Tôi đưa tay day mạnh tai thêm lần nữa, sau đó lại hét to mấy tiếng, phát hiện thính giác của mình vẫn bình thường, bèn cất bước đi về phía cánh cửa đá. Cánh cửa đá này được điêu khắc vô cùng tinh tế, bên trên có hai thiếu nữ quần áo phát phơ, bọn họ đều xách một chiếc giỏ trúc bằng tay trái, bên trong đựng rất nhiều cánh hoa, mà tay phải của bọn họ thì cầm một nắm cánh hoa, đang vung tay khẽ rắc. Tôi không kịp nhìn thấy cảm thán, tuyệt vời thay bức họa tiên nữ tán hoa, không ngờ lại có thể sống động đến nhường này, cái thần thái chân thực cùng các đường nét đẹp đẽ đó thực khiến người ta không kịp nhìn phải suy nghĩ vu vơ.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 42: Trùng Phùng

Type: Nghiêm Anh

Nhìn cánh cửa đá được điêu khắc tinh tế đó, tôi ngỡ ngẩn dừng chân lại mất năm phút liền, sau đó mới giật mình tỉnh táo trở lại. Rồi tôi không do dự thêm nữa, đi thẳng vào bên trong cánh cửa đá đó. Bởi vì ánh sáng tỏa ra từ trap pha lê được tôi buộc trên cánh tay trái hết sức mãnh liệt, nên khi tôi vừa bước qua cánh cửa đá thì đã có thể nhìn thấy rõ ràng mọi cảnh vật bên trong.

Đây là một gian phòng đá hình tròn, kích thước xấp xỉ một sân bóng rổ, phần nóc có hình chóp, nếu nhìn kĩ thì thấy có chút giống với loại lều tròn của người Mông Cổ trên thảo nguyên. Cũng giống như cánh cửa đá kia, mọi đồ đạc trong phòng đều được điêu khắc vô cùng tinh tế, ngay phía trước mặt tôi có một bệ đá rất rộng, bên trên đặt một cỗ quan tài làm bằng đá cẩm thạch trắng, trên thành quan tài điêu khắc đủ các thứ chim quý thú lạ, còn có cả hoa văn hình mây lành, quy cách khá cao, nhất định là loại đài ngộ dành cho người có cấp bậc chư hầu.

Tôi dời ánh mắt khỏi cỗ quan tài đá đó nhìn qua hướng khác, thấy bên phía tay phải tôi có một bức tượng được tạc theo kích thước người thật, rồi chợt phát hiện bức tượng đó không phải tượng đá mà là tượng gỗ, bên ngoài được sơn màu đỏ, nước sơn vẫn đẹp đẽ và hoàn hảo, cứ như vừa mới được sơn lên chưa lâu vậy, dưới ánh sáng rọi từ trap pha lê thỉnh thoảng lại phản chiếu ra những tia màu đỏ rực rỡ.

Chủ nhân của bức tượng là một thiếu nữ mặc trang phục thời cổ đại, mặt mũi rất mực hiền từ, thoạt nhìn thì thấy tuổi tác chỉ chừng trên hai mươi một chút. Khóe miệng nàng ta hơi nhếch lên, đôi mắt thì nhìn chăm chăm về phía trước, như đang mỉm cười nhìn mọi thứ trong gian phòng đá này. Tôi cảm thấy nụ cười của nàng ta có chút quen thuộc, dường như đã từng được thấy ở đâu đó rồi, hơn nữa còn là thường xuyên nhìn thấy, nhưng nhất thời lại

chẳng thể nhớ ra. Nàng ta cầm một chiếc gậy như ý (1), thoát nhìn hệt như một vị tiên nữ ở trên chín tầng trời, rất mực siêu phàm thoát tục, xinh đẹp động lòng người, mà đó mới chỉ là một bức tượng gỗ thôi, nếu là người thật, chắc không người đàn ông nào có thể không lay động trước nàng ta. Nhưng tôi cứ cảm thấy mình đã từng nhìn thấy bức tượng này ở đâu đó rồi, có điều bây giờ lại không thể nhớ ra nổi.

(1) Gậy như ý là một món đồ tượng trưng cho sự tốt lành, may mắn, thường được làm bằng ngọc, trúc hoặc là xương, gồm hai phần, phần đầu có hình như cây nấm linh chi hoặc là đám mây, phần cán hơi cong.

Trong gian phòng đá này còn bày một số đồ đạc khác, chẳng hạn như bàn đá, ghế đá, bàn trang điểm đá, sự bố trí như thế làm gì giống với một lăng mộ, rõ ràng là khuê phòng của một nữ tử thời cổ đại, hơn nữa phong cách này thuộc về vùng Trung Nguyên, chẳng hề ăn nhập với các tòa cung điện kiểu Mông Cổ mà Nguyên Lương Vương cho xây dựng.

Tôi bất giác hoài nghi bức tượng gỗ này vốn là một con người thật, và nàng hiện giờ đang nằm trong chính chiếc quan tài đá cẩm thạch trắng kia. Chẳng rõ cô gái này có quan hệ thế nào với Nguyên Lương Vương, nhưng tôi nghĩ chắc không phải là vợ, bằng không nàng đã được trường sinh bất lão cùng Nguyên Lương Vương rồi chứ chẳng phải chết ở đây như thế này. Vậy nàng rốt cuộc là ai? Lẽ nào là một nữ tử triều Minh bị bắt tới đây? Đáng tiếc Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao không có ở đây, bằng không với kiến thức của bọn họ thì nhất định sẽ đoán ra cô gái này là người của thời đại nào.

Tôi đang mãi nghĩ xem chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc là ai thì vai phải chột bị người ta vỗ khẽ một cái. Tôi sợ giật nảy mình. Vừa nãy, khi đi vào gian phòng đá này, tôi đã để ý rất kỹ, thấy ở đây không có bất cứ một người hay một vật sống nào cả, tại sao lúc này lại có người vỗ vai tôi được cơ chứ? Lẽ nào tôi vừa bị quỷ bá vai? Vậy há chẳng phải là nó muốn tìm tôi làm thể thân hay sao? Mà có khi nào con quỷ đó chính là người ở trong quan tài kia không?

Hồi nhỏ, tôi từng nghe bà nội nói, nếu lỡ bị quỷ bá vai thì ngàn vạn lần

chớ có ngoảnh lại nhìn, bằng không con quỷ đó sẽ hóa thành một làn khói xanh rồi thừa cơ chui vào trong ngũ quan của bạn, để rồi từ đó xâm chiếm thân thể và linh hồn bạn. Tuy tôi không tin trên thế gian này có ma quỷ tồn tại, nhưng thời gian gần đây, những chuyện kỳ lạ xảy ra thực sự quá nhiều, thành ra tôi không thể không xem xét lại thế giới quan của mình. Tôn Kim Nguyên có một câu này rất đúng: Thế giới rộng lớn bao la, không chuyện kỳ lạ gì là không có, chưa chắc bạn đã nhìn thấy tất cả mọi thứ, cho nên phạm việc gì cũng vậy, thà tin là có chứ đừng nên cho là không, kéo không đến lúc bạn thật sự gặp phải rồi, có hối hận thì cũng đã muộn.

Cho nên, có đánh chết tôi cũng không thể ngoảnh đầu lại được, nếu không thì chết chắc. Lúc này, trên lưng tôi, mồ hôi lạnh đã tuôn ra đầm đìa, toàn thân bắt đầu run rẩy, cuối cùng không kìm được kêu toáng lên một tiếng, định co cẳng chạy về phía trước mong thoát khỏi sự đeo bám của con quỷ sau lưng. Nhưng không ngờ đối phương lại nhanh hơn tôi một bước, bàn tay đặt trên vai tôi đột nhiên dùng sức kéo mạnh, cơ thể tôi liền xoay tròn nửa vòng, mặt đối mặt với đối phương.

Lúc này, cổ họng tôi như nghẹn lại, không thể nói dối một lời. Nhìn khuôn mặt ở ngay trước mắt, tôi đột nhiên có cảm giác muốn khóc, thế rồi cổ họng rớt cuộc đã thông suốt, tôi không kìm được cất tiếng mắng: “Khôn kiếp, cậu đúng là đồ khôn, muốn dọa chết tớ hay sao? Đến rồi mà không chịu kêu lên một tiếng, cậu không biết là cái trò quỷ bá vai đó tà môn lắm hay sao? Tôn Kim Nguyên, bây giờ tớ thật sự muốn cắn cậu một cái đấy!”

Tuy ngoài miệng mắng như vậy nhưng tôi đã kích động ôm chặt lấy gã khôn đó rồi. Đúng thế, người vừa đặt tay lên vai tôi không phải ma quỷ, mà là Tôn Kim Nguyên. Đứng phía sau cậu ta còn có anh gầy và Vương Tiên Dao, nhìn sắc mặt anh gầy thì chắc hẳn đã qua cơn nguy hiểm. Lúc này Vương Tiên Dao đã không kìm được bật khóc thút thít, ngay đến anh gầy cũng không kìm được bước tới ôm lấy tôi một cái thật chặt.

Tôi trước giờ chưa từng cảm thấy nhớ nhung bè bạn của mình đến thế, trong lòng vừa kích động lại vừa căm phẫn, cảm giác đó khiến tôi muốn

khóc to lên thành tiếng. Cuộc trùng phùng này khiến tôi tìm lại được hy vọng. Tôi biết mình bây giờ đã không phải một mình đối mặt với tất cả nữa, bạn bè của tôi đều đã trở lại bên tôi, có bọn họ ở đây, tôi sẽ không phải bất lực và tuyệt vọng như ban nãy nữa.

Sau khi buông anh gầy ra, Tôn Kim Nguyên chỉ tay vào tôi, cất tiếng mắng lớn: “Cậu còn dám mắng tớ sao? Ba người bọn tớ đứng sau lưng gọi tên cậu suốt một lúc lâu, thế mà tên khốn cậu lại chẳng thèm trả lời, cứ ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào bức tượng gỗ kia, bọn tớ còn tưởng cậu bị trúng tà rồi cơ đấy!”

Tôi nói sao có thể như vậy được, nếu ba người bọn họ đứng phía sau gọi tôi, khoảng cách lại gần như thế, không có lý nào mà tôi lại không nghe thấy. Rồi tôi lại chợt nghĩ hay là tai mình thật sự đã có vấn đề rồi, khi thì nghe nhầm, khi thì nghễnh ngãng, nếu thế tôi chẳng phải đã biến thành một kẻ tàn phế rồi hay sao? Thấy tôi ngây người ra đó suốt hồi lâu mà chẳng nói năng gì, Tôn Kim Nguyên vội hỏi tôi đang nghĩ gì mà lại bần thần cả người như vậy, tôi lộ vẻ lo lắng đáp: “Chắc tai tớ có vấn đề rồi, vì vừa nãy tớ thật sự chẳng nghe thấy gì cả.”

Tôn Kim Nguyên kinh ngạc nói: “Thế thì quả là lạ thật, lần trước khi bọn tớ gọi cậu, hình như cậu cũng không nghe thấy. Lẽ nào tai cậu có tật, gọi cậu từ phía sau thì cậu sẽ không nghe thấy? Sao trước đây tớ không phát hiện ra điều này nhỉ?” Tôn Kim Nguyên nói xong liền trầm tư suy nghĩ, trông bộ dạng thì hình như đang gặp phải một vấn đề gì đó vô cùng khó hiểu.

Tôi hỏi: “Cậu nói thế là có ý gì? Cái gì mà lần trước gọi tớ tớ cũng không nghe thấy chứ?”

Tôn Kim Nguyên liền đáp: “Chuyện này nói ra thì dài lắm, hơn nữa tớ mà kể thì cậu nhất định sẽ sợ giật nảy mình cho mà xem.”

Tôi nói: “Cậu có gì thì cứ nói thẳng ra đi, đã tới lúc này rồi, đừng có dây dưa lằng nhằng thêm nữa.”

Tôn Kim Nguyên dường như không biết phải bắt đầu từ đâu, bèn quay sang nhờ cậu Vương Tiên Dao: “Tiên Dao, tớ không giỏi ăn nói, chuyện này xin nhờ cậu vậy.”

Nhìn bộ dạng lúng túng của Vương Tiên Dao thì hình như không muốn kể chuyện này ra lắm, có điều sau khi suy nghĩ một lát, cô nàng rốt cuộc vẫn kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho tôi nghe.

Hóa ra lúc ở hang đá phía bên trên, sau khi tôi rơi xuống khe nứt kia không lâu thì mấy người Vương Tiên Dao cũng gặp phải tình cảnh giống hệt tôi, bị rơi vào trong một khe nứt khác hình thành khi hang đá sụp đổ. Có điều bọn họ rất may mắn, sau khi rơi xuống thì không bị thương, càng đừng nói gì tới việc bị hôn mê, bởi lẽ bọn họ vừa hay rơi vào giữa một hồ nước.

Sau đó bọn họ cũng giống như tôi, phát hiện phía bên cạnh có một dòng sông ngầm, mà hồ nước bọn họ vừa rơi xuống đó vốn là do dòng sông ngầm này tách dòng mà ra. Bọn họ cũng nhanh chóng phát hiện ra nước dưới sông không phải là nước chết, nếu cứ đi theo dòng nước thì chắc hẳn sẽ tìm được đường ra. Thế là bọn họ liền nhanh chóng trèo lên bờ, bắt đầu đi về hướng hạ du của dòng sông.

Chưa đi được bao xa thì Tôn Kim Nguyên bị vướng chân vào một thứ gì đó, thế là ngã đập mặt xuống đất. Cậu ta vừa mắng chửi om sòm vừa lồm cồm bò dậy, lại đưa tay phủ bụi đất trên người, nhưng chợt phát hiện tay mình vô cùng nhớp nháp, cứ như bị dính phải mỡ vậy, hơn nữa cái thứ trên tay còn có mùi hôi thối kinh khủng. Cậu ta nhủ thầm lẽ nào bên bờ sông có cá chết và mình đã vô tình giẫm phải?

Nhặt chiếc đèn pin vừa mới đánh rơi lên, Tôn Kim Nguyên soi xuống đất, rồi không kìm được kinh hãi lùi về phía sau liền ba bước. Hóa ra thứ cậu ta vấp vào không phải cá chết mà là một cái xác người, bên trên đầy dòi bọ, khiến người ta nhìn vào mà nổi cả da gà.

Tôn Kim Nguyên xưa nay vẫn luôn to gan lớn mật, sau một thoáng kinh ngạc liền nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Cậu ta cẩn thận đi vòng qua xác chết

đó, công anh gậy vừa bị rơi xuống đất lên, sau đó liền cùng Vương Tiên Dao tiếp tục đi về phía trước. Nhưng Tôn Kim Nguyên không ngờ được phía trước còn xuất hiện nhiều xác chết nữa, có một số nằm ngay giữa đường đi, nhưng đa phần là trôi nổi giữa dòng sông ngầm, cứ thế dập dềnh theo dòng nước, tựa như những cánh bèo vô định.

Tôn Kim Nguyên bắt đầu phân tích, cậu ta cho rằng dòng sông ngầm dưới lòng đất này và hang đá phía bên trên nhất định phải có chỗ thông với nhau, và đó có lẽ là mương thoát nước. Còn các thi thể này thì chắc hẳn là của các nô lệ đã chết. Bọn họ sau khi qua đờn liền bị Nguyên Lương Vương sai người vớt vào mương thoát nước, rồi xuôi dòng trôi vào trong dòng sông ngầm này, chẳng ngờ phía dưới vừa hay có nơi nước chảy ngược, thế là các thi thể mới tụ vào một chỗ, mà khi nước sông dâng lên thì có một số thi thể bị đẩy lên bờ, thành ra cả trên bờ và dưới sông đều có xác chết.

Rồi Vương Tiên Dao lại chợt nhớ ra lúc này chỉ có ba người bọn họ ở đó, còn tôi thì đã mất tích, liền bảo Tôn Kim Nguyên đi tìm tôi. Tôn Kim Nguyên đặt anh gậy xuống, để đề phòng có điều gì bất trắc xảy ra nên đi tìm lấy một tảng đá lớn làm vũ khí, sau đó bắt đầu đi khắp xung quanh tìm kiếm tung tích của tôi.

Tôn Kim Nguyên đã tận mắt nhìn thấy tôi rơi xuống dưới khe nứt kia, sau khi suy nghĩ, cậu ta cho rằng vị trí mà tôi rơi xuống có lẽ cách chỗ mấy người bọn họ không quá xa, rất có thể là ở ngay phía trước, thế là bắt đầu đi dọc theo dòng sông về hướng hạ du để tìm kiếm, vừa tìm vừa gọi to tên của tôi. Đi được một lúc, cậu ta đột nhiên phát hiện xác chết ở phía trước càng lúc càng nhiều thêm, bèn dừng lại, lấy từ trong ba lô leo núi ra một chiếc gậy huỳnh quang, lắc mạnh mấy cái, sau đó ném về phía trước. Trong khoảnh khắc đó, cậu ta thực không dám tin vào những điều mà mình nhìn thấy, vì ở chỗ cách cậu ta hơn hai mươi mét có vô số thi thể được chắt thành đống, cứ như một ngọn núi vậy, số lượng thi thể nhiều không kể xiết, khiến cậu ta nhìn mà đổ mồ hôi lạnh, lập tức quay trở lại nói những chuyện này cho Vương Tiên Dao nghe.

Về sau, mấy người bọn họ cũng gặp phải tình cảnh gần giống như tôi, vì đường đi đã bị núi thây chặn mất, nên đành phải trèo qua mà đi, kể đến tất nhiên cũng gặp phải loại quái thú có bộ dạng gần giống như cá sấu ấy, vì bọn chúng quá nhiều, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao căn bản không phải là đối thủ, họ đành quay về chỗ cũ. May mà đúng vào lúc này, anh gậy đã tỉnh lại, sau khi nghe Tôn Kim Nguyên kể về tình hình trước mắt thì cũng cảm thấy vô cùng nan giải, vì lũ quái thú kia thực sự quá đông, cho dù anh ta đang ở trong trạng thái tốt nhất thì cũng chỉ có thể giải quyết được một hay hai con là cùng, huống hồ lúc này anh ta đang bị thương.

Không còn cách nào khác, bọn họ đành tạm thời dừng chân lại đó nghỉ ngơi. Cuối cùng vẫn là Vương Tiên Dao tỉnh tở, nhìn ra lũ quái thú kia tuy có mắt nhưng không nhìn thấy gì, thế rồi cũng nghĩ ra kế sách điệu hổ ly sơn giống như tôi, kết cục sau đó thì không khác tôi là mấy, tuy có chút nguy hiểm nhưng rồi vẫn vượt qua được.

Trên đường đi, bọn họ phát hiện ra thanh đao cổ mà tôi vốn cầm trong tay trước khi bị rơi xuống khe nứt, liền khẳng định tôi nhất định đã bị rơi xuống một chỗ nào đó ở gần đây. Vì bên cạnh núi thây sau lưng có rất nhiều quái thú, do đó bọn họ không dám hò hét gọi tên tôi, đành đi tiếp về phía trước tìm kiếm. Nhưng mới đi được chưa đầy năm mươi mét, bọn họ đã phát hiện trước mặt lại có một núi thây nữa, khỏi cần nghĩ cũng biết, ở đó nhất định là có rất nhiều quái thú rồi.

Chính vào lúc này, bọn họ nhìn thấy trên núi thây trước mặt đột nhiên bùng lên một luồng ánh sáng màu trắng. Vương Tiên Dao vô cùng kích động, nôn nóng nói: “Tớ nhận ra luồng ánh sáng đó, nó nhất định là do tráp pha lê phát ra, cho nên, tớ có thể khẳng định Bạch Vân Sơn đang ở chỗ đó, mà chưa biết chừng lúc này cậu ta đang ác chiến với lũ quái thú kia ấy chứ, chúng ta phải mau mau qua đó giúp cậu ta một tay mới được.”

Thế rồi ba người bọn họ không nói gì thêm, cho dù biết ở núi thây trước mặt có rất nhiều quái thú đang chờ đợi mình nhưng vẫn chẳng hề ngần ngại, ra sức xông tới. Nhưng rất lạ, khi bọn họ tới gần núi thây đó thì luồng ánh

sáng màu trắng chiếu ra từ trap pha lê bỗng mờ dần đi, cuối cùng tắt hẳn, còn bọn họ thì rơi vào vòng vây của lũ quái thú, may mà sau một hồi ác đấu, cuối cùng đã trốn thoát được.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 43: Tiếng Gọi Của Hồn Ma

Type: Nghiêm Anh

Nói tới đây, Tôn Kim Nguyên không kìm được lộ vẻ khó hiểu hỏi tôi: “Vân Sơn, cậu nói thật đi, lúc đó có phải cậu đang ở chỗ núi thây không vậy?”

Tôi suy nghĩ một chút, thấy luồng ánh sáng màu trắng mà mấy người Tôn Kim Nguyên nhìn thấy rất có thể chính là do tráp pha lê phát ra khi cứu tôi, mà khi bọn họ tới gần núi thây thì rất trùng hợp, chính là thời điểm mà tôi đang chạy như bay về hướng hạ du của dòng sông ngầm, vậy nên ánh sáng chiếu ra từ tráp pha lê mới mờ dần, cuối cùng thì tắt hẳn.

Tôn Kim Nguyên nghe xong phân tích của tôi thì thoáng lộ vẻ trầm ngâm, sau đó nói: “Là như vậy ư? Thế thì đúng là trùng hợp quá! Có điều tớ vẫn còn một chuyện chưa hiểu lắm. Đó là sau khi rời khỏi núi thây, ba người bọn tớ cũng chạy như bay dọc theo dòng sông ngầm, chẳng bao lâu sau đã nhìn thấy cậu. Lúc đó hình như cậu đang nằm trên mặt đất, bọn tớ cứ nghĩ cậu đã xảy ra chuyện, liền vừa chạy về phía cậu vừa gọi to tên cậu. Nhưng sau khi nghe thấy những tiếng gọi ấy, cậu liền giống như phát điên, rõ ràng là đang gọi lại tên của ba người bọn tớ, thế mà lại tiếp tục chạy về phía trước. Rất có thể lúc đó cậu cũng giống như bây giờ, căn bản không nghe thấy tiếng gọi của bọn tớ, cho nên tớ mới nói là cậu không phải ngẩn ngẫn lần đầu tiên.”

Nghe xong những lời này của Tôn Kim Nguyên, đầu óc tôi bắt giác trở nên tê dại. Rồi tôi chợt nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng khác, bèn hỏi: “Phải rồi Kim Nguyên, không lâu trước đây, có phải các cậu từng dùng máy bộ đàm gọi tớ không? Còn nữa, khi tớ nằm trên mặt đất thì quả thực đã nghe thấy có người gọi tớ, nhưng âm thanh không phải vang tới từ phía sau mà rõ ràng là từ phía trước, hơn nữa tớ chỉ nghe thấy tiếng của Tiên Dao thôi,

không hề nghe thấy tiếng của cậu và anh gầy.”

Tôn Kim Nguyên nghe tôi nói thế thì tỏ ra vô cùng sợ hãi, lắp bắp hỏi: “Cậu... cậu nói cái gì cơ? Máy bộ đàm? Cậu hãy kể cho bọn tớ nghe xem cậu đã gặp phải những chuyện gì đi, mà đừng có dọa tớ đấy nhé!”

Không chỉ Tôn Kim Nguyên bị mấy câu nói của tôi làm cho kinh sợ, ngay đến Vương Tiên Dao và anh gầy cũng đều như thế, tất cả cùng nhìn chăm chăm vào tôi bằng ánh mắt khó mà có thể tin nổi. Tôi đột nhiên ý thức được rằng lần này e là mình thật sự gặp phải một vấn đề gì đó cực kỳ ghê gớm, chỉ nhìn vẻ mặt của ba người kia thôi là đã đủ biết. Thế rồi tôi kể lại tường tận cho bọn họ nghe tất cả tao ngộ của mình trong khoảng thời gian vừa qua.

Nghe tôi kể xong, Tôn Kim Nguyên mở trừng cặp mắt to như mắt bò của mình ra, nói: “Không thể nào! Tuy chúng ta đã mua máy bộ đàm, nhưng sau đó lại nhớ ra là khi ở dưới lòng đất, máy bộ đàm không thể nhận được tín hiệu nên không mang theo. Còn nữa, hồi này, cả ba người bọn tớ đều gọi to tên cậu, sao cậu lại chỉ nghe thấy tiếng của Tiên Dao thôi chứ? Tớ thấy cậu không phải nghe nhầm hay ngễnh ngãng gì đâu, rất có thể là bị ma quỷ đùa bỡn rồi đấy!”

Chẳng lẽ trên thế gian này thật sự có ma quỷ tồn tại? Tự nơi đáy lòng tôi thầm hỏi bản thân như thế, nếu không, những chuyện mà tôi đã trải qua trước đó phải giải thích như thế nào đây? Còn nữa, tôi chợt nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng hơn, chính là cơn gió quái dị đột ngột thổi tới kia. Khi đó, tôi đang trong cơn hoảng loạn nên không kịp phân tích vấn đề này, bây giờ nghĩ lại, đó chẳng phải cũng là một chuyện hết sức quái lạ ư? Bao nhiêu điều cổ quái như thế liên tục xuất hiện trên người tôi, vậy thì tuyệt đối không thể dùng hai chữ trùng hợp để giải thích nữa rồi, và bây giờ chỉ còn một khả năng duy nhất nữa thôi, đó là tôi thật sự đã gặp ma.

Tranh thủ lúc chúng tôi thảo luận về vấn đề này, anh gầy cẩn thận đưa mắt ngó quanh bốn phía, sau đó dường như phát hiện ra điều gì, bèn quay sang hỏi tôi: “Vừa rồi cậu nói tiếng gọi tên cậu mà cậu nghe thấy là của một cô gái đúng không?”

Tôi không chút nghĩ ngợi, lập tức trả lời: “Đúng thế!” Đưa mắt nhìn qua phía Vương Tiên Dao một chút, tôi bổ sung thêm: “Hơn nữa, tiếng gọi đó nghe cứ như là của Vương Tiên Dao vậy.”

Anh gầy chỉ tay vào bức tượng gỗ kia, lại cất tiếng hỏi tiếp: “Vậy vừa rồi khi bọn tôi gọi cậu, có phải là cậu đang nhìn chăm chăm vào bức tượng gỗ này không?”

Tôi khẽ gật đầu. Anh gầy không tìm được nhú chặt đôi mày, mãi hồi lâu sau mới nói với tôi: “Lần này cậu có quá nửa là đã gặp một hồn ma, có điều theo tôi thấy, đôi phương không hề muốn hại cậu.”

Ngay đến anh gầy cũng nói là tôi đã gặp ma, vậy tôi chẳng phải là hết cách cứu rồi ư? Nhưng nghe ý của anh gầy thì hình như anh ta biết được tôi đã bị loại ma nào bám lấy, thế là tôi nôn nóng hỏi: “Anh nói thế là có ý gì? Có phải anh còn biết được điều gì khác nữa không?”

Anh gầy khẽ gật đầu, trầm giọng đáp: “Nếu tôi đoán không nhầm thì trong lần đầu tiên cậu nghe thấy âm thanh đó, con ma nữ đó có ý nhắc nhở cậu, hy vọng cậu bảo vệ dạ mình châu cho tốt. Tôi nghĩ đối với cô ta, dạ mình châu cũng là một thứ vô cùng quan trọng, do đó cô ta mới không muốn món thần khí ấy bị cậu làm mất. Còn về trận gió quái dị thổi vào lưng cậu thì rất hiển nhiên là do cô ta tạo ra để cứu cậu, vì cô ta biết rõ con quái thú đó đã chết, mà cậu khi đó lại đang do dự không chịu chạy trốn ngay. Còn về tiếng gọi cậu trong lần cuối cùng thì chẳng có gì khó hiểu cả, cô ta nhất định là muốn đưa cậu tới một nơi đặc biệt.”

“Là nơi nào vậy?” Tôi bất giác hoang mang, lẽ nào con ma nữ đó muốn tôi đi vào trong quan tài của cô ta để làm bạn với cô ta? Quan tài! Hai chữ này giống như một tia sét đánh thẳng xuống đầu tôi, tôi lập tức ngoảnh lại nhìn chăm chăm vào chiếc quan tài cẩm thạch trắng trên bệ đá, đột nhiên hiểu ra điều gì. Thế rồi tôi quay qua nhìn anh gầy, run rẩy hỏi: “Ý của anh là chủ nhân của gian phòng này đã cố tình dụ tôi đến đây phải không?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ thấy lời của anh gầy có lý lắm. Cậu có biết sau

khi vào phòng, bọn tớ đã nhìn thấy cậu có vẻ mặt như thế nào không?” Tôi khẽ lắc đầu tỏ ý không biết. Tôn Kim Nguyên liền cười hà hà, nói tiếp: “Bọn tớ thấy cậu cứ nhìn chăm chăm vào bức tượng gỗ kia, ánh mắt mê đắm, dù bọn tớ gọi thế nào cậu cũng không có phản ứng. Theo tớ thấy, cậu nhất định là đã bị con ma nữ đó làm cho mê muội rồi, còn cô ta thì đã ở nơi này nhiều năm, có quá nửa là không chịu nổi sự cô đơn, do đó mới mong cậu đến đây bầu bạn.”

Không ngờ đến lúc này rồi mà cậu ta còn có tâm trạng bỡ ngỡ, tôi không kìm được tức tối nói: “Bớt chém gió đi nhé, cái gì mà bị cô ta làm cho mê muội chứ, vừa rồi chẳng qua tớ chỉ hơi ngỡ ngàng một chút thôi, cậu đừng có mà ăn nói linh tinh.”

Vương Tiên Dao cũng nói với Tôn Kim Nguyên: “Cậu đừng có làm nhộn lên nữa, tớ thấy chuyện này tuyệt đối không đơn giản đâu. Tại sao cô ta lại chỉ đưa Vân Sơn tới đây mà không phải là người khác? Bên trong đó ắt là có nguyên nhân đặc biệt.”

Tôn Kim Nguyên cười xấu xa, nói: “Chuyện này chẳng phải rất đơn giản sao, chúng ta ở đây chỉ có ba người đàn ông, mà trông Vân Sơn đang hoảng nhất, con ma nữ đó không nhìn trúng cậu ta thì còn nhìn trúng ai được nữa?”

Tôi thấy Tôn Kim Nguyên lúc này quả thực là tếu táo quá mức, vừa định đáp lại cậu ta vài câu thì anh gầy đã xua tay ngăn lại, nói: “Câu hỏi vừa rồi của cô Vương đúng là đã nhắc nhở tôi. Tôi thấy con ma nữ đó có lẽ không nhắm vào người nào cả mà chỉ nhắm vào tráp pha lê và dạ minh châu trên tay Vân Sơn mà thôi.”

Lại là hai thứ đó, mẹ kiếp, kể từ khi đoạt được hai món thần khí này, tôi chưa từng được may mắn chút nào, trong lòng chỉ hận không thể lập tức hủy chúng đi, khiến chúng không bao giờ có thể hại người được nữa. Tôn Kim Nguyên thấy tôi định đập tráp pha lê cùng dạ minh châu xuống đất thì vội vàng ngăn lại, đồng thời nôn nóng nói: “Cậu đừng có làm bừa như thế chứ, cậu nghĩ hai món bảo bối này là của một mình cậu ư? Cậu đừng quên, nói gần một chút thì bốn người chúng ta đã phải liều mạng mới có thể đoạt được

chúng, còn nói xa hơn thì có bao nhiêu người đã vì chúng mà mất mạng chứ? Cậu đã nhìn thấy mấy ngọn núi cây kia chưa, những con người đó đều bị hai thứ này hại đấy, cậu cứ thế mà đập vỡ chúng đi há chẳng phải là hời cho chúng quá hay sao? Hơn nữa, chúng đều là thần khí đấy, cậu nghĩ mình có thể phá hỏng được chúng hay sao? Lẽ nào cậu đã quên ngay cả thanh đao cổ chém sắt như bùn kia cũng chẳng thể khiến tráp pha lê sút mẻ lấy một miếng?”

Lời của Tôn Kim Nguyên xem ra cũng có lý, ngay đến thanh đao cổ sắc bén kia mà còn chẳng chém vỡ được tráp pha lê, vậy thì độ cứng của nó chắc hẳn chẳng kém kim cương là bao. Nhưng tôi thật sự không hiểu nổi, nếu con ma nữ kia muốn có được tráp pha lê và dạ minh châu thì tại sao không trực tiếp đoạt lấy mà phải làm ra nhiều chuyện như thế làm gì? Rõ là quá rắc rối!

Anh gầy giải thích với chúng tôi: “Bởi vì trên người cậu có bùa Mô Kim, ma quỷ không thể đến gần được, cho nên con ma nữ đó chỉ có thể pháp thuật quấy nhiễu cậu, khiến thính giác của cậu có vấn đề, sau đó từ từ dụ cậu đến nơi này. Cũng may là trên người cậu có bùa Mô Kim đấy, bằng không thì không chỉ có vậy thôi đâu, thậm chí còn có khả năng cậu đã bị con ma nữ đó khống chế toàn bộ thân thể, mà cho dù cô ta có nhập vào người cậu thì cũng chẳng phải là chuyện gì quá kỳ lạ cả.”

Tôi không kìm được cảm phần nói: “Xem ra con ma nữ đó cũng chẳng có lòng dạ gì tốt đẹp, tôi nhất định phải mở quan tài của cô ta ra, sau đó đập nát xác của cô ta, khiến cô ta vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

Anh gầy lập tức khuyên can tôi: “Cậu đừng có hành động lỗ mãng, chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Nếu con ma nữ đó chỉ đơn thuần muốn đoạt lấy thần khí từ trong tay cậu, vậy nó đã chẳng cần cứu cậu làm gì, chỉ việc để con quái thú kia ăn thịt cậu rồi mang thần khí đi là được. Tôi thấy cô ta đưa cậu tới nơi này có thể còn là vì nguyên nhân khác, chúng ta cứ nên từ từ nghiên cứu trước đã.”

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 44: Như Hai Giọt Nước

Type: Lê Ngân

Tôi đã xem qua mọi thứ trong gian phòng đá này một lượt, chẳng phát hiện ra chỗ nào đặc biệt, thế mà anh gầy lại nói ở đây có cửa ngầm. Không lâu sau, Vương Tiên Dao chợt nói: “Mọi sự bố trí trong gian phòng này đều giống với phong cách thời Minh, tớ nghĩ chủ nhân của gian phòng này rất có thể là một cô gái sống vào thời kỳ đó.”

Anh gầy khẽ gật đầu tỏ ý rằng Vương Tiên Dao nói không sai, nhưng Tôn Kim Nguyên lại chợt hỏi: “Vậy tại sao lại có một cô gái của triều Minh ở trong địa cung này? Lẽ nào cô ta là một cô vợ đó Nguyên Lương Vương cướp về đây?”

Vấn đề này tôi đã nghĩ tới, có lẽ sự thực chính là như vậy, nhưng tại sao cô ta lại chết ở đây? Tôi thực không sao hiểu nổi, Nguyên Lương Vương đã có thể khiến cho quân sư của mình trường sinh bất lão, vậy thì không lý nào lại không để cho vợ mình được cùng trường sinh, trừ phi trước khi Nguyên Lương Vương cho xây dựng địa cung thì cô gái này đã chết rồi. Nếu thật sự là thế, cô gái này có lẽ không phải do Nguyên Lương Vương cướp về mà là một vị phu nhân được mai mối cưới hỏi hoàng đế. Phải biết rằng Nguyên Lương Vương tuy là người dân tộc thiểu số nhưng tốt xấu gì cũng là một vị vương gia, lấy một người phụ nữ tộc khác về làm vợ cũng không phải là việc gì quá ghê gớm, hơn nữa cũng không nhất định phải đi cướp. Giống như những người có tiền bây giờ vậy, chỉ cần bọn họ thích thì chẳng khó khăn gì để lấy được một cô vợ ngoại quốc, đó là chuyện rất bình thường, đảm bảo sẽ có vô số người tranh nhau để được làm vợ bọn họ cho mà xem.

Lúc này, anh gầy đã đi lòng vòng quanh gian phòng đã một hồi lâu, nhưng

nhìn bộ dạng nôn nóng của anh ta thì có lẽ còn chưa có phát hiện gì cả. Rồi anh ta đi tới nói với chúng tôi: “Tình hình rất tệ, tôi không phát hiện ra ở đây có cơ quan nào cả, xem ra chúng ta chỉ có thể rời đi theo dòng sông ngầm bên dưới gian phòng đá này mà thôi.”

Tôn Kim Nguyên nôn nóng nói: “Vậy làm sao được, anh thử nghĩ mà xem, dòng sông ngầm đó chảy sát qua ngay bên dưới gian phòng đá này, chúng ta không chỉ đơn giản là phải bơi qua đâu, mà phải lặn nữa đấy. Ai dám đảm bảo chúng ta có thể lặn một mạch tới chỗ cửa ra cơ chứ? Còn nữa, lẽ nào anh đã quên loài quái thú kia? Bọn chúng vốn sống ở dưới nước, một khi chúng ta xuống nước thì có khác nào tự dâng mình tới miệng bọn chúng đâu?”

Vương Tiên Dao suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu trong gian phòng đá này thật sự có cơ quan, tớ nghĩ, chắc nó được giấu trong cỗ quan tài đá kia đấy, vì chỉ còn nơi đó là chúng ta chưa kiểm tra thôi.”

Không đợi những người khác đưa ra ý kiến, Tôn Kim Nguyên đã lập tức giơ cao hai tay tỏ ý tán thành. “Chúng ta cứ làm như vậy đi, lời của Tiên Dao rất có lý.”

Anh gầy suy nghĩ một chút, thấy cũng không còn cách nào khác, đành chiều theo ý mọi người, đi tới chỗ cỗ quan tài đá kia xem thử thế nào.

Nói đến mở quan tài thì Tôn Kim Nguyên tuyệt đối là một chuyên gia, cậu ta quan sát kết cấu của cỗ quan tài đá này một lát rồi nói: “Khe hở của cỗ quan tài đá này đã được rưới nước sắt rồi, cần phải dùng đao rạch qua đó thì mới mở được. Tiên bối, nhiệm vụ này xin giao cho anh đấy!”

Anh gầy khẽ gật đầu, cầm theo thanh đao cổ kia đi tới bên cạnh cỗ quan tài đá, sau đó chọc mũi đao vào trong khe hở của quan tài, lại đi vòng quanh quan tài một vòng, chúng tôi tức thì nhìn thấy có rất nhiều vụn sắt rơi ra từ trong khe hở của cỗ quan tài đá đó. Sau khi lặp đi lặp lại việc này ba lần, anh gầy mới dừng lại, rồi khẽ gật đầu, nói với chúng tôi: “Được rồi, bây giờ có thể mở quan tài ra rồi đấy!”

Nắp của cỗ quan tài đá này đoán chừng phải nặng tới nghìn cân, cho nên chúng tôi không thể nào trực tiếp lật nó lên được, đành bốn người hợp sức đẩy nó qua bên cạnh từng chút một. Ước chừng nửa tiếng đồng hồ sau, nắp quan tài rốt cuộc đã bị chúng tôi đẩy hẳn qua một bên. Vì sợ thi thể bên trong quan tài đã biến thành cương thi nên lúc này, Tôn Kim Nguyên tỏ ra ngoan ngoãn hơn nhiều, nắp quan tài vừa rơi xuống đất đã lập tức tránh đi.

Anh gầy cười, nói: “Yên tâm, chỉ cần chúng ta không để cô ta tiếp xúc với dương khí thì cô ta tuyệt đối không sống dậy được đâu.” Dứt lời liền nín thở đi tới phía trước quan tài.

Tuy chúng tôi đều rất sợ sẽ có một con cương thi nhảy ra từ trong quan tài, nhưng có một vị cao nhân như anh gầy ở bên, chúng tôi ai nấy đều cảm thấy can đảm hơn nhiều, tất cả lần lượt đi tới, muốn xem xem thi thể trong quan tài rốt cuộc có bộ dạng như thế nào.

Thi thể trong quan tài mặc một bộ đồ màu đỏ sậm, đôi bàn tay trắng nõn mịn màng nắm chặt đặt ngang trên bụng, tôi thật không ngờ thi thể của cô ta lại được giữ gìn hoàn hảo thế này. Tôn Kim Nguyên nói đó không phải trang phục bình thường mà là đồ hỷ dùng khi cưới hỏi. Tôi thảm nghĩ, chẳng trách bức tượng gỗ kia lại được sơn màu đỏ, hóa ra là mang ý này. Ngoài ra, vì trên đầu thi thể vẫn đội chiếc khăn đỏ che đầu nên chúng tôi không thể nhìn thấy dung mạo của cô ta. Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Xem ra cô gái này chết trong ngày thành hôn, bằng không đã chẳng mặc đồ hỷ mà vào trong quan tài. Thế này thì thật đúng như câu nói hỷ sự thành tang sự, tớ nghĩ cô ta có quá nửa là bị lão tặc Nguyên Lương Vương kia hại chết!”

Kỳ thực vào thời cổ đại, quyền cưới hỏi của các cô gái đều nằm trong tay cha mẹ, bởi thế mới có câu cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Chỉ cần cha mẹ nhìn trúng ai, con gái họ nhất định sẽ phải gã cho người đó, căn bản không có cơ hội để thương lượng. Mà cũng bởi vì nguyên nhân này, chẳng biết đã có bao nhiêu đôi tình nhân bị chia cắt, chẳng biết đã có bao nhiêu cặp nam nữ si tình quyên sinh, xem ra cô gái trong quan tài cũng là hồng nhan bạc mệnh.

Tôi đột nhiên cảm thấy tò mò, muốn xem xem dung mạo của cô gái nằm trong cỗ quan tài đá này có giống với bức tượng gỗ kia không. Song có người còn nôn nóng hơn tôi, chính là Tôn Kim Nguyên. Cậu ta cười nói với tôi: “Tớ nói này Vân Sơn, cậu đã có vợ rồi đấy, việc này cậu không thể làm được, cứ nên để cho tớ đi, ai bảo tớ bây giờ vẫn còn độc thân cơ chứ, ha ha ha!”

Tôn Kim Nguyên cười vang mấy tiếng, sau đó liền lật chiếc khăn đỏ trùm đầu trên thi thể kia lên. Tôi vốn ngỡ là mình sẽ được nhìn thấy một trang giai nhân tuyệt sắc, chẳng ngờ khuôn mặt xuất hiện trước mắt chúng tôi lại quỷ dị tột cùng, khiến người ta nhìn mà kinh hãi. Trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt bốn người chúng tôi đều như cứng đờ lại. “Sao có thể chứ? Sao có thể thế này được chứ? Khôn kiếp, đây nhất định là ảo giác!” Tôn Kim Nguyên kêu to một tiếng, sau đó sợ hãi lùi về phía sau liền mấy bước, ngay đến chiếc khăn đỏ trùm đầu cậu ta đang cầm trong tay cũng run rẩy đánh rơi.

Tôi lúc này nào phải không tim đập chân run, dù có nằm mơ tôi cũng không thể nào ngờ dung mạo của thi thể trong quan tài đó lại giống hệt Vương Tiên Dao, chỉ là tuổi tác của Vương Tiên Dao lớn hơn cô ta một chút. Nhìn cô ta, tôi có cảm giác như nhìn thấy Vương Tiên Dao của mười lăm năm về trước, chẳng có chút khác biệt nào, cứ như được đúc ra từ một khuôn.

Vương Tiên Dao phải chịu sự đả kích lớn hơn bất cứ ai, cô nàng ngồi phịch xuống đất, không sao đứng dậy nổi nữa, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Sao lại giống nhau đến như vậy? Sao có thể như vậy được chứ?”

Tuy anh gầy cũng rất kinh hãi song rốt cuộc vẫn là người bình tĩnh trở lại trước tiên. Anh ta đưa tay lau những giọt mồ hôi lạnh vừa túa ra trên trán, an ủi Vương Tiên Dao: “Cô Vương, chuyện này chỉ là trùng hợp mà thôi, không cần coi là thật.”

Tôn Kim Nguyên chột nói: “Tôi thấy chuyện này chưa chắc đã là trùng hợp đâu. Anh thử nghĩ mà xem, Trung Quốc có một phả tự ti người, ngoài các cặp chị em sinh đôi ra, có bao nhiêu cô gái có quan hệ huyết thống mà

lại có thể giống nhau như vậy nữa như vậy nữa? Còn nữa, trong số một phẩy tư tỉ người đó, có bao nhiêu người theo nghề lật đầu này? Tôi dám khẳng định, con số này tuyệt đối không quá mười nghìn. Anh lại nghĩ tiếp xem, trong số mười nghìn người theo nghề lật đầu này, có bao nhiêu người là phụ nữ? E rằng không có tới một phần trăm đâu, chúng ta cứ tạm tính là có một trăm người đi, nhưng trong số đó lại có mấy người đến núi Lương Vương lật đầu chứ? Tôi nghĩ xác suất này gần như là bằng không. Ấy vậy mà Tiên Dao lại tới đây, hơn nữa còn có dáng vẻ giống hệt với thi thể trong quan tài kia, điều này tuyệt đối không thể giải thích bài hai từ “trùng hợp” được.” Tôn Kim Nguyên dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp: “Tôi thấy chỉ có hai khả năng thôi, hoặc là Tiên Dao là kiếp này của thi thể kia, hoặc là thi thể kia là kiếp trước của Tiên Dao, tóm lại hai khả năng này không khác nhau là mấy, nói cách khác, bọn họ tuy hai mà một.”

Tôn Kim Nguyên nói ra một loạt những suy đoán củamình, tuy thoạt nghe thì có chút khó tin nhưng đó lại là cách giải thích duy nhất có thể chấp nhận được vào lúc này. Tôi cũng tỏ ý tán đồng quan điểm này của cậu ta, bởi lẽ lúc trước con ma nữ kia từng gọi tên tôi, mà tiếng gọi đó quả thực giống với giọng của Vương Tiên Dao, chẳng trách khi đó tôi lại cho là Vương Tiên Dao đang gọi mình. Anh gầy khẽ ho mấy tiếng, nháy mắt ra hiệu cho tôi và Tôn Kim Nguyên, ý bảo chúng tôi chớ có nói gì thêm nữa, bởi sắc mặt Vương Tiên Dao lúc này đã trở nên tái nhợt, rõ ràng là bị những lời vừa rồi của tôi và Tôn Kim Nguyên làm cho kinh sợ. Tôi và Tôn Kim Nguyên vội vàng ngậm miệng, không dám ho he gì nữa,. Rồi anh gầy nói với Vương Tiên Dao: “Chuyện sinh tử luân hồi này tôi nghe qua rất nhiều rồi, căn bản không như những gì hai người bọn họ vừa nói đâu, cho nên cô Vương không cần để việc này trong lòng làm gì. Theo tôi thấy, việc này chỉ là trùng hợp mà thôi. Trên đời này, những việc trùng hợp thật sự là nhiều lắm.”

Một hồi lâu sau, Vương Tiên Dao vẫn không sao bình tĩnh lại được, miệng há hốc, trên mặt ngợp đầy vẻ sợ hãi. Rất lâu sau đó, cô nàng ra sức lắc đầu một cái thật mạnh, hy vọng có thể làm mình bình tĩnh trở lại. “Thật thế sao? Đây chỉ là trùng hợp thôi sao? “ Cô nàng bán tín bán nghi hỏi anh gầy.

Lần này không đợi anh gầy trả lời, tôi đã tranh đáp thấy: “Tiên Dao này, anh gầy đã nói như thế rồi thì cậu nên tin tưởng anh ấy mới đúng. Vừa nãy, tớ với Kim Nguyên chỉ nói linh tinh thôi, cậu chứ tôi là thật.”

Tôn Kim Nguyên cũng cất lời phụ họa, nói với Vương Tiên Dao: “Hai đứa bọn tớ chẳng qua là xem nhiều phim thần thoại quá nên mới suy đoán linh tinh, cậu nhất định đừng cho là thật đấy, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Vương Tiên Dao có lẽ đã bị chúng tôi thuyết phục, bèn khẽ gật đầu, gượng nở một nụ cười, tỏ ý mình đã không việc gì nữa rồi. Tôn Kim Nguyên thấy thế bèn thừa cơ chuyển chủ đề, quay sang hỏi anh gầy: “Phải rồi tiền bối, trong cỗ quan tài đá này hình như không có chỗ nào đặc biệt cả, trừ phi cơ quan nằm bên dưới thi thể của cô gái kia.”

Anh gầy suy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng có thể là như vậy lắm, chúng ta cứ lên tìm thử xem sao.” Thế rồi lại quay sang nói với Vương Tiên Dao: “Phải rồi cô Vương, chi bằng cô hãy qua chỗ khác xem thử xem vừa rồi chúng tôi có bỏ sót mất chỗ nào không, như vậy tốt hơn đấy.” Rõ ràng anh gầy cố ý muốn để Vương Tiên Dao chú tâm tới việc khác, hy vọng cô nàng sẽ không vì thi thể kia mà có những suy nghĩ vu vơ.

Vương Tiên Dao hiểu ngay dụng ý của anh gầy, khẽ “ừm” một tiếng rồi đi về phía chiếc bàn trang điểm. Lúc này, ba người chúng tôi bắt đầu suy nghĩ xem nên dời thi thể trong quan tài đi như thế nào, bởi lẽ hồn phách của cô gái này có lẽ đang ở gần đây, mà chúng tôi lại chuẩn bị mạo phạm thi thể của cô ta, cho nên không thể không lo lắng sẽ bị cô ta trả thù. Nghĩ tới đây thì tôi không khỏi có chút lo lắng, còn Tôn Kim Nguyên cũng đã run lẩy bẩy, nói nhiệm vụ này giao cho anh gầy là tốt nhất, lý do rất đơn giản, anh gầy là cao nhân, ngay đến yêu ma quỷ quái cũng chẳng làm gì nổi.

Anh gầy thì lại không cho rằng như thế, có điều không phải anh ta sợ hãi mà là vì nguyên nhân khác. Anh ta giải thích với chúng tôi: “Không được, tôi đã lớn tuổi, đi ôm ôm ấp ấp thi thể của một cô gái thì còn ra thể thống gì nữa, chuyện này phải giao cho hai cậu làm mới được.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tiền bối, chuyện này có gì ghê gớm đâu, anh cứ coi như đang ôm em một bộ quần áo là được, chịu khó một chút đi anh.”

Nhưng bất kể Tôn Kim Nguyên khuyên nhủ thế nào, anh gầy cũng không đồng ý. Tôi suy nghĩ một chút rồi nói với Tôn Kim Nguyên: “Vừa rồi không phải cậu đã tranh lật khăn trùm đầu của người ta ư? Vậy tốt rồi, việc này cậu hãy làm luôn đi.”

Tôn Kim Nguyên xua tay lia lịa, vội vàng lùi về phía sau một bước, nói: “Không không không, vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ. Tớ đây vẫn còn độc thân, không thể cứ thế này mà chết đi được, hơn nữa tớ là con độc đinh ba đời, lỡ như tớ xảy ra chuyện gì, mọi người trong nhà tớ làm sao mà sống nổi? Lão Bạch, tớ thấy việc này cứ nên để cậu ra tay thì hợp lý nhất.”

Tôi thầm mắng một tiếng, gã khốn Tôn Kim Nguyên này thật không phải là người, cái miệng thối tha kia lời nào cũng xào qua xáo lại được, đến cuối cùng lý lẽ luôn thuộc về cậu ta. Tôi lườm cậu ta một cái vẻ khinh thường, nói: “Cậu được lắm, tớ coi như đã hiểu rõ con người cậu rồi.”

Tôn Kim Nguyên tỏ ra rất thất vọng. “Cậu nói thế là có ý gì chứ? Chúng ta quen nhau đã mấy chục năm, đáng lẽ cậu phải hiểu rõ con người tớ từ lâu rồi mới đúng chứ, xem ra chúng ta vẫn cần dốc bầu tâm sự với nhau một phen mới xong. Hơn nữa, con ma nữ kia một lòng mong cậu đến đây, nhất định là có ý với cậu, cậu đừng chạm vào thi thể của cô ta, tớ nghĩ cô ta sẽ không trách tội cậu đâu, cậu cứ yên tâm mà làm. Và lại người anh em tớ đây sẽ đứng một bên hộ giá cho cậu, lỡ như xảy ra chuyện gì, tớ nhất định sẽ vì cậu mà xung phong hãm trận trước tiên, tuyệt đối không để cậu bị mất một cọng lông nào.”

Anh gầy ngoảnh mặt qua một bên, ý tứ đó đã hết sức rõ ràng, rằng việc này đừng hòng trông gì vào anh ta. Tôi suy nghĩ một chút, thấy việc này quả là khó khăn, có điều tôi cũng không muốn dây dưa với Tôn Kim Nguyên thêm nữa, trong lòng nhủ thầm, ngay đến chân núi thây mà tôi còn có thể nằm nghỉ ngơi được thì thi thể trắng nõn mềm mại như thế này lẽ nào lại có thể làm tôi sợ được sao? Cho nên tôi đã đồng ý, vì dù sao việc này cũng phải

có người làm mới được.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 45: Lời Tiên Đoán

Type: Lê Ngân

Ba người chúng tôi lại một lần nữa đi tới trước quan tài. Anh gầy xem xét tình trạng của thi thể trong quan tài một chút rồi khẽ gạt đầu với tôi, tỏ ý không việc gì, có thể ra tay được rồi. Tuy biết thi thể này không phải là của Vương Tiên Dao, nhưng nhìn vào khuôn mặt kia, trái tim tôi liền đập thình thịch liên hồi. Khốn kiếp! Thật giống Vương Tiên Dao quá đi mất!

Lúc này, Tôn Kim Nguyên đứng bên trái tôi, anh gầy thì đứng phía trước, nhìn bộ dạng của hai người bọn họ, chỉ cần xác chết này có hành động gì làm nguy hại đến tôi, bọn họ nhất định sẽ ra tay trừ diệt. Tôi hít sâu một hơi, vòng tay qua đỡ lấy hai vai của xác chết, nâng cho cô ta ngồi dậy. Mái tóc của cô ta rất dài, buông xõa tới tận eo. Tôi không dám nghĩ nhiều, vội quay đầu qua một bên, nói với anh gầy: “Được rồi đây, mau kiểm tra đi.”

Bên dưới thi thể này có lót một lớp lụa trắng, phía dưới nữa cũng rất mềm mại, chắc hẳn là có tới mấy lớp. Anh gầy thò tay phải vào trong quan tài, khẽ ấn lên lớp lụa trắng, không phát hiện có chỗ nào đặc biệt, liền lật hẳn lên, thấy bên dưới còn có mấy lớp lụa vàng. Anh ta lại lật tiếp mấy lụa vàng ấy lên, rất nhanh đã nhìn thấy phần đáy quan tài. Chỉ thấy nơi đó bóng loáng như một mặt gương, chẳng có lấy một khe hở nào, càng đừng nói gì tới cơ quan. Anh gầy vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lại gõ vào đáy quan tài mấy cái, thấy không có chỗ nào lạ thường, bèn nháy mắt ra hiệu với tôi, tỏ ý có thể để xác chết nằm xuống trở lại được rồi.

Tôi không dám sơ suất, cứ giống như đang hầu hạ thái hoàng thái hậu vậy, cẩn thận đặt thi thể đó nằm xuống. Có điều mọi chuyện không hề đáng sợ như trong tưởng tượng của tôi, sau khi thân thể được đặt nằm xuống thì không có chuyện gì xảy ra. Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một lát rồi trầm ngâm nói: “Liệu có khi nào cơ quan nằm ở chỗ đôi chân của thi thể không nhỉ?”

Vừa nói lại vừa đưa mắt nhìn tôi: “Nếu là như vậy, Lão Bạch, đành phiền cậu thêm một lần nữa thôi.”

Tôi tức tối trừng mắt nhìn cậu ta, làu bàu: “Cút ngay, đừng có mà ở đó chỉ huy linh tinh, cậu muốn làm thì tự đi mà làm. Hơn nữa, cậu xâm phạm di thể của người ta như thế, không sợ bị báo ứng ư?”

Tôn Kim Nguyên nói cần lấy đại cục làm trọng, cậu ta cảm thấy cơ quan rất có thể là nằm ở nửa bên dưới của quan tài, do đó nhất định phải kiểm tra thử mới được. Có điều, lần này tôi kiên quyết không đụng đến thi thể kia nữa. Anh gầy thấy hai chúng tôi cãi nhau, bèn nói: “Các cậu đừng làm ồn nữa, trong cỗ quan tài đó quả thực không có cơ quan, tôi thấy cứ nên khôi phục quan tài lại nguyên trạng đi, kéo không người chết lại trách tội.”

Tôn Kim Nguyên lập tức cất lời phản đối: “Không được, nắp của chiếc quan tài này được làm bằng đá đậy, bốn người chúng ta liệu có khiêng nổi không? Tôi thấy chỉ cần đội lại khăn đỏ trùm đầu cho cô ta cũng đã đủ lắm rồi.” Dứt lời, Tôn Kim Nguyên liền bước qua một bên, nhặt chiếc khăn đỏ trùm đầu mà mình vừa lỡ tay đánh rơi xuống đất lên, song khi đi tới cạnh quan tài thì cậu ta đột nhiên dừng lại. Lẽ nào vì cậu ta vừa nói linh tinh cho nên con ma nữ kia đã tìm đến gây phiền phức cho cậu ta?

Tôn Kim Nguyên cứ như vừa phát hiện ra một đại lục mới, vẫy tay gọi tôi và anh gầy đến: “Mau qua đây đi, tôi có phát hiện mới.” Vừa nói, cậu ta vừa chỉ vào chiếc khăn đỏ trùm đầu trong tay. “Trên này có nhiều chữ lắm!”

Đây là một phát hiện cực kỳ quan trọng, chưa biết chừng nội dung trên đó lại có nhắc tới vị trí của cơ quan, như thế chúng tôi chẳng phải là được cứu rồi ư? Tôi và anh gầy lập tức chạy qua, lại nghe Tôn Kim Nguyên nói tiếp: “Có điều chữ trên này tôi không đọc hết được, dù sao thì thời gian tôi nghiên cứu chữ cổ cũng chưa lâu lắm.”

Lúc này Vương Tiên Dao cũng đã đi tới, lại đón lấy chiếc khăn đỏ trùm đầu từ trên tay Tôn Kim Nguyên, sau khi xem qua một chút liền nói với chúng tôi: “đây là chữ thời nhà Minh, gần giống với chữ phồn thể bây giờ, tở

đọc được.”

Vương Tiên Dao quản lý tiệm đồ cổ đã nhiều năm, mà đó lại là sản nghiệp gia truyền, cho nên có kiến thức khá phong phú về mặt này. Lúc này, cô nàng đã bắt đầu phiên dịch lại nội dung trên tấm khăn:

“Đây là di ngôn của chủ nhân ngôi mộ, bên dưới có nói cô ta Triệu tên Cơ, là một vị đạo cô thời nhà Minh. Khi đó, cô ta rất nổi tiếng, không chỉ hiểu về Kỳ môn độn giáp và Âm dương Ngũ hành mà còn có dung mạo quốc sắc thiên hương. Song chỗ lợi hại nhất của cô ta không phải là ở đó, vì cô ta còn có một bản lĩnh khác mà người thường không thể nào so sánh được, đó chính là thấu hiểu thiên cơ, có thể biết được tương lai quá khứ, bất kể nơi nào có chuyện lớn xảy ra cô ta cũng đều đoán trước được cả. Vì nguyên nhân này, cô ta được người ta coi là thiên tiên hạ phàm, từ đó liền có biệt hiệu Thiên Cơ tiên tử.

Khi đó, Nguyên Lương Vương đang đối kháng với triều đình, tuy binh bại như núi đổ nhưng hấn vẫn không cam lòng đầu hàng, liền bỏ chạy vào trong núi sâu, trên đường đi đã phát hiện ra một ngôi mộ cổ cực lớn. Nguyên Lương Vương vốn là một chuyên gia trộm mộ, vừa nhìn đã biết ngôi mộ cổ này không hề đơn giản, liền nổi tính xấu, sai người đào mộ lên. Nhưng trong ngôi mộ cổ đó lại chẳng có thứ gì ngoài bốn bức tượng đá, lần lượt là thần thú bốn phương(*), mà chính giữa bốn con thần thú còn có một cái bệ đá, bên trên đặt một chiếc rương đá rất lớn. Nguyên Lương Vương biết bên trong đó ắt là có bảo vật quý giá, bằng không đã chẳng cần thần thú bốn phương trông coi, liền sai người khiêng rương đá ra ngoài.

(*) Thần thú bốn phương theo văn hóa của Trung Quốc và Nhật Bản là bốn con thần thú cai quản bốn phương tức là đông Thanh Long, tây Bạch Hổ, nam Chu Tước, bắc Huyền Vũ.

Sau khi mở rương đá, chỉ thấy bên trong có một chiếc tráp pha lê lấp lánh chiếu ra những tia sáng chói mắt. Nguyên Lương Vương cả mừng, biết rằng mình đã đoạt được minh châu. Có điều Nguyên Lương Vương tuy nhận ra vật này song lại không biết cách sử dụng. Lúc này, gã quân sư bên cạnh hấn

liền đề nghị rằng nên đi tìm một cao nhân, như thế có lẽ sẽ phá giải được bí mật này. Mà cao nhân bọn hắn muốn tìm không phải ai khác, chính là Triệu Cơ.

Triệu Cơ tuy cũng biết một ít phép thuật, có điều đối phương người đông thể mạng, sau một phen giao chiến rốt cuộc đã bị bắt sống rồi đưa có chỗ Lương Vương. Lương Vương nhìn thấy cô ta bèn hỏi, nghe nói cô biết dự đoán tương lai, vậy có tính được mình có kiếp nạn ngày hôm nay không? Triệu Cơ nói là tính được nhưng như thế không có nghĩa là sẽ tránh được, vì mọi việc đã được trời cao an bài sẵn cả rồi. Lương Vương không tin, lại hỏi, cô có biết hôm nay ta bắt cô đến đây là vì việc gì không? Triệu Cơ đáp, là vì một món bảo vật. Lương Vương cả kinh, biết là người này không đơn giản, bèn yêu cầu Triệu Cơ nói cho mình nghe phải làm thế nào mới có thể sử dụng thần lực của tráp pha lê và dạ minh châu.

Triệu Cơ biết Lương Vương không phải là người tốt, bèn trực tiếp cự tuyệt hắn. Lương Vương cả giận, thiếu chút nữa đã giết chết Triệu Cơ, nhưng sau đó lại thấy đối phương dung mạo xuất chúng, bèn nhủ thầm chi bằng hãy cưới đối phương làm vợ, như thế chẳng phải sẽ giải quyết được mọi vấn đề ư? Sau đó Lương Vương liền cho giam lỏng Triệu Cơ, thường xuyên đến thăm, đồng thời nói ra ý đồ của mình. Thoạt tiên, Triệu Cơ kiên quyết không chịu đồng ý yêu cầu của Lương Vương, thà chết cũng không khuất phục. Lương Vương thấy thế thì cũng không bức ép nữa, chỉ âm thầm chờ đợi thời cơ. Mấy tháng sau, Lương Vương trốn đến một khe núi...”

Vương Tiên Dao nhìn chúng tôi, nói: “Chuyện xảy ra sau đó chắc mọi người cũng rõ cả rồi, tớ bỏ qua đoạn này luôn nhé! Về sau, Lương Vương tìm được phép trường sinh bất lão, bèn lợi dụng thứ này để dụ dỗ Triệu Cơ. Khi đó, Triệu Cơ đã bị hắn giam lỏng hơn ba năm, mà lòng người dù gì cũng phải có lúc biến đổi, huống chi thứ được đặt ra trước mặt còn là phép trường sinh bất lão. Trên đời làm gì có cô gái nào không muốn mình giữ mãi được dung mạo thanh xuân, thế là Triệu Cơ đã đồng ý với yêu cầu của Lương Vương, kể từ đó, Lương Vương liền biết cách điều khiển dạ minh châu và tráp pha lê.”

Nghe đến đây, tôi không tìm được thâm nghĩ, phải chăng các cô gái trên đời này đều coi trọng dung mạo của mình hơn tất cả những thứ khác? Có điều nói đi cũng phải nói lại, một người đã bị giam lỏng hơn ba năm chắc chắn là vô cùng cô độc, trong tình huống bị dụ dỗ như thế, đồng ý với yêu cầu của đối phương cũng không phải chuyện gì quá khó hiểu, bởi lẽ có ai không muốn được trường sinh bất lão cơ chứ? Có ai không muốn được tự do? Triệu Cơ đương nhiên không phải là ngoại lệ. Tôi bèn giục Vương Tiên Dao: “Vậy sau đó thì sao?”

Vương Tiên Dao dường như đang thương thay cho Triệu Cơ, một cô gái xinh đẹp như thế mà lại rơi vào cảnh này, há chẳng phải là rất thê thảm ư? Sau một hồi cảm khái, Vương Tiên Dao lại nói tiếp: “Về sao, Triệu Cơ có được hành cung của riêng mình dưới lòng đất. Có điều Nguyên Lương Vương sợ cô ta bỏ trốn nên phái rất nhiều binh lính canh gác bên ngoài, đồng thời còn cho nuôi một loài quái thú ở gần đó. Tớ nghĩ đó chính là những con quái thú trông như cá sấu mà chúng ta từng gặp. Cho nên, Triệu Cơ tuy đã được trường sinh bất lão nhưng vẫn bị giam cầm. Cô ta cảm thấy cực kỳ cô đơn, chẳng hề vui vẻ, còn phải sống những tháng ngày dài đằng đẵng trong thế giới tối tăm không thấy ánh sáng mặt trời này. Dần dần, cô ta cảm thấy sinh mệnh của mình đã hoàn toàn không còn ý nghĩa, không cần thiết phải tồn tại nữa.

Vừa hay có một ngày, Nguyên Lương Vương vốn thèm khát sắc đẹp của Triệu Cơ đã lâu không nhìn nổi nữa, muốn dùng vũ lực ép Triệu Cơ phải là vợ mình. Triệu Cơ tất nhiên là không chịu, nhưng Nguyên Lương Vương khi đó đã có thần lực của tráp pha lê và dạ minh châu, cô ta không làm gì được hấn, thế là liền nghĩ tới cái chết. Cô ta lừa gạt Nguyên Lương Vương, nói là phải được mai mối cưới hỏi hoàng đế rồi mới có thể hành lễ phu thê. Nguyên Lương Vương lập tức đồng ý, ngay trong ngày hôm đó đã cho trang hoàng hành cung của Triệu Cơ thành nơi động phòng, đồng thời sai người ra ngoài mua đồ hỷ về để Triệu Cơ mặc. Còn Triệu Cơ trước khi chết đã bói một quẻ, tính ra được sáu trăm năm sau sẽ có ba người có duyên tiến vào trong địa cung. Bọn họ phải trải qua rất nhiều thử thách, cuối cùng thì đến được hành cung này, đồng thời phát hiện ra những bí mật mà cô ta để lại. Ba

người đó chính là khắc tinh của tráp pha lê và dạ minh châu, Lương Vương cuối cùng sẽ phải chết trong tay bọn họ. Triệu Cơ còn nói, vì sợ Lương Vương phát hiện ra bí mật này nên đã dùng một loại mực đặc biệt để viết. Khi vừa mới viết lên, các con chữ đều vô hình, phải mười ngày sau mới hiện ra. Cô ta hy vọng những người có duyên sau khi xem xong những dòng chữ này hãy tới chỗ bàn trang điểm, ở đó có mấy bức tranh, xem xong tranh sẽ biết được việc sắp xảy ra trong tương lai. Nội dung trên này chỉ có vậy thôi, hết rồi.”

Tôn Kim Nguyên đón lấy chiếc khăn đỏ trùm đầu từ trong tay Vương Tiên Dao, sau khi xem qua một chút thì không tìm được tò mò hỏi: “Tiên Dao trên này chỉ có hơn trăm chữ thôi, sao cậu dịch ra được nhiều thế? Có nhầm lẫn gì không vậy?”

Vương Tiên Dao giải thích: “Chuyện này không có gì lạ cả, vì chữ trên này được viết theo thể văn ngôn(*), thoạt nhìn thì chỉ có hơn trăm chữ nhưng dịch ra thì lại là một câu chuyện hoàn chỉnh. Bởi lẽ trong văn ngôn, nhiều khi chỉ có vài ba chữ song nội dung thì lại rất dài, chẳng hạn như đoạn Lương Vương dùng vũ lực đòi cưới Triệu Cơ làm vợ, Triệu Cơ chỉ dùng có mười mấy chữ để miêu tả thôi, cho nên cậu không cần hoài nghi là tớ đã dịch bậy đâu.”

(*) Văn ngôn hay còn gọi là Hán Văn, là một thể ngữ văn cổ đại của Teung Quốc dùng trong sách vở kinh điển truyền thống. Loại văn này dùng ngữ pháp à từ vựng cổ xưa, nay đã bị đào thải và thay thế bằng ngữ văn hiện đại, tức văn bạch thoại ở Trung Quốc.

Anh gầy thì tỏ ra hết sức kinh ngạc, nói: “Cô gái tên Triệu Cơ này quả nhiên là một cao nhân, nói cô ta có thể dự đoán tương lai hoàn toàn không sai chút nào. Tôi nghĩ ba cô cậu chính là ba người có duyên mà cô ta đã nói tới đây!”

Vương Tiên Dao khẽ gật đầu, nói: “Có lẽ là vậy. Nhưng vừa rồi tôi đã xem xét rất kĩ ở chỗ chiếc bàn trang điểm đó nhưng chẳng nhìn thấy bức tranh nào. Liệu có khi nào Lương Vương đã phát hiện ra những bức tranh đó

và hủy chúng đi rồi không?”

Anh gầy nói: “Chuyện này thì ai mà biết được, có điều chúng ta vẫn nên qua đó xem thử, chưa biết chừng lại có chỗ nào đó bị chúng ta bỏ sót.”

Đi tới chỗ chiếc bàn trang điểm đó, tôi chăm chú quan sát một lát, thấy nó được tạc thành từ một khối cẩm thạch trắng, kích thước gần tương đương với một chiếc bàn máy tính bình thường, bên trên có đặt một chiếc gương đồng, ngoài ra còn có mấy hộp phấn son. Nhìn bề ngoài, chiếc bàn trang điểm này bóng loáng như gương, ngay đến một vết xước cũng chẳng có, càng đừng nói gì đến các bức tranh. Tôn Kim Nguyên nói: “Chiếc bàn trang điểm này tôi đã xem kỹ từ trên xuống dưới rồi, đâu có nhìn thấy bức tranh nào đâu.”

Anh gầy nói: “Cậu đừng nôn nóng, nếu mấy bức tranh ấy dễ tìm như vậy thì chỉ e sớm đã bị Nguyên Lương Vương phá hủy rồi. Tôi nghĩ có lẽ chúng được giấu ở một nơi kín đáo nào đó, chỉ cần chúng ta cẩn thận quan sát là sẽ tìm được thôi.”

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 46: Bốn Bức Tranh

Type: Lê Ngân

Lời của anh gầy cực kỳ có lý, thế là chúng tôi lại tiếp tục cẩn thận tìm kiếm thêm lần nữa, không bỏ sót bất cứ chỗ nào. Lần này, ngay đến các vật phẩm để trên bàn cũng được tôi và Tôn Kim Nguyên lấy ra kiểm tra toàn bộ nhưng vẫn chẳng phát hiện ra điều gì. Chỉ có anh gầy vẫn còn đứng đó quan sát bề mặt của bàn trang điểm, bộ dạng cực kỳ tập trung, cứ như đang giám định một món đồ cổ vậy, bàn tay thỉnh thoảng lại đưa ra vuốt ve, cứ liên tục như vậy mười mấy lần mới dừng lại.

Anh gầy nhíu chặt đôi mày, sau khi suy nghĩ liền xoay người nói với Tôn Kim Nguyên: “Đưa thanh đao cổ kia cho tôi.”

Tôn Kim Nguyên đang đứng đó hút thuốc, nghe vậy liền tò mò hỏi: “Anh định làm gì vậy?”

“Cậu cứ đưa đây là được rồi.” Anh gầy thúc giục, xem chừng vừa có phát hiện gì đó.

Tôn Kim Nguyên rút thanh đao cổ từ bên hông ra, đưa cho anh gầy, hỏi tiếp: “Có phát hiện gì sao?”

Anh gầy khẽ gật đầu, sau khi đón lấy thanh đao cổ liền chăm chú quan sát bề mặt bàn trang điểm thêm một chút, sau đó đột nhiên dùng sống đao đập một cái vào mép bàn. Anh ta dùng sức cực mạnh, cả chiếc bàn trang điểm rung lên một hồi, sau đó, trên bề mặt xuất hiện một vết nứt nhỏ. Thế rồi cứ như là phép ảo thuật vậy, vết nứt đó nhanh chóng lan rộng ra, cuối cùng trông chẳng khác nào mạng nhện. Tôi nghĩ chắc không phải anh gầy mới đập một cái mà chiếc bàn trang điểm này đã chuẩn bị vỡ vụn ra đấy chứ?

Lúc này, anh gầy lại chột nở một nụ cười mỉm, khẽ gật đầu, lẩm bẩm:

“Hóa ra đúng là như vậy.”

Tôn Kim Nguyên thấy anh gầy đã phá hỏng chiếc bàn có giấu những bức tranh, rồi lại còn ở đó mà cười đắc chí, bèn không kìm được buồn bực hỏi: “Anh có ý gì vậy? Lẽ nào mấy bức tranh đó được giấu trong đá hay sao? Anh đừng có phá hoại linh tinh đấy nhé!”

Hành động của anh gầy khiến cho chúng tôi hết sức bất mãn, nhưng anh ta vẫn thản nhiên nói: “Các cô cậu nhìn cho kỹ đây.” Dứt lời liền đưa tay phủi nhẹ mấy cái trên mặt bàn trang điểm, có điều lần này, anh ta không dùng sức mạnh như vừa rồi.

Chờ sau khi anh ta làm xong xuôi tất cả, chúng tôi ngạc nhiên phát hiện chiếc bàn trang điểm đó hóa ra không hề bị nứt, các vết trông như vết nứt kia chẳng qua là đường nét của những bức tranh mà thôi, lúc này, trên mặt bàn đã xuất hiện bốn bức tranh hoàn chỉnh. Tuy trình độ của người khắc tranh rất bình thường, song vẫn có thể khiến người ta vừa nhìn đã hiểu được nội dung. Tôi rất kinh ngạc, không biết anh gầy làm sao lại có thể phát hiện ra bí mật này, bèn hỏi: “Sao anh lại phát hiện ra bí mật này vậy?”

Anh gầy cười, nói: “Kỳ thực, truyện tương tự thế này tôi từng được gặp một lần trong một ngôi mộ cổ thời Đường rồi. Nguyên lý đơn giản thôi, sau khi các bức tranh được khắc xong, tác giả sẽ dùng một loại bột thạch cao màu trắng trộn đều với nước, sau đó trét vào các chỗ lồi lõm trên bức tranh, chờ thạch cao khô lại thì sẽ dùng một thứ gì đó tương tự như giấy ráp để đánh bóng. Khiến bề mặt của thạch cao và bàn đá trở nên giống hệt nhau, từ đó tạo ra hiệu quả che giấu rất tốt, người không biết thì không thể phát hiện ra bí mật ẩn giấu bên trong. Nếu không vì trước đây tôi từng gặp chuyện tương tự thì hôm nay chúng ta có lẽ đã bị thiết kế cón con này lừa gạt mất rồi, thực không thể không nói Triệu Cơ quả là tâm tư tinh tế.”

Thiết kế cón con? Thế này mà chỉ được coi là thiết kế cón con thôi ư? Vào thời cổ đại mà lại có người có thể nghĩ ra loại thiết kế thế này, thực là khiến tôi quá kinh ngạc. Nếu không có anh gầy ở đây, chắc tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao dù có nghĩ nát óc cũng chẳng thể phát hiện ra bí

mặt này.

Tôn Kim Nguyên cất lời cảm khái: “Xem ra trí tuệ của người cổ đại tuyệt đối không thua kém người hiện đại chúng ta. Bọn họ chỉ thua kém chúng ta về trình độ khoa học kỹ thuật mà thôi. Tôi thật khâm phục người nghĩ ra thiết kế này, ông ta nhất định là rất rành về cơ quan.”

Sau một phen tán thán, chúng tôi đã lại đổ dồn ánh mắt về phía chiếc bàn đá kia, bắt đầu quan sát các bức tranh. Nội dung trên các bức tranh đều rất dễ hiểu:

Bức thứ nhất vẽ ba người, bọn họ đều đeo ba lô sau lưng, một người trong số đó là nữ, mái tóc được buộc theo kiểu sừng dê. Phía trước mặt bọn họ thì có mấy ngọn núi lớn, trong đó ngọn ở chính giữa cao nhất, nổi trội hơn hẳn so với các ngọn núi xung quanh.

Trên bức tranh thứ hai thì có rất nhiều người, mà ba người đeo ba lô trong bức tranh thứ nhất cũng có mặt, nhưng bên cạnh bọn họ lại xuất hiện thêm một người nữa. Người này vừa cao vừa gầy, nhưng vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, trên người không đeo ba lô, song trên tay thì lại cầm một thanh đao cong, đang giao chiến với đám người ăn vận theo lối binh lính.

Trong bức tranh thứ ba có bốn người, chính là người gầy kia cùng với hai nam một nữ trong bức tranh đầu. Bọn họ cùng ở trong một gian phòng, có điều mỗi người lại đứng ở một hướng, nhìn bộ dạng của bọn họ thì hình như đang tìm kiếm thứ gì đó trong phòng.

Bức tranh thứ tư thì có chút kỳ lạ, bên trên vẫn là bốn người vừa rồi, bọn họ đang ở trong một gian phòng khác, so với gian phòng ở bức tranh thứ ba thì rõ ràng là nhỏ hơn rất nhiều. Ngoài ra, bên cạnh cửa của gian phòng đó dường như còn có một bóng người trông khá mờ đang nhìn về phía bốn người kia, trên tay cầm một thứ gì đó. Không biết là Triệu Cơ có tình khắc người này lơ mờ như thế hay là khi khắc đến chỗ này thì cô ta dùng sức không đủ, tóm lại bóng người ấy trông rất mơ hồ, ngay đến khuôn mặt cũng chẳng thể nhìn rõ, chỉ có thể thấy được loáng thoáng những đường nét của

một con người, cho nên tôi mới nói rằng đó là một bóng người.

Sau khi xem xong bốn bức tranh này, tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thâm khâm phục tài tiên tri của Triệu Cơ. Vương Tiên Dao nói: “Rất rõ ràng, nhân vật trong bốn bức tranh này chính là bốn người chúng ta, bởi lẽ nội dung trong ba bức tranh đầu tiên đều là những chuyện mà chúng ta vừa phải trải qua cách đây chưa lâu, hơn nữa tướng mạo của mỗi người đều được khắc họa rất riêng biệt. Người vừa cao vừa gầy kia chính là tiên bối, người phụ nữ duy nhất thì đương nhiên là tôi rồi, còn người dáng cao, không béo không gầy kia chính là Vân Sơn, Kim Nguyên thì là người còn lại.”

Kỳ thực ngay từ khi nhìn thấy bức tranh đầu tiên, tôi đã biết được các nhân vật bên trong đó là ai rồi. Chẳng bởi điều gì khác, chỉ từ trang phục của các nhân vật trong tranh là đã có thể nhìn ra phần nào. Người thời cổ đại làm gì có loại áo cộc thế kia chứ, đó rõ ràng là thứ mà chỉ người hiện đại mới có, huống chi bọn họ còn đeo ba lô nữa.

Nội dung trong ba bức tranh đầu tiên đều là chuyện mà chúng tôi từng trải qua, còn nội dung trong bức tranh thứ tư, rất hiển nhiên, là chuyện mà chúng tôi sắp gặp phải trong tương lai. Tôi đưa mắt qua nhìn Tôn Kim Nguyên, trầm giọng nói: “Nội dung trong bức tranh đầu tiên đã rất rõ ràng, chính là tình cảnh khi ba người chúng ta tới Đại Hạp Cốc. Cậu nhìn ngọn núi kia đi, chính là ngọn chính của núi Lương Vương. Còn bức tranh thứ hai cũng rất dễ hiểu, địa điểm chính là nơi Lương Vương cất giấu bảo vật, còn anh gầy thì đang cầm thanh đao cổ giao chiến với đối phương. Nội dung trong bức tranh thứ ba cũng rất đơn giản, địa điểm chính là gian phòng đá này, lúc đó chúng ta đang ở trong phòng tìm kiếm cơ quan để rời khỏi đây.

Triệu Cơ quả nhiên có phải tiên đoán siêu phàm, nhưng nội dung trong bức tranh thứ tư rốt cuộc là gì đây? Rất hiển nhiên, trọng điểm cần quan tâm đến là bóng người mơ hồ kia, nhưng người đó là ai chứ?”

Nhìn vào bức tranh cuối cùng, anh gầy tỏ ra hết sức kinh ngạc, chẳng biết có phải là vì đã nghĩ ra điều gì đó đặc biệt hay không. Anh ta nói: “Tôi nghĩ, chỉ khi nào chúng ta trải qua rồi thì mới có thể biết được nội dung trong bức

tranh thứ tư này.”

Tôn Kim Nguyên không ngừng lẩm bẩm hai chữ “cái bóng”, hình như đã nhớ ra một điều cực kỳ quan trọng, rồi đột nhiên cậu ta biến hẳn sắc mặt, nói: “Bóng người mơ hồ đó liệu có phải chính là kẻ đã ném trái nỏ về phía chúng ta hay không? Nếu thật sự là vậy, phải chăng tiếp theo đây, chúng ta sẽ gặp lại hắn? Có điều như thế cũng tốt, tớ đang muốn xem xem kẻ định hại chúng ta đó rốt cuộc là thần thánh phương nào. Nếu hắn không thể đưa ra một lời giải thích rõ ràng cho việc mà hắn đã làm lúc trước, lão Tôn tớ đây nhất định phải lấy mạng hắn mới được, hừ!”

Kẻ định hại chúng tôi không chỉ cực kì cẩn thận, hơn nữa ra tay còn vô cùng tàn độc, nếu tiếp theo đây chúng tôi gặp phải hắn, vậy thì phải hết sức cẩn thận mới được, bằng không sẽ rất dễ bị thua thiệt trong tay hắn. Có điều những việc mà hắn làm rốt cuộc là vì mục đích gì đây? Tại sao hắn phải làm như vậy? Tôi nghĩ chuyện này tuyệt đối không đơn giản, mà trong bốn bức tranh dự đoán tương lai của Triệu Cơ đã có một bức nhắc tới hắn, vậy thì chúng tôi cũng là một nhân vật hết sức quan trọng.

“Tạm thời đừng quan tâm đến mấy chuyện đó vội, mau lại đây xem này. Ở đây còn có mấy chữ nữa, có lẽ là lời nhắc nhở của Triệu Cơ với chúng ta đấy.” Không biết tự bao giờ, sự chú ý của anh gầy đã quay trở lại bàn trang điểm. Lúc này, anh ta đang vừa nói vừa vẫy tay gọi chúng tôi.

Chúng tôi đi qua đó xem thử, thấy ở góc dưới bên phải của bức tranh thứ tư quả nhiên có khắc mấy chữ nhỏ. Ban đầu, sự chú ý của chúng tôi đều đổ dồn vào bốn bức tranh kia, thành ra không quan tâm tới những nơi khác, nếu không nhờ có anh gầy tinh ý, chắc chúng tôi đã bỏ sót mất chỗ này rồi.

Anh gầy tuy đã lật đầu nhiều năm, song sự nghiên cứu đối với chữ nghĩa thời cổ đại thì lại chẳng hơn chúng tôi là mấy, do đó trách nhiệm phiên dịch vẫn phải trông cậy vào Vương Tiên Dao. Có điều đây cũng là chuyện thường tình, các chuyên gia lật đầu chủ yếu chỉ quan tâm đây là mộ của triều đại nào, bên trong mai táng ai, liệu có chạp bẫy gì hay không, còn về các chữ cổ rườm rà đó, nói thực lòng, có mộ cổ của triều đại nào mà bọn họ không đi

trộm, nếu đi nghiên cứu về chữ nghĩa thì há chẳng phải cần nghiên cứu chữ của tất cả triều đại hay sao? Việc này thật là quá mất thời gian, chắc trên đời này chẳng có ai lại đi làm vậy.

Vương Tiên Dao tự trách: “Đúng thế, sao tớ lại không nghĩ tới bức tượng gỗ này nhỉ? Thứ mà Triệu Cơ cầm trong tay chẳng phải chính là một chiếc gậy như ý sao?”

Rốt cuộc đã phá giải được câu đố sáu chữ này, mấy người chúng tôi vô cùng mừng rỡ, ai nấy đều nở một nụ cười tươi như hoa. Anh gầy sợ chúng tôi vui quá sinh buồn, bèn nhắc nhở: “Được rồi, tôi phải khởi động cơ quan đây. Đề phòng bất trắc, các cô cậu hãy lùi lại phía sau đi.”

Chúng tôi làm theo ý của anh gầy, lùi về phía sau liền mấy bước, nhìn bức tượng gỗ đỏ sậm kia từ xa. Anh gầy tập trung tinh thần, giơ cao hai tay, cầm lấy chiếc gậy như ý trong tay bức tượng gỗ kia. Hai tay anh gầy cùng nắm chặt gậy như ý, nhẹ nhàng đẩy lên trên, thế rồi ngay sau đó, bức tường trước mặt chúng tôi rung lên một chập, trên tường mở ra một ô cửa ngòm, chúng tôi nhìn thấy thế thì không kìm được vô cùng kích động.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 47: Cơ Quan

Type: Trthuy

Anh gầy nói chúng tôi đã bị đói suốt một ngày trời rồi, cần phải mau chóng rời khỏi nơi này, không thể chậm trễ thêm nữa, rồi anh ta liền đi trước mở đường, tiến vào bên trong ô cửa ngâm kia, mấy người chúng tôi lần lượt theo sát phía sau.

Phía sau cánh cửa ngâm là một dãy cầu thang đá vươn dài lên phía trên, bên trong bám đầy mạng nhện, trên mặt đất bụi bặm phủ đầy, chắc hẳn đã rất lâu rồi chưa có người nào lui tới. Anh gầy dùng thanh đao gỗ gạt đám mạng nhện trước mặt ra, đồng thời nhắc nhở chúng tôi: “Nhện trong mộ cổ thường rất độc, các cô cậu nhớ phải cẩn thận, cố gắng đừng đi sát vào tường nhé!”

Được anh gầy nhắc nhở như vậy, tôi bỗng lại nhớ tới một việc, đó là lần trước Vương Tiên Dao từng bị con gì đó đốt vào đầu gối một cái, sau đó thì trúng phải kịch độc, liệu đó có phải là nhện không nhỉ?

Dãy cầu thang đá chạy dài lên phía trên hơn hai mươi mét, sau đó liền biến thành đất bằng. Đi lên xem thử, chúng tôi phát hiện nơi này hóa ra là một cái hang, hơn nữa còn rất ẩm thấp, mùi bùn đất cực kỳ nồng đậm, mang tới cho người ta cảm giác vô cùng ngọt ngào. Tôn Kim Nguyên nói với tôi: “Vân Sơn, hình như chúng ta đã từng tới nơi này rồi thì phải?”

“Vậy ư?” Tôi vốn không nhớ lắm, nhưng nghe Tôn Kim Nguyên nhắc nhở như vậy thì liền thấy nơi này hình như khá quen thuộc.

Tôn Kim Nguyên thấy tôi còn chưa nhớ ra, bèn nhắc thêm: “Cậu còn nhớ cái hang mà chúng ta đã rơi xuống mười lăm năm trước không?”

Chuyện cười, tôi thậm chí nghĩ, dù có quên cậu thì cũng không thể nào quên được tao ngộ lần đó, dù đã mười mấy năm trôi qua nhưng ấn tượng vẫn

vô cùng sâu sắc. Tôi bèn nói: “Nhớ chứ, vậy thì sao?”

“Thế có còn nhớ cái tổ chim đó không? Nơi đó cũng là một cái hang, kích thước gần giống thế này, hơn nữa bên trong cũng có mùi bùn đất rất đậm, chúng ta còn từng giết rắn ở đó nữa, cho nên tớ có ấn tượng rất sâu sắc về nơi đó.” Tôn Kim Nguyên nói tới đây thì trên mặt liền lộ ra một tia cảnh giác, sau đó mới nói tiếp: “Liệu có khi nào nơi đây cũng có loại rắn khổng lồ đó không nhỉ?”

Cẩn thận nhớ lại một chút, tôi phát hiện quả đúng như lời Tôn Kim Nguyên nói, cái hang này có mấy phần giống với cái hang có tổ chim kia. Rồi tôi nói: “Phỉ phui cái mồm của cậu đi, nói thực lòng, tôi sợ nhất là cái mồm thôi hoặc của cậu đấy, nói cái gì là cái đó tới ngay.”

Vương Tiên Dao quan sát quy mô của hang động này một chút, rồi nghiêm túc nói tới chúng tôi: “Nơi này quả thực rất giống với cái hang động trước kia, có điều tớ nghĩ ở đây không có loài rắn khổng lồ đó đâu. Các cậu thử nghĩ mà xem, nếu ở đây thường xuyên có rắn lớn qua lại, vậy thì chỗ mạng nhện mà chúng ta nhìn thấy khi này sẽ chẳng được nguyên vẹn như thế.”

Hang động này không dài lắm, sau khi đi chừng hơn mười phút, chúng tôi liền nhìn thấy cửa ra, Đi vào đó xem thử, hóa ra trước mặt là một đường hầm, có điều so với đường hầm mà chúng tôi đã qua trước đó thì rộng hơn nhiều, dù có mười mấy người sắp thành hàng ngang mà đi cũng không có vấn đề gì. Dưới sự dẫn dắt của anh gầy, chúng tôi đi thẳng vào trong đường hầm đó.

Đi được nửa đường, chúng tôi chợt nghe thấy có những tiếng động lớn vang lên, dường như có cơ quan nào đó vừa được phát động. Ngay sau đó, anh gầy liền kêu to một tiếng “cẩn thận”, bảo chúng tôi lập tức lùi lại phía sau. Nhưng đã muộn, từ trong những khe nứt ở hai bức tường hai bên phải trái bay ra rất nhiều lưỡi đao hình trăng khuyết, bên trên lấp lánh những tia sáng lạnh băng, cực kỳ sắc bén. Đối mặt với một phen biến cố thế này, chúng tôi làm sao kịp phản ứng, tất cả đành lặn người xuống đất rồi lùi về

phía sau, không ai dám tùy tiện tiến thêm bước nào nữa. Lúc này, trên người chúng tôi đều đã xuất hiện vô số vết thương, nhưng may mà không ai bị những lưỡi đao đó cắm vào người, bằng không đã biến thành con nhím rồi.

Tôn Kim Nguyên tức tối mắng lớn: “Khôn kiếp, sao đang yên đang lành mà ở đây lại xuất hiện cơ quan phi đao như vậy? Lẽ nào chúng ta đã đi vào cửa Tử?”

Anh gầy khẽ lắc đầu, nói: “Nơi này có lẽ không phải là cửa Tử, bằng không cơ quan sẽ không chỉ đơn giản như gì không? Nếu không thì để tôi nói cho cậu biết, đã gọi là cửa Tử thì bên trong đó chỉ có sự chết chóc mà thôi, người xông vào tuyệt đối không có cơ hội sống sót. Trong khi đó, cơ quan trước mắt chủ yếu chỉ có tác dụng phòng ngự, nếu cẩn thận ứng phó thì chẳng khó gì để vượt qua, điều mấu chốt là không được đụng vào các cơ quan ngầm dưới đất.”

Mặt đất được lát toàn bộ bằng những viên gạch xanh cỡ lớn, hơn nữa con đường này lại dài tới ba chục mét có dư, không ai biết viên gạch nào giấu cơ quan. Tôi bèn hỏi anh gầy: “Làm sao để tránh khỏi các cơ quan đó đây? Trên mặt đất có nhiều gạch quá, chẳng ai có thể khẳng định viên nào có vấn đề, viên nào không cả, chẳng lẽ chúng ta phải thử từng viên một ư?”

Vương Tiên Dao lập tức phản đối: “Tuyệt đối không thể thử được, việc đó nguy hiểm lắm, sơ sẩy một chút là mất mạng ngay đấy!”

Vấn đề này thực sự khá nghiêm trọng, trong số bốn người, bất kể là ai đi mạo hiểm chúng tôi cũng đều không đồng ý, bởi vì tôn chỉ của chúng tôi bây giờ là không để ai bị thương thêm nữa. Anh gầy đột nhiên nói: “Có cách rồi. Dưới một số viên gạch đúng là có cơ quan, nhưng cần phải có một trọng lượng nhất định đè lên thì cơ quan đó mới có thể phát động. Nói cách khác, khi trọng lượng không đủ, các viên gạch có vấn đề sẽ không lún xuống, như thế cơ quan sẽ không thể nào phát động được.”

Đúng thế, tình huống bây giờ chính là như vậy, song điều mấu chốt là chúng tôi không biết những viên gạch nào có vấn đề, cho nên không thể

tránh được. Nhưng anh gầy vừa mới nói là “có cách rồi”, phải chăng anh ta đã nghĩ được biện pháp gì đó? Tôi hỏi: “Anh có cách ư? Cơ quan này không phải chuyện đùa đâu, cần phải phân tích cho kỹ trước đã rồi mới có thể đi thử được, bằng không thì nguy hiểm lắm.”

Anh gầy khẽ gật đầu, ngậm nói là anh ta hiểu ý của tôi, sau đó liền giải thích: “Cách mà tôi nói có lẽ là khả thi đấy. Cậu thử nghĩ xem, nếu những viên gạch có vấn đề cần phải có trọng lượng hai mươi lăm cân mới có thể lún xuống, vậy trọng lượng mười lăm cân thì sao? Phải chăng là không đạt tới yêu cầu để phát động cơ quan? Nếu đúng là như vậy, cách của tôi thực sự có thể dùng được đấy”.

Tác dụng chủ yếu của cơ quan này là để phòng người ngoài tiến vào, cho nên yêu cầu để các viên gạch có giấu cơ quan lún xuống có lẽ là thể trọng bình thường của một người. Nếu hạ yêu cầu xuống quá thấp, chẳng hạn như chỉ cần mười lăm cân đã có thể khiến viên gạch có vấn đề lún xuống, như vậy cần phải có độ chuẩn xác khá cao trong khi chế tạo cơ quan, tin rằng trình độ của người thời cổ còn chưa phát triển tới mức ấy.

Chúng tôi liền xác định trọng lượng để phát động cơ quan vào khoảng năm mươi cân, nhưng để cho chắc chắn thì tính rằng có lẽ trọng lượng trên hai mươi lăm cân đã có thể khiến cơ quan phát động rồi. Nhưng như thế thì sao chứ? Trong số bốn người chúng tôi, có ai mà lại nhẹ hơn hai mươi lăm cân ư? Đáp án rõ ràng là không rồi.

Nhưng anh gầy lại nói là anh ta có cách, tôi thật sự rất ngạc nhiên, lẽ nào bốn người chúng tôi có thể mọc cánh mà bay qua chỗ này? Thế rồi ba chúng tôi không kìm được đồng thanh hỏi: “Anh có cách gì vậy?”

Anh gầy nói: “Nếu trọng lượng trên hai mươi lăm cân mới có thể phát động cơ quan, vậy thì trọng lượng dưới hai mươi lăm cân hẳn là không có vấn đề gì rồi. Do đó, tôi nghĩ ra một cách rất đơn giản. Đó là chúng ta hãy nằm ngang xuống đất là lặn đi dọc theo những viên gạch, như vậy trọng lượng cơ thể của chúng ta sẽ được chia ra thành nhiều phần. Tôi xem thử rồi, mỗi viên gạch ở đây dài rộng đều vào khoảng bốn mươi centimet, nếu chúng

ta nằm xuống mà lăn, thân thể sẽ đồng thời tiếp xúc với bốn viên gạch, cứ chia bình quân ra thì mỗi viên gạch sẽ chỉ phải chịu trọng lượng dưới hai mươi cân thôi, như thế chẳng phải chúng ta sẽ có thể vượt qua cửa ải này sao?”

Cách này quả thực không nằm trong phạm vi suy nghĩ của chúng tôi, bởi lẽ tiềm thức nói với chúng tôi rằng, trên mặt đất phía trước có cơ quan, chúng tôi không thể chạm vào đó được, bằng không cơ quan sẽ phát động.

Gặp lúc nguy cấp mà vẫn bình tĩnh không bối rối, đây chính là ưu điểm lớn nhất của anh gầy, lại cộng thêm thân thủ phi phàm của anh ta nữa, rõ ràng là đã có đủ mọi tiêu chuẩn của một cao nhân, điều này khiến tôi không thể không khâm phục.

Sau một phen bàn bạc, bốn người chúng tôi nhất trí cho rằng cách của anh gầy có thể thực hiện được, mà đây cũng là cách khả thi nhất hiện giờ. Để cho chắc chắn, anh gầy nói người đầu tiên thử nghiệm nên là Vương Tiên Dao, không vì điều gì khác, chỉ vì thể trọng của cô nàng nhẹ nhất trong số chúng tôi, nếu cô nàng có thể bình yên qua được, vậy thì chứng tỏ biện pháp của anh gầy thật sự khả thi.

Nhưng chúng tôi vẫn phải có sự chuẩn bị sẵn về tâm lý, vì lẽ như phán đoán của anh gầy không chuẩn xác, vậy Vương Tiên Dao há chẳng phải sẽ vô cùng nguy hiểm ư? Cho nên anh gầy nói chúng tôi còn phải buộc một sợi dây thừng đủ dài vào người Vương Tiên Dao, một khi Vương Tiên Dao nửa đường làm cơ quan phát động thì chúng tôi còn có thể lập tức kéo cô nàng về, từ đó làm giảm mức độ rủi ro xuống thấp nhất.

Dây thừng leo núi thì chúng tôi có, độ dài cũng không thành vấn đề. Tôn Kim Nguyên lập tức lấy từ trong ba lô ra một cuộn dây thừng, sau đó hai người chúng tôi cùng nhau buộc chặt dây thừng vào chỗ thắt lưng của Vương Tiên Dao. Tôn Kim Nguyên làu bàu than vãn: “Ôi, tở từng vào mấy ngôi mộ cổ rồi, tuy bên trong cũng có chút nguy hiểm, song đây là lần đầu tiên tở gặp phải một ngôi mộ cổ như thế này, có rắn khổng lồ, có quái thú, có xác chết biết đi, lại còn có cả lão yêu quái bất tử nữa, căn bản chẳng có chỗ

nào là an toàn hết.”

Vương Tiên Dao giật mạnh sợi dây thừng ở chỗ thắt lưng mấy cái để kiểm tra xem có đủ chắc chắn hay không, sau khi xác định là không có vấn đề gì bèn vỗ vai Tôn Kim Nguyên mấy cái an ủi: “Đừng nghĩ nhiều nữa, đã tới bước này rồi, chúng ta chỉ có thể bình tâm đối mặt mà thôi.”

Anh gầy xưa nay làm việc gì cũng cẩn thận, tuy ba người chúng tôi đều đã kiểm tra và thấy dây thừng đủ chắc chắn rồi, nhưng anh ta vẫn phải tự kiểm tra thêm lần nữa mới yên tâm. Thấy đã không còn vấn đề gì, anh ta lại nói với chúng tôi: “Trong ba lô leo núi của các cô cậu có những thứ gì vậy? Nếu không phải là đồ thiết yếu thì hãy vứt đi, như thế có thể làm giảm trọng lượng của chúng ta đi một chút đấy.”

Ba lô leo núi của tôi chủ yếu là đựng đồ ăn, có điều tất cả những thứ ăn được đều đã bị ăn sạch từ lâu rồi, hiện giờ bên trong đó kỳ thực chỉ còn lại một số loại công cụ cỡ nhỏ, to nhất thì cũng chỉ là một chiếc bếp lò không khói mà thôi. Song những thứ đó mãi đến bây giờ vẫn chưa phát huy được tác dụng, tôi nghĩ có lẽ sau này cũng không cần dùng được nữa, bèn tháo ba lô leo núi xuống vứt sang một bên.

Vương Tiên Dao mở ba lô của mình ra kiểm tra một chút, rồi nói với chúng tôi: “Gậy huỳnh quang vốn mang theo không nhiều, cho nên sớm đã dùng hết. Còn đèn pin bây giờ chiếu sáng cũng yếu lắm, pin dự phòng thì hết mất rồi, có trách pha lê với dạ minh châu trên tay Vân Sơn, mấy cái đèn pin có thể vứt đi được rồi. Song ở đây vẫn còn một chiếc hòm cứu thương khẩn cấp, thứ này tớ muốn giữ lại.” Dứt lời, Vương Tiên Dao liền đem bỏ hết những thứ vô dụng ra ngoài, chỉ để lại chiếc hòm cứu thương khẩn cấp kia.

Anh gầy lại nhìn qua phía Tôn Kim Nguyên, vì bây giờ chỉ còn mỗi cậu ta là đang ngẩn ngơ đứng đó, dường như không định mở ba lô của mình ra để vứt bỏ đồ thừa. Anh gầy nói với cậu ta: “Tại sao cậu còn chưa mở ba lô ra kiểm tra? Lẽ nào các thứ trong ba lô của cậu đều là đồ thiết yếu, nhất định phải dùng đến?”

Khi xuất phát, ba người chúng tôi đã phân phối chi tiết những món đồ mà mỗi người phải mang theo, trong đó đồ ăn, đồ nhóm lửa cùng với một ít công cụ chiếu sáng, đồ phòng ngự thì được giao cho Vương Tiên Dao, Tôn Kim Nguyên thì chuyên trách các món đồ cỡ lớn, chẳng hạn như thang leo núi, dây thừng, xẻng gấp.

Xẻng gấp đã từng được dùng trong lúc đào hầm ở địa lao, sau đó Tôn Kim Nguyên lại lấy nó ra làm vũ khí, cuối cùng thì đánh mất trong quá trình giao chiến với lũ xác chết biết đi. Thang dây đã dùng khi xuống chỗ cắm địa có giấu bảo vật của Lương Vương, song cuối cùng mọi người lại quên cầm theo, do đó cũng chẳng còn. Dây thừng thì vừa được Tôn Kim Nguyên lấy ra để buộc vào thắt lưng của Vương Tiên Dao, vậy nên lúc này lẽ ra trong ba lô của Tôn Kim Nguyên phải chẳng còn thứ gì nữa mới đúng.

Ấy vậy mà chiếc ba lô trên lưng Tôn Kim Nguyên lại căng phồng cả lên, vừa nhìn đã biết là có chứa không ít thứ bên trong, tôi nghĩ gã khốn này mười phần thì có tám, chín là đã tiện tay bỏ không ít đồ tùy táng trong đó rồi. Thấy Tôn Kim Nguyên mãi vẫn không chịu trả lời câu hỏi của anh gầy, tôi liền hỏi giọng thăm dò: “Ba lô của cậu trông nặng quá, bên trong chắc là có đựng không ít đồ đúng không? Mau lấy hết ra đây xem nào, những thứ vô dụng thì cứ vứt đi là được, mang theo chỉ tổ nặng thân chứ có tác dụng gì đâu.”

Tôn Kim Nguyên xóc lại chiếc ba lô leo núi sau lưng, lộ ra vẻ chột dạ nói với tôi: “Không cần đâu, bên trong đó toàn là các công cụ thiết yếu cả, ngoài ra không có gì khác.”

Tôi “ừm” một tiếng, khẽ gật đầu, giả bộ tin lời cậu ta nhưng lại thừa dịp cậu ta sơ ý mà đưa tay kéo chiếc ba lô leo núi trên lưng cậu ta xuống. Tôn Kim Nguyên thấy tôi đột nhiên tập kích, sắc mặt tức thì tái xanh, tức tối nói: “Được lắm, Vân Sơn, không ngờ cậu lại không tin tớ.”

Có quỷ mới tin cậu đấy! Tôi không thèm để ý tới cậu ta, tiếp tục kéo ba lô, song Tôn Kim Nguyên quá khỏe, tôi căn bản không cự lại được. Anh gầy thấy thế thì còn ác hơn tôi, lặng lẽ đi tới trước mặt Tôn Kim Nguyên, đưa hai

tay tới thọc vào hai bên nách cậu ta. Tôn Kim Nguyên buồn quá đành phải buông tay ra, thế là chiếc ba lô ấy đã rơi vào trong tay tôi. Tôi mở ra xem thử, khốn kiếp, bên trong đó toàn là đồ tùy táng, có vàng thỏi, đồ đựng, thậm chí ngay đến mấy hộp đồ trang điểm trên bàn của Triệu Cơ cậu ta cũng không bỏ qua.

Tôi nói với cậu ta: “Tên khốn cậu đúng là xấu tính quá đây, đừng nói là người anh em đây không có nghĩa khí nhé, cậu mau lựa lấy mấy món đồ đáng tiền nhất đi, những thứ khác thì bỏ lại, đừng có tham lam quá kéo mang họa đây.”

Tôn Kim Nguyên vẫn không chịu phục, nói tôi và anh gây hờ nhau bắt nạt cậu ta. Vương Tiên Dao hết sức nôn nóng, bèn nghiêm mặt lại nói với Tôn Kim Nguyên: “Vì tiền, lẽ nào ngay đến tính mạng cậu cũng không cần nữa?”

Tôn Kim Nguyên bấy lâu vẫn luôn độc thân, hơn mười năm trước, nghe nói Vương Tiên Dao đã lấy chồng, cậu ta từng say lúy túy với tôi một phen. Mấy năm sau, nghe nói Vương Tiên Dao đã ly hôn, cậu ta giống như vừa được uống canh thập toàn đại bổ, hưng phấn vô cùng, nhất quyết bám lấy tôi đòi không say không về, bởi cậu ta đã lại có cơ hội được nối tiếp duyên xưa với Vương Tiên Dao. Do đó, cậu ta có thể không nghe lời ai khác, nhưng với Vương Tiên Dao thì luôn răm rắp vâng lời.

Lúc này, thấy Vương Tiên Dao đã nổi nóng, Tôn Kim Nguyên hậm hực lườm tôi một cái, lầu bầu: “Nể mặt Tiên Dao nhà tớ, lần này tớ tạm thời tha cho cậu đây.” Nói rồi, liền chọn lấy những món đồ tốt trong ba lô mà nhét cả vào các túi quần túi áo, mãi đến khi không nhét nổi nữa mới chịu thôi.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 48: Sự Lựa Chọn Giữa Tình Bạn Và Bảo Vật

Type: trthuy

Sau khi xong việc với Tôn Kim Nguyên, chúng tôi liền hành sự theo kế hoạch, chuẩn bị để Vương Tiên Dao đi qua chỗ cơ quan trước tiên. Thấy mấy người chúng tôi đều có vẻ căng thẳng, Vương Tiên Dao cười nói: “Đừng lo, nhất định sẽ ổn thôi.” Nói rồi liền đi tới bên mép của khu vực lát gạch xanh.

Nếu nói không sợ thì tuyệt đối là nói dối, ngay cả Vương Tiên Dao cũng không ngoại lệ. Nhìn con đường tử vong trước mắt, cô nàng nhẹ nhàng vận động chân tay để cho thân thể mình đạt tới trạng thái tốt nhất, sau đó làm theo yêu cầu của anh gầy, nằm ngang xuống đất, hít sâu một hơi rồi bắt đầu lăn về phía đối diện.

Đoạn đường lát gạch xanh này dài khoảng hơn ba mươi mét, nếu dựa theo tốc độ lăn bình thường thì chỉ cần khoảng hơn một phút là có thể lăn qua được. Có điều vì biết bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải cơ quan, do đó Vương Tiên Dao không dám sơ suất, mỗi vòng đều lăn rất cẩn thận, thành ra tốc độ chậm đi rất nhiều.

Chúng tôi căng thần nhìn Vương Tiên Dao lăn về phía trước, anh gầy thì thỉnh thoảng lại cất lời nhắc nhở, yêu cầu cô nàng phải chú ý sự cân bằng của cơ thể, đặc biệt là vị trí hông, bởi nơi đó nhiều thịt, trọng lượng đè xuống rất lớn, cần phải cố hết sức buông lỏng thân thể mới được. Vương Tiên Dao không dám phân tâm, nhưng trong lòng thì đã ghi nhớ từng lời của anh gầy. Ước chừng năm phút sau, cô nàng rốt cuộc đã không phụ sự kỳ vọng của mọi người, tới được phía bên kia, dọc đường không phát sinh sự cố nguy hiểm nào.

Wương Tiên Dao hưng phấn đứng bật dậy, vẫy vẫy tay nói với chúng tôi:

“Thành công rồi, mọi người mau qua đây đi.” Vừa nói, cô nàng vừa cởi sợi dây thừng buộc bên hông ra, sau đó cật vào trong ba lô leo núi.

Thê trọng của Vương Tiên Dao nhẹ nhất trong số bốn người chúng tôi, do đó cô nàng có thể bình an vượt qua cửa ải này không có nghĩa là người khác cũng vậy, lúc này, chúng tôi vẫn tuyệt đối không thể sơ sẩy chút nào.

Thấy Vương Tiên Dao đã thuận lợi qua được bên kia, Tôn Kim Nguyên cười nói: “Xem ra trí tuệ của cổ nhân cũng chỉ có vậy mà thôi, thứ cơ quan này còn chẳng phải là bị mấy người chúng ta dễ dàng phá giải đó ư? Được rồi, tôi đi trước mọi người một bước đây.”

Tôn Kim Nguyên nói xong liền bình tĩnh bước tới bên rìa khu vực lát gạch xanh, sau khi nằm xuống còn không quên ôm quyền hành lễ với chúng tôi, ý bảo cậu ta xin phép đi trước đây. Tuy cách phá giải cơ quan là do anh gây nghĩ ra, nhưng lúc này anh ta vẫn không dám lơ là chút nào, không kìm được lên tiếng nhắc nhở Tôn Kim Nguyên: “Nhất định đừng sơ ý nhé, phải cẩn thận đấy!”

Tôn Kim Nguyên khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu lăn đi. Cậu ta cực kỳ lớn mật, chẳng chịu nghe theo lời khuyên, ngay từ vòng lăn đầu tiên tốc độ đã nhanh hơn hẳn so với Vương Tiên Dao, xem ra cậu ta chẳng coi lời khuyên của anh gây ra gì. Còn chưa đến hai phút, cậu ta đã lăn được quá nửa hành trình, song cũng may mà không xảy ra vấn đề gì.

Lúc này chỉ cần lăn thêm mười mấy vòng nữa là Tôn Kim Nguyên sẽ tới được phía bên kia, nhưng thật không khéo làm sao, một thỏi vàng chọt rơi ra từ trong túi quần của cậu ta. Tay này quả đúng là yêu tiên hơn mạng, lập tức đưa tay về phía thỏi vàng đó, khiến tôi với anh gây nhìn mà lòng nóng như lửa đốt, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa.

Anh gây lớn tiếng hét: “Đừng nhặt nữa, thứ đó không đáng tiền bằng tính mạng đâu.”

Tôn Kim Nguyên làm sao chịu nghe, vẫn đưa tay về phía thỏi vàng đó.

Chỉ nghe anh gầy nhỏ giọng nói: “Hồng rồi, một khi dùng sức thân thể sẽ mất cân bằng ngay.”

Lời của anh gầy vừa dứt, tôi đã nhìn thấy từ trên hai bức tường ở hai bên lóe lên những tia sáng lạnh ngắt, mười mấy thanh phi đao đồng loạt bay về phía Tôn Kim Nguyên.

Tôn Kim Nguyên phản ứng cực nhanh, vừa nghe thấy tiếng động lạ vang lên liền không dám tiếp tục nhặt thỏi vàng kia nữa, xoay mạnh eo một cái, lăn nhanh hết cỡ về phía Vương Tiên Dao. Rốt cuộc cậu ta cũng đã tránh kịp, tuy có mấy lưỡi đao bay sát sạt qua đầu cậu ta nhưng không gây ra chút thương tích nào. Sau khi đứng dậy, cậu ta còn lau bàu: “Khốn kiếp, đúng là nguy hiểm quá!”

Sau Tôn Kim Nguyên thì đến lượt tôi. Nói thực lòng, khi nhìn Vương Tiên Dao và Tôn Kim Nguyên lăn, tôi vô cùng lo lắng, bây giờ đến lượt mình thì không tránh khỏi có chút chột dạ, có điều tôi rốt cuộc vẫn bình an tới được bên kia, sau đó anh gầy cũng vậy.

Sau khi qua đoạn đường đó, trước mặt chúng tôi xuất hiện một bức tường, ngoài ra chẳng hề có cửa ra nào cả. Anh gầy nói trên bức tường này nhất định có cơ quan, bèn cẩn thận tìm kiếm, chúng tôi tất nhiên cũng ra tay giúp đỡ. Không bao lâu sau, anh gầy tìm được một viên gạch có thể ấn lún vào, bèn đẩy mạnh một cái, bên cạnh liền mới ra một cánh cửa nhỏ.

Chúng tôi vừa đi vào bên trong, cánh cửa đó lập tức đóng lại, khôi phục bộ dạng ban đầu, thế rồi chúng tôi chăm chú quan sát tình hình xung quanh, thấy nơi này là một gian phòng đá nhỏ, trên dưới phải trái đều được lát đá cẩm thạch trắng, mà phía trước mặt cũng không có cửa ra, điều này có nghĩa là chúng tôi còn phải mất công tìm kiếm một lần nữa mới được.

Anh gầy nói mọi người cũng đã mệt rồi, chi bằng ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, sau đó hãy tiếp tục tìm kiếm. Chúng tôi đều muốn nghỉ ngơi từ lâu rồi, bây giờ lại vừa hay gặp được một nơi không có gì nguy hiểm, thế là tất cả cùng ngồi phịch xuống đất, chẳng ai còn muốn đứng dậy nữa, cảm giác

đau mới nhanh chóng lan khắp toàn thân.

Lúc này, anh gầy tranh thủ lúc rảnh rỗi, tỏ ra rất nghiêm túc nói với ba người chúng tôi: “Nếu chúng ta có thể ra ngoài, các cô cậu có thể giao tráp pha lê và dạ minh châu cho tôi không?”

Chúng tôi đều có chút kinh ngạc, không ngờ anh gầy lại đột nhiên đưa ra yêu cầu này. Thần khí thì có ai lại không muốn có, huống chi chúng tôi còn phải bỏ ra rất nhiều công sức mới lấy được, cứ thế này tặng cho người khác thì thật sự có chút không đành lòng. Thấy ba người chúng tôi đều im lặng, anh gầy lại nói tiếp: “Yên tâm, tôi không lấy không đâu, mà sẽ bỏ ra một số tiền lớn để mua lại.”

Tuy chỉ mới quen nhau chưa lâu, nhưng chúng tôi không thể không thừa nhận anh gầy đúng là một người cực kỳ trọng nghĩa. Bất kể là gặp phải chuyện nguy hiểm gì anh ta cũng xông lên đầu tiên, điều này khiến cho ba người chúng tôi ít nhiều đều thầm nảy sinh một tia cảm động. Trong hành trình lần này, nếu như không gặp được anh gầy thì ba người chúng tôi nhất định đã mất mạng từ lâu rồi.

Cho nên nếu như anh ta muốn có tráp pha lê và dạ minh châu, dù tôi có chút không đành lòng nhưng cũng tuyệt đối không có gì để nói. Tôi tin rằng Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao cũng đều có suy nghĩ như vậy. Hơn nữa, anh ta cũng đã nói là sẽ dùng một số tiền lớn để mua lại, chúng tôi ít nhiều gì cũng nên nể mặt anh ta một chút. Huống chi với bản lĩnh của anh ta thì hoàn toàn có thể đoạt lấy hai món báu vật này từ trong tay chúng tôi, sau đó giết người diệt khẩu, thế chẳng phải là thần không biết quỷ không hay ư? Có điều, nếu anh ta có suy nghĩ như vậy thì đã chẳng liều mạng để cứu chúng tôi rồi.

Sở dĩ anh ta nói chuyện này ra với chúng tôi là bởi vì anh ta đã coi ba người chúng tôi như bạn bè chí cốt, mà cũng chỉ khi ở trước mặt bạn bè thì mọi người mới có dư địa để mà thương lượng với nhau. Thông qua sự quan sát trong mấy ngày vừa rồi, chúng tôi có thể nhìn ra anh gầy hoàn toàn không phải là loại người tham bảo vật, thậm chí còn là một bậc cao nhân

không màng danh lợi. Song tôi thật không sao hiểu nổi vì lý do gì mà anh ta lại xem trọng tráp pha lê và dạ minh châu như thế, lẽ nào anh ta muốn mượn sức mạnh của hai món thần khí này để đi làm một số chuyện kinh thiên động địa ư?

Rốt cuộc vẫn là Tôn Kim Nguyên nhanh mồm nhanh miệng, bèn hỏi anh gầy: “Tiền bối, anh có hứng thú với tráp pha lê và dạ minh châu ư?”

Anh gầy không trả lời nhưng nhìn sắc mặt thì hết sức nặng nề, dường như đang ẩn giấu một bí mật gì đó không thể nói cho người khác biết. Cuối cùng, anh ta thở ra một hơi thật dài, hình như định nói với chúng tôi một vài điều gì đó, nhưng lời đã ra đến miệng lại nuốt trở về, chỉ buồn bã nhìn chúng tôi, cuối cùng khẽ gật đầu.

Bầu không khí tức thì trở nên ngột ngạt. Nếu anh gầy chịu giải thích tại sao lại muốn có tráp pha lê và dạ minh châu, có lẽ chúng tôi đều sẽ vui vẻ đồng ý với yêu cầu của anh ta, nhưng anh ta lại chẳng nói gì cả, điều này khiến chúng tôi khó tránh khỏi cảm thấy có chút buồn bực. Để làm không khí bình thường trở lại, tôi cố ý làm ra vẻ rộng rãi, tháo tráp pha lê ở trên tay xuống, đưa nó cùng với dạ minh châu ở bên trong cho anh gầy, cười nói: “Hai thứ này chẳng có tác dụng gì với chúng tôi cả, nếu tiền bối đã muốn có thì giao chúng cho anh là được rồi.”

Tôn Kim Nguyên nhìn ra tâm tư của tôi, bèn phụ họa theo: “Vân Sơn nói rất đúng, ba người chúng tôi đến đây là để cầu tài, tuy cũng từng động lòng trước hai món bảo bối này nhưng không hẳn là nhất định phải có nó thì mới cam tâm.”

Anh gầy lộ rõ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ được chúng tôi lại đồng ý với yêu cầu của anh ta một cách sáng khoái như thế. Rồi anh ta tỏ ra nghi hoặc hỏi: “Các cô cậu thực sự đồng ý bán tráp pha lê và dạ minh châu cho tôi ư?”

Tôn Kim Nguyên vỗ vai anh gầy một cái, cười nói: “Cái gì mà bán với không bán chứ? Bốn người chúng ta có thể tính là những người anh em cùng

chung hoạn nạn, nếu anh còn nói tới tiền bạc với chúng tôi nữa thì há chẳng phải là làm tổn thương đến tình cảm hay sao?”

Anh gầy khẽ gặt đầu, nở một nụ cười vui vẻ, sau đó nói: “Trong quãng đời còn lại có thể làm quen với những người bạn như các cô cậu, đây thật sự là một chuyện vui lớn trong đời tôi.” Dứt lời liền đón lấy tráp pha lê từ trong tay tôi, bộ dạng hết sức cẩn thận.

Tôn Kim Nguyên thấy bầu không khí đã trở nên sôi nổi, liền hưng phấn vô cùng, bắt đầu ba hoa khoác lác linh tinh. Cậu ta lại vổ vai anh gầy lần nữa, nói: “Tôi nói này tiền bối, anh không biết đấy thôi, ba người chúng tôi đều rất thích kết giao bè bạn, mà trước mặt bè bạn, tiền bạc, bảo vật hay những thứ khác đều chỉ là rắm chó mà thôi.”

“Tiền bối, quê anh ở đâu vậy?”

“Hồ Nam.”

“Đó là một nơi rất tuyệt vời đấy!”

“Cũng tạm tạm.”

“Tôi nói với anh này, quê tôi kỳ thực cũng khá ổn đấy, hơn nữa còn có nhiều gái đẹp. Tiền bối, anh có hứng thú không vậy?”

“...”

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 49: Oan Gia Ngõ Hẹp

Type: trthuy

Bất tri bất giác chúng tôi đã nghỉ ngơi được hơn nửa tiếng đồng hồ, mọi người thương lượng với nhau một lát, sau đó chuẩn bị tìm kiếm cửa ra.

Đúng lúc này, Vương Tiên Dao vốn có tâm tư tinh tế bỗng lộ vẻ nghi hoặc, sau đó liền nhìn gian phòng đá này mà không ngừng lẩm bẩm gì đó, nhưng giọng cô nàng rất nhỏ, chúng tôi không thể nghe rõ, vừa định hỏi xem cô nàng có phải đã phát hiện ra điều gì kỳ quái không thì chợt thấy cô nàng đi tới một góc của gian phòng, hình như là đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chúng tôi vốn ngỡ Vương Tiên Dao cũng giống như mình, đang tìm kiếm cửa ra, nhưng lại chợt nghe cô nàng hét to một tiếng, trong tiếng hét ngợp đầy vẻ kinh ngạc, có lẽ là đã phát hiện ra điều gì đó, thế là chúng tôi lập tức chạy lại.

Vương Tiên Dao chỉ tay vào một góc tường, nói với chúng tôi bằng giọng kinh ngạc: “Mọi người mau nhìn kia!”

Chúng tôi nhìn theo hướng chỉ của Vương Tiên Dao, úi chao, đúng là lạ thật, ở đó có một bộ xương khô. Bởi lẽ bộ xương khô này cũng có màu trắng như đá cẩm thạch trắng, vậy nên khi mới vào đây chúng tôi không hề phát hiện ra.

Bộ xương trắng đó tựa người vào tường, hai tay đặt ngang bên hông, bộ quần áo màu đen trên người sớm đã bạc màu và mục nát, biến thành những sợi vải vụn, tôi nghĩ người này có lẽ đã chết trong gian phòng đá này từ rất lâu rồi. Ngoài ra, bên cạnh thi thể không thể tìm thấy bất kỳ thứ gì khác nữa.

Lúc này, Tôn Kim Nguyên giống như đã trúng tà vậy, bắt đầu ngó nghiêng xung quanh quan sát mọi thứ, sau đó liền kích động cười vang, nói

với chúng tôi: “Ha ha, chúng ta được cứu rồi, đúng là trong chôn mên mang tự có ý trời!”

Vương Tiên Dao mừng rỡ hỏi Tôn Kim Nguyên: “Cậu cũng nhớ ra rồi đúng không?”

Tôn Kim Nguyên gật đầu lia lịa giống như gà con mổ thóc. Tôi rất ngạc nhiên, không biết Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao rốt cuộc đang nói tới chuyện gì, bèn bảo hai người bọn họ đừng úp mở nữa, có gì thì mau nói ra đi.

Vương Tiên Dao cười nói: “Xem trí nhớ của cậu kìa, hãy nhớ kỹ lại đi, mười lăm năm trước, chúng ta từng rơi xuống một nơi như thế nào?”

Được Vương Tiên Dao nhắc nhở, trong đầu tôi bất giác sáng bừng lên một tia chớp, toàn thân đều run lên lẩy bẩy, rốt cuộc, rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao lại hưng phấn như vậy rồi, xem ra trí nhớ của tôi thực quá tệ hại. Lẽ ra tôi sớm đã phải nhận ra gian phòng đá này chính là nơi mà chúng tôi từng rơi xuống hồi mười lăm năm trước mới đúng, còn bộ xương khô ở góc tường thì tất nhiên chính là hài cốt của vị tiên bói Trương Duy Trí kia. Nhưng tại sao tôi lại không thấy có ánh sáng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống nhỉ? Cửa hang nằm ở đó cơ mà?

Tôn Kim Nguyên cười nói: “Nói cậu ngốc mà cậu còn không chịu thừa nhận, bên trên đó nhất định là có cửa hang, có điều bây giờ là buổi tối, nơi này lại là vùng núi non hiu quạnh, làm sao có ánh sáng chiếu xuống được, không tin thì cậu cứ thử ngẩng đầu lên mà nhìn kỹ xem.”

Chẳng cần cậu ta nói cũng sẽ nhìn thật cẩn thận. Đúng thế, trên đỉnh đầu quá nhiên có một cửa hang đen ngòm, nếu không nhìn kỹ thì sẽ rất dễ bị bỏ sót. Lúc này, tôi cũng không kìm được cảm thấy hưng phấn vô cùng, ba chúng tôi giống như những đứa bé đã lâu rồi mới được gặp lại, cùng ôm lấy nhau thật chặt, trong lòng mỗi người đều trào lên những cơn kích động khó có thể miêu tả bằng lời.

Anh gầy vốn không ngốc, lại từng được nghe kể về tao ngộ của chúng tôi hồi mười lăm năm trước, do đó rất nhanh đã hiểu rõ nguồn cơn.

Có điều lúc này, bên ngoài tối như hũ nút, cho dù có ra ngoài được thì con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu trong khe núi đó cũng chẳng dễ đi, chưa biết chừng còn bị lạc đường nữa. Mà mấy người chúng tôi đã từ lâu lắm rồi chưa được ngủ yên một giấc, do đó tất cả cùng cho rằng hãy cứ tạm thời ở lại trong gian phòng đá này nghỉ ngơi mấy tiếng đồng hồ, chờ đến khi trời sáng hãy leo ra ngoài.

Có lẽ vì biết mình sắp có thể rời khỏi cái nơi chết tiệt này, tâm trạng chúng tôi bất giác tốt hẳn lên, tất cả đều có thể bình tâm lại nghỉ ngơi. Vương Tiên Dao nói tính mạng của mình đã được miếng ngọc Văn Hương kia cứu, còn tôi và Tôn Kim Nguyên thì cũng đã nhận được bùa Mộ Kim, do đó chúng tôi cần phải cảm tạ tiền bối Trương Duy Trí mới là hợp lẽ.

Tôn Kim Nguyên châm ba điều thuốc lá, đặt trước bộ xương khô của Trương Duy Trí, coi như là thắp nhang cho ông ta, sau đó ba người chúng tôi cùng vái mấy cái trước mặt ông ta để tỏ lòng cảm tạ.

Anh gầy nói Trương Duy Trí là người cùng nghề, lại là tiền bối, theo lý mà nói cần phải tế bái, thế là cũng vái ba cái thật sâu.

Nhưng chính vào lúc này, từ chỗ bức tường ở phía bên trái chúng tôi đột nhiên vọng tới những tiếng động lạ, khi chúng tôi phát hiện ra thì bên trên đó đã xuất hiện một ô cửa ngầm. Chúng tôi vô cùng kinh ngạc, ngàn vạn lần không ngờ được trong gian phòng đá này còn có cửa ngầm khác.

Nhưng chuyện khiến chúng tôi kinh ngạc hơn còn ở phía sau, lúc này không ngờ Nguyên Lương Vương lại dẫn theo gã quân sư mặt lạnh kia cùng với mười mấy bên binh sĩ đi ra từ trong cửa ngầm. Tôi thảm máng một tiếng, tự nhủ vào lúc máu chót này rồi mà còn gặp phải kẻ địch, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, sớm biết vậy chúng tôi đã trèo ra ngoài từ nãy rồi, còn nghỉ ngơi cái khi gió gì nữa chứ!

Tôn Kim Nguyên lau bàu nói: “Khỉ thật, ông trời đúng là không có mắt, hang đá kia đã sụp xuống như thế mà còn không đè chết được lão yêu quái này.”

Hai mắt Nguyên Lương Vương vẫn đầy tia máu, hấn giận dữ trừng mắt nhìn bốn người chúng tôi, sau đó lạnh lùng nói: “Mau bằm vằm những kẻ tội đáng muôn chết này ra thành ngàn vạn mảnh cho bốn vương!”

Hấn vừa dứt lời, mười mấy gã binh sĩ sau lưng đã như bị trúng tà, nhất loạt rút thanh đao đeo bên hông ra, sau đó gầm lớn một tiếng, xông thẳng về phía chúng tôi.

Anh gậy vôi vàng giao tráp pha lê cho Vương Tiên Dao bảo quản, còn kêu chúng tôi tạm thời lui trở lại cái hang lúc trước, còn mình thì cầm theo thanh đao cổ kia xông về phía đám binh sĩ, rõ ràng là định cầm chân đối thủ cho chúng tôi có thời gian trốn đi.

Chúng tôi thật sự có thể đi được hay sao? Thật sự có thể yên tâm mà đi hay sao? Trong lòng tôi không ngừng tự hỏi như thế, đáp án rất rõ ràng, chúng tôi không thể, cho nên chúng tôi đều quyết định ở lại.

Thấy mấy người chúng tôi không chịu đi, anh gậy tỏ ra rất nôn nóng, sau khi chém ngã mấy tên binh sĩ liền xoay người lại, giận dữ quát to: “Tại sao còn chưa đi? Chẳng lẽ muốn chết hết ở đây à?”

Tôn Kim Nguyên xắn tay áo lên, cất lời đầy khí khái: “Anh cũng coi thường mấy người chúng tôi quá rồi đây, đã là anh em với nhau thì tất nhiên là phải cùng tiến cùng lùi rồi.” Dứt lời liền chẳng thèm quan tâm xem anh gậy nghĩ thế nào, cứ thế hăng hái xông về phía một tên binh sĩ.

Sau khi trải qua bao phen nguy hiểm, bây giờ lại gặp phải chuyện thế này nữa, trái tim tôi chẳng hề xao động chút nào. Tôi biết, tôi của bây giờ đã chẳng còn sợ hãi bất cứ thứ gì, bao gồm cả cái chết, bởi lẽ chúng tôi đều đã từng đối mặt với cái chết rất nhiều lần rồi.

Tôi và Vương Tiên Dao đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu được suy nghĩ của đối phương, thế là cùng khẽ gật đầu. Sau đó, Vương Tiên Dao mau chóng cất tráp pha lê vào trong ba lô, cùng tôi hăng hái xông tới trợ giúp Tôn Kim Nguyên và anh gầy.

Anh gầy thấy chúng tôi đã quyết tâm như thế thì tất nhiên không còn gì để nói, chỉ cất tiếng cười vang vẻ sáng khoái vô cùng, sau đó lại một lần nữa vung đao xông lên phía trước.

Đám binh sĩ đó đều mặc giáp, tôi với Tôn Kim Nguyên, Vương Tiên Dao thì lại không có vũ khí trong tay, càng không có bản lĩnh điểm huyết cao siêu như anh gầy, dựa vào chút sức lực của bản thân căn bản không thể làm gì đám binh sĩ đó cả, chỉ có thể nói là giúp anh gầy cầm chân một số người bên phía đối phương mà thôi.

Anh gầy vừa nhìn đã biết là loại cao thủ từng kinh qua nhiều trận mạc, lúc này hai mắt đều bùng lên những tia sát khí, cứ mỗi đao chém xuống là lại có một tên binh sĩ đổ gục. Cứ như vậy, chỉ sau chừng năm phút, mười mấy tên binh sĩ đó đã bị anh gầy dùng thanh đao cổ sắc bén kia giải quyết hết. Nhưng chúng tôi cũng phải trả giá, đó là cánh tay Vương Tiên Dao bị chém trúng một đao. Chẳng rõ nhất đao ấy sâu đến cỡ nào, chỉ thấy cánh tay cô nàng lúc này đã thấm đẫm máu tươi, không biết là có thể cầm cự thêm được không nữa.

Tôn Kim Nguyên nhìn thấy rất rõ ràng tình trạng của Vương Tiên Dao, tuy ngoài mặt cậu ta không nói gì, nhưng tôi biết rõ, lúc này trái tim cậu ta nhất định là đang nhỏ máu.

Anh gầy vốn có tạo nghệ rất cao trong công phu điểm huyết, thấy vết thương của Vương Tiên Dao không đơn giản thì lập tức bước tới, đưa hai ngón tay ra điểm vào các huyết đạo xung quanh vết thương của Vương Tiên Dao, tạm thời cầm máu, sau đó kêu Tôn Kim Nguyên giúp đỡ băng bó cho cô nàng.

Cùng lúc ấy, Nguyên Lương Vương giận dữ quát to một tiếng, rút thanh

đao của mình ra. Thanh đao này bóng loáng sáng lòa, vừa nhìn đã biết là loại đao sắc bén, có lẽ không thua kém gì thanh đao cổ trong tay anh gầy.

Anh gầy thấy Nguyên Lương Vương chuẩn bị đích thân ra tay thì bước lên trước một bước, đứng chắn trước mặt chúng tôi, sau đó trầm giọng nói: “Lần này các cô cậu không cần xen vào nữa. Nguyên Lương Vương là hạng nhân vật ghê gớm, các cô cậu đối đầu với hắn chẳng khác nào đi nộp mạng.”

Lời của anh gầy không sai chút nào, Nguyên Lương Vương vốn xuất thân võ tướng, cả đời giết người vô số, thủ đoạn tất nhiên phi phạm. Nếu nói anh gầy so với đám binh sĩ kia giống như là người lớn so với trẻ con, vậy thì Nguyên Lương Vương so với ba người chúng tôi chẳng khác nào một tay tráng niên so với ba đứa hài nhi còn nằm trong tã lót. Cho nên lần này, chúng tôi thật sự phải nghe lời anh gầy, tuyệt đối không được hành sự lỗ mãng.

Trong mắt chúng tôi, anh gầy là một vị cao nhân ngoài cõi tục ở thế kỉ 21, còn Nguyên Lương Vương thì sao? Dù ở thời cổ đại, hắn chắc cũng có thể tính là một viên mãnh tướng, bây giờ anh gầy và hắn có vũ khí tương đương nhau, liệu trong trận chiến này, ai mới là người chiến thắng cuối cùng đây?

Thấy hai nhân vật nguy hiểm chuẩn bị liều mạng, gã quân sư kia tỏ ra rất tự giác, lập tức tránh qua một bên, không hề có ý tham chiến. Có điều để đề phòng bất trắc, tôi thấy Tôn Kim Nguyên đã giúp Vương Tiên Dao băng bó xong, bèn nháy mắt ra hiệu cho cậu ta một cái. Tôn Kim Nguyên hiểu ý, liền cùng tôi bước lên trước mấy bước, cẩn thận đề phòng gã quân sư kia

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 50: Trận Chiến Cuối Cùng

Type: Hasuko

Lúc này, khí thế của anh gầy và Nguyên Lương Vương đều dâng lên tới mức cao nhất, bọn họ trừng mắt nhìn nhau, đều hận không thể lập tức lấy đi tính mạng của đối phương.

Nguyên Lương Vương bước lên trước một bước, cặp mắt lạnh lùng nhìn lướt qua mỗi người đang có mặt khiến người ta nảy sinh cảm giác không rét mà run. Thế rồi hắn hừ lạnh một tiếng, xông về phía anh gầy chém mạnh một đao, tốc độ cực kỳ nhanh, khí lực ắt hẳn cũng không kém.

Anh gầy không chút hoang mang, lập tức nhích chân lách người qua bên cạnh, dễ dàng tránh được nhát chém này của Nguyên Lương Vương. Nguyên Lương Vương thấy mới chiêu đầu đã hụt thì làm sao cam tâm được, lúc thu đao về lại thừa thế chém ngang ra một nhát về phía bụng của anh gầy, hơn nữa nhát đao nhanh hơn hẳn so với nhát trước, không cho người ta cơ hội né tránh.

Trong cơn nguy cấp, anh gầy nghiêng người đưa đao lên bên hông, vừa hay chặn được nhát đao kia của Nguyên Lương Vương. Một tiếng “keng” vang lên, hai thanh bảo đao va vào nhau tóe lửa.

Nguyên Lương Vương khí lực cực lớn, anh gầy tuy đã chặn được nhát đao này nhưng vẫn phải lùi về phía sau mấy bước mới đứng vững được.

Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng bàn tay phải cầm đao của anh gầy đang hơi run rẩy, sắc mặt thì dần trở nên tái xanh, cặp mắt sắc bén thì nhìn chằm chằm vào Nguyên Lương Vương, đề phòng hắn đột nhiên tấn công lần nữa.

Anh gầy tự biết khí lực của mình không thể nào so sánh với Nguyên Lương Vương, liền thay đổi sách lược chiến đấu. Anh ta đưa thanh đao trong

tay lên, dựa vào thân thủ bất phàm của mình mà đột ngột ra đòn về phía Nguyên Lương Vương, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi. Chỉ nghe những tiếng vũ khí va vào nhau vang lên không ngớt, sau đó anh gầy phải lùi về chỗ cũ, còn Nguyên Lương Vương thì vẫn đứng im, căn bản chưa hề di chuyển chút nào.

Những chiêu thức vừa rồi của anh gầy thực sự quá nhanh, mấy người chúng tôi không thể nhìn rõ anh ta đã xuất chiêu thế nào, có điều dựa vào số lần vũ khí va vào nhau, có lẽ hai người bọn họ ít nhất cũng đã giao phong mười mấy lần rồi.

Nguyên Lương Vương nhìn anh gầy bằng ánh mắt xem thường, từ một tay cầm đao đổi thành hai tay, chậm rãi đưa tay lên quá đỉnh đầu, rồi toàn thân đột nhiên run rẩy, vung đao chém mạnh về phía anh gầy. Không khó để có thể nhìn ra, lần này Nguyên Lương Vương dùng khí lực mạnh hơn trước đó rất nhiều, có lẽ hẳn muốn dùng khí lực của bản thân để khiến anh gầy khuất phục.

Anh gầy không dám sơ ý, sợ mình một tay cầm đao thì không đủ lực, bèn đưa tay trái lên giữ chặt phần đầu sống đao, sau đó đưa đao lên chặn đòn chém kia của Nguyên Lương Vương. Có điều sức mạnh của Nguyên Lương Vương thực đã vượt khỏi dự liệu của anh gầy, dù anh ta đã đỡ được nhát đao kia nhưng rốt cuộc vẫn không kìm nổi phải quỳ một chân dưới đất, qua đó đủ thấy khí lực của Nguyên Lương Vương mạnh đến chừng nào.

Nguyên Lương Vương cũng không ngốc, thấy bản thân đã chiếm được thế thượng phong thì thừa cơ chém liên tiếp mấy đao, nhát sau mạnh hơn nhát trước. Anh gầy làm sao chịu nổi những đòn nặng nề như vậy, sau mấy phen chống đỡ, gan bàn tay phải đã rách toạc, máu tươi tức thì chảy xuống dọc theo cánh tay.

Mà lúc này, dưới sức mạnh tuyệt đối, thanh đao cổ trong tay anh gầy không ngờ đã bị khuất phục, rất nhiều chỗ trên lưỡi đao đã quăn cả lại. Nếu Nguyên Lương Vương cứ tiếp tục chém thêm mấy lần nữa, thanh đao cổ kia cho dù không gãy thì e là cũng sẽ biến thành đồ bỏ đi.

Thấy anh gậy rơi vào thế hạ phong, ba người chúng tôi đều vô cùng lo lắng, nếu ngay đến anh gậy cũng không phải là đối thủ của Nguyên Lương Vương, vậy thì chúng tôi lại càng chẳng cần phải nói, chỉ còn nước chờ bị giết mà thôi.

Nhưng nôn nóng chẳng ích gì, cần phải nghĩ ra cách gì đó mới được. Vậy nhưng lúc này, trên người chúng tôi không có vũ khí, thực sự là lòng có thừa nhưng sức không đủ.

Vương Tiên Dao suy nghĩ một lát rồi nhỏ giọng nói với chúng tôi: “Trong ba lô của tớ vẫn còn một sợi dây thừng, không biết có thể dùng được không nhỉ?”

Tôn Kim Nguyên hơi ngần ra, sau đó liền mừng rỡ nói: “Có thể chứ, đương nhiên là có thể rồi”. Vương Tiên Dao vốn đang bị thương ở tay, không thể tùy tiện cử động, thế là Tôn Kim Nguyên liền đi tới giúp cô nàng tháo ba lô xuống, sau đó lấy dây thừng ra.

Dây thừng tuy không có sức sát thương, song lại có thể dùng làm cạm bẫy, chẳng hạn như thắt thành thòng lọng rồi vút xuống đất, chờ đối phương giẫm chân vào rồi sẽ dùng sức giật mạnh, khi ấy đối phương nhất định sẽ bị ngã bổ nhào. Nhưng Tôn Kim Nguyên lại nói Nguyên Lương Vương thân thủ ghê gớm, thắt thòng lọng ném ra hẳn chưa chắc đã giẫm chân vào, hơn nữa trong quá trình chiến đấu, anh gậy rất có thể sẽ bị vướng chân vào đó, lỡ như xảy ra chuyện quân ta hại quân mình thì thật là không hay chút nào.

Cho nên Tôn Kim Nguyên không định dùng chiêu đó mà nghĩ ra một biện pháp tốt hơn, đó là hai chúng tôi mỗi người cầm một đầu dây thừng, sau đó dùng nó như roi mà quất về phía Nguyên Lương Vương. Tuy làm như vậy không thể khiến Nguyên Lương Vương bị thương, song lại có thể làm phân tán sự chú ý của hắn.

Tranh thủ lúc anh gậy vẫn còn cầm cự được, tôi và Tôn Kim Nguyên lập tức hành động. Chúng tôi kéo dài dây thừng ra hết cỡ, sau đó mỗi người cầm một đầu, ra sức quất mạnh về phía Nguyên Lương Vương. Chiêu này quả

nhiên hữu hiệu, thấy mình bị người ta tập kích tuy chẳng đau chẳng ngứa song Nguyên Lương Vương vẫn hết sức tức giận.

Nguyên Lương Vương tức thì xoay người lại, phần nộ nhìn tôi và Tôn Kim Nguyên, chẳng chút nghĩ ngợi, cầm đao mà nhắm về phía chúng tôi mà bước tới, trông bộ dạng thì hình như không giết được chúng tôi quyết chẳng cam tâm. Vậy nhưng, hấn lại quên mất anh gậy.

Đừng nhìn anh gậy lúc này có bộ dạng thoi thóp mà lầm, kỳ thực tốc độ phản ứng của anh ta vẫn rất nhanh nhạy, vừa thấy Nguyên Lương Vương xoay người liền lập tức nắm lấy cơ hội, tung người nhảy vọt lên cao, nhắm thẳng vào lưng Nguyên Lương Vương mà vung đao chém tới.

Nguyên Lương Vương nghe thấy sau lưng có tiếng động lạ thì biết ngay là mình trúng kế, nhưng khi hấn kịp hiểu ra thì đã quá muộn. Nhát đao này của anh gậy vốn nhắm vào lưng hấn, song vì hấn đột ngột xoay người nên đã phát sinh một chút biến hóa, thanh đao cổ kia trực tiếp chém vào bả vai của Nguyên Lương Vương.

Nguyên Lương Vương hét lên thảm thiết. Có điều hấn phản ứng cũng rất nhanh, lập tức rút thanh đao trên tay đi, đưa tay lên giữ chặt lấy lưỡi đao đang chém vào vai mình, không để anh gậy đẽ xuống tiếp, bằng không chỉ lát sau, hấn sẽ thành kẻ cụt tay mất.

Nhưng anh gậy đương nhiên không chịu cho hấn cơ hội, thừa thế kéo mạnh một cái, thanh đao cổ liền được thu về, còn Nguyên Lương Vương thì đã bị cắt cụt một tay đến sát vai, máu tươi tức thì tuôn ra như suối từ miệng vết thương, khiến hấn đau đớn tột cùng, cứ thế nằm lăn ra đất mà không ngừng co giật.

Thấy chỗ dựa của mình đã đổ gục xuống, tên quân sư kia hết sức sợ hãi, liền thừa dịp chúng tôi không chú ý mà định trốn đi theo cửa ngầm. Có điều anh gậy vốn nhanh tay lẹ mắt, lập tức phát hiện ra ý đồ của đối phương, bèn vung tay phải lên ném mạnh, thanh đao cổ giống như một mũi tên trực tiếp đâm xuyên qua lưng hấn.

Gã quân sư đó chỉ kịp rú lên một tiếng, sau đó ngã gục xuống đất, tức thì tắt thở. Tôi bước đến xem thử, thấy hóa ra thanh đao cổ mà anh gậy vừa ném ra đã đâm xuyên qua tim của tên quân sư, chẳng trách hẳn ta lại chết nhanh như vậy.

Sau khi bị chém cụt mất tay phải, Nguyên Lương Vương nằm giãy giụa trên mặt đất, có điều chưa đến nỗi mất mạng. Chúng tôi vốn ngỡ hẳn đã rơi vào tình trạng này rồi thì không thể gây ra bao nhiêu nguy hại nữa, nào ngờ hẳn lại đột nhiên quát to: “Lũ khốn các ngươi, hãy chết cùng với ta đi!”

Dứt lời Nguyên Lương Vương gắng gượng đứng dậy. Chúng tôi rất tò mò không biết hẳn định dùng cách gì để khiến chúng tôi chết cùng. Chẳng ngờ sau khi nói xong câu đó, hẳn bỗng cất tiếng cười lạnh vẻ quỷ dị tột cùng, ánh mắt thì ngợp đầy những tia thù hận.

Chúng tôi còn chưa làm rõ ý đồ của hẳn thì đã thấy hẳn liệu mạng lao về phía bức tường sau lưng, sau đó chẳng thèm để tâm tới vết thương trên người, tay trái đưa ra vỗ mạnh vào một khối đá cẩm thạch trắng. Khối đá cẩm thạch trắng đó hơi rung lên rồi cứ thế lún vào trong tường, ngay sau đó ô cửa ngầm mà Nguyên Lương Vương vừa dùng để tiến vào đây đã bị đóng lại.

Nhìn những hành động của hẳn, chúng tôi không khỏi cảm thấy hết sức ngạc nhiên, không biết hẳn làm vậy là có ý gì, lẽ nào hẳn cho rằng đóng ô cửa ngầm kia lại là chúng tôi không thể thoát ra ngoài nữa? Thật nực cười, trên đỉnh đầu chúng tôi vẫn còn một cửa ra nữa cơ mà, lẽ nào không thể dùng để chạy trốn? Hay là hẳn vốn không biết tới sự tồn tại của cửa hang phía bên trên?

Nhưng lúc này, Nguyên Lương Vương vẫn không có ý sẽ dừng lại, còn cất tiếng cười vang điên cuồng. Tiếng cười ấy của hẳn nghe rất dữ dằn, làm tôi không kìm được nảy sinh cảm giác bất an, trong lòng thầm nhủ chuyện mà hẳn định làm e là không đơn giản chút nào.

Chỉ thấy Nguyên Lương Vương lùi về sau mấy bước, bất ngờ ấn vào một

viên đá cẩm thạch trắng khác ở trên tường. Đang khi chúng tôi cảm thấy tò mò thì bỗng nghe thấy những tiếng động rất lớn vang lên, kể đó, toàn bộ gian phòng đá đều bắt đầu lung lay dữ dội, hình như có chuyện chẳng lành sắp xảy đến.

Chúng tôi tuy không biết Nguyên Lương Vương đã làm gì, nhưng có thể nhìn ra, nhất định là hắn đã khởi động một cơ quan nào đó cực kỳ ghê gớm.

Trong khoảnh khắc cơn chấn động dừng lại, một cái cửa đá khổng lồ cao năm mét, rộng ba mét bất thành linh được mở ra trên bức tường nằm ở phía đối diện chúng tôi. Nhìn vào bên trong, chỉ thấy cái cửa này tối đen mù mịt, thoát nhìn cứ như miệng của một con quái thú khổng lồ đang há to, hơn nữa phía sau cửa còn ngợp đầy sương mù màu đen quái dị, đậm đặc như là vải đen, đang bắt đầu lan tỏa ra ngoài.

Nhìn vào cánh cửa khổng lồ đó, anh gầy lộ vẻ nghi hoặc, lầm bầm: “Lẽ nào cửa tử đã được mở ra rồi sao?”

Tôi bất giác trầm nghĩ, gã Nguyên Lương Vương này đúng là tàn độc, đi đóng cửa ra lại, sau đó mở ra một con đường chết để chúng tôi đi vào. Nhưng hắn đã nhầm, chúng tôi sẽ không bao giờ trúng kế của hắn, bởi lẽ nơi này hãy còn đường khác để thoát ra ngoài, chính là cửa hang ở phía trên đỉnh đầu chúng tôi. Nếu Nguyên Lương Vương mà biết được việc này, có lẽ sẽ lập tức ngắt lịm ngay tại chỗ.

Trong khi chúng tôi còn đang cười thầm, mùi mấy thứ gì đó trông giống như là xúc tu đột nhiên vươn ra từ phía bên trong cái cửa đen ngòm kia. Những cái xúc tu đó thực sự to lớn vô cùng, thậm chí còn to hơn cả chân người, chúng chỉ khẽ đưa qua một cái mà Nguyên Lương Vương vốn đứng ngay cạnh cửa đã bị quấn chặt lấy, sau đó thì bị lôi tuột đi, chẳng có chút phản kháng nào.

Từ phía sau cái cửa đó vọng ra những tiếng kêu thảm thiết tột cùng của Nguyên Lương Vương khiến chúng tôi không tìm được phải rùng mình. Anh gầy vô cùng kinh hãi, kêu chúng tôi mau lùi lại phía sau. Tôn Kim

Nguyên sợ đến nỗi răng va vào nhau lập cập, ngay đến giọng nói cũng trở nên lắp bắp, hơn nữa còn ngợp đầy vẻ sợ hãi: “Nhưng... những cái xúc tu đó... là thứ gì vậy?”

Tôi dám khẳng định, trong số bốn người chúng tôi, chưa có ai từng nhìn thấy cái xúc tu nào to như thế, hoặc có thể nói là ngay đến nghe cũng chưa từng nghe thấy. Vừa rồi tôi nhìn rất kỹ, thấy trên bề mặt những cái xúc tu đó có rất nhiều đường vân hình tròn, hơn nữa bên trên còn đầy dịch nhầy màu xanh sẫm, thoát trông cứ như là giun đất vậy.

Anh gầy nói: “Chẳng biết đó là loại quái thú gì nữa, có điều tôi dám khẳng định, kích thước của nó nhất định là vô cùng to lớn, một khi nó chui ra ngoài, chúng ta đừng hòng sống sót được.”

“Nói đúng lắm, vậy chúng ta mau trốn đi thôi!” Tôn Kim Nguyên nói xong liền lập tức chạy tới chỗ cửa hang trên đỉnh đầu, sau đó nôn nóng vẫy tay gọi chúng tôi, nói tiếp: “Tất cả lại đây giúp một tay đi, chúng ta phải nhanh chóng trèo lên trên, nếu còn chần chừ thì e rằng sẽ hỏng mất.”

Chúng tôi lập tức hiểu ý, vội vàng chạy tới bên cạnh cậu ta. Anh gầy bảo Tôn Kim Nguyên cứ đứng tẩn ở đó là được rồi. Tôn Kim Nguyên tuy không hiểu ý anh gầy lắm nhưng vẫn làm theo. Anh gầy nói: “Tôi cần mượn lực từ đùi cậu, cậu nhớ đứng vững vào đấy!”

Chúng tôi lập tức hiểu ý của anh gầy, anh ta muốn tìm một chỗ để mượn lực, sau đó đạp chân vào đó mà nhảy lên trên. Với trình độ nhảy cao của anh gầy thì sau khi nhảy lên hoàn toàn có thể bám vào mép của cái hang tổ chim kia, như thế chúng tôi cũng đỡ phải chông người lên nhau, hơn nữa tốc độ so ra còn nhanh hơn rất nhiều.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 51: Âm Mưu (1)

Type: Hasuko

Nhưng đúng vào lúc này, chuyện bất ngờ đã lại một lần nữa xuất hiện. Khi anh gậy chuẩn bị tung người nhảy lên cao, một sợi dây thừng bỗng nhiên buông xuống phía trên đỉnh đầu chúng tôi. Đương khi chúng tôi kinh ngạc, một bóng người đã mau chóng trượt xuống dưới theo sợi dây thừng đó, chúng tôi còn chưa kịp hiểu ra là có chuyện gì thì bóng người đó đã đột nhiên tung cước đá Tôn Kim Nguyên ngã lăn ra đất. Tôi đang định chạy ra đỡ cậu ta dậy thì một họng súng đen ngòm đã chĩa thẳng vào đầu tôi, hơn nữa bên trên đó còn có lấp bộ phận giảm thanh.

Tôi ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, lập tức giữ nguyên tư thế, không dám động đậy. Người này mặc một bộ đồ bó sát màu đen, mái tóc trắng như cước, trên mặt phủ đầy nếp nhăn, tôi đoán ít nhất lão ta cũng đã phải sáu mươi tuổi, có điều đôi mắt của lão thì lại cực kỳ sắc bén, hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác chút nào.

Tôn Kim Nguyên bị lão già này đá trúng ngực, khó khăn lắm mới bò dậy được, nhưng đúng lúc này lão ta lại lớn tiếng quát: “Không được động đậy, bằng không ta sẽ lấy mạng ngươi.”

Giọng của lão ta nghe cực kỳ cứng rắn, không giống như đang nói đùa chút nào, chỉ cần Tôn Kim Nguyên không nghe lời, tôi dám khẳng định trăm phần trăm là lão sẽ không chút do dự bóp cò ngay.

Tôn Kim Nguyên liền không đứng lên nữa mà ngồi bệt dưới đất, nhưng cậu ta vừa mới liếc qua phía lão già kia thì đã không kìm được tròn mắt, há hốc mồm, sau đó nhìn lão ta, lắp bắp hỏi: “Sur... sur phụ? Sao người lại tới đây? Người làm thế này là có ý gì?” Vừa nói, Tôn Kim Nguyên vừa chỉ tay về phía khẩu súng lục đen ngòm trong tay lão ta.

Cái gì? Lão già này chính là sư phụ của Tôn Kim Nguyên ư? Tại sao lão ta lại tới đây chứ? Tôi bất giác cảm thấy nghi hoặc.

Lão già đó cười lạnh một tiếng, nói với Tôn Kim Nguyên: “Được rồi, chuyện đã đến nước này, ta cũng không giấu giếm người làm gì nữa.”

Lão già đã nói xong liền tránh ra xa, nhưng khẩu súng trong tay thì vẫn chĩa về phía mấy người chúng tôi, mãi đến khi đi đến bên cạnh cửa Tử, lão ta mới dừng lại. Khoảnh khắc này, trong đầu tôi bỗng lóe lên những hình ảnh mà mình mới nhìn thấy cách đây chưa lâu, tư thế đứng của lão già này bây giờ, còn cả cái cửa sau lưng lão ta nữa, thực sự rất giống trong bức tranh của Triệu Cơ. Phải rồi, chính là như thế, bóng đen mờ hồ kia đứng bên cạnh một cái cửa, trong tay chẳng rõ đang cầm cái gì chỉ về phía bốn người chúng tôi, bây giờ ngẫm lại, thứ mà bóng đen đó cầm trong tay hóa ra là một khẩu súng lục, còn bóng đen đó thì chính là sư phụ của Tôn Kim Nguyên. Nghĩ tới đây, thiếu chút nữa tôi đã kêu lên thất thanh.

Lão già đó cười lạnh một tiếng, bắt đầu hồi tưởng lại chuyện xưa, đồng thời nhìn Tôn Kim Nguyên bằng ánh mắt đầy ý vị, nói: “Hơn bốn mươi năm trước, khi đó ta còn rất trẻ, sau khi được nghe kể truyền thuyết về núi Lương Vương thì sư phụ liền hạ lệnh, yêu cầu ta và sư huynh cùng đi tìm bảo vật trong truyền thuyết. Trời cao không phụ người có lòng, sau bao lần thất bại, bọn ta cuối cùng đã tìm được lăng mộ của Nguyên Lương Vương. Tuy ta và sư huynh đã phải trải qua không ít nguy hiểm, còn thiếu chút nữa chết trong ngôi mộ cổ ấy, song rốt cuộc vẫn lấy được thứ mà mình cần, đó là hai món thần khí tráp pha lê và dạ minh châu.”

Nói tới đây, trong mắt đột nhiên bùng lên những tia hung dữ, lão già đó nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp: “Có điều, sư huynh kỳ thực chẳng lớn hơn ta bao nhiêu, hơn nữa lại được sư phụ thiên vị, do đó chỉ cần y còn sống thì ta sẽ chẳng bao giờ có thể trở thành người kế tục của sư phụ. Và lại sư phụ cũng đã nói, chỉ cần lần này sư huynh có thể mang về hai món thần khí đó là sẽ truyền ngôi vị lại cho y.” Lão già đó đưa mắt nhìn chúng tôi, sau đó lại nói tiếp: “Các người thử nghĩ mà xem, ta thân là sư đệ, sao có thể cam tâm

được? Nhưng ta không cam tâm cũng vô ích, vì sư huynh võ nghệ cao cường, dù ta có muốn giết y cũng chẳng được.” Lão già đó chợt nở một nụ cười lạnh. “Có điều trên đời này chẳng có chuyện gì là tuyệt đối, trên đường ta và sư huynh trở về, trời đột nhiên đổ mưa lớn, thế là bọn ta phải vội vã chạy đi tìm kiếm chỗ trú mưa. Chẳng ngờ lại quá trùng hợp, sư huynh vì nhất thời sơ ý nên đã trượt chân rơi vào một hang động trên mặt đường. Ta tới đó xem thử, thấy hang động này sâu vô cùng, nhìn xuống chẳng thấy đáy đâu. Ta vốn định xuống dưới xem thử sư huynh đã bị ngã chết chưa, chẳng ngờ lại có một con chim lớn đột nhiên bay ra làm ta sợ quá, lập tức từ bỏ ngay suy nghĩ này. Ta nhủ thâm đây có lẽ là ý trời, để ta đỡ phải ra tay, chỉ bằng hãy bỏ đi luôn là xong, để sư huynh ở dưới đó tự sinh tự diệt, dù sao hai món bảo bối kia cũng đang ở chỗ ta rồi.”

Nghe tới đây, trái tim tôi như bị thứ gì đó nện mạnh vào, bởi câu chuyện này thực sự quá quen thuộc, còn chẳng phải chính là câu chuyện mà tiên bối xương khô Trương Duy Trí đã kể trong di ngôn ư? Lẽ nào là lão già trước mắt tôi đây chính là Trịnh Duy Tín – sư đệ của Trương Duy Trí? Lúc này, cả tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao đều không kìm được sửng người ngơ ngẩn.

Một thoáng sau đó, Tôn Kim Nguyên trầm giọng nói: “Thật không ngờ ân sư mà tôi vẫn luôn tín ngưỡng lại là hạng tiểu nhân như vậy. Nếu tôi đoán không nhầm, ông không phải Trịnh Nam Thiên gì cả, tên của ông là Trịnh Duy Tín đúng không? Chẳng trách ông lại thường xuyên nói tới truyền thuyết về núi Lương Vương trước mặt tôi, hóa ra ông cố ý nói để tôi nghe, qua đó mong tôi giúp ông đi tìm bảo vật.”

Trịnh Duy Tín cười lạnh, nói: “Đúng thế, có điều bây giờ người mới biết thì đã quá muộn. Nếu như bốn mươi năm trước ta thật sự có được hai món thần khí đó, mà sư huynh lại đã chết, ta nhất định có thể trở thành người kế tục của sư phụ. Nào ngờ, hai món thần khí mà bọn ta đã phải trải qua trăm nghìn cay đắng mới lấy được lại là đồ giả. Kết quả sư phụ nói ta muốn dùng thần khí giả để lừa gạt ông ấy, cho nên trong cơn giận dữ đã trục xuất ta ra khỏi sư môn.

Ta thực không thể cam tâm trước thất bại này, cho nên còn phải đến núi Lương Vương thật sự. Sau khi chui vào trong mộ ta đã vô cùng ngạc nhiên, vì bên trong không ngờ lại có người, đó là mấy trăm nô lệ, mà điều càng khiến ta kinh ngạc hơn là Lương Vương vẫn còn sống, hẳn vẫn luôn ở trong ngôi mộ này. Khi đó ta cũng không dám tin, có điều sự thật lại bày ra ngay trước mắt, cho nên ta muốn không tin cũng không được.

Sau đó, ta bắt đầu đóng giả làm nô lệ, ngày ngày giúp Nguyên Lương Vương xây dựng thiên cung. Sau ba ngày quan sát, ta rốt cuộc đã làm rõ nguồn cơn mọi sự, đồng thời còn phát hiện ra rất nhiều bí mật của Nguyên Lương Vương. Hóa ra tráp pha lê và dạ minh châu thật sự tồn tại, chúng không chỉ có thể phát ra những tia sáng chói mắt đối phó với kẻ địch, còn có thể khống chế ý chí của người khác.” Vừa nói, lão vừa nhìn qua phía Tôn Kim Nguyên. “Kỳ thực trên đời này làm gì có Quý Mẫu Cổ, cuốn sách cổ đó chỉ là đồ giả mà ta dùng để lừa gạt người mà thôi, còn đám nô lệ kia chẳng qua là bị thần khí xóa đi tư tưởng cho nên mới biến thành bộ dạng như vậy.”

Tôn Kim Nguyên vẫn không cam tâm, bèn hỏi: “Nói vậy là từ lâu ông đã bày ra cạm bẫy chờ tôi chui vào ư?”

Trịnh Duy Tín khẽ gật đầu, thản nhiên nói: “Đúng vậy, nhưng người không phải là người duy nhất trúng kế của ta đâu. Người cứ từ từ nghe ta kể hết, sau đó nhất định sẽ còn kinh ngạc hơn, sẽ còn khâm phục sự phụ của người hơn đây.”

Tôn Kim Nguyên phỉ phui một tiếng, giận dữ nói: “Ông nói vậy là có ý gì?”

Trịnh Duy Tín đắc chí nói: “Đơn giản thôi, trong địa cung, ta chẳng mất bao nhiêu thời gian đã tìm được hang đá mà Nguyên Lương Vương giấu bảo vật, nhưng ngàn vạn lần không ngờ được ở đó lại có một luồng sức mạnh thần bí ngăn cản người ngoài tiến vào, chỉ có mình Nguyên Lương Vương là có thể ra vào tự do mà thôi. Đã không thể lấy được thần khí, ta tất nhiên không cần ở lại thêm làm gì, bèn rời khỏi núi Lương Vương. Nhưng ta không hề vì thế mà bỏ cuộc, vẫn âm thầm tìm kiếm phương pháp phá giải

cầm chế của thân khí.

Về sau ta thường xuyên đi lại trong nhân gian, bề ngoài là một vị tiên sinh xem tướng hoặc là một thầy phong thủy, kỳ thực là ngầm dò la các tin đồn có liên quan đến hai món thân khí kia. Thật trùng hợp làm sao, một hôm ta giả trang làm thầy phong thủy đi tới tỉnh Giang Tô, khi đi ngang qua thành phố Cát An thì được ông chủ của một cửa hàng đồ cổ gọi lại. Ông ta nói ông ta họ Vương, trong nhà có một đứa nhỏ đã đổ bệnh mấy ngày, mời rất nhiều thầy thuốc tới mà vẫn không chữa khỏi, ông ta hoài nghi đứa nhỏ ấy bị trúng tà, muốn nhờ ta đến xem cho. Ta nghĩ người ta đã gọi mình lại rồi, vậy thì cứ đi xem một chút cũng tốt, dù sao đối phương cũng là người có tiền, chỉ cần giúp được ắt sẽ có hậu lễ tạ ơn.

Sau khi đến nơi, ta lập tức phát hiện nhà ông ta âm khí rất nặng, nhất định là một vùng đất cực âm, nếu sống ở đó lâu dài thì sẽ rất dễ bị đoạn tử tuyệt tôn, chẳng trách đứa nhỏ nhà ông ta lại xảy ra chuyện, tất cả đều là bởi mảnh đất ấy mà ra. Hơn nữa ngoài sân còn có hai cây hòe lớn, lại càng làm cho âm khí tăng thêm, bởi lẽ cây hòe còn có tên gọi khác là cây quý, vốn có tính âm. Cho nên ta mới nói với ông ta rằng hãy thay đổi hướng nhìn của cửa chính để ngôi nhà này có thể hấp thu nhiều dương khí một chút, còn hai cây hòe kia thì nên lưa ngày mà chặt đi, như thế đứa nhỏ nhà ông ta sẽ không sao nữa.”

Câu chuyện này tôi đã từng nghe một lần rồi, chính là chuyện của Vương Tiên Dao hồi nhỏ. Khi đó cô nàng mắc bệnh nặng, may mà được một thầy phong thủy cứu, chẳng ngờ thầy phong thủy đó lại là Trịnh Duy Tín, chuyện này thật quá trùng hợp.

Toàn thân Vương Tiên Dao run lên lẩy bẩy, rõ ràng cô nàng không ngờ được người từng cứu mạng mình hồi nhỏ lại chính là Trịnh Duy Tín. Cô nàng nhìn chăm chăm vào Trịnh Duy Tín hồi lâu rồi mới nói: “Hóa ra người cứu tôi năm xưa lại chính là ông.”

Trịnh Duy Tín cười vang đắc chí, nói với Vương Tiên Dao: “Đúng vậy, chính là ta. Có điều ta cũng cần cảm ơn người, vì sau khi người khỏi bệnh,

ông nội người không chỉ trả cho ta món tiền lớn mà còn tặng cho ta một cuốn sách cổ. Ông nội người nói ông ta giữ lại cuốn sách ấy cũng vô dụng, bởi vì nội dung bên trong toàn là các câu chuyện thần tiên ma quái. Nhưng cũng chính cuốn sách ấy đã khiến cho ta nhìn thấy được hy vọng của đời mình, bởi vì bên trong đó có ghi lại biện pháp phá giải cấm chế của tráp pha lê và dạ minh châu, ngoài ra còn có một vài đoạn chú giải chi tiết về trận pháp.”

Lão ta chỉ tay vào Vương tiên Dao, nói tiếp: “Mà ta trong khi xem bệnh cho người đã phát hiện trên người người có vết bớt cổ quái kia, liền biết rằng người chính là một trong ba người cần tập hợp để phá giải cấm chế mà sách cổ đã nói tới. Có điều chỉ có mình người thì chưa đủ, cho nên ta cần tìm được hai người có vết bớt đặc biệt khác. Nhưng ta thật không ngờ nổi phen tìm kiếm ấy lại kéo dài tới mười mấy năm, có điều cũng còn may, ta rốt cuộc đã tìm được người thứ hai có vết bớt đặc biệt.”

“Mà người đó chính là người.” Lão ta nhìn Tôn Kim Nguyên, nói: “Kỳ thực một ngày trước khi cứu người, ta đã phát hiện ra vết bớt đặc biệt trên tay người rồi. Lúc đó, người trẻ tuổi lông bông, đánh nhau với người ta trong quán cơm, ta vốn cũng chỉ mang lòng xem náo nhiệt, chẳng ngờ vô ý phát hiện vết bớt trên tay người, ta liền nghĩ ra một kế sách khiến người cắn câu.” Kể tới đây, Trịnh Duy Tín không kìm được cười vang đặc chí thêm lần nữa.

Kỳ thực Tôn Kim Nguyên tuy tính cách bốc đồng nhưng rất ít khi đánh nhau với người ta, đặc biệt là sau khi bước vào xã hội, không bởi điều gì khác, chỉ bởi cậu ta rất phóng khoáng, đi đến đâu là kết bạn đến đó, chẳng kết oán với ai bao giờ. Có điều nghĩ kỹ lại, hình như mấy năm trước, Tôn Kim Nguyên có kể với tôi rằng có một lần cậu ta từng một mình đánh nhau với ba tên lưu manh.

Còn nhớ khi đó cậu ta nói mình vì chuyện Vương Tiên Dao kết hôn với người khác mà tâm trạng luôn buồn bực không vui, suốt một thời gian dài lúc nào cũng uống rượu tới lúc say bí tỉ mới về. Có một ngày cậu ta uống rượu trong quán cơm, ba người bên phía đối phương cũng vừa mới vào trong

quán cơm đó, thế rồi hai bên chỉ vì một câu nói không hợp mà xông vào đánh nhau. Kết quả là Tôn Kim Nguyên một chọi ba mà cuối cùng vẫn thắng, việc này về sau còn trở thành vốn liếng để cậu ta khoác lác trước mặt tôi nữa.

Trận đánh nhau của Tôn Kim Nguyên lần đó có thể nói hoàn toàn là vì Vương Tiên Dao. Tôi cũng từng kể cho Vương Tiên Dao nghe việc này, cô nàng nghe xong thì hết sức cảm động, nhưng có thể làm gì được chứ? Khi đó, cô nàng đã là vợ của người khác rồi, cho nên cũng chỉ có thể gọi điện cho Tôn Kim Nguyên ngay trong ngày hôm đó, khuyên cậu ta chớ nên suy nghĩ nhiều mà thôi. Hôm nay, chuyện cũ được nhắc lại, khuôn mặt Tôn Kim Nguyên tức thì đỏ lên như ớt khi, ngay đến khóe mắt cũng chẳng dám liếc nhìn về phía Vương Tiên Dao.

KẺ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 52: Âm Mưu (2)

Type: Hasuko

Có điều Vương Tiên Dao cũng chẳng khác hơn là mây, bộ dạng hết sức là ngượng ngùng, vội vàng ngoảnh mặt qua một bên. Tới lúc này Tôn Kim Nguyên mới nhìn qua phía Trịnh Duy Tín, cất lời chất vấn: “Cho nên sau đó, ông liền một mực đi theo tôi, cuối cùng ra tay cứu tôi đúng không?”

Trịnh Duy Tín khẽ lắc đầu, hờ hững nói: “Ngươi đúng là ngây thơ quá! Kỳ thực tôi hôm đó, ngươi không hề gặp ma, chẳng qua chỉ lọt vào một trận pháp đơn giản mà ta cố ý bày ra mà thôi. Sau đó, chờ đến khi ngươi cùng đường, ta mới hiện thân cứu ngươi, nói ngươi đã gặp ma. Kết quả là ngươi cảm kích tột cùng, nhất định đòi bái ta làm sư phụ, ta thấy thế thì đành vờ vĩnh nhận ngươi làm đồ đệ thôi, kỳ thực tất thấy đều là vì vết bớt trên tay ngươi cả. Về sau, ngươi moi gan móc ruột kể lại với ta chuyện mấy năm trước ngươi từng tới núi Lương Vương, còn nhìn thấy di cốt của sư huynh ta nữa. May mà khi đó ta không nói cho ngươi biết tên thật, chỉ tùy tiện bịa ra một cái tên giả, bằng không chỉ e đã bị ngươi nhận ra thân phận rồi. Nhưng những điều đó đều không phải là trọng điểm, mãi tới khi nghe ngươi nói trên người ngươi và hai người bạn học khác của ngươi đều có một vết bớt đặc biệt, ta mới chấn động tột cùng, sau đó thì mừng rỡ đến nỗi cả đêm không ngủ nổi, cũng chẳng thiết ăn uống gì, bởi lẽ ta rốt cuộc đã tìm được đủ ba người có vết bớt đặc biệt. Tất cả những điều này cứ như được ông trời định sẵn vậy, không ngờ ba người có chung sứ mệnh lại quen biết nhau từ sớm. Cho nên ta phải lợi dụng ngươi, cố ý nói cho ngươi biết trước kia ta là dân trộm mộ, khiến ngươi sinh lòng tò mò về các ngôi mộ cổ, từ đó khơi lên lòng tham tiền của ngươi, làm ngươi muốn rút mình ra cũng chẳng được. Về sau, ngươi quả nhiên đã làm đúng theo kế hoạch của ta, cùng các bạn học cũ của ngươi trở lại nơi này lần nữa, còn ta thì đã tới đây trước để chờ các ngươi, hơn nữa còn an bài sẵn tất thấy mọi việc một cách chu đáo.” Nói tới đây,

Trịnh Duy Tín mỉm cười nhìn qua phía anh gầy.

Anh gầy này giờ đều chẳng nói năng, cũng không có hành động gì, nhưng sắc mặt đã trở nên tái nhợt, đầu cúi thấp, dường như đang sợ hãi điều gì đó. À, phải rồi, anh gầy xưa nay vẫn luôn cẩn thận, nhất định là anh ta đang lo lắng các xúc tu trong cửa đá lại một lần nữa thò ra, do đó mới muốn mau chóng rời khỏi nơi này, nhưng lại bị đối phương dùng súng chỉ vào, thế nên mới nôn nóng đến nỗi như vậy. Chẳng rõ con súc sinh đó sau khi ăn thịt Nguyên Lương Vương xong đã cảm thấy no chưa, nếu còn chưa no, lát nữa nó nhất định sẽ còn thò ra bắt người lần nữa.

Tôi bất giác có chút nôn nóng, vội nói với Trịnh Duy Tín: “Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này.” Vừa nói, tôi vừa chỉ vào cánh cửa đá kia. “Bên trong đó có một con quái vật, bất cứ lúc nào cũng có thể chui ra tấn công chúng ta, có chuyện gì cứ nên chờ ra ngoài rồi hãy nói.”

Trịnh Duy Tín cười lạnh một tiếng, nhìn tôi bằng ánh mắt xem thường, nói: “Nhóc con, ngươi mới bao nhiêu tuổi chứ, lại dám chơi trò lừa gạt với ta sao? Trong ngôi mộ Lương Vương này, ở đâu có cơ quan, ở đâu có đường đi bí mật, ở đâu có dã thú, ta đều nắm rõ như lòng bàn tay, ngươi nghĩ mình có thể lừa được ta chắc? Có điều, ta cũng không định để cho các ngươi sống sót rời khỏi nơi này.”

Tôi không ngờ Trịnh Duy Tín lại có tính đa nghi như vậy, hoàn toàn coi lòng tốt của tôi là lời nói dối. Tuy tôi cũng muốn giải thích với lão nhưng nhìn sắc mặt lão lạnh tanh thế kia, e rằng nếu tôi nói nhiều, lão nhất định sẽ không chút do dự nổ súng ngay, thế là tôi đành im miệng.

Lúc này, Vương Tiên Dao chợt hỏi Trịnh Duy Tín: “Thì ra là thế, nói như vậy, kẻ nấp ở chỗ kín ném trái nổ về phía chúng tôi chính là ông?”

Trịnh Duy Tín nghe thế thì cười “khùng khục” một hồi, sau đó khẽ gật đầu, nói: “Không sai, mà không chỉ có thế, người khiến đầu gối người trúng độc cũng là ta, người khiến toàn bộ cấm địa sụp xuống vẫn là ta, mà cuối cùng người đưa các ngươi xuống suối vàng cũng sẽ là ta.”

“A!” Vương Tiên Dao kinh hãi kêu lên thành tiếng, nhìn Trịnh Duy Tín bằng ánh mắt không thể tin nổi. “Ông nói cái gì cơ? Việc tôi trúng độc cũng do ông làm ư?”

Trịnh Duy Tín đắc chí nói: “Đúng thế, ta chính là người đã khiến đầu gối người bị trúng độc, bởi vì khi đó các người muốn chạy trốn, nếu các người chạy trốn thành công, kế hoạch mà ta khổ công sắp đặt mấy mươi năm há chẳng phải sẽ đổ bể hay sao? Do đó, ta đã thả ra một con góa phụ đen(*), bởi vì ta biết trên người người có ngọc Thị Độc mà sư huynh để lại, dù có trúng độc cũng không chết được.”

(*) Góa phụ đen là một loài nhện cực độc.

Tôn Kim Nguyên kích động hỏi: “Vậy ông ném trái nổ cũng là vì muốn ngăn bọn tôi chạy trốn ư?”

Trịnh Duy Tín nói: “Ừm, chính là vì nguyên nhân này. Nhưng các người lại không biết tốt xấu, còn muốn đánh lén ta nữa. Hết cách, ta đành cho nổ sập đường hầm, khiến các người hết hy vọng chạy trốn.”

Nhưng tôi vẫn còn có một số chuyện chưa hiểu lắm, cho dù Trịnh Duy Tín có chặn đứng đường ra của chúng tôi thì cũng làm sao có thể xác định được rằng chúng tôi có thể thuận lợi tới được cấm địa? Lẽ nào trong chuyện này còn có bí ẩn nào khác? Nhưng nghĩ kỹ lại, không thể thế được, tất cả các cơ quan và cửa ngầm đều là do chúng tôi tự tìm được, hơn nữa còn phải hao tổn rất nhiều công sức, chẳng hề nhận được sự giúp đỡ nào cả. Ngoài ra, từ đầu chí cuối chúng tôi chỉ muốn tìm kiếm cửa ra, cấm địa đó chẳng qua là vô ý xông vào mà thôi.

Còn nữa, lỡ như chúng tôi nửa đường bị Nguyên Lương Vương giết chết thì sao? Một khi chuyện này xảy ra, kế hoạch của Trịnh Duy Tín chẳng phải cũng sẽ đổ bể ư? Không đúng không đúng, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, nhất định là hắn đã dùng cách gì đó để chỉ dẫn chúng tôi tới cấm địa. Tôi gằn giọng hỏi Trịnh Duy Tín: “Ông dựa vào đâu mà có thể khẳng định chúng tôi nhất định sẽ tới cấm địa? Có phải ông đã giở trò gì

không?”

Trịnh Duy Tín cười vẻ thích chí, nói: “Hà hà, chuyện này thì phải cảm ơn A Thành rồi.”

“A Thành là ai?” Tôi không kìm được thất thanh hỏi.

Trịnh Duy Tín đưa tay ra, chỉ thẳng về phía anh gầy. Anh gầy toàn thân run rẩy, cái đầu lại càng cúi thấp hơn, hoàn toàn không dám nhìn chúng tôi.

A! Anh gầy chính là A Thành trong lời nói của Trịnh Duy Tín ư? Vậy tức là anh gầy với Trịnh Duy Tín là đồng bọn? Tôi thật không dám tin vào điều này. Cả tôi, Vương Tiên Dao và Tôn Kim Nguyên đều ngẩn ngơ nhìn anh gầy, rất muốn hỏi anh ta chuyện này là sao, hy vọng anh ta có thể giải thích một chút, nhưng lời đã ra đến miệng mà lại chẳng thể nào nói rõ được.

Trịnh Duy Tín vẫy vẫy tay với anh gầy, nói: “A Thành, mau qua đây, chú đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi.”

Anh gầy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ba người chúng tôi bằng ánh mắt áy náy nhưng lại không đi tới bên cạnh Trịnh Duy Tín, còn lạnh lùng nói với lão ta: “Chúng ta đã nói trước với nhau rồi cơ mà, chỉ cần lấy được hai thứ đó là đủ, sao lại còn phải nói hết mọi chuyện ra như thế?”

Tuy ba chúng tôi đều không muốn tin sự thực anh gầy là A Thành, nhưng bây giờ anh gầy đã nói như vậy, rõ ràng chẳng khác nào thừa nhận mình với Trịnh Duy Tín là đồng bọn. Tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao đều không kìm được trợn mắt há mồm nhìn anh ta, trong lòng trào dâng muôn vàn cảm xúc khó có thể diễn tả bằng lời.

Tôn Kim Nguyên chỉ tay vào Trịnh Duy Tín, lạnh lùng hỏi anh gầy: “Anh thật sự là đồng bọn của lão ta ư?”

Anh gầy không trả lời, chỉ khẽ gật đầu vẻ lúng túng. Tôn Kim Nguyên thấy anh gầy đã thừa nhận thì vô cùng giận dữ, không kìm được cất tiếng mắng lớn: “Khôn kiếp, bọn tôi coi anh là anh em, không ngờ anh lại lừa gạt

bọn tôi như thế!. Nói rồi giờ nắm đấm lên, làm bộ định đánh anh gầy.

Trịnh Duy Tín hươ nhẹ khẩu súng trong tay, giận dữ quát Tôn Kim Nguyên: “Người mà dám làm bừa, ta không ngại tiền người lên đường luôn đâu.”

Tôn Kim Nguyên không thể phát tác, đành cố nén cơn giận đứng im một chỗ, nhưng cặp mắt tràn đầy lửa giận thì vẫn nhìn chăm chập vào anh gầy.

Vương Tiên Dao cười lạnh một tiếng, quay qua hỏi Trịnh Duy Tín: “Ông quả đúng là đa mưu túc trí, nhưng tôi vẫn còn một chuyện chưa hiểu, tại sao ông có thể tính chuẩn được là bọn tôi và A Thành sẽ bị nhốt vào cùng một phòng giam? Tôi nhớ là trong địa lao có bốn phòng giam cơ mà.”

Trịnh Duy Tín đáp: “Chuyện này thì đơn giản thôi. Bởi vì ta dám chắc có thể khiến ba người các người bị nhốt vào địa lao, vậy nên đã cho A Thành lên vào trong địa lao trước các người một ngày và nắp vào chỗ kín, chỉ chờ các người tới là sẽ giả bộ tình cờ gặp mặt.”

Tôn Kim Nguyên giận dữ nói: “Mẹ kiếp, cho dù hắn có lên vào trong địa lao trước một ngày thì cũng không thể tính trước là bọn tôi sẽ bị nhốt vào phòng giam nào được.”

Nghe thấy thế, Trịnh Duy Tín không kìm được cất tiếng cười vang, nói: “Đừng có ngốc nữa, A Thành biết Súc Cốt công, có thể đi lại tự do giữa các phòng giam, vậy nên bất kể các người bị nhốt vào phòng giam nào thì y cũng có thể tới đó gặp các người được cả.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên, Súc Cốt công? Đó không phải là môn công phu chỉ có trong phim ảnh hay sao? Lẽ nào trên đời này thật sự tồn tại loại bản lĩnh như vậy? Xem ra sự hiểu biết của tôi về thế giới quả là ít ỏi quá rồi. Thấy mấy người chúng tôi đều nhìn chăm chăm vào anh gầy vẻ kinh ngạc không thôi, Trịnh Duy Tín lại nói tiếp: “Đầu đuôi mọi chuyện kỳ thực rất đơn giản, để ta nói hết với các người, kéo không các người lại phải làm quý hồ đồ. Thực ra ta với A Thành đã tới địa cung này mấy lần rồi, bọn ta không

chỉ biết rõ nhược điểm của các xác chết biết đi, hơn nữa còn nắm được quy luật đi lại của Nguyên Lương Vương, thế nên A Thành mới có thể thuận lợi lén vào trong địa lao. Sau khi ba người các người tới, A Thành đã bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của y, đó là đưa các người tới cấm địa. Sau khi các người từ chỗ cúng tế chạy ra, trong lòng đã nảy sinh ý niệm chạy trốn, mà A Thành thì lại không tiện ra mặt ngăn cản các người, thế là ta đành cho nổ sập đường hầm đó, khiến các người quay trở về theo kế hoạch. Tất cả các cơ quan, cửa ngầm ở đây, ta và A Thành kỳ thực đều đã biết cả, thế nên các người đã được A Thành đưa dần từng bước tới chỗ cấm địa.”

Tôn Kim Nguyên tức tối trừng mắt nhìn anh gầy, cất tiếng mắng lớn: “Giỏi lắm, người đúng là giỏi diễn kịch đấy! Cơ quan trên chiếc long ý làm bằng vàng ròng đó chắc là người cố ý để ta tìm được đúng không? Chẳng trách khi đó người lại chẳng hề nôn nóng, để mặc cho ta làm bừa ở đó, hóa ra mọi chuyện đều đã nằm trong tầm khống chế của người rồi.”

Bất kể Tôn Kim Nguyên giễu cợt thế nào, anh gầy từ đầu chí cuối đều không đáp lại, chỉ không ngớt thở dài vẻ đầy cay đắng. Vương Tiên Dao không kìm được hỏi tiếp anh gầy: “Lúc ở thiên cung, anh đã để cho Tôn Kim Nguyên mở cỗ quan tài pha lê đó ra, có phải anh muốn thừa dịp chúng tôi bị cỗ quan tài pha lê đó thu hút sự chú ý để đi mở một cơ quan khác đúng không? Chắc hẳn cơ quan đó cực kỳ kín đáo, nếu anh mở nó ra ngay trước mặt chúng tôi thì sẽ khiến chúng tôi nghi ngờ, cho nên anh mới tách khỏi chúng tôi như thế, đúng vậy không?”

Anh gầy rút cuộc không nhịn nổi nữa, bèn hồ hững đáp lời Vương Tiên Dao: “Cô nói rất đúng. Có điều tôi ngàn vạn lần không ngờ được thứ nằm trong cỗ quan tài đó lại là một con Hắc Hung, khi cô đến tìm tôi cầu cứu thì tôi vừa mới bò ra từ trong cửa vào cấm địa. Có điều vẫn còn may, cô không hề phát hiện ra điểm khả nghi nào.”

Trịnh Duy Tín lại giành lên tiếng: “Kỳ thực về sau, A Thành kêu các người xuống địa đạo trước cũng là có nguyên nhân đấy, bởi vì khi đó ta cũng đang có mặt. Chờ sau khi ba người các người xuống địa lao cả rồi, ta và A

Thành đều hợp sức giết chết con Hắc Hung kia, sau đó thì thương lượng kế hoạch bước tiếp theo. Nhưng ta thật không sao ngờ nổi, chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi, A Thành đã thay đổi, trở nên mềm lòng hơn, bảo ta đừng giết các người, còn nói chỉ cần lấy được hai món đồ kia là được rồi. Khi ấy tuy ta rất tức giận nhưng vẫn phải giả vờ đồng ý, bởi vì ta không muốn vào thời khắc cuối cùng lại xảy ra vấn đề gì.”

Nói tới đây, khuôn mặt già nua của Trịnh Duy Tín bỗng trở nên âm u vô hạn, lão lạnh lùng nhìn anh gầy, nói tiếp: “Về sau, các người thuận lợi phá được sức mạnh của cấm chế, thành công lấy được tráp pha lê và dạ minh châu. Vốn dĩ theo kế hoạch ban đầu, A Thành sẽ nhân lúc hỗn loạn, đoạt lấy tráp pha lê và dạ minh châu từ trong tay các người, sau đó nhanh chóng quay trở lại bên cạnh ta, rồi ta sẽ dùng trái nổ cho nó nổ hết toàn bộ hang đá. Như thế, các người cùng với đám người Nguyên Lương Vương sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này, và bí mật của ta cũng sẽ không bao giờ bị người ta phát hiện. Chẳng ngờ, A Thành lại đã vì cứu các người mà bị trọng thương.”

Trịnh Duy Tín chỉ tay vào Tôn Kim Nguyên, nói tiếp: “Ta biết, chỉ dựa vào ba người các người thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Nguyên Lương Vương, mà ta lại sợ A Thành có bề gì, thế là đành châm ngòi một phần trái nổ, thu hút sự chú ý của Nguyên Lương Vương về phía ta. Nhưng ta thật không ngờ lòng núi lại sụp xuống ghê gớm như vậy, khiến các người bị rơi vào trong những khe nứt hình thành khi đó. Ta vốn định theo các người xuống dưới, chẳng ngờ các khe nứt lại nhanh chóng bị đất đá lấp đi mất. Hết cách, ta đành quay trở về theo đường cũ, đồng thời ở lại chỗ cửa ra duy nhất này để chờ các người.”

Nói như vậy là anh gầy và Trịnh Duy Tín cũng không hoàn toàn giống nhau, bởi vì anh ta vẫn còn có lương tri. Tôi chợt nhớ tới một việc, bèn hỏi anh gầy: “Lúc trước, anh yêu cầu chúng tôi bán tráp pha lê và dạ minh châu cho anh, kỳ thực chính là để cứu mạng chúng tôi đúng không?”

Anh gầy không trả lời tôi, nhưng tôi có thể nhìn ra, tâm trạng anh ta lúc này chẳng hề dễ chịu chút nào. Có lẽ vì bốn người chúng tôi đã ở bên nhau

trong suốt những ngày vừa qua, lại cùng kinh qua sinh tử, do đó giữa hai bên đã nảy sinh một thứ tình cảm khó có thể diễn tả bằng lời, trái tim anh gầy cũng vì thế mà dao động, không muốn ra tay tàn độc với ba người chúng tôi.

Tôi bất giác thảm cảm thán, cảm thán sự vô thường của vận mệnh, bởi tôi chưa từng nghĩ rằng chuyến du lịch đơn giản mười lăm năm trước lại có thể gây ra nhiều chuyện sóng gió như thế. Dường như ngay từ ngày tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao tề tựu với nhau tại ngọn núi Lương Vương này mười lăm năm trước, tất cả mọi chuyện đã được an bài sẵn rồi, và chúng tôi không có lựa chọn nào khác, cuối cùng đã cất bước đi lên con đường mà mình nhất định phải đi qua.

Tôi cũng rất cảm thán trước sự xấu xí của tính cách con người, nếu bây giờ bạn hỏi tôi trên đời này thứ gì là đáng sợ nhất, vật thì tôi hoàn toàn có thể nói với bạn rằng, đó chính là lòng người. Sự đáng sợ của lòng người không phải là ở chỗ nó tàn độc biết bao nhiêu, mà là ở chỗ nó rất giỏi ẩn náu, rất giỏi ngụy trang, thậm chí ngay đến bản thân bạn cũng chẳng biết nó đang nghĩ cái gì. Nó giống như thời tiết tháng Sáu vậy, nói biến đổi là biến đổi ngay, khiến người ta khó mà nắm bắt được.

KỂ TRỘM MỘ

Phù Sinh

Chương 53: Kết Cục

Type: Hasuko

“Được rồi, bây giờ các người đã biết hết mọi chuyện, cũng đến lúc phải lên đường rồi.” Nói xong, Trịnh Duy Tín đưa bàn tay phải cầm súng lên, chỉ vào Tôn Kim Nguyên cười lạnh, nói: “Đồ nhi ngoan, người đã giúp vi sư không ít chuyện, ta sẽ để người được chết một cách sáng khoái.”

Thấy Trịnh Duy Tín định giết Tôn Kim Nguyên, tôi và Vương Tiên Dao không thể trơ mắt nhìn, nhưng hai chúng tôi còn chưa kịp có hành động gì thì Trịnh Duy Tín đã lại chĩa họng súng về phía chúng tôi, cười lạnh, nói: “Đừng có làm bừa, cũng đừng nôn nóng, cứ từng người từng người một, rồi cuối cùng các người sẽ được đoàn tụ với nhau ở một nơi khác thôi.”

Anh gầy chợt lại nói: “Anh không thể giết bọn họ được! Bọn họ đã đồng ý giao thân khí ra rồi mà, việc gì còn phải lạm sát người vô tội chứ?”

Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao đều tỏ ra hết sức ngạc nhiên, không ngờ vào lúc này rồi mà anh gầy còn cất lời cầu xin giúp chúng tôi. Trịnh Duy Tín lạnh lùng nói: “Chú thì hiểu cái gì? Người làm đại sự cần biết dùng thủ đoạn tàn độc, mà bọn chúng lại biết quá nhiều rồi, nhất định phải diệt khẩu mới được.”

Rồi lão ta lại nhìn qua Tôn Kim Nguyên, nói tiếp: “Đồ nhi ngoan, vi sư tiễn người lên đường đây.” Dứt lời liền không chút do dự bóp cò khẩu súng lục trong tay.

Đúng vào lúc tiếng súng vang lên, anh gầy đột nhiên nhào tới, đẩy ngã Tôn Kim Nguyên xuống đất, có điều anh ta cũng vì thế mà trúng đạn vào lưng. Trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng trôi, tất cả mọi người đều không nói năng gì, trên mặt ngọc đầy vẻ kinh ngạc, cặp mắt lạng lẽ dõi nhìn

tất thấy.

Không lâu sau, anh gầy phun ra một ngụm máu tươi, mặt mày nhợt nhạt nói với Tôn Kim Nguyên đang nằm dưới người mình: “Người anh em, xin lỗi, hy vọng... hy vọng cậu có thể... cậu có thể tha thứ cho...” Chữ “tôi” cuối cùng còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì anh gầy đã run lên lẩy bẩy, sau đó vĩnh viễn nhắm đôi mắt lại, cứ như thế mà qua đời.

Tôn Kim Nguyên như vừa choàng tỉnh khỏi giấc mộng, nước mắt tức thì lăn chã tuôn rơi. Cậu ta lay mạnh bờ vai của anh gầy, lớn tiếng hét lên: “Anh gầy, anh gầy, anh đừng dọa tôi mà! Lão Tôn tôi tha thứ cho anh rồi đấy, anh mau nói gì đi! Anh không thể chết như vậy được, tôi còn chưa dẫn anh tới quê tôi tán gái mà, anh không thể khiến tôi nói mà không giữ được lời!” Cuối cùng, Tôn Kim Nguyên gào khóc thảm thiết, cứ thế ôm chặt lấy thi thể anh gầy, trong lòng trào lên nỗi thương tâm tột độ, chẳng khác nào đã biến thành một người mất hồn.

Thấy phát súng của mình bắn trúng vào người của anh gầy, Trịnh Duy Tín đầu tiên là ngẩn ra, sau đó không ngờ cũng tuôn rơi hai hàng lệ nóng, thật không ngờ một người lòng dạ tàn độc như lão ta mà cũng có lúc thương tâm vì người khác như vậy. Có điều, tôi chỉ thấy những giọt nước mắt của lão đầy vẻ giả tạo, trong lòng hận không thể ăn thịt lão ngay tại chỗ.

Nhưng tôi đã nhầm, hai hàng nước mắt của Trịnh Duy Tín thật sự là từ trong tâm khảm chảy ra. Chỉ nghe lão nhìn anh gầy mà hét lớn: “Em trai, em không thể chết như vậy được!” Sau đó liền bật khóc nức nở.

Nghe thấy thế, chúng tôi đều bất giác sửng người, thật không ngờ anh gầy lại là em trai của Trịnh Duy Tín, chẳng trách lão ta lại thương tâm như vậy, lão không ngờ đã lỡ tay bắn chết em trai của mình. Cũng chính vì như thế, Trịnh Duy Tín trở nên điên cuồng, đột ngột vung tay đoạt lấy chiếc ba lô leo núi trong tay Vương Tiên Dao, sau đó nhanh chóng lùi sang một bên. Lão lạnh lùng nhìn chúng tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các ngươi đã hại chết em trai ta, ta nhất định phải khiến các ngươi không được chết một cách tốt đẹp, ta nhất định phải đưa các ngươi xuống dưới đó cùng với em trai ta.”

Trịnh Duy Tín nói xong liền giơ khẩu súng trong tay lên định bắn chúng tôi, nhưng cỗ nhân nói chẳng sai, thiện có thiện báo ác có ác báo, lão rút cuộc đã chẳng thể đạt được ý đồ. Chính vào lúc này, mười mấy cái xúc tu khổng lồ đột ngột thò ra từ phía sau cửa đá, Trịnh Duy Tín không ngờ sau lưng mình lại có điều cổ quái đến như thế, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị quán chặt lấy. Lão không cam tâm cất tiếng hét to: “Sao lại như vậy chứ? Đây là cái gì thế?”

Chẳng bao lâu sau, thân thể Trịnh Duy Tín đã bị che khuất hoàn toàn, bởi lẽ mười mấy cái xúc tu khổng lồ kia đã phủ kín toàn thân lão rồi. Lúc này, đám xúc tu dường như vẫn chưa định rút trở vào trong cửa đá, vẫn dừng lại ở đó như đang chờ đợi điều gì. Tôi và Vương Tiên Dao đều vô cùng sợ hãi, vội dìu Tôn Kim Nguyên đang thương tâm tột độ tránh tới một góc của gian phòng đá, mắt nhìn chăm chặp vào đám xúc tu, đề phòng chúng đột ngột tấn công.

Cũng may, đám xúc tu kia chỉ dừng lại tại đó một lát rồi rút trở về. Chính vào lúc này, Tôn Kim Nguyên giống như đã nổi điên, bắt chập ngay hiềm lao tới trước thi thể anh gầy, đỡ thi thể anh gầy dậy, miệng không ngừng lảm bảm: “Người anh em tốt, tôi đã hiểu lầm anh rồi, tôi đã hiểu lầm anh rồi!”

Vương Tiên Dao cất lời khuyên nhủ: “Kim Nguyên, không còn thời gian nữa, chẳng biết con quái vật đó khi nào thì lại thò xúc tu ra, chúng ta nên mau mau rời khỏi đây thì hơn.”

Tôn Kim Nguyên là một người rất trọng tình nghĩa, anh gầy vì đỡ đạn cho cậu ta mà chết, do đó cậu ta vô cùng thương tâm, thực sự không muốn để thi thể anh gầy ở lại đây. Vương Tiên Dao lại tiếp tục khuyên: “Kim Nguyên, tớ biết là cậu rất buồn, bọn tớ kỳ thực cũng như vậy cả, nhưng chúng ta không thể ở đây chờ chết được!”

Chính vào lúc này, động tĩnh ở phía bên trong ô cửa đá càng lúc càng lớn, như thể có vô số con tuấn mã đang chạy như bay trong đó vậy. Kế đó, một luồng sáng màu trắng chói mắt từ bên trong chiếu ra, thoát trong quen thuộc vô cùng, khỏi cần nghĩ cũng biết là có nguồn gốc từ tráp pha lê và dạ minh

châu. Tôn Kim Nguyên thấy tình hình nguy cấp thì cũng không muốn làm liên lụy tới mọi người, bèn nói tôi và Vương Tiên Dao hãy đi trước, cậu ta sẽ theo sau ngay.

Ba người chúng tôi trước giờ chưa từng có quy tắc là ai trước ai sau, Tôn Kim Nguyên đã không chịu đi, tôi và Vương Tiên Dao đương nhiên không thể rời đi trước được. Tôn Kim Nguyên không nói gì, chỉ bẻ thi thể anh gậy đi về phía trước, tới chỗ thi hài của Trương Duy Trí thì mới dừng lại. Sau đó, cậu ta đặt thi thể anh gậy xuống bên cạnh di hài của Trương Duy Trí, lặng lẽ quỳ xuống.

Tôi và Vương Tiên Dao cùng đi tới bên cạnh Tôn Kim Nguyên rồi cũng giống như cậu ta, quỳ xuống trước thi thể của anh gậy. Tôn Kim Nguyên lấy một bao thuốc lá từ trong túi áo, rút ra ba điếu rồi châm lửa, đặt xuống trước thi thể anh gậy. Sau đó, cậu ta cũng tự châm cho mình một điếu, cứ thế quỳ trước thi thể anh gậy mà lặng lẽ hút thuốc.

Sau khi hút xong điếu thuốc đó, Tôn Kim Nguyên buồn bã khom người vái lạy anh gậy ba vái rồi lại tháo chiếc bùa Mô Kim vốn đeo trên cổ xuống, đặt lên di cốt của Trương Duy Trí. Tôi và Vương Tiên Dao làm theo cậu ta, lấy bùa Mô Kim và ngọc Văn Hương trên người xuống, vì ba món đồ này vốn không thuộc về chúng tôi, nên để chúng đi theo chủ nhân của chúng là tốt nhất.

Lúc này, con quái vật bên trong cửa đá chẳng biết là bị làm sao, gào rít lên âm ỉ, âm thanh vô cùng đáng sợ, như tiếng chuột kêu, lại như tiếng trẻ con khóc. Cùng lúc ấy, luồng sáng chiếu ra từ tráp pha lê và dạ minh châu lại càng rực rỡ hơn, cứ như một ngọn lửa nóng bỏng từ phía bên trong phun ra. Sau đó, toàn bộ địa cung bắt đầu rung lên dữ dội, chẳng khác nào đang xảy ra động đất.

Ba người chúng tôi không dám dừng lại thêm một giây phút nào, vội túm lấy sợi dây thừng mà Trịnh Duy Tín thả xuống, dốc hết sức mình trèo lên trên. Dọc đường, vách hang xung quanh liên tục có đất đá rơi xuống, cái hang này có lẽ sắp sụp đến nơi rồi.

Sau khi chúng tôi bò ra từ trong hang động đó, trời còn chưa sáng hẳn, phía đằng đông chỉ mới có mấy tia sáng lơ mờ ló dạng mà thôi, nhưng bình minh cũng sắp đến rồi. Chẳng bao lâu sau, hang động mà chúng tôi vừa bò ra khỏi đã bị đất đá lấp kín, còn cơn rung lắc thì vẫn chưa dừng lại. Tôn Kim Nguyên thấy tình hình có vẻ không ổn thì vội vàng hét to: “Mau chạy đi!”, vì toàn bộ núi Lương Vương sắp sụp xuống đến nơi rồi.

Ba người chúng tôi dốc hết sức lực chạy về phía trước, chẳng rõ là đã chạy bao lâu, nhưng ít nhất cũng phải chạy được quãng hai cây số rồi. Tôn Kim Nguyên chạy nhanh nhất, phát hiện ở phía không xa trước mặt có một sườn núi thấp, bèn bảo chúng tôi chạy qua bên đó, nói rằng những nơi địa thế cao thì sẽ ít phải chịu ảnh hưởng của động đất hơn.

Sau khi chạy đến sườn núi đó, chúng tôi đều đã cạn kiệt sức lực, không sao chạy tiếp được nữa. Ba người chúng tôi cùng nằm ngửa trên mặt đất, thở dốc không ngừng.

Không lâu sau thì trời sáng hẳn, ánh dương đầu tiên rọi xuống thân thể chúng tôi, vừa ấm áp lại vừa thoải mái, chúng tôi tốt cuộc đã được trở lại mặt đất, rốt cuộc đã lại được thấy thế giới bên ngoài.

Cơn rung lắc kéo dài hơn một tiếng đồng hồ mới từ từ dừng lại. Chúng tôi đứng trên sườn núi, ngẩn người nhìn về phía núi Lương Vương., nhưng lúc này làm gì còn núi Lương Vương nữa, nó đã bị chôn vùi dưới lòng đất rồi, chỉ còn chóp núi là vẫn lộ ra bên ngoài mà thôi.

Tất cả mọi chuyện hết như mộng ảo xuất hiện trước mắt chúng tôi, tôi thật sự nghi ngờ rằng chúng tôi chỉ vừa gặp phải một cơn ác mộng, tất thấy đều không hề chân thực. Tự nơi đáy lòng tôi không tìm được thâm cảm thán, chuyện đời như mộng, sau khi tỉnh giấc, mọi điều trong mộng đều sẽ thành không, đọng lại sau cùng vẫn là câu nói đó: Vạn sự chớ cưỡng cầu, cưỡng cầu tất hối hận.

Năm năm sau, tôi đang ngồi trước máy tính xem một cuốn sách có tên gọi Chuyện cũ của tôi, mà tác giả cuốn sách không phải ai khác, chính là bản

thân tôi. Lúc này, điện thoại của tôi đột ngột đổ chuông, tôi tiện tay vớ lấy ấn nút nghe. “A lô! Ai vậy?”

Người ở đầu máy bên kia dường như rất hưng phấn, lớn tiếng hét lên với tôi: “Vân Sơn, là tớ đây, tháng sau tớ và Tiên Dao kết hôn. Đến lúc đó, cậu nhất định phải tới uống rượu mừng đấy nhé!”

Hóa ra là điện thoại của Tôn Kim Nguyên gọi tới, khi đó tôi bất giác ngẩn người, đã năm năm rồi, rốt cuộc cậu ta đã چرا đồ được Tiên Dao. Tôi cười, nói: “Ha ha, người anh hem giỏi lắm, rốt cuộc đã thoát khỏi kiếp độc thân rồi, tớ xin có lời chúc mừng nhé!”

Sau đó, ở đầu máy bên kia có chút ồn ào, và rồi một giọng nói khác vang tới: “Tớ nói này Vân Sơn, mấy năm không gặp, cái miệng của cậu lợi hại hơn Kim Nguyên nhà tớ nhiều rồi đấy! Tớ nói với cậu nhé, tháng sau bọn tớ kết hôn, có tới hay không thì cậu tự xem mà làm đi!”

Tôi cười hà hà, nói: “Tới, nhất định phải tới chứ, đã là Kim Nguyên nhà các cậu rồi, tớ có thể không tới được sao? Tới lúc đó, tớ nhất định phải náo loạn động phòng của các cậu một phen ra trò mới được.”

“Nghe cậu nói kìa, nhớ kĩ đây, mừng Tám tháng sau bọn tớ kết hôn. Đến lúc đó, cậu nhớ tới sớm một chút, bọn tớ còn có chuyện quan trọng khác cần nói với cậu.” Tôn Kim Nguyên ở bên cạnh bổ sung thêm.

“Có chuyện gì mà thần bí thế hả? Nhất định phải chờ tới khi hai đứa cậu kết hôn mới có thể nói với tớ được sao? Có phải là hai đứa cậu có tin mừng rồi không vậy?” Tôi cười xấu xa, hỏi.

Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Vậy thì tớ nói với cậu luôn. Cậu còn nhớ con xén tóc khổng lồ mà chúng ta từng giết trong ngôi mộ cổ của Nguyên Lương Vương không? Trong bụng nó có một tờ giấy trắng, mà đó kỳ thực là một tấm bản đồ kho báu, hơn nữa còn mới được tớ và Tiên Dao tình cờ phá giải được. Tớ với Tiên Dao đã tính kĩ rồi, sau ngày tân hôn sẽ đi tìm kho báu luôn, mà cậu nhất định phải đi cùng bọn tớ đấy, bằng không tam giác sắt coi

như thiếu mất một góc rồi. Cho nên...”

- HẾT -